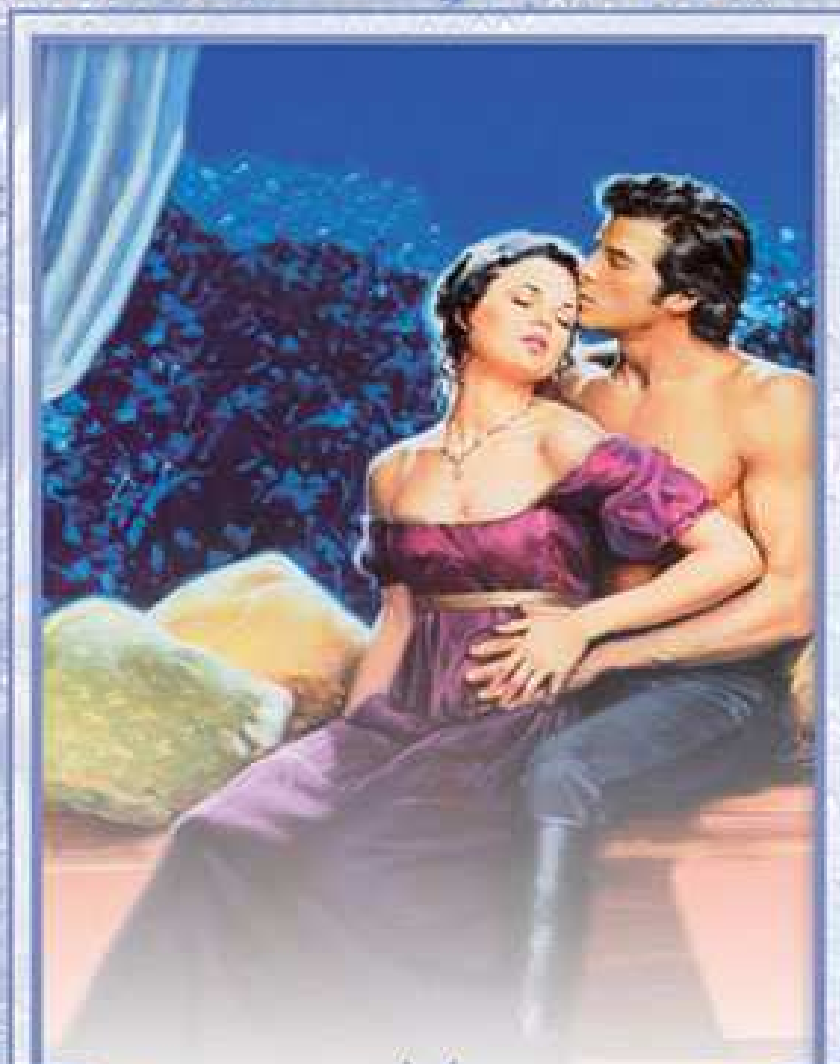

NICOLE JORDAN

Láska na dosah

NICOLE JORDAN

Láska na dosah

2008

Copyright © 1993 by Annc Bushyhead
Translation © 2008 by Alena Horváthová
Cover design © 2008 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TOI ICH ME WITH FIRE, vydaného nakladatelstvím Ivy Books, New York 2006, přeložila Alena Horváthová

Odpovědná redaktorka: Hana Kneblová

Korektura: Hana Bonéková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ^ Dušan Žársky

Obálka: Radek Hrbíš

Vytiskla tiskárna Flnidr Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3. Ostrava 1_y lednu 2008

ISBN 978-80-7303-383-5

*Jennaře a Eluki se srdečným poděkováním za všechny roky soucitu,
pochopení a za dobré rady.*

**... jeho obrys ještě neztratil
všechn svůj jas ani se nezjevil
jako padlý archanděl...**

**JOHN MILTON
Ztracený ráj**

Prolog

VITORIA, ŠPANĚLSKO
ČERVEN 1813

Přivřenýma očima sledoval ženu oděnou jen v měsíčním světle. Tělesná touha se rychle měnila v bolestnou potřebu. Pravé stehno, které před šesti týdny zle zřídila kanonáda z nepřátelských děl, páliło jako čert, ne však tolik, aby odmítl noční návštěvu krásné hostitelky. Nemůže ji požádat, aby odešla. Bylo by to nezdvořilé a neodpuštitelně kruté potom, co všechno pro něho v uplynulých týdnech udělala.

Julian, lord Lynden, ležel na měkkém lůžku, pohodlně se opíral o prachové polštáře a kromě bílého obvazu na pravém stehně byl zcela nahý. Čekal.

Černé hedvábí průsvitné noční košilky s šustotem dopadlo na podlahu a odhalilo plná ňadra zdobená růžovými hroty zduřelých bradavek. „Mohu tě potěšit, *señore*?“ zeptala se Pilař s hrdelním španělským přízvukem. Pomalu se k němu přibližovala, tmavé oči jí žhnuly sexuálníм vzrušením.

Ačkoliv Julian nemluvil plynne španělsky, nabídku pochopil a zdvořile odpověděl: „Bude mi ctí, *querida*. Jsi nádherná.“

Ani příliš nepřeháněl. Stříbrné měsíční paprsky, které do pokoje proudily skrze otevřené okno, ozařovaly její nahou postavu a dodávaly jí tajemné kouzlo nadpřirozené bytosti. Dobře věděl, že po prvním dotyku v ní probudí oheň a žár. Nebylo to poprvé, co si Pilař hrála na anděla spásy a uprostřed noci tajně vklouzla do jeho ložnice, aby ho potěšila a ukojila jeho touhu a aby mu na několik kradmých chvil přinesla milosrdné zapomnění.

Poprvé byl překvapený. Jednalo se o vysoce postavenou španělskou dámu, jen o několik let starší než on sám, krásnou, osamělou a vášnivou vdovu. Tato hacienda byla jejím domovem. Navzdory faktu, že z její vlasti pomohl vyhnat dobyvačné Francouze, nebyla příliš nadšená z toho, že u sebe má ubytovat zraněného anglického důstojníka, a to ani když se dozvěděla, že je válečný hrdina a šlechtic. Za jeho ubytování požadovala přehnanou sumu.

Nicméně částka se vyplátila. Možnost uzdravit se a nabrat sil zde místo toho, aby ležel ve vojenské polní nemocnici, mu vlastně zachránila život. A osobní péči krásné hostitelky bral jako nečekaný bonus.

S předstíranou plachostí opatrně poklekla na jeho postel, těsně vedle zraněného stehna. Pohledem sklouzla dolů, přímo k ztopořenému mužství, které se jasně rýsovalo pod bílou látkou tenké příkrývky

„Ty mě vždy dokážeš potěšit,“ zamumlala se svůdným úsměvem.

Vzal ji za ruku, přitiskl si ji k ústům a pomalu začal líbat jeden štíhlý prst za druhým, přitom upíral pohled do jejích temných očí, jež přetékaly vášní. „Obávám se, že ne tolik, jak by se slušelo,“ omlouval se. Vždy patřil k nejlepším milencům Anglie, ale jelikož se ještě zcela nezotavil, nedokázal podávat patřičné výkony.

Hostitelka odpověděla líní, že se něžně dotkla ošklivé rány, která se táhla od jeho pravé lícní kosti až ke spánku. „Všechno nechej na mně, *vida mía*.“ V hrdelním hlase se odrážel tichý příslib. Natáhla ruku a pohládila ho po zlatých kadeřích. „Pomohu ti zahnat zlé sny.“

Ovšem jen na chvíli, připomenul si v duchu.

V místnosti bylo naprosté ticho. Žena se k němu sklonila, a zatímco hebkýma rukama klouzala po pevných konturách svalnaté hrudi, pomalu ho začala líbat na hrdlo a na ramena. Předtím, než získal čtená zranění, jež teď hyzdila jeho tělo, měl dokonalou postavu cvičeného atleta. Pevné svaly obepínala opálená pokožka, hrud' pokrýval hustý porost zlatavých chloupků. Krásnou ženu teď však zajímala zcela jiná část Julianova těla. Na plochem břiše se vzpínal dlouhý a pevný úd.

„*Magnífico*.“ Téměř se zbožnou úctou vzala ztopořený penis do ruky, obkroužila ho štíhlými prsty a pomalými dlouhými pohyby ho začala laskat.

Julian se zachvěl a slastně přivřel oči. Celým jeho tělem proudila bezbřehá touha tak silná a prudká, že na neustálou bolest ve stehně málem zapomněl.

Nepřestávala ho škádlit, rukou pomalu klouzala nahoru... a zase dolů. Nakonec se sklonila a špičkou horkého jazyka začala dráždit ploché mužské bradavky. Opatrně je vzala mezi zuby a něžně skousla.

Natáhl se po ní, popadl ji za ramena a přitáhl k sobě.

Obkročmo na něho nasedla. Opatrně, s ohledem na zraněné stehno přehodila jednu nohu přes boky a se slastným sténáním dychtivě dosedla na pevný pulzující úd.

„Pomalu...,“ zamumlal. Natáhl ruce, aby polaskal plná řadra zdobená tmavými hroty zduřelých bradavek. Zvedl zdravé levé koleno a podepřel jí záda, aby nesklouzla na zraněné stehno. „Teď,“ nařídil a sám pozvedl boky, aby vklouzl do její horké štěrbin.

Upřeně na něho hleděla touhou zastřeným pohledem a poslušně uposlechla jeho rozkaz. Zkušenými pohyby začala klouzat nahoru a dolů, její medová hebkost ho zcela pohltila.

Napjal se ve směsici bolesti a rozkoše. Rukama ji popadl za oblé zadeček, přitiskl ji blíže a tvrdě vyklenul boky.

Zavřela oči. V křečovitém uvolnění otevřela ústa, zaklonila hlavu a v tichém pokoji se rozezvučel hrdelní výkřik. V pravidelném rytmu do ní prudce vnikal, zas a znovu. Vášnivá žena zarývala nehty do pevné hrudi, kroutila se a ochotně mu vycházela vstříc.

Netrvalo dlouho a kráska na jeho klíně se začala nekontrolovaně otřásat prudkými přívaly rozkoše a křečovitého uvolnění. Julian zavřel oči a rovněž se nechal unést spalující potřebou sexuálního ukojení.

Když znovu získal kontrolu nad svými smysly, zjistil, že mu žena tiše a odevzdaně leží na hrudi. Celé tělo mu pokrýval chladný pot a pravé stehno příšerně bolelo. Opatrně se překulil a ženu položil vedle sebe.

Pozorovala ho napolo přivřenýma očima a na rtech měla slastný úsměv po právě prožité rozkoši.

Omluvně ji políbil na vlhké čelo. „Odpust’ mi, *querida*, že nejsem schopen potěšit tě tak, jak by sis zasloužila.“

Pomalou otevřela ztěžklá víčka a na tváři se jí objevil pobavený výraz. „Pochybuji, že bych více rozkoše vůbec přežila,“ odpověděla se silným přízvukem. Pohledem sklouzla dolů. „Žádné zranění nemůže zastavit muže, jako jsi ty. Je jen štěstí, že rána není o kousek výše a mírně vlevo.“

Unaveně se zasmál. Pevně zaťal zuby a počkal, dokud křeč nepovolí. Pak znovu zlíbal Pilařiny prsty a zavřel oči. Přemýšlel, zda dokáže usnout bez utišujícího léku.

Přinutil se myslet na něco jiného než na své zranění. Na domov. Na rodinné sídlo v Anglii. Na šťavnaté pastviny, úrodná pole a huslí“ lesy plné divoké zvěře. Touha uvidět znovu svou rodnou zemi byla den ze dne silnější. Snění pomalu přešlo ve spánek...

V pravém stehně ucítil prudkou bolest, která pohltila celé jeho tělo. Ozývala se v pravém spánku a v lícni kosti. Napolo oslepený krví, jež mu proudila z čela, se pokoušel postavit a rozhlédnout se, bolestí málem vykřikl.

Kde to zatraceně je? A kdo vlastně je?

Pomalou se mu začala vracet paměť – vzpomněl si na ohlušující výbuchy dělových koulí, výstřely mušket, výkřiky umírajících mužů a ržání koní. Všude kolem se valil hustý tmavý dým, nicméně skrze něj viděl obraz zkázy. Úbočí zeleného kopce bylo pokryté zmrzačenými těly v modrých a rudých uniformách.

Ach, ano. Tohle je Španělsko. Vitoria, pokud si dobře pamatuje. Bitevní pole... Jedno z mnoha, která za poslední čtyři roky viděl. A on je Julian Morrow, šestý vikomt z Lyndenu. Nadporučík lord Lynden, druhý velitel patnácté jízdní kavalérie. Jeho žena se jmenuje Carolina... Ne..., Carolina je mrtvá. Zabil ji. A tohle peklo je jeho pokání za to, co způsobil.

Leží uprostřed bitevního pole, obklopený zraněnými či mrtvými muži a koni. Bitva stále pokračuje. Všude se ozývá křik a vzduch je plný štiplavého dýmu. V ústech cítí krev a podivnou pachů strachu.

Strach. Bojí se, že zemře.

Ne, nebojí se. Jen není nadšený. Přesto všechno, co se stalo, chce žít. Bylo to zvláštní, když si uvědomil, jak smrti v uplynulých čtyřech letech záměrně nadbíhal. Skutečně chce žít. Je ironií, že to zjistil až teď, když mu smrt dýchá do tváře. Právě stehno se změnilo v beztvarou hmotu krvavých cárů masa.

Věděl, že by se měl pokusit zastavit krvácení, ale nedokázal se pohnout. Nechtěl už déle bojovat, a tak znovu unikl do prázdnoty...

Náhle k němu dolehly něčí hlasy. Bavily se o jeho noze. Chtěl otevřít oči, ale nedokázal se přenést přes oponu bolesti a utrpení. Kdesi v dále viděl Carolinu její nehybné tělo ležící uprostřed kamenných ruin. Rozhodl se vklouznout zpátky do temnoty, kde bolest není tak spalující.

„Prosím, seňore, lei klidně. Ublížíš si.“

Náhle se probral. Nejdříve nepoznával potměný pokoj, ale teplý noční vzduch byl nasycený pižmovou vůní milování a chladné ruce na jeho čele byly ty, které ho těšily v dlouhých bezesných nocích během jeho uzdravování. Španělská vdova. Jeho hostitelka.

„Zase ten sen?“

Zavřel oči a zoufale se snažil ignorovat otázku.

„Co to je za sen, vida mía, co tě tak trápí? Kdo je Carolina? Ze spánku často křičíš její jméno.“

Neodpověděl, nicméně své myšlenky nedokázal umlčet. *Mladá, překrásná, nezkontrolovaná Carolina. Zlatovlasá a modrooká stejně jako on. Urozená lady vychovaná v přepychu a blahobytu, všemi rozmazlovaná a hýčkaná. Byl z nich dokonalý pár..., dokud nedošlo k poslední hádce, která skončila její smrtí...*

Žena vedle něho horkým jazykem provokativně přejela po nahém rameni, paží sklouzla okolo pasu. Žárlivě našpulila rty a majetnický se k němu přitiskla.

„Jednou provždy tě zbavím nočních můr,“ zašeptala a v nesydatém pozvání se mu otevřeně nabízela.

Dnes v noci ji už nechtěl. Rozhodně ne s takovou intenzitou. A už vůbec ne v pozici, kdy na něm sedí. Nicméně byla vždy ochotná a poddajná. A měla černé vlasy, ne blond jako Carolina. Pomůže mu alespoň na chvíli zapomenout.

Když se na ni překulil a pevným mužstvím vníkl mezi roztažená stehna, ztěžka zalapala po dechu. Jakmile se však začal pravidelně pohybovat, oči se jí rozšířily rozkoší.

Prsty propletl dlouhými prameny tmavých vlasů a vášnivě do ní vníkal, zas a znovu, tvrdě a rozhodně, jako by tak mohl ze své duše vyhnat ďábla. Krásná vdova mu ochotně vycházela v ústrety, vykřikovala jeho jméno a po chvíli ji zcela ochromilo prudké vyvrcholení.

Chvilí nato přišlo i jeho uvolnění. Když do ní naposledy tvrdě vnikl, z hrdla mu unikl hlasitý výkřik. Celé tělo měl pokryté krupějemí potu. Bezmocně se na ni zřítíl a rána ho přitom páčila jako d'as.

Něžně ho hladila po zádech, tiše šeptala španělská slůvka útěchy, nabízela mu úlevu a uvolnění. Konečně se vzpamatoval, nadzvedl se a převalil na záda. „Odpusť mi, *querida*.“

„Není nic, co bych ti měla odpouštět.“ Ale místo toho, aby znovu usnula, ho políbila na rameno, vyklouzla z postele a začala se oblékat. „Musím jít. Nechci, aby mě služebnictvo našlo v tvé posteli.“

Julian nic nenamítal.

Když byl zase sám, lehl si na záda a zíral do stropu. Probíral minulost a vzpomínal na události, které se odehrály před čtyřmi roky a přivedly ho až sem.

Vražda. Přesné tohle slovo si všichni šeptali za jeho zády.

Pochopitelně že nikdy nebyl oficiálně obviněn, poněvadž neexistovaly žádné důkazy. Byl příliš bohatý a příliš urozený, než aby ho uvěznil bez pádných důkazů. Smrt lady Lyndenové byla klasifikována jako nešťastná náhoda. Nicméně pomluvy, které šířil její milenec, neustávaly.

Ty pomluvy nebyly neoprávněné, jenže Julian se jim nedokázal postavit a s čistým svědomím prohlásit, že lžou. Vždyť on svou ženu skutečně zabil.

A právě jeho vlastní vina ho přinutila vstoupit do armády. Potrestal se tím, že odešel do války proti Napoleonovi.

Bylo mu jedno, zda žije, či ne, tak proč neumřít pro dobrou věc. Ironií osudu jeho lhostejnost k životu byla často zaměňována s hrdinstvím. Hnal se do těch nejnebezpečnějších bitev, jen aby zjistil, že nikdy nedokáže běžet dost rychle, šermovat dost hbitě a křičet dost hlasitě, aby unikl vlastní vině. Nedokáže vyléčit bolestné jizvy ve své duši. Už mu nic nezůstalo – žádná radost ani vášeň. Nebyl v něm žádný oheň. Nic kromě snů o zemřelém manželce. Nic než jeho vina...

Náhle na sobě ucítil teplý sluneční paprsek. Trhl sebou. Ležel v posteli nahý, pouze na stehně měl obvaz. Na noze ucítil známý zkoumavý dotek a tiše zasténal.

Jeho osobní sluha Will Terral se nad ním nakláněl a příšerně se mračil.

„Vždycky jsem si myslel, že máte rozum, můj pane, ale poslední dobou mě ujíšťujete o tom, že jsem se mýlil. S takovou se ta rána nikdy nezahojí.“

Julian polkl ostrou odpověď. Opravdu se v noci nechoval zrovna rozumně. A jeho sluha má plné právo ho kritizovat. Will mu zachránil nohu před řezníky na bitevním poli, staral se o něho, krmil ho, vyměňoval obvazy a nutil ho pít hořké léky. A když se rána zanítla a hrozila otrava, dokonce odřezával odumřelé cary masa. Nakonec měl se svou vlastní léčebnou kúrou, během níž mu přikládal na nohu pijavice tak, jak to často dělával zraněným koním, úspěch.

A teď, když je z nejhoršího venku, hati Willovo úsilí a všechno hodí za hlavu jen pro chvilkové rozptýlení.

Will si cosi tiše mumlal pod vousy. Nejdříve pánovi vyměnil obvaz a pak přinesl mýdlo a břitvu, aby ho oholil. Když se Julian poté podíval do zrcadla, jen stěží v něm poznal muže, kterým kdysi býval. Pokožka byla opálená dlouhými dny strávenými na slunci, nicméně pod snědou kůží prosvítala nezdravá sinalost. A co hůř, jeho kdysi krásnou tvář teď hyzdila odpudivá jizva, která se táhla od pravé lící kosti až ke spánku. Rovněž bylo zřejmé, že bude navždy kulhat. Přesto byl rád, že o nohu nakonec nepřišel. Díky Willovi přežil, a s tím bude muset být spokojený.

Jeho sluha však spokojený nebyl. Když sklízel holicí potřeby, snad už postě zamumlal: „Budu rád, až odsud konečně vypadneme.“ A s těmito slovy odešel z místnosti.

Julian se znovu unaveně položil a zvažoval své možnosti. Kdyby napsal žádost, jako invalida by byl okamžitě poslán domů do Anglie. Ale stojí o to vůbec?

Dobře znal Willův názor. Nejen že se jeho sluha zoufale toužil vrátit domů, ale často před ním zcela otevřeně hovořil o tom, že se pán už dostatečně dlouho utápěl ve své vině a že je načase začít zase žít.

Snad má pravdu, pomyslel si Julian. Snad je vskutku čas přestat se trestat a vrátit se domů. Snad už trpěl dostatečně dlouho. Ztratil svou ženu, své přátele, své dobré jméno a život, který kdysi znal... Za celé čtyři roky nenašel vykoupení, jež hledal. A byl příliš unavený válkou, smrtí a bolestí.

Zalál zuby, pomalu se posadil, nohy spustil z postele a sáhl po berlích, které stály opřené o její roh.

Konečně se rozhodl.

Trestal se dost dlouho. Jeho pokání je u konce. Je čas, aby se vrátil domů a postavil se tváří v tvář duchům minulosti.

HERTFORDSHIRE, ANGLIE ZÁŘÍ 1813

*G*a běžných okolností by Blaise St. Jamesová nikdy nic takového neudělala. Útěk s cikány... Raději si ani nepředstavovala, jaký tím ztropí skandál. Jenže tohle nebyly běžné okolnosti. Byla *zoufalá*. Její nevlastní otec ji vyhnal do Anglie, aby si zde našla manžela.

Ne že by něco namítala proti samotnému manželství. Kdyby měla možnost, ráda by se vrátila zpátky do Filadelfie, kde by si našla vhodného chotě. Jenže Amerika byla ve válce s Británií, takže cesta přes oceán nepřicházela v úvahu. A její angličtí příbuzní se proti ní spikli a rozhodli se přinutit ji padnout na kolena.

Jenže stejně tak byla rozhodná i Blaise. V žádném případě se neprovdá za nudného, úzkoprsého gentlemana z britských urozených kruhů, jakým byl její nevlastní otec či angličtí bratrance. A už vůbec se neprovdá za chláпка, kterého jí vybrala její teta. Zeman Digby Featherstonehaugh nebyl zosobněním dívčích snů – obzvláště ne těch jejích. Jen pouhá představa, že by s ním měla strávit zbytek života, jí naháněla husí kůži.

„Angličané jsou studené ryby,“ mumlala Blaise, když se oblékala do vypůjčených šatů z hnědého lnu. „A nikdo mě nepřesvědčí o opaku.“

„Prosím, slečno?“ Služebná z hostince Bell&Thistle s rozšířenýma očima sledovala, jak černovlasá lady mizí pod záhyby jejích nejlepší šatů.

„Nic se neděje.“ Blaisina tmavá hlava konečně vykoukla z jednoduchého hábitu. „Klidně ti na to dám své slovo. Žila jsem v mnoha zemích, ale nikdo není lak chladný a nudný jako anglický gentleman. Dokonce i ryba má v sobě více vášně.“ Dopnula poslední knoflíček živili ku s nepříliš velkým vystříhem a urovnala si dlouhé rukávy. „Tak, jak vypadám?“

Služebná jen zamrkala. „Ach..., slečno..., padnou vám dokonale, ale něco se mi přece jen nezdá.“

„A co?“

„Nu..., pořád jste tak nějak vznešená. Vaše vlasy a tvář.“

„Asi lady nemáš zrcadlo?“ Blaise se rozhlédla kolem sebe a uvědomila si hloupost své otázky. Kromě hrubé postele a malé skříně na šaty byl pokoj zcela prázdný. Další důkaz nebetyčných rozdílů mezi služebnictvem a

panstvem v Anglii. „Tak s tím budu muset něco udělat. Tváře si prostě ušpiním a vlasy zakryji... Máš tady nějaký šátek? Samozřejmě ti za něho zaplatím.“

„Ach, slečno..., už i tak jste mi nabídla příliš. Kdybych najednou získala takové bohatství, obvinili by mě z krádeže. Chvilku počkejte, něco tady určitě najdu.“

Když se dívka otočila a začala se prohrabovat věcmi svého šatníku, Blaise poklekla k malému oknu ve výklenku. Tetin cestovní kočár stále stál přede dveřmi zájezdního hostince.

Blaise se zamračila. Lady Agnes neodjede dřív, dokud se její nevděčná neteř nenajde.

Náhle však uslyšela zvuk poštovního kočáru a dostala nápad.

Rychle si z účesu vytáhla ozdobné spony a zatřásla hlavou, přičemž se ebenové prameny rozlily po ramenou a spadly až k útlému pasu. Popadla šátek, který jí nabízela služebná, nabrala do něho těžkou masu vlasů a cípy látky si uvázala vzadu za krkem. Pak z váčku vytáhla hrst stříbrňáků a do dlaní roztřesené služebné vysypala sumu, která byla zcela jistě dobrou polovinou jejího ročního platu. Nakonec si kolem ramen přehodila dívčin hnědý plášť a sepnula ho jednoduchou sponou.

„Tak,“ řekla a dlaní si urovnala záhyby dlouhé sukně. „Dáma, která přijela se mnou, mě teď bude hledat. Musíš ji říct, že jsem odjela poštovním kočárem. Zcela jistě se za ním vydá a já budu mít příležitost nepozorovaně vyklouznout.“

Služebná pochybovačně přikývla.

Blaise se na ni zářivě usmála. „Nikdy ti nepřestanu být vděčná, že jsi mi půjčila šaty a pomohla mi utéct. Ale teď už jdi a nezapomeň, prosím, viděla jsi mě odjíždět poštovním kočárem.“

Dívka se uklonila a vyšla z místnosti. Blaise počítala do sta, pak došla ke dveřím a přitiskla na ně ucho. Teta Agnes měla pronikavý hlas a Blaise si byla jistá, že až se dozví o zmizení své neteře, vypukne hotové peklo. A nemýlila se.

„Poštovní kočár? Ta malá uličnice! Přivede mě do hrobu. Já jsem sira Edmunda varovala, jenže on mě jako vždy neposlouchal! Ne, dal mi tuhle divošku na krk, a to na celou sezonu!“

Tichý hlas, který následoval, patřil její komorné Sáře Garveyové. Sára doprovázela Blaise celou cestu z Vídně, aby své paní pomohla se vstupem do anglické společnosti. Jednalo se o zimní měsíce, kdy se anglická aristokracie shromáždila v hlavním městě ve snaze vidět a být viděn. Tehdy se mladé dívky prodávaly za nejvyšší nabídnutou cenu, a stávaly se tak doživotními vězni svých nudných a nabubřelých manželů.

Blaise jen při pouhé myšlence na to ohrnula nos. Bylo to něco tak ponižujícího nechat se naparádít a ukazovat se jako chovná klisna na koňském trhu a pak být vděčná za to, že některému urozenému

gentlemanovi bez kouska vášně v těle může porodit zdravé a schopné dědice. A v jejím případě to navíc měl být zeman Digby Featherstonehaugh. Jenže ona se tak lehce nevzdá! Pokud se někdy provdá, tak jediné z lásky, jako to udělali její rodiče. A pokud bude mít štěstí, zamiluje se do Američana, jakým byl její otec.

To, že před malou chvílí minuli cikánský tábor, bylo jako boží znamení. Miklosovu rodinu znala stejně dobře jako své anglické bratrance jen s tím rozdílem, že jí byli mnohem bližší. Koneckonců, nejšťastnější chvíle svého dětství strávila právě v jejich táboře, ve společnosti svého zbožňovaného otce. A nebýt Miklose, po otcově smrti by jistě umřela steskem.

V jeho rodině bude v naprostém bezpečí. Zcela v rozporu s tím, v co věřila většina ignorantských lidí, cikáni nebyli nemorální divoši bez jakýchkoliv zásad a hodnot. Blaise věděla, že Miklos by ji chránil jako vlastní dceru. A kdyby ho požádala, zcela jistě by jí nabídl útočiště. Pokud má utéct ostražitému dozoru lady Agnes, musí to udělat teď, dokud se nedostanou do města.

Lady Agnes se rozhodla na její uvítanou uspořádat menší párty, zvláště proto, aby se Blaise blíže seznámila se svým budoucím chotěm. Zeman Featherstonehaugh byl bohatým farmářem a sousedem její tety. Blaise se s ním už několikrát setkala při různých příležitostech. Nebyl tak chladný ani formální jako její nevlastní otec, ale byl přinejmenším dvakrát tak starší než Blaise, suchopárný, upjatý a neuvěřitelně nudný. Možná měla vskutku přílišné nároky, ale přece jen od muže, se kterým má strávit zbytek života, vyžadovala více vášně a bystřejšího ducha. Vždyť jí ještě nebylo ani devatenáct a nemínila se vzdát svého dívčího snu či se snad nechat uvěznit v manželství z rozumu, což bylo přesné to, co chtěla udělat její teta.

Lady Agnes netoužila po zodpovědnosti za neteřin osud, byla však přesvědčená, že je její povinností postarat se o jediné dítě své sestry, což znamenalo domluvit vhodné manželství. V duchu si přísahala, že z Blaise udělá řádnou anglickou lady, i kdyby je to mělo obě zabít. A to se jí málem podařilo. Blaise protrpěla nekonečnou cestu z Doveru do Londýna a odtud do Ware v cestovním kočáru ve společnosti své upjaté tety, která ji střídavě kárala za její nevhodné chování a střídavě pěla chválu na letitého zemana. Blaise z toho všeho ještě stále brnělo v uších. Nedovedla si představit, že by měla snést ještě jednu hodinu v její společnosti, natož celou sezonu.

Když kočár zastavil ve Ware, aby v zájezdním hostinci vyměnili koně, Blaise se u oběda rozhodla, že musí zmizet. Opustila salonek s tím, že potřebuje na toaletu, a pak už stačila jen chvilka, aby si vyhlédla vhodnou služebnou a přesvědčila ji, aby si s ní vyměnila šaty.

S pocitem vítězství Blaise teď poslouchala, jak zlostný hlas její tety pomalu slábne. Uslyšela ji zase až před domem, když křičela na kočího, aby si pospíšil, protože musí dohonit poštovní kočár. Potom v tichosti vyklouzla z podkrovního pokojíku.

Neslyšně seběhla schodištěm pro služebnictvo a prošla dlouhou chodbou s řadou dveří. Většina z nich vedla do stejných pokojů, jakým byla ložnice služebné. Poslední dvojce dveře vedly do soukromých salonů.

Blaise nechtěla použít salon, který pronajala teta, a proto si vybrala ten druhý. Pomalu otevřela dveře a nakoukla dovnitř.

Místnost byla prázdná, ačkoliv v krbu hořel oheň. Vešla dovnitř, potichu za sebou zavřela dveře, přešla přes místnost a sklonila se k ohništi, aby si nabrala hrst teplých sazí.

Když si však představila, že si má tuhle špínu natřít na obličej, otfásla se odporem. „Je to pro dobrou věc,“ připomněla si hlasitě a začala si špinavé saze rozmazávat po tváři a po čele. Alespoň ji tak nikdo nepozná, což bude rozhodně nejlepší. Neměla totiž v úmyslu zničit si dobrou pověst. Kdyby bylo její jméno propíráno na večírcích, určitě by o ni nestál žádný urozený gentleman, zvláště pak zeman Featherstonehaugh, čímž by se vyhnula nechtěnému manželství. Ale co když se jednou bude chtít vdát? Přece není takový blázen, aby si navždy zničila šanci na šťastný život.

Ve skrytu duše doufala, že to nezajde příliš daleko. Teta Agnes bude jen stěží riskovat veřejný skandál tím, že by oznámila zmizení své neteře. A Blaise nemá v úmyslu vystavit svou tetu takové hanbě, to v žádném případě. Jediné, co chce, je ukázat tetě Agnes, že to se svým odmítnutím svatby se zemanem Featherstonehaughem myslí vážně.

A k tomu účelu by jí měl posloužit krátký pobyt v kruhu jejích cikánských přátel. Teď už zbývá jen je dostihnout a požádat Miklose, aby s nimi mohla chvíli zůstat. Neměl by v tom být žádný problém. Když je mījeli, právě mířili na jih, ačkoli před Londýnem můžou ještě změnit směr. Jako všichni ostatní cikáni i oni rok co rok cestují z místa na místo a hledají příležitost k práci a k obchodu. S Miklosovou rodinou zůstane tak týden nebo dva. Pak, až se všechno uklidní, se objeví u tetiných dveří a...

Blaise za zády uslyšela skřípavý zvuk a prudce vyskočila. V pohodlném křesle nedaleko krbu seděl elegantně oděný gentleman, pravý bok měl podepřený polštářem a v rukou držel rozevřené noviny. Když vešla dovnitř, nemohla ho vidět, poněvadž jí ve výhledu stálo křeslo.

Hleděl na ni temně modrýma očima a očividně se zájmem čekal, co se bude dít.

Blaise si ho vyděšeně prohlížela. Měl rysy Adonise a do tváře mu spadaly husté kadeře barvy letního slunce. Co ji však šokovalo více než jeho přítomnost či vzhled aristokrata, byla ošklivá jizva, která se táhla od pravé lícni kosti až ke spánku.

Kdysi to musel být krásný muž, pomyslela si s účastí.

Julian si všiml její reakce. V široce rozevřených očích viděl nejprve šok a poté lítost. Hořce se usmál. „To je jen suvenýr z války, nic víc,“ ujistil ji. „Nejsem žádné monstrum a rozhodně ti nechci ublížit. Co je pro dobrou věc?“

Mluvil hlubokým hebkým hlasem, který by byl docela příjemný, kdyby se v něm neobjevil cynický podtón. Blaise se na něho nechápavě podívala. Netušila, na co se vlastně ptá.

„Před chvílí jsi řekla, že to je pro dobrou věc. Co jsi měla na mysli?“

Rychle se snažila vžít do role, kterou si sama určila, a uctivě se poklonila. „Ale to nic, sire. Odpusťte mi, netušila jsem, že tady někdo je. Hned odejdu.“

Sklopila zrak a obrátila se k odchodu.

„Ještě chvílku, jestli smím prosit.“

Autorita v jeho hlase ji přinutila zůstat stát. Náhle si připadala jako malé dítě, které chytili při činu, což pro Blaise nebyla až tak nezvyklá situace, a obrátila se.

„Nechtěla bys mi vysvětlit, proč sis celý obličej ušpinila sazemí?“

Ne, nechtěla. Jenže tehle muž nevypadal na to, že je zvyklý nechat se odbýt, zvláště pak služebnou. Blaise si náhle uvědomila, že na něho zase upřeně zírá. Nějakým zvláštním způsobem ji přitahoval. Byl štíhlý, měl široká ramena a vyzařovala z něho urozenost a dobré vychování. Oblečený byl v krátkých kalhotách, nablýskaných kožených holínkách, sněhobílé košili a dokonale padnoucím kabátu, který mohli ušít jedině v Londýně v tom nejlepším krejčovském saloně. Nicméně nádech elegance mu dodával spíše jeho aristokratický vzhled než prvotřídní oděv.

Až teď si všimla hůlky opřené vedle křesla. Zatímco levá noha stála na zemi, pravou měl opatrně podepřenou o polstrovanou lavičku. Další válečné zranění? Pomyslela si.

Pozvedla zrak k jeho tváři a všimla si nezdravé sinalosti, kterou tam dříve neviděla, stejně jako náznaku bolesti v modrých očích. Náhle pochopila, že jeho uvolněná poloha nemá nic společného s pohodlím. Toto vědomí v ní probudilo nepochopitelnou touhu dojít k němu a nabídnout mu útěchu.

Blaise se v duchu otřásla. Takový nesmysl. Všimla si, že ji zkoumavě pozoruje temně modrýma očima a uvědomila si, že se jí na něco ptal. Právě se snažila vymyslet přijatelnou odpověď, když k nim z vedlejšího salonu dolehl nepříjemný ženský hlas.

Blaise mimovolně couvla. Její teta se vrátila a bude ji hledat.

Rozhlédla se kolem sebe a s nelibostí si uvědomila, že tady není, kde se schovat. Jediné místo, které přicházelo v úvahu, bylo za křeslem neznámého muže se zlatými vlasy. Zřejmě jí nezbude nic jiného než se mu vydat na milost a doufat v jeho laskavost.

„Dobrá tedy, když to musíte vědět,“ začala Blaise, „nutně potřebuji záchranu. Ta žena vedle je jako generál v sukních a chce mě najít, aby mě strčila do doživotního vězení.“

„Skutečně?“

Vtom se ozvala rána prudce zabouchnutých dveří následovaná tetiným křikem. „Někde tady musí být! Až tu neposlušnou holku najdu, bude litovat!“

„Ale, madam, ujišťuji vás, že tady opravdu není,“ hovořil hostinský poněkud tišším hlasem. „Prosím, mám tady hosty.“

„Musím se schovat,“ zašeptala Blaise a zoufale klesla na kolena vedle zlatovlasého cizince. „Teď není čas, abych vám cokoliv vysvětlovala!“

Ještě chvíli si ji prohlížel a pak se zřejmě rozhodl. Odhodil noviny na zem a natáhl k ní ruce. „Pojď sem.“

„Co-cože?“

„Slyšela jsi. Pojď sem.“

Blaise neměla ani tušení, co má v úmyslu, ale ve srovnání s tím, co pro ni plánuje teta Agnes, to nemohlo být horší. Jestli ji teta chytí, bude odsouzena k životu v manželství bez lásky s tou chladnou rybou, zemanem Digbym Featherstonehaughem.

Podala cizinci ruce a dovolila mu, aby si ji přitáhl k sobě, a když ji obrátil tak, aby se zády opírala o kožené polstrování, zatímco on se tyčil nad ní, nemohla udělat nic jiného než zalapat po dechu. Mnohem větší šok však byl ten, když ji objal v pase, přitiskl se k ní svým svalnatým tělem a nakonec ji něžně políbil.

Měla by se bránit. Měla by křičet, odstrčit ho od sebe a nejspíše ho i uhodit, ale neudělala to. *Nemohla*. Ozvalo se váhavé zaklepání na dveře, ale Blaise ten zvuk téměř nevnímala. Byla příliš soustředěná na fascinující pocit, jež v ní vyvolal hebký tlak na rtech. Náhle ji pohltilo teplo a ze zcela zvláštních důvodů se začala třást. Prsa jí ztěžkla a nalila se horečnou touhou, která postupovala dolů do břicha a stále níž, až se usídlila mezi stehny. Najednou zjistila, že se jí nedostává dechu.

Nebyl to její první polibek, ale nikdy na ni neměl tak zničující účinek... Jako by v jediném okamžiku přišla o rozum. Nedokázala vnímat nic jiného než jeho horké rty něžně se otírající o ty její, jeho jazyk, jenž hluboko vnikal do jejích úst a prozkoumával skrytá zákoutí, jeho mužnou vůni a chuť opojného vína. Její prsty se mimovolně propletly zlatými prameny, které se mu kroutily vzadu na šíji.

Jen mlhavě si uvědomila, že do místnosti vešel hostinský a rozpačitě přešlapoval na měkkém koberci. „Omlouvám se, sire, ach..., pardon! Netušil jsem, že máte návštěvu. Ještě jednou se omlouvám, sire.“

Vikomt Lynden zvedl hlavu a zamračil se na nešťastného muže. „Ven!“

„Ano, samozřejmě, sire, zajisté...“

Z chodby se ozval pisklavý hlas tety Agnes: „Jak nezdvořilé!“ A pak už jen bouchnutí dveří. Nicméně i přes zavřené dveře doléhalo do místnosti tetino peskování nebohého hostinského. Nakonec se však ozvalo odevzdané povzdechnutí: „Co se dá dělat. Ta nevděčná holka se mnou hraje nějakou podivnou hru, jenže já se do toho nemíním nechat zatáhnout. Nebudu ji

přece hledat po všech čertech a ďáblech, zatímco na mě doma čekají hosté. Dobrotivé nebe, zeman! Co já mu jenom řeknu? Slibuji, že až tu holku dostanu, zakroutím jí krkem...”

Poslední věta už přicházela z dálky a po ní se v místnosti rozhostilo naprosté ticho.

Když se Blaise ocitla sama s cizincem, věděla, že by měla něco udělat, něco říct. Alespoň vyjádřit vděčnost za svou záchranu. Jediné však, co dokázala, bylo hledět na překrásnou zjizvenou tvář, která byla jen malý kousek od její a jejíž rty byly vlhké polibkem.

Do čela mu spadla jedna zlatá kadeř a Blaise pocítila nutkavou touhu dotknout se jí a vrátit ji na své místo. Ještě toužebněji však chtěla prsty pohladit rozšklebenou jizvu a utiшит jeho bolest.

„To...“ začala Blaise nejistým hlasem, „bylo dost dobré.“

„Co? Že jsem vyhnal hostinského a zbavil se otravné ženské?“

„Ne..., ten polibek.“

Její upřímnost Juliana poněkud vyvedla z míry a najednou nevěděl, jak odpovědět. Snad by jí měl říct, že je to jen cvik. Předtím, než vstoupil do války, se líbal s tolika ženami, že měl dojem, že zná každíčkový pocit, který polibek může vyvolat. Jenže tahle malá divoška ho překvapila. Okouzila ho tak, jako už dlouho žádná jiná.

Místnost zaplavilo hřejivé teplo jeho smyslného úsměvu. „Jsem rád, že tak soudíš.“

Omámeně zamrkala a fascinovaně sledovala siluetu jeho rtů. I Julián byl zaskočený. Něžně ji vzal za bradu a natočil tak, aby lépe viděl, a řekl: „K čertu. Opravdu máš purpurové oči. Myslel jsem, že to musí být odraz světla.“

Nečekaně ohrnula nos a zasmála se. „Ne purpurové, *fialkové*. To je lichotivější výraz, sire.“

„Pak tedy *fialkové*.“ Skutečně měly temný fialový odstín, který ostře kontrastoval s bělostí její pokožky, a to i navzdory špinavým šmouhám. Nepatřila mezi krasavice. Alespoň ne běžným způsobem. Oválná tvář a pravidelné rysy se daly popsat spíše jako zajímavé. Nicméně rozesmátý výraz ve fialkových očích její tvář rozjasňoval, dodával jí na zajímavosti a v Julianovi probouzel touhu poznat ji poněkud důvěrněji. *Mnohem* důvěrněji.

Nečekaný příval touhy ho značně překvapil. Tiše ji pozoroval. Zvedl ruku a konečky prstů se lehce dotkl křehkých lícnicích kostí, mírně vyklenutého čela a potom jedním pohybem stáhl dolů šátek uvázaný kolem její hlavy, přičemž osvobodil neskutečnou záplavu tmavých pramenů. Měla tak černé vlasy, že vysoký lesk, který v nich probleskoval, byl skoro modrý.

Blaise, jež v jeho očích spatřila obdiv, si najednou začala uvědomovat blízkost mužského těla a nevhodnost toho, že ji objímal naprostý cizinec. Dokonce i na ni to bylo příliš. „Teď... už mě můžete pustit,“ zamumlala zcela bez dechu. Znělo to mnohem méně rozhodně, než měla v úmyslu.

Zastřený tón jejího hlasu pohladil Julianovy smysly jako hebký samet. Zajímalo by ho, odkud vzala ten přízvuk. Její hlas byl stejně vzrušující a podmanivý jako jiskřičky smíchu, které před chvílí viděl tančit v nekonečných hlubinách jejích očí. Zareagoval zcela přirozeným – avšak nečekaným – způsobem. Chtěl ji. Chtěl ji tak, jak už dlouho žádnou jinou.

Necítil k ní jen chtíč, ačkoliv ten byl prvořadý. Když v podbřišku pocítil důvěrně známé napětí, které se prudce měnilo v bolestnou tepající touhu, suše se pousmál. Ano, chtíč byl prvořadý, ale bylo v tom i něco jiného. *Potřeboval* ji. Měl pocit, že by jakýmsi zvláštním způsobem vyplnila chladné místo v jeho duši, které dlouho zelo prázdnotou. Že by do jeho života znovu přinesla radost a smích.

Julian zaujatě pozoroval mladou ženu, jež pod ním ležela v elegantní póze, a mlčky zvažoval své možnosti. Prsty zkoumavě obkreslil linii plných rtů a pak, zcela zaujatý jejich hebkostí, sklonil hlavu, aby ji znovu políbil.

Když pochopila, co má v úmyslu, její fialkové oči se rozšířily údivem, ale neodtáhla se. Nemohla. Ani kdyby byl v sázce její život, nedokázala by to. Blaise se znovu ocitla pod vlivem jeho kouzla. Jeho hebké rty v ní probouzely pocity, které ještě nikdy předtím nezažila. V žilách jí pulzovala horká krev a srdce bilo jako na poplach. Cítila touhu a vášeň. Nutkavou potřebu poznání.

Jeho rty si s ní letmo pohrávaly, zatímco horký a pevný jazyk zkušeně vnikal do nitra jejích úst, kde se kroutil v sexuální extázi a přiváděl ji k naprostému šílenství. Jeho ruce s dlouhými elegantními prsty vklouzly pod hrubou látku cestovního pláště a něžně ji uvěznily ve svém objetí.

Když ji konečně pustil a nechal ji nadechnout čerstvého vzduchu, měla pocit, že jí srdce tluče až v krku. Jeho modré oči ji se zájmem pozorovaly a v hloubkách měly skrytou otázku. Otázku, na kterou nedokázala odpovědět, dokonce ani kdyby ji znala. Blaise si mimovolně olízla rty a ucítila na nich jeho opojnou chuť.

Sklopil oči a fascinovaně sledoval její vlhké rty.

Pak se znovu usmál přesně tím způsobem, při němž měla pocit, jako by se příliš dlouho dívala do poledního slunce.

„Jen žádný strach, má drahá,“ řekl nakonec zastřeným hlasem. „Vezmu tě pod svou ochranu, ale nejdříve si umyj tvář. Milovat se s kominíkem není zrovna příjemná představa.“

2

„*Wy* mi nabízíte, abych se stala vaší *milenkou*?“ zeptala se Blaise, zcela šokována jeho drzostí.

Jeho urozené obočí se povytáhlo. „Takhle bych to nenazýval... Neměl jsem v úmyslu nic tak trvalého. Prostě jsem myslel na chvilkové rozptýlení.“

„Ach.“

„Zklamal jsem tě?“ zeptal se udiveně. „No, sice jsem se nechtěl nikterak vázat, ale možná – pokud ovšem budeš dost dobrá – se nechám přesvědčit k delšímu závazku.“

Blaise zalapala po dechu. Neměla by být tak překvapená jeho návrhem. Vždyť to ona sama si vyhradila roli služebné. Roli, na kterou na malou chvíli zapomněla. Bylo zřejmé, že cizinec je urozený gentleman, v jehož očích služebné slouží jen k jeho potěšení. Skutečně nebylo přece nic neobvyklého na tom, že anglické panstvo si užívá se svými podřízenými. Byla si téměř jistá, že v Americe by se to nestalo. Tam společenské rozdíly nehrají zas až takovou roli a zcela jistě nikomu nedávají právo chovat se jako nabubřelý hulvát.

Jenže tady, k její velké lítosti, není v Americe. A také je pravda, že tam nebyla od svých deseti let, což může její představy poněkud zkreslovat. Možná že její rodná země není až tak idylickým rájem, jak si ji představuje. A v šatech, jaké má na sobě, se nesmí divit, že ji urozený cizinec považuje za někoho, kým není. Dámy se příliš často nepřevlékají za služebné a neskrývají se v hostincích. A kromě toho, když ji políbil, ani trochu se nebránila..., a to dvakrát. Ještě stále na rtech cítila jeho žár.

Koneckonců, může být ráda, že její převlek funguje tak dobře, že s ní chce prožít chvilkové rozptýlení.

„Ujišťuji tě,“ řekl, když z kapsy vytáhl sněhobílý kapesník a začal z jejích tváří stírat saze, „že jsem velmi velmi štědrý.“

„Ale... vždyť mě skoro neznáte.“

„To máš pravdu.“ V očích mu pohrávaly veselé jiskřičky. „Ale mám v plánu to v nejbližší době změnit, má drahá... Jen tak mimochodem, jak se jmenuješ?“

Málem vyhrkla slečna St. Jamesová, jak by učinila za běžných okolností. Jenže označit se za slečnu by v převleku služebné nebylo zřejmě vhodné. A ani by neměla zmiňovat své rodinné jméno.

„Blaise,“ zamumlala.

„Blaise jako oheň?“

„Blaise jako můj pradědeček. Můj otec ho upřímně obdivoval a chtěl, aby někdo nesl jeho jméno, tak jsem ho dostala já. Výslovnost je jiná...“

Blaise se kousla do jazyka. Náhle si uvědomila nevhodnost svého počínání. Vždyť svěřovat se naprostému cizinci s rodinnými záležitostmi, to se nedělá snad ani mezi služebníky. Raději by měla přemýšlet, jak se zbaví jeho nechtěného zájmu. Podle zvláštního výrazu v očích usuzovala, že to nebude lehký úkol. Blaise si byla jistá, že tenhle muž se jen tak lehce nevzdá. Přemýšlela o dramatickém omdlení, ale pak si uvědomila, že by se mohla dostat jen do další nevýhodné situace.

„A já zase neznám vás,“ dodala nakonec tiše.

Se spokojeným výrazem ještě jednou překontroloval čistotu její tváře a pak kapesník, který byl celý od sazí, vstrčil zpátky do kapsy. Navzdory faktu, že na ní ležel, se mírně uklonil. „Julian Morrow, vikomt z Lyndenu, k vašim službám. Mé jméno je v současné době poněkud pošpiněné, ale doufám, že mám mezi šlechtici pár přátel, kteří by se postavili na mou stranu. Až donedávna jsem sloužil jako voják. Pokud potřebuješ reference, generál Wellington ti je jistě velmi rád poskytne.“

V jeho okouzlujícím úsměvu postřehla nádech jízlivosti. Blaise však s podobným chováním neměla zkušenosti a nevěděla, jak by měla reagovat. Připadalo jí, že vikomt z Lyndenu je velmi rozporuplný muž. Zcela zjevně se nejednalo o běžného frivolního šlechtice. Měl elegantní ruce s dlouhými štíhlými prsty, avšak dlaně pokrývaly mozoly. Cítila je, když ji před malou chvílí hladil po tváři.

Zřejmě svou vojenskou povinnost bral mnohem vážněji než ostatní britští důstojníci.

Když si uvědomila, že ony elegantní ruce znovu spočinuly na jejích ramenou, snažila se posadit. K jejímu velkému údivu Julian nekladl žádný odpor, stálh se zpátky a udělal jí místo, aby se mohla posadit.

Blaise se bez šátku na hlavě cítila poněkud odhalená, proto se po něm natáhla, a zatímco zvažovala odpověď, upravovala si vlasy zpátky do původního účesu.

Julian se nenuceně opřel a pozoroval ji. Představa její smyslné postavy oděné jen v záplavě černé hřívy, která se pod ním svíjí v blažené extázi, se mu usadila v hlavě a při nejlepší vůli se jí nedokázal zbavit. Má pravdu, vůbec nic o ní neví. Přesto ji chtěl. Ve své posteli. Ve svém životě.

Síla jeho touhy ho doslova zaskočila. Jak jen je možné, že v jediné chvíli začal místo o krátkodobé rozkoši na jeden večer přemýšlet o trvalejším vztahu? Opravdu jí chce nabídnout roli své *chere amiéi* Palba, která ho málem připravila o nohu, musela něco udělat i s jeho rozumem. Neměl milenkou už celé roky. Ani po rozpadu manželství, ani po smrti své ženy. A ani o ni nestál. Všechny jeho sexuální známosti byly krátkodobého charakteru. Zčásti to bylo kočovným způsobem života vojáka a zčásti proto, že netoužil po citové blízkosti, kterou by milenka jistě vyžadovala.

Na podobný vztah ještě stále nebyl připravený. Nicméně po čtyřech letech se znovu vrací domů, což je velká změna. Pokud se má vyrovnat s příznaky minulosti, mohl by to lépe dokázat s touto bytostí z masa a krve, jež se k němu v noci přivine a utěší ho svým vstřícným teplem? Ona je přesně ten hojivý balzám, který potřebuje, aby se znovu stal tím mužem, jímž kdysi býval. Bylo v ní něco zvláštního, tajemného. Něco, co ho vzrušovalo a uklidňovalo zároveň.

Blaise, tak říkála, že se jmenuje. Jak příhodné.

V duchu si představoval, jaké to asi musí být probudit v ní opravdový plamen a žár. Žár, který by léčil jeho bolavou duši, odháněl noční můry a tišil divoké sny.

„Nu?“ pobídl ji Julian netrpělivě. „Jaká je tvá odpověď?“

„Překrásné fialkové oči se odvrátily. „Přemýšlím.“

Další překvapivá odpověď. Julian se nejdříve zarazil, ale pak se suše pousmál. Zcela jistě si s ním hraje. Předstírá, že váhá, aby v něm vzbudila větší zájem. Je stejná jako stovky ostatních. A co také čekal?

Julian ji zkoumavě hodnotil kritickým mužským pohledem ve snaze zbavit se bláhové představy, že ho tahle žena jakkoliv přitahuje. Může jí být stěží dvacet. Zajímalo by ho, kdo vlastně je. Na malou chvíli mu připadala jako nevinná dívka na útěku, která se zoufale snaží ukrýt před čarodějnici vřeštěcí venku na chodbě. Její prosba o pomoc mohla být vsutku jen žádostí o poskytnutí azylu. Stejně tak to však mohla být promyšlená hra, jak získat jeho pozornost.

Když poprvé vešla do místnosti, považoval ji za služebnou, avšak po chvíli si v jejím chování všiml značného nedostatku respektu a pokory. Své vznešené vyjadřování a zvláštní přízvuk by zcela jistě nezískala v zájezdním hostinci uprostřed polí. Hovořila velmi uhlazeně, s mírnou ležerností, kterou nemohl nikam zařadit. Možná to byla Američanka nebo pocházela z kontinentu.

Anebo se jednalo o herečku, jež se zvláštním přízvukem snažila být zajímavá. Kdyby byli v Londýně, mohl by ji považovat za kurtizánu. Zcela jistě má v sobě pro tuto roli dostatek ženskosti. Štíhlé ruce a jemná porcelánová pokožka napovídaly, že je urozeného původu. Mohla být zchudlou šlechtičnou, která si musí vydělávat na živobyty vlastním tělem.

V každém případě o svou poctivost už jistě dávno přišla. Vždyť žena jejího vzezření a ještě k tomu bez ochrany je pro každého muže svůdným soustem k nakousnutí. Zcela jistě není prvním, jenž jí za trochu přítulnosti nabízí peníze.

Možná ještě u někoho nemá splacený dluh, což by vysvětlovalo její váhání. Třeba ho teď srovnává se svým dosavadním milencem a přemýšlí, zda by si v jeho službách nepolepšila. Pokud ano, pak je ochotný vyjednávat. Přepлатit milenku jiného muže sice není gesto hodné gentlemana, ale on už i tak nese nálepku vraha. Takže podobné maličkosti mu mohou jen stěžít přitížit.

Rozhodně však nebyla profesionální kurtizána. Její polibky byly příliš nezkušené. Snad talentovaná amatérka. V její odezvě cítil vášně, a to zcela přirozenou vášně, která se nedala předstírat. U milenky obzvláště příjemná schopnost. Její nezkušenost by mu vůbec nevadila. Koneckonců, bylo by osvěžující milovat se s vášnivou ženou, která ještě nebyla tak otrlá jako jeho dřívější milenky.

Ne, pomyslel si Julian s pohledem upřeným na Blaise. Vůbec nic by nenamítal, kdyby neměla nic společného s jeho bývalými ženami. Zdá se, že její instinkty jsou v pořádku. A všechno ostatní, co bude chtít, aby uměla, ji naučí sám.

„V čem je problém?“ řekl, když došel k rozhodnutí. „Zdá se, že potřebuješ ochranu a já ti ji mohu poskytnout. Jsem ochotný nabídnout ti trvalé postavení. Pochopitelně že s ním ti náleží i zařízený dům se služebnictvem a pravidelný obnos, který ti umožní udržet si určitý životní styl.“

Stále mlčela. Její mlčení v něm jen probouzelo další touhu a netrpělivost..., což jistě měla v úmyslu.

Právě se ji chystal ujistit, že splní jakékoliv její přání, když si upjatě složila ruce do klína a s odvráceným pohledem řekla: „Jsem vaší štědrrou nabídkou velmi polichocena, sire, ale musím ji zdvořile odmítnout. Obávám se, že bychom se k sobě nehodili.“

Připravená řeč zněla stejně absurdně, jako když mladé dívky odřikávají naučené fráze, kterými odmítají nabídku k sňatku. Nebýt marnivé mužské pýchy, Julian by její odmítnutí považoval za humorné. Byl zvyklý, že po něm toužily ženy všech postavení a každého věku. S podobnou situací neměl ani tu nejmenší zkušenost, a proto nevěděl, jak se má zachovat. Pak ho konečně napadlo, proč ho vlastně odmítá.

„Vadí ti ta jizva?“ zeptal se Julian tónem zbaveným jakékoliv emoce. „To tě tak odpuzuje má tvář?“

Blaise odtrhla myšlenky od svých vlastních záležitostí a udiveně se na něho podívala. Ne, jeho tvář ji neodpuzovala. Když si všimla hluboké rány, její prvotní reakce byla účast s jeho utrpením a lítost, že někdo tak neskutečně krásný je doživotně poznamenan. Musela se ovládnout, aby

nenatáhla ruku, konečky prstů nepřejela po nepravidelné linii jizvy a nepokusila se utišit jeho bolest.

„Abych řekla pravdu, vaše jizva mi spíše než odpudivá připadá zajímavá. A pokud jste ji získal čestným způsobem, při obraně své země, nebylo by ode mě příliš laskavé, kdybych vás kvůli ní odmítla. Ne, vaše jizva nemá s mým rozhodnutím nic společného.“

Julian se jí pozorně zahleděl do tváře. Snad žádná žena, kterou kdy znal, by neodpověděla takovým způsobem. Začal si uvědomovat, jak je tahle dívka zvláštní a jedinečná. Byl rozhodnutý vynahradit jí nedostatek své fyzické přitažlivosti štedrými dary – v takovém případě vždy zabraly drahocenné šperky. Pomalu však docházel k názoru, že běžné metody svádění na tuto mladou ženu neplatí. To ho však jen utvrdilo v přesvědčení, že ji musí mít.

„Doufám, že to budeš považovat za dostatečně čestný způsob,“ odvětil a pohodlně se opřel. „Před několika měsíci jsem byl zraněn v bitvě. Poslali mě domů, abych se zotavil.“

Její oči ho pozorovaly s nevšedním zájmem. „Nezdáte se tím být příliš nadšený. Copak vám chybí válečná vřava?“

Julian pokrčil elegantními rameny. „Většina bojů je u konce. V každém případě v tomto stavu bych jim stejně nebyl nic platný. Bude chvilku trvat, než zase sednu na koně...“

Zarazil se. Náhle si uvědomil, že se jí podařilo změnit téma hovoru. „Mohla bys mi objasnit důvod svého odmítnutí?“

Blaise zaváhala a přemýšlela, kolik mu toho může říct tak, aby neodhalila svou totožnost a přitom objasnila důvod svého odmítnutí. Na malou chvíli o jeho nabídce dokonce uvažovala. Pokud se mladá dívka chtěla zkompromitovat, nebylo jistějšího způsobu než se stát milenkou bohatého šlechtice. Zeman Featherstonehaugh by se s ní jistě pak už nechtěl oženit.

Pokud k sobě měla být upřímná, musela si přiznat, že pocítovala jistou zvědavost týkající se skandálního způsobu života. Rovněž nemohla popřít, že ji blondatý vikomt opravdu přitahuje. Když si vzpomněla na zakázané vzrušení, které projelo celým jejím tělem, jakmile ji lord Lynden políbil, rozpačitě zčervenala.

Jenže ona potřebuje zkompromitovat jen dočasně. A pokud může soudit podle vášnivých polibků, lord Lynden bude od své milenky požadovat mnohem víc, než je mu Blaise ochotna dát. Své poctivosti se jen tak nevzdá.

„Není to tak,“ řekla Blaise omluvně, „že bych byla nevděčná, skutečně. Já jen... mám jiné plány.“

„Plány?“

„Ano, plány.“

Když Julian viděl, že Blaise nemíní dále pokračovat, rozhodl se stáhnout a jít na věc oklikou. Nebude na ni tlačit, to by nemělo smysl. Koneckonců

svou reputaci zdatného taktika nezískal přímým útokem. Často existovaly mnohem lepší způsoby, jak dojít svého cíle.

„Aco ten generál v sukních?“ řekl pobaveně. „Proč se před ní schováváš? Doufám, že tě nepřistihla při něčem nezákonném, jako je krádež rodinného stříbra nebo tak něco?“

Pobaveně se zasmála. „Zloděj tedy rozhodně nejsem, sire.“

„A kdo tedy jsi? No tak,“ pobídl ji Julian, když se odmlčela. „Poté, co jsem tě zachránil, si snad zasloužím alespoň malé vysvětlení.“

Blaise musela souhlasit. Tím, že ji ukryl před její tetou, ji zachránil od doživotního neštěstí. Jeho kavalírství si zaslouží odměnu. A navíc, copak jí ublíží, když mu poskytne poněkud upravenou verzi skutečného příběhu? Jenže podle inteligentního výrazu v očích mladého muže se zdá, že podat lordu Lyndenovi upravenou pravdu, které by uvěřil, nebude snadná záležitost.

„Dobrá, když to musíte vědět, generálka je..., byla mou zaměstnavatelkou.“

„Jenže ty nejsi služebná,“ podotkl nenucené. „A ani vesničanka.“

„Vlastně jsem přijela jako společnice. Pochybujete o tom?“ zeptala se, když viděla vikomtovo pozdvižené obočí. „Copak vy v rodině nemáte chudobné ženské příbuzné?“

„Jednu nebo dvě. Takže ty tvrdíš, že jsi generálčina chudobná příbuzná?“

„Vzdálená,“ přitakala váhavě. „A jsem skutečně chudobná,“ tvrdila. „Právě se nacházím v opravdu bídné situaci.“

„Ale k čemu ten převlek?“ Elegantní rukou ukázal na obnošené šaty. „A proč vlastně utíkáš?“

„Myslela jsem, že v převlečení snadněji uniknu.“ To byla čisto-čistá pravda. „Kdybyste věděl, jak se mnou zacházela, pak byste se neptal, proč utíkám.“

„Byla surová?“

„Ach, a jak.“

„Bila tě?“

„Pravidelně.“

„Takže máš na těle jistě spoustu podlitin a šrámů?“

„Spoustu.“

Pobaveným pohledem prozkoumával její tělo, až se zastavil na plných nadrech. „Jistě mi ty modřiny ukážeš.“

Blaise se zarazila. Zřejmě ve svém fantazírování zašla příliš daleko. „Obávám se..., že nejsem dobrá lhářka.“

„Zdá se, že ne,“ souhlasil Julian.

Hlasitě se zasmála. Vikomt vede jedna nula.

Zvonivý zvuk jejího smíchu v Julianovi probouzel zvláštní pocity. Z nepochopitelných důvodů měl chuť se k ní přidat. Bylo to tak dávno, kdy

naposledy cítil něco tak radostného jako smích. Carolinina smrt v něm smích snad navždy zahubila. Alespoň si to myslel. Nicméně téhle dívence stačilo deset minut a jemu je tak lehký, že se mu chce zpívat. Byl přesvědčený, že se s ním nesnaží flirtovat. Prostě to byl přirozený rys její osobnosti. V očích jí tančily veselé jiskřičky smíchu a nezbednosti. Dokonale ho fascinovala. Vlastně si vůbec nepamatoval, zda ho někdy některá jiná žena takhle přitahovala.

Nedalo se říct, že by jejímu příběhu zcela věřil. Ale také nebyl schopný odhadnout, co z toho je pravda a co lež. Docela dobře mohla být chudou příbuznou. A pokud byla skutečně najatá jako společnice, kdo by se divil, že s tou ženskou, která před malou chvílí na chodbě dělala takový randál, nechtěla už dál žít.

„Proč mi neřekneš, co se skutečně stalo?“ zeptal se nakonec.

Blaise věděla, že by měla rozhovor co nejdříve ukončit a vydat se na cestu. Byla pravda, že si svou novou identitu skvěle užívala. V posledních dnech si pod přísným tetiným dozorem připadala jako v žaláři. Jako služebná nemusela dodržovat přísná pravidla, která společnost diktovala neprovdaným mladým dámám, a mohla si vychutnávat sladkou svobodu.

„Dobře tedy, trochu jsem to přehnalá,“ přiznala Blaise váhavě. „Generál v sukních na mě nikdy nevztáhl ruku. Ale vyžadovala ode mě takovou preciznost, že se to prostě už nedalo zvládnout.“ A to byla pravda. Teta Agnes byla ztělesněním přísných společenských pravidel. „Už jsem prostě to její neustálé hubování a poučování nemohla snést.“

Zdálo se, že o její odpovědi přemýšlí, avšak místo toho, aby odpověděl, natáhl ruku a pomalu ji pohladil po paži.

Blaise si uvědomila, že přesně těmito doteky muž dokáže svést ženu. „Adi.. jsem vám velmi vděčná za vaši záchranu, sire, ale už budu muset jít.“

Chtěla vstát, ale vikomt ji něžně chytil za zápěstí. „Skutečně musíš?“

Jeho modré oči se na ni dívaly s takovou naléhavostí, že Blaise na chvíli zapomněla, co vlastně chtěla udělat. „A ano.“

„Kam půjdeš? Nelíbí se mi představa, že se budeš někde potloukat.“

„Mám přátele, kteří mi pomohou.“ Když viděla jeho nevěřící pohled, dodala: „Skutečně, nemusíte se o mě bát.“

„Jenže já se bojím, maličká.“

Blaise zatajila dech. Jak to jenom dělá, že se v jeho společnosti cítí, jako by byla jediná žena na světě? Jako by byla stvořená jen pro jeho potěšení? Zapřičinil to jeho pronikavý pohled nebo hřejivý dotek? Ještě stále ji poněkud majetnický držel za zápěstí, jako by ji nikdy nechtěl nechat odejít. Blaise však v hloubi duše věděla, že s ním není ve skutečném nebezpečí. Že by ji nikdy k ničemu nenutil násilím. Bylo v něm něco ušlechtilého, urozeného. Něco, co ji nutilo věřit v jeho laskavost. Rovněž však věděla, že se jen tak lehce nevzdá.

„Co kdybys ještě jednou zvážila mou nabídku?“ zamumlal. „Ke svým milenkám jsem velmi štědrý.“

„Věřím vám,“ řekla Blaise poněkud přerývaně, „jenže já skutečně musím odmítnout.“

Julianovo zlaté obočí se spojilo v jednu tenkou linku. Usilovně přemýšlel, jak ji přesvědčit, aby změnila názor. Jednání s váhavými milenkami pro něj byla neznámá půda, o které nic nevěděl. Vlastně si ani nepamatoval, že by se kdy musel nějaké ženě dvořit. To spíše ony usilovaly o jeho pozornost. „Pokud jsi utekla generálovi v sukních, znamená to, že jsi bez ochrany.“

„Ne..., ne tak docela.“

„Co znamená *ne tak docela*?“

„Já..., když to musíte vědět...“

Julian trpělivě čekal, až najde vhodná slova a zváží, co všechno mu může říct.

„Jsem totiž cikánka. A právě se chystám přidat ke své rodině.“

„Skutečně?“ Na tváři se mu usadil nevěřící úsměv. „Cikánky nemají tak světlou pokožku jako ty,“ poukázal. „Ani nevoní tak sladce. A ještě nikdy jsem neviděl žádnou s fialkovými očima.“

„Byla jsem adoptována, a právě proto se mnou generálka zacházela jako s méněcennou.“

Julian se na chvíli zamyslel. „Generál v sukních a cikánka..., proč jen mám dojem, že mě stále vodiš za nos?“

„To nedělám! *Jsem cikánka*. A jsem zasnoubená s nejstarším synem cikánského vůdce. Svatba se bude konat hned, jakmile se vrátím. Vlastně jsem u lady Agnes pracovala jen proto, abych si vydělala na věno.“

Julianovy prsty nepřítomně hladily Blaisino zápěstí. Netušil, co z jejího divokého příběhu může být pravda. Byl si jistý jen jediným, nenechá ji jen tak lehce zmizet ze svého života.

Jeho líný úsměv vždy zaručil, že ve své posteli nikdy nebyl sám. „Dobře tedy,“ souhlasil, aby ji donutil odkrýt karty, „jsi cikánka, která se chce provdat za nejstaršího syna cikánského vůdce. Jenže já nebudu klidně spát, dokud se na vlastní oči nepřesvědčím, že jsi v bezpečí. Kde ty cikány najdeme?“

„My?“ zeptala se Blaise obezřetně.

„Ano, my. Doprovodím tě.“

„Ale to nemůžete!“ Vytrhla se z jeho sevření a prudce vyskočila na nohy.

„Ale ano, můžu, maličká. Skutečně na tom trvám. Jako správný gentleman nemohu udělat nic jiného než dohlédnout, aby se mladá dáma dostala v bezpečí zpět do lůna své rodiny.“

Chtěla něco namítnout, když se lord Lynden natáhl pro svou hůlku a pokusil se vstát. S bolestnou grimasou dopadl zpátky do křesla a se zaťatými zuby polkl tiché klení.

Blaise si všimla, že kolem rtů pobledl a rukama si mnul pravé stehno. Vypadal tak zbídačeně a unaveně, až se jí sevřelo srdce.

Náhle zapomněla, že mu ještě před chvílí chtěla utéct, a s ustaraným pohledem se zeptala: „Bolí vás to? Nemám zavolat sluhu?“

„Ne..., to přejde. Dostal jsem to u Vitorie, a zatímco se rána hojila, svaly na stehně ztuhly a teď občas vypoví poslušnost.“ Podíval se na ni svými blankytně modrými očima. „Byla bys tak laskavá a podala mi klobouk a plášť? Tamhle u dveří.“

Blaise chvíli stála a zvažovala, zda ho má poslechnout. Teď mu mohla utéct. Zbavit se mrzáka, to by přece nebyl žádný problém. Věděla však, že kdyby to udělala, svědomí by jí nedalo spát.

Proto došla ke dveřím a z nástěnného věšáku vzala vysoký klobouk a elegantní cestovní plášť ušitý z prvotřídního materiálu. Lordu Lyndenovi se zatím podařilo vstát, a když si nasadil klobouk a přes ramena přehodil plášť, bolestně se na ni usmál. „Byl bych rád, kdybys mi pomohla.“

Tohle nebyla prosba, kterou lze snadno odmítnout. Blaise váhavě došla k jeho pravému boku a postavila se tak, aby se o ni mohl opřít. To nejmenší, co pro něho mohla udělat, bylo pomoci jeho lordstvu sejít dolů a počkat, dokud se neobjeví jeho sluha.

Pomalou scházeli po schodišti a vikomtovo pevné tělo se přitom tisklo k jejímu. Blaise si až příliš dobře uvědomovala každický pohyb, každický dotek. Z jeho svalnatého těla prýštilo něco živočišného, něco divokého, co jí nahánělo hrůzu a zároveň ji svádělo.

Když sešli schodiště, nezamířili k hlavnímu vchodu, jak Blaise předpokládala, ale ke dveřím do rušného výčepu. Vešli dovnitř a od rohového stolu okamžitě vyskočil tmavovlasý chlapík.

„Stalo se něco, lorde?“

„Odcházíme, Wille. Je kočár připravený?“

„Ano, lorde, přesně jak jste si přál.“

Sloužící se na Blaise podíval nesouhlasným pohledem, ale neodvážil se cokoliv namítnout.

Zpoza výčepního pultu k nim pospíchal podsaditý hostinský. Blaise si přes hlavu rychle přehodila kapuci a tvář ukryla do vikomtova ramene. Tiše čekala, dokud se hostinský s uctivou úklonou nerozloučí s vzácným hostem. Když po chvíli osaměli, Blaise si uvědomila, že účet musel zřejmě vyrovnat lordův sluha.

„Už se zase můžeš ukázat,“ zamumlal Lynden pobaveně.

Blaise cítila, jak rudne rozpaky. Vikomt si natáhl kožené rukavice, znovu se opřel o nabízené rameno a pomalým krokem zdolal poslední

schody ke dveřím a vyšel na rušný dvůr. Blaise si s úlevou všimla, že kočár tety Agnes je pryč. Podánilo se. Chudinka komorná je sice jistě strachy celá bez sebe, ale lady Agnes je ráda, že se zbavila nepříjemné povinnosti.

V rohu nádvoří stál velký černý kočár, na jehož dveřích se skvěl majestátní erb. Zatímco podkoní se snažil uklidnit čtyři elegantní klisny, lokaj otevřel dveře a připravil schůdky.

Lord Lynden zamířil přímo ke kočáru. Když si Blaise uvědomila, co má v úmyslu, ztuhla. „Nemohu s vámi jet v uzavřeném kočáře.“

„Proč ne?“

Zaváhala. Jaksi zapomněla, že nemá pověst, kterou by mohla ztratit. „Mému snoubenci by se jistě nelíbilo, kdybych se ocitla v tak těsné blízkosti cizího muže,“ řekla nakonec poněkud chabě.

„To je pravda. Také pochybuji, že by se mu líbilo, kdyby se dozvěděl, že jsem tě líbal. A nevzpomínám si, že bys cokoliv namítala.“

Podívala se do jeho modrých očí a spatřila v nich výsměch a nedůvěru. Bylo zřejmé, že jí nevěří. „To bylo něco jiného. Byla jsem v nebezpečí.“

„Nemusíš se bát, že bych ohrozil tvou čest, máš na to mé slovo,“ zašeptal hlasem hebkým jako samet, který ji hladil se stejně ničivým důsledkem jako jeho horké ruce. „Slibuji, že se tě ani nedotknu.“

Blaise se ze všech sil snažila ignorovat jeho provokativní poznámky. „Skutečně mě nemusíte doprovázet.“

„Myslím, že tohle jsme si už objasnili. Rozhodně tě neopustím, dokud nebudeš v bezpečí.“ Zřejmě však pochopil její rozpaky, poněvadž se podíval na svou hůl a řekl: „Zdá se však, že máme problém. Ty nemůžeš jet v mém kočáře a já zase nemůžu chodit.“ Podíval se na svého kočího, který seděl nahoře na kozlíku. „Grimesi?“

„Ano, lorde?“

„Byl bys tak laskav, slezl dolů a jel uvnitř kočáru?“

„Uvnitř kočáru, lorde?“

„Budu řídit. Lady si přeje jet na kozlíku.“

Blaise v duchu zaklela. Zdálo se, že lord Lynden nebere odpověď ne jako ne. Přesto jí jeho nabídka může ušetřit spoustu nepříjemností. Rozhodně nebude muset jít kus cesty pěšky a je pravděpodobné, že Miklosovu rodinu doženou ještě dnes před setměním. Cikáni měli nejméně dvouhodinový náskok a pěšky by je dostihla nejdříve zítra ráno. Kromě toho, Lyndenova ochrana jí může zachránit život. Na osamocenou ženu na anglických cestách číhá nejedno nebezpečí.

Blaise s povzdechem kapitulovala. Výhodu spatřovala i v tom, že jakmile dorazí do Miklosova tábora, konečně se zbaví znepokojující přítomnosti tohoto tvrdohlavého cizince. „Dobře tedy, sire. Děkuji vám za vaši laskavost.“

Na vysoký kozlík jí pomohl zamračený sluha Will, jehož výraz ještě více potemněl, když posléze pomáhal svému pánovi. Blaise viděla, jak lord Lynden bolestí zatíná zuby, ale nevěděla, co říct.

Usadil se po její pravici, do rukou vzal oře a bič a čekal. Jakmile všichni byli usazeni na svých místech, podíval se na ni a zeptal se: „Kterým směrem?“

„Myslím, že na Londýn.“

„Nevíš to jistě?“

„S tetou...“ Blaise se kousla do jazyka. Málem se prozradila. Už už chtěla říct, že s tetou potkaly Miklosovu rodinu dnes ráno, a to ještě mířily k Londýnu. „Viděla jsem je dnes ráno, když jeli směrem na Londýn, jenže klidně mohli změnit cestu. Budeme muset chvilkami zastavit a porozhlédnout se.“

Lord Lynden skepticky povytáhl obočí, ale řekl jen: „Dobře tedy.“ Práskl bičem a kočár doslova vyletěl z nádvoří.

Cestou nebylo mnoho příležitostí k rozhovoru. S tak rychlými zvířaty zanedlouho nechali vesnici Ware za zády a anglickou zelenou krajinou s cákanci podzimních barev pospíchali k Londýnu. V první chvíli se Blaise pevně přidržela sedadla, ale pak, když zjistila, že lord Lynden je zručný kočárník, si udělala pohodlí a vychutnávala si jízdu. Svěží zářijový vítr ji bičoval do tváří a nadouval kapuci pláště. Obloha byla sice zatažená, ale občas vykuklo slunce, aby ji na chvíli zahřálo.

Netrvalo dlouho a vikomt zpomalil.

„Přeješ si zastavit tady na té křižovatce? Tahle cesta vede do Hertfordu a tahle do St. Albans, pokud se nemýlím.“

„Ne, tudy určitě nejeli,“ odpověděla Blaise. „Když jsem je viděla, byli o půl míle dál.“

Lynden přikývl a znovu koně pobídl do cvalu.

Je to skvělá jízda po boku skvělého kočáru, pomyslela si Blaise. Bylo vskutku nespravedlivé, že dáma, aby nezpůsobila skandál, nesměla jet rychleji než pomalým klusem.

Blaise si náhle vzpomněla, proč vlastně byla poslána do Anglie. Před měsícem ve Vídni ohromila rakouskou hraběnku tím, že se přihlásila do závodu klusáků – a vyhrála. Hraběnka se málem nervově zhroutila, ale když ani ne za týden Blaise v noci tajně vyklouzla z domu a zúčastnila se půlnočního maškarního karnevalu, hraběnka považovala za nutné o skandálním chování své svěřenky informovat jejího nevlastního otce. Sir Edmund, který jen stěží unikl záchvatu mrtvice, se rozhodl, že ji potrestá, a světil ji do rukou lady Agnes, sestry její anglické matky.

Blaise se mu vlastně nedivila. Vydržet s ní po smrti její matky nebylo vskutku vůbec jednoduché. Měla zvláštní schopnost vždy se namočit do nějakého maléru, čímž nesnesitelně pobuřovala jemnocit sira Edmunda.

Nebyl to krutý muž. Jen prostě bral zodpovědnost za výchovu své svěřenky příliš vážně. Jednoduše neměl fantazii, prakticky žádného ducha a už vůbec ne ani tu nejmenší představu, jak jednat s mladou dámou bez matky, která byla vychována v demokracii a americké nezávislosti.

Blaise věděla, že sir Edmund nemůže za to, že není jako její zesnulý otec. Rozhodně ji však neměl adoptovat a nutit k tomu, aby se vzdala jména svého milovaného otce a stala se St. Jamesovou. Rovněž mu nikdy neodpustí, že se oženil s její matkou tak brzy po otcově smrti – jen o rok později –, ačkoliv jí byl dobrým manželem. Dokonce jim poskytl nový domov, daleko od matčiny ořesné sestry, lady Agnes, ke které ji však nakonec stejně poslal. Blaise sira Edmunda vinila z toho, že chtěl zaujmout místo jejího otce.

Od začátku se jí nezamlouval. Neměli spolu vůbec nic společného. Sir Edmund byl odměřený, chladný anglický diplomat, zatímco ona byla divoká a nespoutaná, zcela hodná svého jména. A pak matka zemřela a nechala ji v péči sira Edmunda. Posledních pět let vedla osamělý, neradostný život a byla vláčena ze země do země, kde sir Edmund právě zastával svůj důležitý diplomatický post.

Nikdy však nebyla *úmyslně* špatná. Snad impulzivní. Určitě šibalská. A zcela jistě toužila po dobrodružství. Ale nebyla zlá a zákeřná. Kdyby ji někdo obvinil, že to všechno dělala jen proto, aby na sebe upoutala pozornost sira Edmunda, Blaise by zcela jistě nesouhlasila. Byla však pravda, že kdyby se na ni alespoň jednou usmál a podíval se na ni jako na milovanou dceru a ne jako na tíživý balvan na krku, odpustila by mu jeho chladnou povahu a ze všech sil by se vynasnažila chovat se podle upjatých společenských pravidel a přísných zásad.

Blaise usoudila, že jeho škrobené chování nepramení ze schopnosti dokonale se ovládat, ale z jeho chladu a naprostého nedostatku jakéhokoliv citu. Vždy chápala, že za své činy musí být potrestána, ale tohle bylo příliš. Přinutit ji ke sňatku s nemilovaným mužem, a to jen proto, aby se jí sir Edmund zbavil, to jí připadalo podlé a nedůstojné. Jelikož Blaise nechtěla dělat potíže, provdala by se, proč ne? Ale rozhodně ne za chladného anglického gentlemana, který byl upjatý jako její nevlastní otec nebo jako zeman Digby Featherstonehaugh.

Když dnes ráno na silnici uviděla cikány, definitivně se rozhodla. Miklos bude její spása. Poskytne jí útočiště, dokud se okoralé srdce tety Agnes neobměkčí a příbuzná se nepřestane zaobírat myšlenkou, že by svou neteř mohla provdat za starého zemana.

Z místa na kozlíku Blaise viděla široká pole, husté lesy a divoké keře lemující cestu a každou další míli se její duše vznášela stále výš a výš. Bylo to osvěžující ocitnout se mimo dosah svých příbuzných. Nejlepší na tom však bylo to, že unikla hrozbě manželství, která jí visela nad hlavou. Měla v úmyslu si svou svobodu náležitě vychutnat, jen co se zbaví zraněného

gentlemana, z jehož polibků se jí podlamují kolena a točí hlava. Ještě stále si nebyla jistá, zda to, že potkala lorda Lyndena, bylo pro ni požehnáním, či zkárou.

Blaise si ho ze strany po očku prohlížela. Mračil se a upřeně pozoroval cestu, přesto byl stále až neuvěřitelně krásný. Sluneční paprsky se odrážely v zlatých vlasech a jeho rysům dodávaly nádech urozenosti. Nebýt ošklivé jizvy, která se táhla přes celou pravou tvář, a stínů bolesti v modrých očích, skutečně by mohla být v nebezpečí. A právě tyto modré oči zřejmě viděly mnohem víc, než by si přála.

O chvíli později, u dalšího rozcestí, znovu zpomalil koně a zaujatě se na ni podíval. Blaise omámeně zalapala po dechu. „Nu?“ řekl.

„Musím seskočit dolů a podívat se.“

Julian zastavil spřežení a kývl na jednoho lokaje, aby dámě pomohl dolů. Pak se zájmem sledoval, jak Blaise pomalu obchází cestu a špičkou boty prohrabuje prach. Náhle koutkem oka něco zahlédla a sehnula se. Hleděla na hromádku malých větviček a pak se s úsměvem napřímila. Bylo zřejmé, že objevila něco důležitého.

„Šli tudy, dále po cestě,“ řekla, když se vyškrábala zpátky na kozlík.

„Jak to můžeš vědět?“

„Každá rodina má svůj vlastní znak. A tenhle je Miklosův. Tím dává každému na srozuměnou, kde ho může hledat.“

„Copak ty umíš číst jejich znaky?“

„Ano, samozřejmě. Všichni cikáni to dovedou.“

Julian potřásl hlavou. Ještě stále nevěděl, proč se snaží předstírat, že patří k cikánům, ale rozhodl se dále v její hře pokračovat..., alespoň na chvíli.

Znovu popadl otěže a pobídl koně ke klusu, přičemž se snažil nevnímat bolest, která projela zraněným stehnem vždy, když sebou kočár trhl. Dobře věděl, že by nohu neměl tolik zatěžovat. I když se pomalu zotavoval, rozhodně nebyl ve stavu, aby mohl bloumat po kraji a hledat cikánský tábor.

Přesto se krásky s fialkovými očima nemínil jen tak vzdát. Ačkoliv uplatnil veškerý svůj šarm a nabídl jí mecenášství, odmítla, což se mu stalo poprvé v životě. Chtěl zjistit, zda je vůči němu vskutku tak imunní, či je tak dobrá herečka.

Aniž by si to uvědomoval, měl ještě další důvod, proč tak ochotně přerušil cestu domů. Byl už jen asi půl dne jízdy od svého panství, ale čím více se přibližoval, tím více sílil jeho strach. Proto se zastavil v zájezdním hostinci a jako malé dítě se snažil odložit svůj návrat, aby tak oddálil zasloužený trest. Zjevení této malé divošky bylo jako zázrak. Jako závan čerstvého vzduchu. Ne, nenechám ji odejít, pomyslel si Julian s novým odhodláním.

Jen malou chvíli nato ucítil na paži její ruku. Podíval se směrem, kterým ukazovala, a ztuhl.

Nedaleko od cesty, hned vedle lesa, se na zelené louce rozprostíral cikánský tábor.

Jsou na místě, uvědomil si Julian zklamaně. Často už podobné tlupy viděl putovat po anglickém venkově a ještě častěji se s nimi setkával ve Španělsku. Mimovolně zpomalil spřežení, až nakonec zastavil.

Jeho společnice se na něho podívala a oslnivě se usmála. „Děkuji vám, lorde, že jste se namáhal a zavezl mě k mým přátelům. Nevím, jak vám to všechno splatím.“

Ještě když mluvila, začala šplhat z kozlíku. „Nemusíte mě doprovázet,“ dodala, když k ní natáhl ruku – ať už jí chtěl pomoci, nebo se ji snažil zastavit. „Vím, že pospícháte domů. A mí přátelé jsou ke *gadžům* nedůvěřiví.“

Julian věděl, že slovo *gadžo* znamená necikán. Takže byl milostivě propuštěn. Jeho služby už déle nejsou žádoucí.

Julian se ještě stále nemohl vzpamatovat z náhlého zvratu, když si všiml, že na konci tábora se začala shromažďovat skupinka pestře oděných cikánů. Blaise na ně zamávala, v rychlosti se mu krátce poklonila a naposledy se na něho usmála. Pak se obrátila a s neuvěřitelnou lehkostí se rozběhla loukou, přičemž se vyhýbala koňům, kteří se spokojeně pásli na šťavnatém lupení.

Julian ji mlčky pozoroval a mimovolně si třel bolavou nohu. Najednou si připadal zrazený a opuštěný. Takže ona skutečně říkala pravdu. A opustila ho!

Vtom se od skupinky odpoutal statný muž a vydal se jí naproti. Julian neslyšel, co si povídali, ale viděl Blaisiny rozpažené ruce a slyšel její šťastný smích, když ji muž popadl do náruče a roztočil se s ní po louce.

Julian se zamačkl. Celkem snadno rozpoznal palčivý pocit, který mu šířal útroby. Byla to žárlivost. A co víc, lítost. Bylo to stejné, jako by nečekaně našel vzácný poklad a to jen proto, aby ho vzápětí zase ztratil.

„Lorde?“ Kočí stál vedle kočáru a zkoumavě ho pozoroval. „Budete si teď chtít vyměnit místo?“

Julian se vzpamatoval. „Ano, Grimesi... Ale chvíli si ještě odpočínám. Mám něco na práci.“

A pak už na sobě cítil nesouhlasný pohled svého sluhy, který zamračeně pozoroval, jak jeho pán slézá z kozlíku, rozhodnutý získat to, co mu podle jeho názoru patří.

3

„Miklosi ani nevíš, jak ráda tě zase vidím!“ vykřikla Blaise, když ji postavil na zem.

„I já jsem rád, že tě zase vidím, má malá lady ohně. Poslední dobou jsi nějak vyrostla. Jak dlouho jsme se neviděli? Tři roky?“

Cikánův hlas byl zvučný a hluboký a navzdory jeho exotickému vzezření měl přízvuk místních farmářů. Miklos Smith se narodil poblíže Essexu a vyrůstal s venkovskými chlapci svého věku.

Rovněž šaty nosil stejné jako anglický farmář, jen trochu barevnější. Šafránová košile, červená vesta, žlutý šátek a zelená vlněná čapka doplňovaly prosté kalhoty a pevné boty. Nicméně na první pohled na něm bylo zřejmé, že je cikán, a to nejen díky černým vlasům a snědé pokožce, ale především díky zářivě bílým zubům, které právě teď cenil na Blaise.

„Co tě k nám přivádí?“ Přivřenýma očima zkoumavě přejel po prostých šatech a hrubém plášti. „A co děláš v těch hadrech? Ty jsi přece urozená lady.“

„Ach, Miklosi, dostala jsem se do strašné situace. Utekla jsem od své tety Agnes. Můžu tady pár dní zůstat? Nanejvýš dva týdny. To by snad mohlo stačit na to, aby dostala rozum a přestala mě nutit k něčemu, co nechci.“

Na první pohled bylo zřejmé, že váhá, a Blaise dobře věděla proč. Obával se zdejších ochránců pořádku, kteří nebývali vždy spravedliví. Stačilo sebemenší obvinění bez jakéhokoliv důkazu a cikáni byli často vypovězeni z hrabství. Kdyby ji u Miklose našli, bez okolků by ho i celou jeho rodinu označili za únosce.

Po chvíli však Miklos rozpažil ruce a rozzářeně se usmál. „Pro tebe, milovaná dcero mého přítele, udělám cokoli,“ oznámil galantně.

„Ach, děkuji ti, Miklosi.“ Blaise byla ráda, že Miklos na přátelství s jejím otcem nezapomněl. Před lety, ještě než se narodila, Blaisin otec přijel z Ameriky do Anglie, aby zde studoval život cikánů. Drew Montgomery většinu léta provandroval s Miklosovou rodinou a v zimě se s nimi utábořil poblíž Hertfordshiru, kde poznal Blaisinu matku, anglickou šlechtici z dobré rodiny. Matčina rodina jí amerického nápadníka příliš neschvalovala, ale když zjistila, že se jedná o skutečnou lásku, nakonec rezignovala. Mladý pár byl oddán následujícího jara, a ačkoliv si otec matku odvezl do Filadelfie, jak jen to bylo možné, vraceli se do Anglie, aby Frances

navštívila svou rodinu a ukázala jim malou dcerku. Drew pokaždé vyhledal Miklosovu rodinu, ať už tábořili kdekoliv, a jejich přátelství léty jen rostlo.

Blaise si vzpomínala, jak ji Miklos kolébal na kolenou, jak se šťastně usmívala, když byla zahrnuta láskou, jakou cikáni poskytují všem svým dětem, jak byla rozmazlována celou velkou cikánskou rodinou. Rovněž však měla mnohem bolestnější vzpomínky. Když její milovaný otec zemřel, bylo Blaise deset a tehdy se s matkou vrátila natrvalo do Anglie, aby zde žila u své tety, ovdovělé matčiny sestry lady Agnes. Blaise si tehdy myslela, že zemře. Vždyť v jediné chvíli ztratila otce, svůj domov i svou zemi. A byl to právě Miklos a Panna, kteří jí pomohli bolest překonat a žít dál.

Matka jí kupodivu dovolila, aby všechen volný čas trávil v cikánském táboře, a to i přes varovné pohledy a dobře míněné rady, jež jí lady Agnes udělovala při odpoledním čaji. Vždyť pověst každé dívky, i když desetileté, byla velmi křehká a mohla být lehce pošpiněna. Až mnohem později Blaise pochopila, proč se její matka rozhodla tolik riskovat. Věděla totiž, jak moc Blaise svého otce milovala a jak nutně *potřebovala* nějaké spojení s jeho osobou.

Blaise už dávno nebyla dítětem, ale nic se nezměnilo. Když vešla do cikánského tábora, její otec byl zase s ní, obklopoval ji svým smíchem, láskou a touhou žít. Nikdo si neuměl tak vychutnávat život jako Drew Montgomery. A právě kvůli němu Miklos Blaise uvítal jako svou dceru.

Najednou ji ze šťastných vzpomínek vytrhl Miklosův napjatý výraz. Celý ztuhl, zamračil se a pohled upřel kamsi za její rameno. „A kdo je ten naporádný rye, kterého jsi přivedla s sebou?“

Blaise věděla, že rye v cikánštině znamená gentleman, a otočila se.

„Ach, bože,“ vydechla tiše. Přes louku pomalu a důstojně kráčel lord Lynden a za pomoci své hůlky si to mířil rovnou do cikánského tábora. „Já jsem ho nepřivedla, Miklosi. Dovezl mě... Trval na tom, že mě doprovodí.“

„Takže se nebudeme muset zase začít pakovat?“ zeptal se Miklos opatrně.

„Ne, rozhodně nepatří ke zdejším úřadům. Ale nemám ani tušení, proč je ještě tady. Vždyť ani neví, kým jsem. Vlastně si myslí, že jsem adoptovaná cikánka.“

Miklos se na ni pobaveně podíval. „A jak k něčemu takovému došel?“

„Protože jsem mu to řekla. Prosím, neprozradíš mě?“ Nechtěla, aby se lord Lynden dozvěděl, kým skutečně je, a dal její tetě Agnes vědět, kde má svou neteř hledat. „Budeme tvrdit, že jsem... Blaise Smithová, ne slečna St. Jamesová.“

„Jo,“ souhlasil Miklos bez zaváhání. „Ale hned jak ten floutek zmizí, všechno mi vysvětlíš.“

Blaise přikývla. Samozřejmě že Miklosovi řekne, jak se s lordem Lyndenem seznámila, ale její verze bude poněkud upravená, bez zahanbujících detailů. Rozhodně Miklosovi nebude vykládat, že si z ní

naparáděný gentleman chtěl udělat svou milenkou. Miklos nad ní držel ochrannou ruku a s jeho výbušnou cikánskou povahou by to pro lorda Lyndena nemuselo dobře dopadnout. A nakonec to byla její chyba. Kdyby mladý vikomt věděl, kým ve skutečnosti je, nikdy by se ji nesnažil svést... Nebo ano?

Blaise ostrážitě sledovala, jak se k nim Lynden přibližuje. Navzdory svému kulhání z něho vyzařovala elegance a šarm.

„Pane, překvapujete mě,“ řekla, když se zastavil těsně před ní. „Myslela jsem, že jste na cestě domů.“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že je všechno v pořádku.“

„To vskutku nebylo zapotřebí.“

„Já vím.“ Kouzelně se usmál a podíval se na cikána, který uctivě sundal čapku. „Nechtěla bys nás představit?“

„Dobře...“ Jelikož neměla příliš na výběr, Blaise souhlasila. „Pane, dovozte, abych vám představila svého dobrého přítele, pana Miklose Smitha. Miklosi, tohle je vikomt Lynden.“

K jejímu velkému překvapení se vikomt cikánovi uklonil, jako by se seznamoval s jiným urozeným gentlemanem. Pak na ni opět upřel své modré oči. „Přítel?“ V jeho hlase se odrážel skutečný zájem. „Takže ne tvůj snoubenec?“

„N-ne,“ řekla Blaise, která byla vyvedená z rovnováhy. „Miklos stojí v čele Smithovy rodiny.“

„A je otec tvého snoubence.“

Ke své velké nelibosti Blaise cítila, jak rudne. Když Lyndenovi tvrdila, že si bude brát Miklosova nejstaršího syna, samozřejmě lhala, jenže teď jí nezbývá nic jiného než v celé šarádě pokračovat. „Ano,“ zamumlala. „Je to otec mého snoubence.“

Miklos na sobě nedal nic znát, i když musel být rozhovorem značně ohromený. „Jsem rád, že jste na ni dal pozor, pane. Slečna... Tedy Blaise je jako má dcera.“

„Skutečně?“ Lynden po ní přejel zkoumavým pohledem. „Chápu, že tak krásnou dceru musíš chránit jako oko v hlavě.“

„Ano.“

Podle uctivého tónu v cikánově hlase Blaise pochopila, že Miklose gentlemanovo chování naprosto ohromilo. Cikáni se příliš často neocitli v těsné blízkosti urozených mužů, až na setkání s místními představiteli pořádku, kteří s nimi nejednali právě v rukavičkách.

Nicméně ona ohromena nebyla. Po zkušenostech s anglickým gentlemanem, kterým byl její nevlastní otec, dobře věděla, že urození šlechtici nejsou vřelější než leklá ryba.

Po chvilce napjatého ticha Miklos pohlédl za sebe, kde v očekávání stála většina jeho rodiny, a zeptal se: „Mohl bych vám nabídnout sklenici piva, vaše lordstvo?“

Znovu se objevil okouzlující úsměv. „Byl bych opravdu poctěn. A také bych uvítal, kdybych si mohl na chvíli sednout. Strašně mě bolí noha..., válečné zranění.“

Miklos rychle zavolal několik příkazů, zatímco Blaise nechápavě zírala, co se to vlastně děje. Lynden vůbec nevypadal, že by ho něco bolelo. Rozhodně ne tolik, aby se musel posadit.

„Nebylo by pohodlnější posadit se do svého vlastního kočáru?“ zeptala se Blaise nevinným tónem.

Lynden se však zcela zjevně nenechal jen tak zaskočit. „Snad. Ale pak“ – obdařil ji svým okouzlujícím úsměvem – „bych ztratil příležitost přemlouvat tě, abys změnila názor.“

Blaise na něho ohromeně hleděla. Bylo to snad poprvé, kdy ztratila řeč. Toužebně si přála, aby se jednou provždy přestal zaobírat tou absurdní představou, že by se mohla stát jeho milenkou. Na malou chvíli bylo vzrušující myslet si, že by mohla přitahovat muže, jakým byl lord Lynden, ale jeho vytrvalost začala být otravná a nepříjemná.

Naštěstí se Miklos právě vrátil, a tak nemusela odpovídnout. Dobrosrdečný muž se zřejmě rozhodl urozenému šlechtici ukázat veškerou pohostinnost, jaké jsou cikáni schopni. Na zem rozložili teplé deky, přivalili bečku piva a okolo se shromáždili všichni muži rodu.

Lord Lynden pochopil, že tímto mu cikáni prokazují opravdovou čest, a mile se usmál. „Doufám, že se ke mně připojíš,“ řekl s pohledem upřeným na Blaise.

„Ach, to ne, můj pane. Nemohu.“ Zakroutila hlavou. „Ženy se do záležitostí mužů nikdy nesmí plést. Takhle to je u cikánů zvykem.“

„Takže mě chceš opustit?“ Tázavě povytáhl obočí. „A to všechno poté, co jsem tě tak galantně zachránil? To je od tebe nezdrovilé.“

Blaise začala pomalu couvat a na rtech jí hrál pobavený úsměv. „Skutečně, pane, ujišťuji vás, že tady nepotřebujete ochranu. A já se musím přivítat se zbytkem rodiny. Přeji vám krásný den, pane.“

Blaise se pobaveně ušklíbla, krátce se uklonila a měla se k odchodu. Nepochybovala o tom, že společnost cikánů vikomta zanedlouho znudí a on se konečně odporoučí tam, kam patří. Skoro litovala, že se s krásným vikomtem více nesetká.

Cítila na sobě pohled jeho modrých očí, ovšem jen do té doby, dokud ji nepohltil dav cikánských žen a napolo oblečených dětí, jež se smály, objímaly ji a kladly jí zvědavé otázky, a to všichni najednou.

Miklosova žena Isadora se naštěstí ujala velení a všemu dala alespoň nějaký řád. Odvedli Blaise na druhou stranu tábora, kde strávila příjemnou hodinku obnovováním starých přátelství a představováním dětí, které za tři roky vyrostly téměř k nepoznání. Blaise však ze všeho nejvíce chtěla vidět Pannu, matku rodu. Vedle Miklose to byl jediný člověk na světě, jenž si

vysloužil její naprostý obdiv a respekt. Blaise však věděla, že Panna se objeví, až utichne největší rozruch.

A přesně tak se i stalo. Asi po půlhodině z jednoho ze stanů vyšla stará žena. Svráštělá, snědá, skoro bez zubů, ale s pronikavým, bystrým pohledem černých očí.

Její objetí bylo překvapivě silné, a když Blaise konečně pustila, dívka chvíli ohromeně lapala po dechu.

„Skoro jsem se bála, že jsi za tu dobu zestárla, matko,“ řekla s hranou formálností, „ale vidím, že máš stále sílu mladice.“

„A ty máš stále tvářičku cherubína, dítě.“

Blaise se ve tváři objevily dolíčky. „Příští měsíc mi bude devatenáct, matko. Už dávno nejsem dítě.“

„To tedy skutečně nejsi. Vyrostla z tebe dokonalá dáma.“

„Obávám se, že mnozí s tebou nebudou souhlasit. Sir Edmund mě považuje za nenapravitelnou uličnici a teta Agnes o mně tvrdí, že v sobě nemám kouska grácie. Ráda bych si myslela, že nemají pravdu.“

Tvář staré ženy se náhle zachmuřila. „Věděla jsem, že přijdeš.“

Blaise se nemusela ptát, jak to Panna věděla. Stará cikánka měla dar vidění a často předpovídala, co se stane. Její největší schopnost však byla v posuzování lidí. Panna dokázala odhalit tajemství srdce, o kterém netušil dokonce ani jeho majitel.

„A právě to teď dělala. Jsi nešťastná, dítě.“

„Přesněji řečeno jsem zoufalá. Ach, Panno, chtějí mě provdat,“ stěžovala si Blaise.

„Pojď se mnou do mého stanu a tam mi všechno povíš.“

Pannin stan ležel na konci tábora a jednalo se o spletitou slátaninu několika různých materiálů a barev. Zem byla vystlána hrubými rohožemi a několika polštáři, které sloužily na sezení. Uvedla Blaise dovnitř, složila její cestovní plášť, nalila jí hrnek horkého čaje a v tichosti naslouchala dívčinu vyprávění.

Je to báječné mluvit s někým, kdo vás neodsuzuje, pomyslela si Blaise.

„... a jediné, o čem teta Agnes celou cestu z Doveru dokázala mluvit, bylo to, jak jsem nevděčná, jak mé manýry špiní dobré jméno rodiny, jak mi bude zeman Featherstonehaugh skvělým manželem a jak mi z hlavy vyžene všechny ty mé bláznoviny...“ Blaise se nadechla. „Už jsem to prostě déle nemohla vydržet.“

„Má tvá teta pravomoc donutit tě ke sňatku?“ zeptala se Panna zamyšleně.

„Nu, vlastně ani ne. Ale sir Edmund hospodaří se všemi mými finančními prostředky až do mé dospělosti, což bude za dva roky. Celou tu dobu budu muset žít u tety Agnes – protože nikdo z mých příbuzných mě nechce – a dovedu si docela živě představit, co to bude znamenat. Nebudu mít ani chvilku klidu. Bude mi neustále spílat a spílat, dokud se dočista

nezbázním nebo se nakonec nevzdám. Musela jsem *něco* udělat, Panno. Když jsem vás dnes ráno zahlédla, bylo to jako nějaké znamení.“

„Ano, byl to osud,“ prohlásila stará žena.

„Jen jsem si nebyla jistá, jestli mě přijmete.“

Panna se ušklíbla. „Moc dobře víš, že jsi vždy vítaná. Nikdy nezapomeneme, co všechno jsi pro nás udělala.“

Blaise si vzpomněla na jeden incident před šesti lety, když jí bylo třináct. Jedné z urozených známých tety Agnes se ztratil cenný diamantový náhrdelník. Bylo to zrovna tehdy, když poblíž tábořila Miklosova rodina. Polovinu cikánů pozavírali do vězení a nebýt toho, že Blaise zašla na policii a ke zločinu se přiznala, zřejmě by je pověsili a ostatní vyhostili ze země.

„Na tom přece nic nebylo,“ zamumlala.

„Ha! Že nebylo? Žádný urozený *gadžo* by pro cikány nehnul ani prstem. Ale ty jsi nás zachránila, a to jsi byla ještě dítě.“

„Věděla jsem, že je Miklos nevinný. Nemohla jsem dovolit, aby zemřel pro něco, co neudělal.“ *Znala* Miklose. Nikdy se nezdráhal někde chňapnout slepici nebo dobře vykrmenou husu ani mu nebylo proti srsti obrat farmářův sad zralých jablek, ale rozhodně nebyl tak hloupý, aby ukradl něco tak cenného jako diamantový náhrdelník, a ohrozil tak blaho celého rodu. Na jeho nevině však kromě ní nikomu moc nezáleželo, neboť v Anglii, jakožto i v ostatních částech civilizovaného světa, se cikáni provinili už jen tím, že byli cikány.

Když se Blaise dozvěděla, že Miklose nespravedlivě obvinili, prohlásila, že náhrdelník ukradla. Dva týdny domácího vězení o chlebu a vodě nebyla příliš velká cena, kterou zaplatila za život drahého přítele svého otce, za muže, jenž jí vždy poskytoval radost a útěchu.

Dva týdny domácího vězení nebyly vlastně za krádež, ale za to, že lhala. Blaise byla očištěna, když dáma jako zázrakem našla náhrdelník zapadlý v zadní přihrádce psacího stolu. Teta Agnes však i přesto trvala na potrestání, neboť Blaise bez zaváhání pošpinila čest a dobré jméno své rodiny, a to jen proto, aby pomohla těm úspěšným cikánům. Blaise necítila žádnou vinu. Věděla, že otec by její čin chápal a plně by ho schvaloval.

Matka byla sice zklamaná, ale nikdy by Blaise nehubovala tak jako teta Agnes. Nikdo se neuměl zlobit jako teta Agnes. Na světě snad neexistovaly dvě sestry, které by byly tak rozdílné. Matka byla vždy elegantní a tichá jako pravá lady, kdežto její sestra se chovala hlučně a neurvale. Jako většina lidí však matka neměla dost sil, aby tetě Agnes odolávala. Přesto Blaise svou matku vždy milovala a scházela jí skoro stejně jako její otec.

„Bylo dobře, že jsi přišla k nám, ke své rodině,“ řekla Panna. „Všechno bude zase v pořádku, uvidíš. Můžeš tady zůstat, jak jen dlouho budeš chtít. Spát budeš v mém stanu.“

„Děkuji ti, Panno.“

„A Isadora ti najde nějaké hezké šaty.“

Když stará žena řekla hezké, myslela barevné. Cikáni zbožňovali pestré barvy.

„Ale hned zítra začneš pomáhat, jako vždy. Můžeš být urozená lady, ale teď jsi mezi cikány a tak se i budeš chovat.“

Blaise se spokojeně usmála. Nebylo pro ni větší cti než se začlenit mezi tyto lidi.

„A teď už jdi,“ řekla Panna a rukou kývla k východu. „Běž tančit a bavit se, abys do těch bledých tváří dostala trochu barvy.“

Blaise se zasmála a vyběhla ze stanu. Chtěla najít Miklosovu ženu a nabídnout jí, že jí pomůže s večeří. Poskakovala od stanu ke stanu, najednou byla opojená pocitem svobody a štěstí. Po dnešním zoufalém ránu mohla jen stěží uvěřit, že je opravdu volná.

Cikánské děti odběhly do lesa, aby nasbíraly dříví na táborák, zatímco ženy připravovaly večeři. Blaise nikde neviděla ani Miklose, ani jeho ženu Isadoru.

Pátravě se rozhlížela kolem sebe a všimla si, že dav cikánů se rozešel a na dece nechal jen jednoho plavovlasého muže.

Lord Lynden, uvědomila si ohromeně. Ležel na zádech, jednu ruku měl za hlavou, pravou nohu opatrně nataženou.

Blaise si neustále v duchu opakovala, že to, co ji k němu přitahuje, je jen zvídavost. Přesto v koutku duše věděla, že v tom je něco víc, než si je ochotna přiznat. Sundal si kabát a ležel tam jen v bílé košili, kožené vestě a přiléhavých kalhotách. Měl široká atletická ramena, útlé boky, dlouhá svalnatá stehna jezdce.

Pomalou se k němu přibližovala. Ležel tak tiše a klidně, že zřejmě spal. Víčka měl zavřená a vrásky, které způsobovala bolest a jež jeho tváří ubíraly na krásu, najednou zmizely. A pak mezi temnými mraky na malou chvíli vykouklo slunce a ozářilo zlatavé kudrny, které najednou dostaly nadpozemskou zář.

Blaise zatajila dech. Není to žádný anděl, připomněla si. Andělé přece nelíbají. Snad jen ti padlí... Přitahována nepochopitelnou silou pomalu poklekla vedle spící postavy a natáhla ruku, aby ho pohládila po zjizvené tváři.

Musel vycítit její přítomnost, poněvadž dřív, než se ho dotkla, prudce otevřel oči a popadl ji za ruku. Blaise si najednou připadala jako malé dítě lapené při činu.

Ospale zamrkal a tázavě si ji prohlížel.

„Jste nemocný?“ zeptala se, neboť najednou nemohla vymyslet žádnou přijatelnou omluvu pro své nevhodné chování.

Lynden se posadil a rozčuchané vlasy si pročísl dlouhými prsty. „Ne, jen unavený. V noci jsem jaksi nemohl spát.“

Blaise usoudila, že odpovídá pravdivě, že se v ní nesnaží probudit sympatie. A jeho prostá upřímnost ji zasáhla až v hloubi srdce. „Trápilo vás zranění?“

„Částečně.“ Lynden se náhle zamračil, jako by si vzpomněl na něco nepříjemného. Pak se však podíval na Blaise a zdálo se, že se znovu uklidnil. „Měl bych se na tebe zlobit, maličká, žes mě opustila.“

„Opustila? Ale já jsem vás přece neopustila, lorde. Říkala jsem vám, že nepotřebuji ničí ochranu.“

„Zbabělce.“

Tiché obvinění bylo proneseno škádlivým hlasem, který v Blaise probouzel nepochopitelné chvění. Ano, měl pravdu, vskutku se zachovala jako zbabělec. Raději od něho utekla a hledala ochranu v kruhu cikánů, protože se bála pocitů, jež v ní vyvolával.

„Neměl byste už odejít? Váš kočár čeká, lorde.“

„Znovu se mě chce zbavit?“

„A zřejmě bez jakéhokoliv úspěchu. Nevypadáte jako muž, který by se nechal vyhodit.“

Hlasitě se zasmál a jeho modré oči se upřeně zahleděly na Blaisinu tvář. „Brzy zjistíš, že jsem opravdu tvrdohlavý, maličká. Miklos mě pozval na večeři. Přece jsem nemohl odmítnout.“

„Na večeři?“ Nechápevě na něho zírala.

„Copak? Ještě jsi tento výraz nikdy neslyšela? Je to takové večerní jídlo.“ Když stále mlčela, pohodlně se opřel o loket a pobaveně ji pozoroval. „A o můj kočár se nemusíš bát. Poslal jsem ho i se sluhou do nejbližší vesnice, aby se tam ubytovali na noc. Takže jak vidíš, maličká, celý večer – i noc, pokud o mě budeš stát – jsem ti zcela k dispozici.“

Blaise se snažila ignorovat jeho pohoršující nabídku a podívala se k cestě, kde vskutku po kočáru nebylo ani stopy. Nechápala však, proč ho Miklos pozval na večeři. Věděla, že si Miklos oddechl, když zjistil, že vikomt není z místní policie a nepřišel je z něčeho obvinít a vyhostit o kus dál. Ale přesto, copak je možné, aby tak rychle ztratil jakoukoliv opatrnost a pozval mezi sebe naprostého cizince?

„Jak se vám podařilo získat pozvání na večeři?“

„Je na tom něco tak neobvyklého?“

„Pro *gadže* ano. Cikáni je obvykle nepozývají na večeři.“

„Zcela jistě jsem pana Smitha okouznil svým šarmem a elegancí.“

Lynden hovořil s lehkou nenuceností, ale Blaise věděla, že v jeho odpovědi nebylo příliš pravdy. Aby Miklos dobrovolně zanechal své obezřetnosti, to by vikomtův šarm musel mít smrtící účinky.

„Jsem si jistá, že jste ho určitě ohromil,“ odpověděla upjatě, „ale musí v tom být ještě něco jiného. Miklos někomu jen tak nenaletí.“

Lynden se zamračil. „Zranila jsi mě, maličká. Ale tentokrát máš pravdu. Vyjádřil jsem zájem o jeho koně. Právě se totiž snažím doplnit své stáje a

jako správný obchodník si pan Smith jen stěží může nechat ujít takovou příležitost, aby mi ukázal své stádo. Jsem však příliš unavený, a tak jsem ho požádal, abychom obchod odložili na zítřek.“

Tak tohle vysvětlení dávalo smysl. Lord Lynden nalákal Miklose na vidinu výhodného obchodu. Nicméně Blaise proti Miklosovu pozvání nemohla nic dělat. A i když ji gentlemanova přítomnost znervózňovala, popravdě řečeno byla ráda, že vikomt v táboře zůstal. Kromě toho, bylo to jen na jednu noc. Zcela jistě mu alespoň jednu noc dokáže odolat.

„Nezměnila jsem názor,“ řekla nakonec s pohledem upřeným do modrých očí.

Líně a neuvěřitelně sebejistě se usmál. „Přesto se tě ještě pokusím přesvědčit. Alespoň jsem dostal šanci.“

V jeho slovech slyšela otevřenou výzvu a v očích spatřila příslib rozkoše. Najednou okolní svět přestal existovat. Vnímala jen hřejivé sluneční paprsky, které se jí otíraly o kůži, trylkující zpěv slavíka a opojnou vůni, jež se linula z louky poseté rozkvetlým kvítím. Lyndenovy modré oči sklouzly k jejím pootevřeným rtům a Blaise se zachvěla. Najednou měla zvláštní pocit, jako by ji líbal bez jediného doteku. Jako by se pohledem mazlil s jejími rty, dráždil ji a sváděl k šílenství. Těžce polkla.

S vypětím všech sil přetrhla zvláštní pouto, které mezi nimi panovalo, a podívala se stranou. „Kde je Miklos?“ zamumlala.

„Řekl bych, že s Brunem honí zájce.“

„S Brunem?“

„Ano. Bruno je čtyřnohá bestie, která mi před malou chvilí olizovala tvář. Copak ty ho neznáš?“

„Pár dní jsem tu nebyla,“ řekla, aby objasnila svou nevědomost. „Neznám každého v táboře.“

„Zdá se, že Bruno je docela dobrý pytlák.“

Blaise zobražila. „Pokud pes něco uloví, nemůžeš ho považovat za pytláka.“

„Jen klid, maličká, mě se nemusíš bát. Tvým cikánům z mé strany nehrozí žádné nebezpečí, jak jsem jim i řekl. Přece je nenechám zavřít pro pár zajíčků, které skončí v jejich hrncích. Zvláště pak, když mám v úmyslu uzavřít s nimi obchod.“

Blaise se poněkud uklidnila, ale přesto se jí na jeho posledních slovech něco nezdálo, a proto mu raději připomenula: „Budu si brát Miklosova nejstaršího syna.“

„Ano? Pěkný chlapík, ten Tommy.“ Lynden se natáhl po stéblu trávy a zamyšleně ho začal přezvykovat. „Kolik mu tak asi může být? Třináct? Čtrnáct?“

Blaise cítila, jak znovu rudne. Ve vikomtově společnosti se jí to stávalo nějak příliš často.

„Tvůj snoubenec – pamatuješ si na něj, že?“

Rychle se snažila vymyslet, čím by mohla podpořit svou lež, ale místo toho se začala smát. „Ano, pamatuji.“

„Nezdá se ti, že je pro tebe poněkud mladý?“

„Tom vypadá na svůj věk mladě. A cikáni uzavírají manželství velmi brzy.“

„Jak je tedy možné, že tobě se až dosud dařilo unikat?“

„Říkala jsem vám, že jsem adoptovaná.“

„To jsi vskutku říkala.“ Šlehl po ní pobaveným pohledem. „Jen by mě zajímalo, jestli ti vůbec něco mohu věřit.“

Blaise pohodila hlavou. „Klidně nevěřte, pane, je mi to docela jedno.“

A tentokrát nelhala. Důležité pro ni bylo jen to, aby neodhalil její identitu. Věděla, že ze strany cikánů se prozrazení obávat nemusí. S jejich až dětinskou touhou po hrách je pro ně obelhávání *gadža* hotovou lahůdkou. Rozhodně nikdo z nich neprozradí, že není jednou z nich, ale urozenou slečnou St. Jamesovou. Přesto zřejmě nebylo příliš moudré pokoušet osud a nadále setrvávat ve společnosti okouzujícího lorda Lyndena.

„Asi udělám nejlépe, když půjdu pomoci s přípravou večere.“ Vstala ze země a dlaní si očistila zaprášené šaty.

Lynden zůstal sedět. „Odpusť, že nevstávám. Má noha...“

„Zajisté, chápu.“ Vždyť i její nohy za tu malou chvíli, co klečela vedle Lyndena, poněkud ztuhly. „Prosím, to je to nejmenší. Klidně zůstaňte sedět, nechci vám způsobit problémy. Tentokrát mi, vaše lordstvo,“ dodala s úsměvem, „klidně můžete věřit.“

Julian ji sledoval celou cestu do tábora a nemohl od ní odtrhnout zrak. Z nedokonalé uvázaného šátku vyklouzly ebenové prameny dlouhých vlasů a v hebké kaskádě spadaly až k útlému pasu, pohupujícím se bokům... Vtom se zarazil. Prosté obnošené šaty, které měla na sobě, jen stěží mohly skrýt její grácii a ženskost. Přivřel oči a v duchu ji pomalu svlékal. Nejdříve rozeplnul malé knoflíčky živůtku a jeho lačnému zraku se naskytl úchvatný pohled na dokonalou linii štíhlého hrdla..., bělostné oblíny plných ňader zdobené zářivými rubíny pevných bradavek žadonicích o jeho pohlazení..., svůdný trojúhelník havraních chloupků, který ukrýval portál k ráji na zemi.

Představa byla tak silná, že mu látku kalhot začalo nepříjemně napínat touhou ztopořené mužství. Julian zaťal zuby, lehl si zpátky na deku a opatrně natáhl nohu. S povděkem přijímal poslední paprsky odpoledního slunce, které mu prohrějí zmučené svaly, ale nepomohou zchladit rozpálenou krev či snad odsunout erotické představy. Tolik po ní toužil. Jednou ji dostane, ať už dříve či později. Měl v úmyslu udělat všechno, co bude v jeho silách – a nezdráhal by se ani únosu –, jen aby byla jeho.

Věděl, že zde nemá soupeře. Dobře vyškolené instinkty mu říkaly, že na Miklose žárlit nemusí. Cikánský vůdce byl zcela jistě snědý ďábel a krásný urostlý chlap, ale rovněž dvakrát tak starší než Blaise. A kromě toho ženatý a s mnoha dětmi. Navíc Miklos na Blaise hleděl jako na milovanou mladší

sestru. Ani chlapec Tommy pro něho nepředstavoval žádnou hrozbu. Tvrdila, že chlapec je její snoubenec, ale v očích jí při té lži tančily nezbedné jiskřičky smíchu.

Nikdy necouvl před žádnou výzvou. A zda je záhadná Blaise v příbuzenském vztahu s cikány, to v celé záležitosti nehrálo žádnou roli.

Však se co nevidět uvidí, jestli jeho lištička s fialkovými očima dokáže odolat svádění Juliana Morrowa, šestého vikomta z Lyndenu, bývalého nadporučíka jezdecké kavalerie.

Mihotavé světlo cikánského ohně..., kořeněná vůně hořící pryskyřice spolu s dušeným masem..., žoviální zvuk mužského smíchu.

Julian byl zcela zasažen kouzlem cikánského života, ale přesto se nemohl zbavit hořkého pocitu zklamání. Ženy jedly odděleně od mužů a přidávají se k nim až po večeři, až mladší děti uloží do postelí v jejich stanech. Bude to trvat ještě řádně dlouho, než zase uvidí svou malou lištičku.

„Je to prosté jídlo, pane,“ omlouval se Miklos, když Julianovi cikánova žena Isadora podávala dřevěný talíř a lžíci.

Julian, který se smířil s tím, že musí počkat, se usmál a pohodlně se opřel o kmen stromu. „Jsem na prosté jídlo zvyklý,“ lhal. „Přece jsem říkal, že jsem vysloužilý voják.“ Nedodal vcelku podstatnou maličkost, že při důstojnických večeřích se často podávaly ty nejvybranější lahůdky. Nahnul se nad svůj talíř a opatrně okusil podávaný pokrm. „Skvělé,“ prohlásil pravdivě. Pes Bruno ulovil půl tuctu zajíců a ti podušení s divokou cibulí a brambory z vedlejšího pole chutnali vskutku jedinečně.

Všichni se pustili do jídla a konverzace se stočila k běžným záležitostem. Julian se snažil ukáznit a obrnit se trpělivostí, ale myšlenkami byl neustále u usmávající se divošky s fialkovými očima a s vlasy černými jako půlnoční nebe.

Večer se pomalu měnil v noc a k mužům se začaly přidávat i ženy. Blaise se však objevila až skoro mezi posledními.

Jejich pohledy se nakrátko setkaly, jako by byli přitahováni neviditelnou silou, které Blaise nedokázala odolat.

Julian při pohledu na Blaise pocítil, jak celým jeho tělem projel prudký příval touhy. Ohromeně zalpal po dechu a chvíli trvalo, než dech zase popadl.

Měla na sobě cikánské šaty. Zářivě žlutá blůzka bohatě zdobená pestrými výšivkami měla podle Juliana až příliš hluboký výstřih, blankytně modrý korzet stahoval již tak útlý pas, lahově zelený šál s dlouhými třásněmi uvázaný kolem útlých ramen chránil před nočním chladem a kolem kotníků se měkce vlnila nařasená sukně tyrkysové barvy. Mezi oblymi prsy visely barevné korálky a v uších se mihotaly dlouhé zlaté náušnice, které

hladily křehké tváře, kdykoliv jen trochu pohnula hlavou. Černé dlouhé vlasy měla vyčesané vysoko na temeni hlavy a podle cikánských způsobů svázané do nedbalého uzlu.

Nicméně Juliana neohromil její šat ani účes, ale žena sama. Krémová plet' v odlesku divokých plamenů zářila, jako by byla z alabastru, a fialkové oči dostaly temný odstín ametystu. Se západem slunce se změnila ve smyslné stvoření noci.

Julian ztuhl touhou a nedokázal myslet na nic jiného, než jak sevřít svou krásnou cikánku v náručí, odnést ji daleko od táborového ohně do noční temnoty, kde by mohl být jen s ní, kde by mohl kousek po kousku pomalu sundávat pestrobarevné šaty a odhalovat tajemství smyslného těla, kde by mohl proplést prsty dlouhými prameny černých vlasů, vklouznout do hebкости ženského těla a kde by se mohli odevzdat jeden druhému a poskytnout si rozkoš naprostého uvolnění.

Samozřejmě věděl, že je to zcela nemožné. Byli obklopeni přátelskými, ale ochrannými lidmi, kterým by se jistě nelíbilo, že nějaký cizí Angličan, ať už sebeurozenější, chce popadnout jednu z jejich žen a zmocnit se jí.

Doufal, že Blaise přijde a posadí se vedle něho, aby mohl sdílet alespoň její blízkost, ale nestalo se tak. Kráska s černými vlasy se mu zcela záměrně vyhýbala. Posadila se v bezpečné vzdálenosti, téměř na druhé straně ohniště, pokrčila nohy a širokou sukni rozložila kolem sebe stejně jako ostatní ženy.

„Teď,“ prohlásil Miklos hřmotným hlasem a podíval se na svého urozeného hosta, „budeme vyprávět příběhy. Jsem si jistý, že jste ještě nikdy nic podobného neslyšel, lorde.“

Julian odtrhl zrak od Blaise a zdvořile se usmál. S vypětím všech sil se snažil soustředit na staršího muže, který vášnivě rozhazoval rukama a vyprávěl zcela jistě vzrušující příběh barvitě vyšperkovaný neuvěřitelnými událostmi. Nicméně jeho snaha byla marná. Nedokázal myslet na nic jiného než na uhrančivou krásku sedící na protější straně táboráku.

„Tak co tomu říkáte, lorde?“ zeptal se Miklos v očekávání.

„Úchvatné,“ odpověděl Julian bez zaváhání, oči upřené na Blaise.

Miklos byl zcela zjevně s jeho odpovědí spokojený, poněvadž doslova zářil štěstím. „Jsem si jistý, že jste už taky kdeco zažil.“

„To ano, ale tomuhle se nic z toho nevyrovná.“

„Možná jste příliš skromný, lorde.“

„Nu, snad bych mohl vyprávět o tom, jak jsem se jako chlapec snažil přelstít vrchního lovčího svého otce.“

Tucet párů tmavých očí se okamžitě rozzářilo a Julian věděl, že našel téma drahé cikánskému srdci.

„To bude jistě skvělé,“ souhlasil Miklos.

S pobaveným úsměvem začal Julian vyprávět příběh o pytlacení v lesích vlastního otce a rovněž o tom, jak jen o vlasek unikl lovčím a tím i otcovu

potrestání. I když si většinu vymyslel, ničeho nelitoval, poněvadž odměnou mu bylo nadšené volání, tleskání a plácání po rameni. A tak nakonec v jeho příběhu skončil jeden z nebohých mužů pověšený za nohu hlavou dolů z vysokého stromu, zatímco druhý se s cvičeným loveckým psem vydal přes celé hrabství po falešné stopě starého jezevce.

Blaise nevěřicně pozorovala nečekanou přeměnu lorda Lyndena v barvitého vypravěče a zamračeně si uvědomovala, že sklízí všeobecný úspěch. Už chápala, čím Miklose obalamutil, aby ho pozval na večeři. Bylo to prostě jeho vrozené kouzlo a šarm. Čím více cikáni nadšeně vykřikovali a pěli chválu na jeho hrdinství a důvtip, tím více se mračila, neboť tušila, že nejméně dobrou polovinu svého příběhu si vymyslel a dobrušedné cikány jen vodí za nos. Přesto ji jeho vyprávění okouzlo a byla zklamaná, když začala hrát hudba.

Rovněž Julian cítil zklamání. Vetřel se do cikánského tábora jen proto, aby mohl svést červonosou krásku, která teď seděla na druhé straně táborového ohně. S lítostivým pohledem sledoval okolní scénu, která jako by byla stvořená pro milostné poblouznění mladé ženy. Mihotavé plameny cikánského ohně..., táhlá klivá melodie houslí..., temné siluety tanečníků...

Náhle však tichá melodie zmlkla, nicméně jen proto, aby ji nahradily hlasité tóny plné bolesti a zklamání, zároveň však divoké radosti a štěstí ze života.

Podobnou melodii už Julian slyšel. A to ve Španělsku, když přišli tanečníci z Andalusie, aby anglické důstojníky pobavili svým vřehlasným flamenkem. Teď, stejně jako předtím, byla hudba hojivým balzámem na jeho bolavou duši – zároveň však otevírala staré rány a probouzela emoce, o kterých si myslel, že je dávno pohřbil v temné hlubině svého srdce.

Dlouho byl přesvědčený, že ztratil jakoukoliv schopnost cítit radost, nicméně teď ji slyšel v trylkujících tónech cikánských houslí, viděl ji ve vášnivých pohybech tanečníků. Julian si uvědomoval smyslné pohyby tančících dívek, jenže jeho pohled i myšlenky patřily jen Blaise. Seděla podivně zamlklá, rukama si objímala kolena, oči upírala na představení a ve tváři měla vepsanou touhu, jako by se k nim chtěla přidat. Proč tak neučinila, to netušil. Krásná Blaise pro něho byla stále větší záhadou. Záhadou, kterou chtěl rozluštit.

Jeho šance přišla, když utichl poslední táhlý akord. Julian nadšeně tleskal a všem hudebníkům a tanečníkům vyjádřil svůj obdiv. „Něco takového bych nezvládl dokonce ani před svým zraněním.“

Cikáni se hrdě usmívali.

Pak Miklos oznámil, že je čas jít spát, a otevřel diskuzi ohledně nočního uspořádání. Julian navrhl, že se vyspi venku pod širým nebem, nicméně jeho návrh se setkal se všeobecným nesouhlasem. Když se rozpoutal vášnivý boj, kdo bude mít tu čest, aby ve svém stanu ubytoval *gadža*, Julian byl na malou chvíli ponechán o samotě.

Vstal, mimovolně si protřel bolavou nohu a s pomocí hůlky překonal nevelkou vzdálenost, která ho dělila od Blaise. Natáhl ruku, aby jí pomohl vstát. Udiveně se na něho podívala, což Juliana utvrdilo v žárlivém podezření, že myšlenkami byla někde daleko od něj.

„Nacožpak myslíš, maličká?“ zeptal se, když přijala nabízenou ruku a s jeho pomocí se postavila. Byla teď jen kousek od něho a on v hlubinách fialkových očí spatřil náznak smutku a lesknoucí se slzy.

„Co tě trápí?“ Juliánův hlas zněl ostřeji, než měl v úmyslu. Odvrátila zrak a hřbetem ruky si otřela slzy. „Nic..., to jsou jen vzpomínky.“

On o nepříjemných vzpomínkách věděl své. Trápilo ho však, že jeho veselá lištička rovněž zažila něco, na co by raději zapomněla. Z nepochopitelných důvodů byl přesvědčený, že její krásná hlavinka ani není schopná temných myšlenek. Zvedl ruku, konečky prstů ji vzal za bradu a otočil ji tváří k sobě. „Nechci, abys plakala.“

Něžnost jeho hlasu, vřelý pohled safírových očí zbavil Blaise jakékoliv melancholie. Právě vzpomínala, jak se svým otcem naposledy navštívili cikánský tábor. Byla to legrace sledovat, jak se celý bez dechu snažil překonat Miklosův taneční výstup, ačkoliv dobře věděl, že je to nemožné, neboť Miklos byl taneční šampión.

Blaise polkla slzy a s dokořán otevřenýma očima hleděla na zlatovlasého cizince, od kterého nedokázala odtrhnout zrak.

Zkoumavě ji pozoroval a mezi očima se mu rýsovala mírná vráska, jako by se silou vůle snažil zbavit ji veškerého utrpení a bolestných vzpomínek.

„Opravdu jsem v pořádku.“

Vráska zmizela, ale stále ji nepouštěl. Jeho palec se začal pohybovat a hladil křehkou linii drobné brady. Blaise cítila, jak se jí zrychlil tep a srdce začalo bít jako o závod. Bolestně si uvědomovala jeho vzrušující blízkost. Na tváři cítila jeho hřejivý dech a dotek jemných prstů se jí vpaloval hluboko pod kůži.

Náhle, jako by si uvědomila, co se vlastně děje, se mu vytrhla a couvla o krok zpátky.

Nechal ji jít s očividnou nechutí.

„Dneska jsi netančila.“ Sváděl ji jen samotným zvukem svého hlasu, který ji hladil jako hebký samet. „Musím říct, že mě to zklamalo.“

Blaise se přinutila k úsměvu. „Ujišťuji vás, že jste o nic nepřišel. Nejsem dobrá tanečnice.“

Ať už chtěl lord Lynden říct cokoli, Blaise se to nedozvěděla, poněvadž se vedle nich objevil Miklos. „Nač ta zbytečná skromnost, Rauniyog. Jsi opravdu nadaná a tančíš přímo skvěle. To já sám jsem ji to naučil, lorde.“

Julian se nechápavě podíval z jednoho na druhého. „Rauniyog?“

„To je Blaisina přezdívka,“ vysvětloval Miklos. „V cikánštině to znamená lady ohně. Nejčastěji jí tak říkával její otec.“

Julian si všiml, že Blaise celá zrůžověla. Cikánova slova v něm probudila zvědavost. „Cože? Ty jsi znal Blaisina otce?“

„Ano, byl to dobrý přítel všech cikánů. Ale teď, lorde, váš stan je připraven. Prosím, pojdte za mnou.“

„Děkuji, jen bych rád Blaise popřál dobrou noc.“

Miklos se zdál být jeho žádostí překvapený, ale pak uctivě přikývl a pár kroků se vzdálil, aby mladým lidem poskytl soukromí.

Poněkud otrávená jeho samozřejmou nadvládou nad prostým cikánem, Blaise ostražitě čekala, co se bude dít. Lyndenova slova ji však překvapila.

„Zřejmě bych potřeboval lekci v etiketě. Vůbec nevím, jak se mám zachovat. Velmi nerad bych jednoho z jeho lidí vyhnal z postele, ale obávám se, že odmítnutím bych ho mohl urazit.“

Blaise něco takového opravdu nečekala. „Ano, to máte pravdu. Pokud byste odmítl jejich pohostinnost, urazil byste je. Ale obávám se,“ rozpustile se zasmála, „že ubytování nebude přesně podle vašich představ. A navíc se zdá, že dnes bude chladná noc.“

Julian se její jedovaté poznámce suše usmál. „Právě naopak. Jako voják jsem ze všeho nejraději spal pod širým nebem, přikrytý jen svým pláštěm.“

Blaise se zahanbeně odmlčela. Náhle si uvědomila, že Lynden protřpěl mnohem více než jen noc v cikánském stanu, o čemž svědčila jeho zranění.

„A kde budeš dnes v noci spát ty?“ zeptal se, když stále mlčela.

V jeho otázce byla taková důvěrnost, jakou by dobře vychovaná mladá dáma neměla dovolit. A už vůbec ne naprostému cizinci. Blaise otevřela ústa, aby ho okřikla za nevhodnost jeho dotazu, když si uvědomila, že ji za žádnou dámu nepovažuje, což přesně chtěla.

Proto se jen šibalsky usmála a řekla: „Budu v dobrých rukou, nemusíte se bát, lorde. Vy *gadžové* máte o cikánských dívkách mylné představy. Myslíte si, že jsme nestydaté a opuštěné. Ale to je omyl. Mohu vás ujistit, že jsme střežené lépe než novicky v klášteře.“

Nezdálo se, že jí uvěřil. „Škoda,“ bylo všechno, co řekl. Pak se špičkou prstu lehce dotkl jejího nosu a couvl. „Až položíš hlavu na polštář, myslí na mě.“

Nechal ji tam stát a vydal se za Miklosem, který ho dovedl ke stanu, jenž mu byl vybrán na noc.

„Obávám se, že vám bude chybět toaleta,“ omlouval se cikánský vůdce. „My používáme les. Ráno pošlu Tommyho, ať vám přinese horkou vodu na holení.“

„To bych byl opravdu rád.“

„Budete ještě něco potřebovat, lorde?“

Julian se odmlčel. „Nevím, jestli o to mohu žádat.“

„Samozřejmě. Vaše přání je předem splněno. Jen si klidně řekněte.“

„Byla by to velká drzost, kdybych požádal o pomoc při vyzouvaní bot? Pokud ano, pak bych v nich musel spát.“

V Miklosově snědé tváři zazářila řada bílých zubů. „Jsem vám zcela k dispozici, mylord.“

Statný cikán se bez zbytečných okolků pustil do svého úkolu, přičemž se ani slůvkem nezminil o neschopnosti urozeného muže, který si bez svého sluhu ani nevyzube boty. Omlouvalo ho snad jen jeho zranění.

Když se cikán zeptal, zda mu může ještě s něčím pomoci, zdvořile odmítl, ještě jednou poděkoval za pohostinnost a odebral se do stanu, ve kterém svítila olejová lampa.

Stan byl malý a prostý, nicméně nečekaně čistý a útulný. V zadní části visel závěs, za nímž se ukrýval slavník pokrytý bílým prostěradlem. Deku, kterou zde našel, se zdála zcela nová a voněla čistotou. Bylo příjemné zjistit, že do rána nebude sežrán zaživa hejnem štěnic, jak by se kolikrát mohlo stát ve španělských táborech.

Poté, co spustil stanovou plachtu, která sloužila jako dveře, si svlékl kabát a vestu, zbavil se kravaty a odložil hodinky. Pak zhasil knot lampy, lehl si na záda a přikryl se dekou. Po dlouhém dni byl unavený a celý bolavý, ale v srdci cítil lehkost a radost.

S úsměvem na rtech tvrdě usnul. Dnes večer si ani jednou nevzpomněl na Carolinu, na její smrt ani na svou vinu. Všechny jeho myšlenky patřily dříve s fialkovým očima, jež ho nutila dělat prapodivné věci.

Náhle si vzpomněl na přezdítku, kterou Blaise dostala od cikánů. Lady ohně. Dokonalé.

Zavřel oči a znovu vzpomínal na dnešní odpoledne, kdy pod ním ležela, nechala se líbat a navíc vášnivě odpovídala. Celý ztuhl touhou.

Avšak to, co k ní cítil, bylo víc než chtíč nebo touha. Kupodivu by to snad mohl nazvat vděčností. Takle malá lištička mu nevědomky poskytla výzvu, kterou tolik zbožňoval. Usilování o její přízeň ho zaměstnalo natolik, že už mu nezbyl čas na temné myšlenky ani na sebeobviňování. Po dlouhé době se nedívá do budoucna jen s bolestí a hnusem.

A když se pevně zavinul do vlněné deky, kdesi v podvědomí věděl, že po letech prožije svou první klidnou noc.

5

*T*ě noci se noční múry nedostavily. Místo toho snil o krásné černovlásce, o jejím smyslném těle, o vášni vepsané ve fialkových očích, o jejích sladkých rtech a dráždivé vůni.

Probudilo ho nepříjemné vlhko, chlad a tupá bolest.

Prudce se posadil a zjistil, že v ranním oparu zírá do očí velké chlupaté bestie s obrovským růžovým jazykem, kterým mu vytrvale masíruje obličej. Tiše zaklel a snažil se zvíře odstrčit stranou.

Pes Bruno se zřejmě k ránu probudil a hledal nějaké teplejší místočko k dospání, přičemž narazil na jeho pootevřený stan. Pak už mu nic nebránilo, aby se dostal dovnitř a pohodlně se uvelebil v měkkých dekách. Bohužel mu vůbec nevadilo, že přitom přilehl Julianovu bolavou nohu.

„Tebe, chlapče, tady nikdo nezval,“ procedil Julian skrze zaťaté zuby. „Teď se hezky zvedni a vypadni.“

Vtom se ozvalo hlasité klení a dovnitř nakoukla rozčuchaná černá hlava. Cikánský chlapec Tommy vyhnal psa nakopnutím do žeber. Pak poklekl vedle vchodu do stanu, přičemž rozlil dobrou polovinu horké vody, kterou nesl, a stan zase důkladně zavřel.

„Omlouvám se, pane, už se to nebude opakovat. Slibuji.“

Julian se pokusil usmát. „Nic se nestalo,“ řekl, i když v duchu psa proklínal za bolest, kterou mu způsobil.

„Ale *ten jook* je špinavý a smrdí,“ trval na svém chlapec.

Julian předpokládal, že mladík mluví o psu, ale neměl náladu na to, aby zkoumal cikánský slovník či se snad přel o čistotu a zápach mokrého psa. Se zaťatými zuby si třel pravé stehno a snažil se zbavit bolestivé křeče. Pak se podíval na chlapce a s vynuceným úsměvem řekl: „Pokud je tahle horká voda pro mě, všechno je odpuštěno.“

„Ano, lorde, ale je mi to opravdu líto. Bruno by měl být lépe vycvičený. Jiný *gadžo* by mu to neodpustil. Naštěstí vy nejste jako ostatní.“

Julian zdvořile poslouchal a se zájmem se zadíval na chlapcovu tvář. Hezký černoooký mladík s pravidelnými a čistými rysy se zdál příliš mladý,

než aby se stal manželem krásné ženy, o které Julian celou noc snil. Jeho lištička si to celé vymyslela jen proto, aby se ho zbavila.

Jakmile Tommyho ujistil, že psí návštěvu přežil, aniž by utrpěl jakoukoliv duševní či fyzickou újmu, chlapec se ještě jednou omluvil a pak odešel.

V nastalém pozeňnaném klidu Julian slyšel ruch cikánského tábora probouzejícího se do nového dne. Když vykoukl ven, spatřil modravý kouř dýmu, který spirálovitě stoupal z ohniště a mísil se s ranní mlhou visící nad loukou.

Julian se zachvěl zimou a rychle si přes ramena přehodil kabát. Právě se v duchu proklínal, že si v noci nechal vyzout vysoké boty, když uslyšel něčí kroky. Vystrčil hlavu a spatřil Blaise, která se odhodlaně blížila ke stanu. Za ní se váhavě vlekl Miklos.

Když došla až ke stanu, poklekla vedle vchodu, takže se jejich oči ocitly ve stejné úrovni. Julianova první myšlenka byla, jak je v cikánských barevných šatech po ránu krásná a jak vypadá svěže, zatímco on ještě není ani oholený. Pak si však uvědomil, že se dívka mračí.

Váhavě si odkáslala a natáhla před ním dlaň, na které ležely zlaté hodinky. „Tohle, pane, zcela jistě patří vám.“

Julian automaticky sáhl do náprsní kapsy, ale potom si uvědomil, že hodinky před spaním položil vedle sebe na deku. Rychle se ohlédl a zjistil, že jsou pryč. „Zřejmě opravdu budou moje. Nikde je tady totiž nevidím. Zdá se, že za jejich ztrátu mohu poděkovat Brunovi.“

Blaise se zarděla. „No, on je *neukradl*. To jen...“

„Půjčil si je, aby věděl, kolik je hodin. Je to opravdu chytrý pes.“ Julian se suše usmál a hodinky vsunul do bezpečí náprsní kapsy.

Blaise věděla, že lord Lynden není takový naivní hlupák, aby něčemu takovému uvěřil. Kromě toho, že Bruno skvěle chytal zajíce, byl to zcela typický cikánský pes vycvičený ke krádežím hodinek, lžiček, peněz..., všeho malého a pro *gadže* ne příliš důležitého. Jen se dnes ráno zaměřil na špatný cíl. Okrást hosta bylo proti všem cikánským zákonům. Když pes s krouťícím ocasem přinesl svému pánovi tučnou kořist, Miklos málem vyletěl z kůže a požádal Blaise, aby celou záležitost vyřídila. „Je mi to opravdu líto, lorde...“

Julian pohodil hlavou. „Nic se nestalo, skutečně. A navíc, alespoň na noc v cikánském táboře nikdy nezapomenu.“

Pak do popředí vystoupil Miklos, aby vyjádřil svou upřímnou lítost a ujistil se, že se jeho lordstvo vskutku nehněvá. Blaise ho pozorovala a byla ráda, že z události s ukradenými hodinkami nedělá žádnou katastrofu. Většina gentlemanů by trvala na utracení psa a uvrhnutí majitele do žaláře. A právě tehdy si začala uvědomovat, že lord Lynden není typický anglický gentleman.

Před malou chvílí se na ni díval tak obdivným pohledem, jako to ještě žádný jiný muž neučinil. To, co viděla v těch nekonečných hlubinách blankytně modrých očí, ji málem přinutilo zapomenout, proč vlastně přišla. Dokonce i v punčochách, s nedopnutou košilí, bez nákrčníku, se zlatavým stříškem vousů pokrývajícím aristokratické linie i s rozšklebenou jizvou byl stále nejpřitažlivějším mužem, jakého kdy spatřila.

Pak se náhle pokusil vstát a ona na malou chvíli spatřila jeho slabost. Celý pobledlý s krůpějemi potu na horním rtu se popadl za pravé stehno a nebezpečně zavrával.

Miklos zaraženě stál a vyděšeně zíral, co se děje, zatímco Blaise rychle přiskočila a podepřela ho, dokud znovu nenabyl rovnováhy. „Nechtěl byste si lehnout?“ zeptala se úzkostlivě.

„Ne,“ řekl Julian ochraptělým hlasem. „Ta křeč... za chvíli zmizí.“

Tolik si přála, aby mohla učinit něco, čím by mu ulevila od bolesti. Už včera si několikrát všimla, jak si tře bolavou nohu, a věděla, že mu jeho zranění působí velkou bolest. „Panna, naše matka rodu, se vyzná v různých bylinkách,“ nabídla Blaise. „Možná by vám pomohla.“

„Přesně tak,“ souhlasil Miklos. „Panna bude jistě vědět, co dělat. Hned pro ni pošlu.“

„Nechci... já způsobovat žádné potíže.“

„Pro ni to nic nebude. A snad tím splatíme Brunovu špatnost.“

„V tom případě bych vám byl velmi vděčný,“ přiznal Julian a podíval se dolů na Blaise, která ho stále podpírala.

Zcela nepochopitelně pocítila nutkavou potřebu dotknout se ho a prsty vyhladit vrásky, které se mu usadily kolem smyslných rtů. Chvilí trvalo, než si uvědomila, že na ni Miklos mluví a posílá ji pro Pannu.

„Ano, samozřejmě,“ řekla Blaise rychle a pospíšila vykonat, co po ní požadoval vůdce cikánů.

Asi za hodinu nato Julian zjistil, že Panna Smithová má uhrančivý pohled a skřehotavý smích staré čarodějnice, ale její svráštělé ruce dokážou hotové zázraky.

Nejdříve mu připadalo zahanbující svléknout se a nechat starou cikánku – spolu se zvědavým Miklosem –, aby prohlédla zraněnou nohu, ale jakmile bylo po všem, přestal pochybovat o tom, že svráštělá žena je kouzelnice.

Panna s sebou přinesla hojivou mast vyrobenou podle vlastního receptu skládajícího se z tajných bylin, nanasla ji na poraněnou nohu a poté dlouhými pohyby hojivý balzám vmasírovala do dlouhé jizvy i hluboko do stažených svalů pravého stehna. Balzám příjemně voněl mátou a Panna tvrdila, že zmírní bolestivé křeče, které ho tak často trápily.

„Teď už nebudete tolik kulhat,“ prohlásila stará žena, když nohu omotala čistým plátnem a otřela si ruce.

„To je neuvěřitelné,“ řekl Julian zamyšleně. „Zdá se, že je mi opravdu lépe. Ani nevíš, jak jsem ti vděčný.“

Cikánka se skřehotavě zasmála. „Já vím, jak moc jste mi vděčný, vzácný pane. Nemusím být jasnovidec, abych poznala, kolik utrpení vám ta rána přinesla. Ale pokud se chcete něco dozvědět, přijďte do mého stanu. Vložím vám vaši budoucnost.“

Zdvořile souhlasil, ne však že by něčemu takovému věřil, ale poněvadž byl staré cikánce vskutku vděčný a nechtěl ji urazit. Opravdu se totiž zdálo, že rána tolik nebolí a svaly ho lépe poslouchají.

Jakmile návštěva odešla, Julian se zkusil postavit a celou váhu těla přenesl na poraněnou nohu. Bolest sice ještě zcela nezmizela, ale byla o poznání menší a svaly se nezdály tak křečovitě napjaté.

S lehkým srdcem Julian dokončil ranní hygienu, oholil se a uvedl do přijatelného stavu. Usoudil, že nákrčník je do cikánského tábora příliš formální, tak si jen zapnul košili a nasadil límec. Pokud tady bude muset zůstat déle – a zdálo se, že k dosažení svého cíle bude potřebovat více času, než předpokládal –, proč by si neužil trochu pohodlí? S jízlivým úšklebkem se rozhlédl po prostém stanu, popadl hůlku a vyšel ven, aby vyhledal svou lady ohně.

Našel ji, jak si na louce hraje s cikánskými dětmi, které se smály a vykřikovaly tak hlasitě, že plašily dokonce i pasoucí se koně. Blaise se zdála hrou zcela pohlčená, ačkoliv byla nejméně o pět let starší než ostatní.

Julian nechápal, jak jejím příběhu mohl kdy nevěřit. Měla sice bledou pleť a hovořila mnohem kultivovaněji, ale byla stejně tak divoká a vášnivá jako cikáni. Zdálo se, že mezi ně vskutku patří.

Pozoroval, jak běhá po mokré trávě, občas se schová za koněm a pak zase vyskočí, aby popadla smějící se dítě. Kdy naposledy si vychutnal takovou prostou, ničím nekaženou radost? Cítil se vůbec někdy tak svobodný?

Náhle ho uviděla a provinile sklopila zrak. S očividným přemáháním se přinutila ke klidu, dlaněmi si urovnala záhyby řasené sukně a z vlasů smetla kousky trávy, které se jí během hry zapletly do černých pramenů. Julian pocítil lítost, že ji vyrušil a zkazil jí radost.

Blížila se k němu pomalým krokem, ale stále byla zadýchaná a v očích se jí odrážel smích. Zářivé barvě jejích očí se nevyrovnala ani pestrá barva cikánských šatů. Juliana se zmocnila prudká touha popadnout ji v pase, zvednout ji do náruče a zatočit se s ní.

Jakmile k němu došla, zdvořile se uklonila a pohledem tázavě zkoumala jeho tvář. „Ještě stále to bolí, pane?“

Suše se usmál. „Kupodivu ne. Ačkoliv se ještě stále nemohu zúčastnit hry, ze které jsem tě právě vyrušil, ale bolest je o poznání menší.“ Několikrát ohnul pravou nohu, aby předvedl svou novou schopnost.

„Jsem ráda, že vám Panna mohla pomoci. Obvykle se jí to podaří.“

„V mém případě to bylo jako zázrak. Jak to jen dokázala? Obávám se zeptat na její mast, abych nezjistil, že jednou z tajných ingrediencí je dračí zub nebo žabí oko.“

Blaise se zastřeně zasmála. „Myslím, že nic tak drastického. Její léčba většinou spočívá v bylinkách a v přikládání pijavic.“

„Zřejmě by nebylo vhodné, kdybych jí chtěl za její pomoc zaplatit?“

„To v žádném případě! Jste náš host. Každého cikána byste tím hluboce urazil.“

„Musí určitě existovat něco, čím bych mohl splatit dluh a vyjádřit svůj dík.“

„Mohli byste cikánům něco darovat..., snad sud vína. Panna by jistě uvítala štůček plátna, kterým by mohla obvazovat rány, či snad šňůru korálků. Cikánské ženě neuděláte ničím větší radost, než když ji obdarujete barevnými korálky. A“ – na tváři se jí objevil šibalský úsměv – „pokud se chcete opravdu odvděčit, kupte od Miklose jeho koně a nechejte ho, ať si řekne svou cenu. Muži našeho rodu jsou vždy pyšní, když uzavřou výhodný obchod.“

Julian pokrčil rameny. „Cena mě tolik netrápí, ale nelíbí se mi představa, že bych si do stájí nasadil nějakou herku.“

„Toho se nemusíte bát, Miklos je skvělý chovatel. Většina jeho zvířat je vskutku výborná. Kromě toho, vás zcela jistě nenapálí.“

„Znamená to, že kdybych nebyl jeho host, prodal by mi starou kobylu?“

Blaise se zasmála. „Nu, je to jeho živobytí. A napálit urozeného *gadža* je mezi cikány dlouholetý zvyk.“

„Tak takhle se na mě díváš? Jako na někoho, koho je třeba napálit?“

Viděl, jak zrůžověla, a pochopil, že trefil do černého. Dívala se na něho jako na cizince. Svůdně sklopila dlouhé řasy, a ačkoliv se jednalo o velmi smyslné gesto, které zkušené ženy používaly, aby svedly muže, věděl, že Blaise tak učinila zcela nevinně. Vlastně byl přesvědčený, že o své ženskosti nemá ani potuchy a stejně ani o tom, jak na něho působí. Pokud má svěst on ji a ne naopak, bude muset být velmi opatrný.

Když Blaise stále mlčela, Julian se rozhodl, že je čas přejít do protiútoků a použít vlastní zbraně. Natáhl ruku, prsty něžně uchopil křehkou bradu a pozvedl ji tak, aby jí viděl do očí. „Dobře tedy, ale pokud spolu máme svěst bitvu důvtipu, pak by bylo spravedlivé, kdybys mi poskytla rovnou šanci na výhru.“

„Co..., co tím myslíte?“

Obdařil Blaise okouzlujícím úsměvem. „Dovol mi, abych po dobu svého pobytu v táboře mohl setrvávat ve tvé společnosti. To je vše, oč žádám.“

„Nic víc?“

„Ano, nic víc.“ Tázavě povytáhl obočí. „Copak můžeš odmítnout tak nevinnou prosbu? Mezi svými lidmi jsi přece v naprostém bezpečí. Proč by ti potom mohlo vadit dělat mi společnost?“

„Snad bych vám měla připomenout, pane, že jste Miklosův host, ne můj.“

Pomalým pohybem obkreslil linii jejího spodního rtu. „Miklos není důvod, proč jsem tady, maličká. A ty to moc dobře víš.“

Blaise ztěžka polkla. Pohled modrých očí byl jasným varováním, že lord Lynden se jen tak lehce nevzdá. Stále doufá, že se jednou stane jeho milenkou.

„Bojíš se mě?“ zeptal se, když neodpovídala.

Ne, pomyslela si Blaise upřímně. Jeho přítomnost v ní probouzela mnoho pocitů, ale strach mezi ně rozhodně nepatřil, pokud tím nemyslí strach o něho. Dnes ráno, když viděla jeho utrpení, srdce se jí svíralo bolestí.

„Co... po mně budete chtít?“ zeptala se opatrně.

„Nic tak strašného. Jen jsem si říkal, že bys mě mohla provést po táboře a popřípadě mě doprovodila do Pannina stanu. Pozvala mě na návštěvu, aby mi věštila budoucnost.“

„Skutečně?“

„Tebe to překvapilo? Je na tom něco neobvyklého?“

„Ani ne. Panna si jako většina cikánských žen vydělává na živobytí tím, že věští budoucnost.“

„Slibuje štěstí a bohatství důvěřivým *gadžům*?“

Blaise se zasmála. „Ne vždy. Panna má vskutku dar jasnozřivosti. Pokud dostane vidění, zřejmě vám řekne pravdu, i když se vám možná nebude líbit.“

Lynden nedůvěřivě povytáhl obočí.

„Opravdu! Panna zná věci, nad kterými zůstává rozum stát a neexistuje pro ně racionální vysvětlení. Věděla, že se vrátím do tábora ještě dřív než já sama.“

„Skutečně?“ zeptal se pobaveně.

Blaise se mu zahleděla přímo do očí. „Pokud máte na věc takový názor, pane, bude lepší, když návštěvu v Pannině stanu odmítnete. Pokud zjistí, že jí nevěříte, bude zklamaná.“

Náhle se na ni usmál a Blaise měla dojem, že za mraky vykouklo hřejivé slunce. „Budu se snažit, aby to na mně nepoznala. Pokud ovšem budeš po mém boku.“

Blaise zaváhala. Lynden měl pravdu, když tvrdil, že je mezi svými lidmi v naprostém bezpečí. A jako cikánka je povinována chovat se k němu co nejuctívěji, i kdyby to mělo znamenat její zkázu. Copak není schopná odolat jeho svádění? Samozřejmě že ano. Nikdy nepatřila k těm ženám, kterým se při pohledu na muže podlamují kolena a jež omdlévají. A zcela jistě dokáže odolat i tak krásnému a svůdnému muži, jako je lord Lynden.

„Dobře tedy,“ odpověděla Blaise a v tu chvíli ji napadlo, zda by se skutečně neměla začít bát.

Přikývl tak samozřejmě, jako by o odmítnutí nikdy ani neuvažoval.

„Máš teď čas nebo se chceš vrátit ke hře?“

Blaise se podívala za sebe na louku, kde ještě před chvílí dováděla s cikánskými dětmi. Její spoluhráči se vesele smáli a nezdálo se, že by jim chyběla.

Když si všimla, že jí lord Lynden nabídl rámě, v zádech pocítila mrazivou vlnu vzrušení. S pocitem, že dělá něco zakázaného, položila ruku na jeho paži a přijala nebezpečný doprovod.

Blaise se zabořila clo dekami vystlaného sedadla cikánského vozu drkotajícího po polních pěšinách a myšlenkami byla na míle vzdálená od neutěšených podmínek anglických cest. Už uběhly celé tři dny a ona se vikomta Lyndena stále nemohla zbavit. Občas se zdálo, jako by se rozhodl v cikánském táboře zůstat natrvalo.

Podívala se za sebe, kde se vzadu za dlouhou řadou cikánských vozů kolébal jeho elegantní kočár. S erbem na dveřích vypadal mezi cikánskými povozy vskutku nepatříčně. Mnohem horší však bylo, že v jeho přítomnosti neměla ani chvíli klidu. Připadala si jako štvaná zvěř.

Nešťastně si povzdychla. Konečně je svobodná, ale obtěžuje ji tvrdohlavý gentleman, jenž se rozhodl, že ji chce svést, a neodradí ho ani to nejokatejší odmítnutí. Neustále byl velmi zdvořilý, ale prostě odmítl přijmout porážku. Místo toho se rozhodl usadit se mezi cikány a okouzlit je svou osobností, k čemuž pochopitelně využíval štědrých dárků, kterými je neustále častoval. Většina cikánů se ve společnosti *gadža* začala cítit uvolněně, a to navzdory jeho nedbalé eleganci a sofistikovaným způsobům. Miklos si ho skutečně zamiloval, ačkoliv jindy byl k cizincům velmi nedůvěřivý, a Panna k celé záležitosti nezvykle mlčela.

Blaise nechápavě kroutila hlavou. Lynden měl neuvěřitelný úspěch. Byl naprosto jiný než kterýkoliv anglický gentleman, kterého kdy poznala. Jednou nebo dvakrát ji dokonce napadlo, jestli jeho žilami nemůže proudit cikánská krev. Sledovala Lyndenovu zjizvenou tvář, když u táborového ohně zaujatě naslouchal tesklivým tónům houslí, a pomyslela si, že jeho pojetí krásna se zcela liší od pojetí ostatních urozených gentlemanů.

Snad to bylo tím, že hluboko v Lyndenových očích se ukrývala vášně, která Angličanům chyběla. Zcela jistě byl obdařen smyslností, jenž byla britskému temperamentu zcela cizí. Občas, když se na ni podíval téma svýma blankytně modrýma očima, podlamovala se jí kolena a srdce jí začalo tlouct jako o závod.

Blaise věřila, že ho jeho hra za chvíli přestane bavit a on konečně odjede domů. Ale místo toho se zdálo, že Lynden si život v cikánském táboře náležitě užívá.

Miklosova rodina se každé dva nebo tři dny stěhovala zas o kus dál. Muži uzavírali obchody, čachrovali s koňmi a ženy prodávaly košíky a věštily budoucnost.

Právě teď jela na Pannině voze. Tommy řídil, zatímco stará žena zůstala vzadu.

„Pojedeme ještě daleko?“ zeptala se Blaise chlapce.

„Ani ne..., dvě nebo tři míle, slečno...“

„Musíš mi říkat Blaise, Tome, vždyť jsme zasnoubení. A kdyby ses spletl před lordem Lyndenem, hned by pochopil, že je to všechno jen lež.“

„Ano, za-zapomněl jsem,“ koktal mladík a pod snědou pokožkou doslova zrůžověl. To byla v posledních třech dnech jeho běžná barva. S rolí snoubence a budoucího manžela, kterou mu Blaise přisoudila, nebyl zcela zjevně spokojen.

Rozhostilo se ticho a Blaise už poněkolkáté zalitovala, že do toho cikánského mladíka zatáhla. Vždyť i jí samotné se pod ostřížím zrakem lorda Lydena zdálo stále obtížnější setrvat ve své roli cikánky.

Uplynulé dva dny většinou propršely, takže chlad a vlhko zahnalý cikány do jejich vozů. Blaise sdílela ten Pannin, ve kterém se k její velké nelibosti usadil i lord Lynden.

Panna vyzvala vikomta, aby se u ní cítil jako doma, což u ní nebyvalo zvykem, a Blaise se jejím činem cítila tak trochu zrazená. Nedokázala to pochopit. A už vůbec jí nešel na rozum Pannin záhadný výklad Lyndenovy budoucnosti.

Když si Blaise vzpomněla na to deštivé odpoledne, zamračila se. Z nepochopitelných důvodů byla vyzvána, aby se věštění zúčastnila, ačkoliv Panna nikdy při vykládání tarotových karet nechtěla publikum.

„Tak, vzácný pane,“ řekla Panna se záměrným provokováním, „našel jste v sobě dost odvahy, abyste zjistil, co vás čeká a nemine?“

Lynden se oslnivě usmál, ačkoliv jeho oči zůstaly vážné. „Copak bych mohl odolat takové výzvě? Nechci být za zbabělce.“

Cikánka se spokojeně zakřenila. „Jenže mě nezajímá vaše odvaha, ale srdce a mysl.“

„To vše je ti zcela k dispozici, matko.“ Lynden ji nazval stejně uctivě, jako ji oslovovali ostatní členové rodu.

Blaise, která nechtěla překážet, se v tichosti usadila v zadní části vozu, zatímco Panna s vikontem zabrali místo na koberci uprostřed a mezi nimi byl nízký stůl s kulatou deskou. Na stole ležely zvláštní karty, s jejichž pomocí Panna věštila budoucnost.

Blaise se rozhlížela kolem sebe a pomyslela si, že všechno je tak trochu mystické. Nad hlavami obou aktérů visela ručně vyrobená olejová lampa a šířila kolem sebe zlatavé teplé světlo, zatímco na plachtu vozu bubnoval vytrvalý déšť, a odděloval je tak od zbytku světa.

Panna dlouze hleděla do karet, počítala jejich numerické hodnoty a hledala nejlogičtější souvislosti. Když v rukou držela karty Velekněze a Dábla, zamarčila se, pak však s nehranou úlevou její zrak spočinul na Síle a Milencích.

Blaise celou tu dobu bezmocně zírala na lorda Lyndena. Vlasy se mu leskly v mihotavém světle lampy a v měkkých vlnách spadaly na široká ramena, zatímco jizva na tváři zcela zmizela. Blaise věděla, že Lynden věštění budoucnosti nevěří. Jeho vděčnost byla sice upřímná, ale nemohla ho přinutit, aby slepě uvěřil schopnostem staré cikánky.

„Poznal jste skutečnou bolest a smutek,“ prohlásila Panna tichým hlasem, když došla k poslední kartě.

Lynden se jízlivě pousmál. „Nečekané odhalení. Řekl bych, že po čtyřech letech strávených na bojišti se není čemu divit.“

Blaise musela souhlasit, že Pannino prohlášení nebylo právě nejpůsobivější. K podobnému závěru došel každý, kdo se na vikomta jen podíval.

„Zřejmě jste mě špatně pochopil, pane,“ zahučela Panna. „Nemluvím o válečných zraněních a útrapách.“

Na chvíli zaváhala a pak pomalu dodala: „Ještě jste nepoznal skutečnou lásku, ale brzy se tak stane.“

Po tváři mu přelétl temný stín, avšak zůstal potichu. Ozývalo se jen tiché bubnování dešťových kapek.

Cikánka najednou ztuhla a upřeně zírala před sebe. „Vidím temné místo plné rozvalin a kamenů. Vidím smrt.“

Lord Lynden už nevypadal tak vyrovnaně jako před chvílí. Blaise viděla, jak zbledl a prsty křečovitě zaťal v pěst.

„Vidím stíny,“ mumlala Panna jako u vytržení, pak se však prudce zatřásla a zvedla hlavu. Dívala se na něho ne s triumfem, ale se smutkem. „Viděla jsem pravdu?“

Rovněž vikomt jako by se vzpamatoval. „Má oblíbená noční můra,“ řekl s úsměvem, ale zoufalství, které mu Blaise viděla v očích, ji hluboce zasáhlo. „Gratuluji, matko, k tvému velkému odhalení. A neříkají karty, jak to dopadne? Vždycky se totiž probudím.“

Panna vypadala ustaraně. „Vidím jen stíny. Možná se časem stanou čitelnější.“

Blaise si teď vzpomněla na cikánčina slova a zachvěla se. Takže Panniny karty nelhaly. Lord Lynden to sám přiznal. Blaise by zajímalo, jaké utrpení prožil a co ho ještě čeká. Nejvíce ji však znepokojila Pannina slova, která pronesla, když dešť konečně utichl a lord Lynden vyšel ven.

Když se cikánka podívala na svou mladou návštěvnici, měla v černých očích stále stejný ustaraný výraz. „Jeho budoucnost je nějakým způsobem spjatá s tou tvou.“

Tentokrát byla pro změnu skeptická zase Blaise. Cikánka se musela zmýlit, alespoň v to doufala. Nechtěla mít s lordem Lyndenem nic společného. Skoro ho neznala, ale pochybovala, že by zosobňoval její ideál. To, že se jí teď zdá okouzující a příjemný, neznamená, že to tak bude navždy. Tady, v cikánském táboře, nebyl ve svém světě. A má k příjemnému vystupování dobrý důvod, vždyť ji chce získat za svou milenkou. Jakmile zjistí, že nemá šanci a že veškerá jeho snaha je zbytečná, jakmile se znovu vrátí mezi své urozené přátele, lord Lynden pak ukáže svou pravou tvář, a na tu ona není vůbec zvědavá. Členové britské aristokracie nemohou splňovat její představy dokonalého manžela.

Blaise si tiše povzdychla a mlčky pozorovala pomalu se měnící okolní krajinu. Snad by měla přece jen utéct do Ameriky. Ještě stále má ve Filadelfii přátele, kteří by se jí jistě ujali. Když pro nic jiného, tak pro památku jejího otce.

Tommy sjel z krivolaké cesty a vedl koně přes neposečenou louku ke vzdálenému okraji lesa, kde se cikáni utáboří. Blaise se musela oběma rukama držet, aby nespadla z nadskakujícího vozu, ale tichá kletba, která jí unikla z úst, neměla s podmínkami dopravy zhola nic společného. Kéž by lorda Lyndena nikdy nepoznala a nepřijala jeho nabídku ochrany a přátelství.

Brzy odpoledne se cikáni utábořili a společně posvačili chléb a sýr. Poté se většina, včetně starších dětí, odebrala do nedaleké vesnice, aby se pokusila prodat své zboží a přinést domů nějaké peníze.

Blaise s nimi nešla. Pokud ji teta Agnes ještě stále hledá, udělá lépe, když se bude držet stranou. Rovněž se nechtěla ukazovat v cikánských šatech. Ačkoliv uměla číst z ruky a věštít budoucnost, její světlá pokožka a fialkové oči by se mohly zdát podezřelé a venkované by celkem snadno mohli dojít k falešným závěrům. Mnoho lidí věřilo povídkám starých bab o nezvěstných dětech ukradených cikány a její přítomnost by mohla být špatně pochopena. Blaise nechtěla, aby ji někdo dával do jakékoliv spojitosti s Miklosovou rodinou ať už proto, že by jim tím mohla ublížit, nebo že by tetě dala na srozuměnou, kde ji má hledat.

Přesto bylo mnoho věcí, díky nimž mohla být užitečná. Cestou minuli zemědělskou usedlost, kam by mohla zajít a koupit pár kuřat. Bylo načase, aby začala s něčím pomáhat a alespoň částečně splatila svůj dluh za cikánskou pohostinnost.

V soukromí Pannina vozu si rozpletla pestrobarevné stuhy, které jí Miklosova žena uvázala do vlasů, a pustila se do boje se zacuchanými prameny.

Blaise byla zcela zaujatá rozčesáváním vlasů, když před vozem uslyšela kroky a Lyndenův hlas, který volal její jméno. Na malou chvíli ji napadlo, že neodpoví a bude předstírat, že tady není, jenže on by jistě místo toho, aby

odešel, čekal, až se vrátí. Na to byl příliš tvrdohlavý. A kdyby zjistil, že se před ním schovává, jen tak by jí to nedaroval.

Blaise bojovně vystrčila bradu, odsunula plachtu vchodu a vykoukla ven. A to právě ve chvíli, kdy se zpoza mraků vyhouplo slunce a jeho paprsky jí zasvítily přímo do očí. Několikrát zamrkala, a když si zvykla na ostré světlo, spatřila Lyndena, jak na ni upřeně zírá.

„Přál bych si,“ řekl podivně ochraptělým hlasem, „nechat tě takto portrétovat.“

Blaise sklonila hlavu a podívala se na sebe. V divoké bitvě s rozcuchanými vlasy se knoflíčky žluté blůzy uvolnily a vyšívaná látka sklouzla dolů, přičemž odhalila jedno nahé rameno. Blaise zrůžověla a okamžitě se začala upravovat.

Lynden ji upřeně pozoroval. Blankytně modré oči klouzaly po plných prsou, štíhlém pase, oblých bocích, až se vrátily zpátky k zarudlé tváři. Cítila na sobě jeho pohled tak intenzivně, jako by se jí dotýkal rukama.

„Máš překrásné vlasy,“ zašeptal stejným vřelým tónem. „Proč si je nenecháš rozpuštěné?“

Blaise, zcela vyvedená z míry jeho vášnivým pohledem, stěží popadla dech. „Co-copak jste zapomněl? Jsem cikánka a ty máj své zásady. Nehodí se, aby dívka mého věku nosila rozpuštěné vlasy.“

„To je velká škoda,“ řekl Julian vřele a skutečně to tak myslel. Její černá hříva zářila jako hedvábný vodopád, v němž sluneční paprsky vznítily drobné jiskřičky. Musel se ze všech sil ovládat, aby nenatáhl ruku a prsty nevkloztl do té ohromující nádhery.

„Chtěl jste mi něco, pane?“ zeptala se ostražitě.

„Rád bych tě pozval na procházku rozkvetlou loukou.“

Blaise se podívala na jeho světlé kalhoty a naleštěné holínky a všimla si, že odložil hůlku. „Je to rozumné? Co vaše zranění?“

„Díky Pannině balzámu jsem na tom mnohem lépe. A cvičení mi jistě prospěje. Pochopitelně, že to bude pomalá procházka,“ dodal s okouzlejícím úsměvem.

„Je mi to líto, ale dneska nemůžu. Mám něco na práci.“

„Skutečně?“ Když nepřicházelo žádné vysvětlení, zeptal se: „A mohu ti pomoci?“

„Děkuji, ale ne.“ Nepovažovala za rozumné říct mu, že chce v nedalekém statku koupit kuřata. Jistě by se divil, odkud vzala peníze, a to nemá zapotřebí. I tak se jí občas zdá, že její báchorce o tom, že je cikánka, nevěří. Jako právě teď.

Lynden se na ni tázavě podíval. „Proč jsi neodešla s ostatními do vesnice?“

„Protože mě tam nepotřebují.“

„Copak neumíš vykládat budoucnost?“

„Ani ne.“

„Myslel jsem, že to umí všechny cikánské ženy.“

„Už jsem vám řekla, že mě adoptovali. Neumím to, co ostatní cikáni. A právě teď mám hodně práce.“

Lynden se rozhodně neměl k odchodu. Místo toho se na ni oslnivě usmál. „Prosím, nenechej se vyrušovat.“

Blaise znechuceně stiskla rty. Jak je jenom možné, že si s tímhle otravným gentlemanem nikdy neví rady?

Aniž by jí vadilo, že je nezdvořilá, zatáhla plachtu vozu a vrátila se k rozčesávání vlasů. Nejraději ze všeho by po něm hodila židlí –kdyby tu ovšem nějaká byla.

Její hněv pomalu slábl a na rtech jí začal pohrávat pobavený úsměv. Vymyslela skvělý plán. Převlékla se do hnědých šatů, ve kterých přišla, vlasy přikryla plátěným šátkem a spokojeně se na sebe podívala. Vypadá jako jakákoliv jiná obyčejná služka.

Když vyšla ven, Lynden tam na ni čekal, přesně jak předpokládala. Udiveně se na ni podíval a tázavě pozvedl obočí.

„Nechci, aby mě považovali za cikánku,“ vysvětlila neurčitě.

„A smím se zeptat proč?“

V očích se jí objevily uličnické jiskřičky. „Jdu na lov... kuřat.“

„Prosím?“

„Seženu nějaká kuřata a všichni budeme mít skvělou večeři.“ V ruce držela dlouhý provázek a malý váček s trochou zrní. „Copak jste si nevšiml, že kousek odsud je osamělá farma? Jsem si jistá, že budou mít vykrmená kuřata. Nechtěla jsem vám to říct, poněvadž jsem se bála, že se mi v tom budete snažit zabránit.“

Zdálo se, že vikomt konečně pochopil. „Snad je nechceš ukrást?“

Blaise se od srdce zasmála. Konečně se jí podařilo lorda Lyndena vyvést z míry. „Proč ne?“ Pobaveně se na něho podívala. „Jestli máte zájem, můžete jít se mnou.“

„To tedy rozhodně nemám,“ odvětil suše.

Pokrčila rameny a obrátila se k odchodu.

„Počkej,“ zavolal na ni, a když zaváhala, zakroutil hlavou. „Nemohu ti dovolit, aby ses zapletla do zločinu.“

Blaise pohodila hlavou. „Myslím, že s tím nic nenaděláte, pane.“

Ušklíbl se. „Zaplatím za ně. Mohu si to dovolit.“

Stejně tak i ona. Samozřejmě že by za kuřata nechala v kurníku váček s penězi. V žádném případě se nechtěla stát zlodějem. Jen chtěla vytrvalého lorda trochu zvíkat v kramflíčích a případně ho i odradit. „Jenže to byste mi zkazil veškerou radost.“

„Radost? Až tě chytnou a strčí za mříže, nevím, jestli z toho ještě budeš mít radost.“

„Ale mě nikdy nechytí. Nemusíte se bát, jsem opravdu dobrá.“

Jeho zatrpklý výraz byl víc, než si mohla přát. Vůbec netušila, jaká je skvělá herečka. Teď snad konečně učiní přítrž svému utrpení. Vždyť žádný urozený gentleman by se nedvořil obyčejné zlodějce. Žádný muž Lyndenova postavení nikdy nepochopí zoufalství, které člověka dovede až ke zločinu. A už vůbec neomluví krádež z dlouhé chvíle.

Jestli se jí podaří zhnusit se mu, vikomt pak jistě ustane ve svém přemlouvání, aby se stala jeho milenkou.

„Nemohu pochopit, jak můžeš o něčem takovém vůbec uvažovat,“ Lynden zcela zjevně začal ztrácet trpělivost.

„Začínáte mi připomínat...“ Blaise už chtěla vyhrknout svého nevlastního otce, ale zavčas se zarazila. „Mou bývalou zaměstnavatelku, generála v sukních. Byla stejně tak škrobená a upjatá.“

„Takže já jsem škrobený, protože ti nechci dovolit krást?“

„Přesně tak.“ Se smíchem v očích se k vikomtovi obrátila zády. „Vy, pane, jste jako škrobená košile,“ zavolala přes rameno.

Julian tam stál a zíral za ní, rozervaný mezi touhou zatrást s ní a potřebou sevřít ji v náruči.

Měl podezření, že konflikt jeho pocitů má co do činění s rozesmátými fialkovými očima, které byly plné života a smíchu jako sluneční paprsek tančící na vlnách nekonečného oceánu. Snažit se ji spoutat bylo stejně marné jako pokusit se uvěznit divokou pěnu.

Během uplynulých tří dnů jeho obdiv k Blaise jen vzrostl. Samotného ho překvapovalo, jaký má na něho vliv. Vždyť se nepodobala žádné ženě, po které kdy toužil. Její tělo bylo smyslně tvarované, aby ladilo mužskému oku, ale rysy tváře se občas zdály příliš strohé. Rozhodně znal krásnější ženy. Jeho vlastní žena byla oslnivá jako drahokam..., ale stejně tak chladná. Ano, to její žár, který občas vytryskne na povrch, jí dává ono kouzlo, kterému nedokáže odolat. Poprvé za dlouhé roky ho žena přitahuje jinak než jen fyzicky. Jeho těžko polapitelná lištička mu nabízí mnohem víc než jen ukojení chlápného chtíče. Chtěl se koupat v hřejivé prostotě její duše, v přirozené touze po životě. Toužil prostě být v její blízkosti, která ho opájela jako jiskřící šampaňské. Znovu měl pocit, že žije, což se v uplynulých letech zrovna říct nedalo.

Skoro proti své vůli se Julian vydal za ní. Když už se mu nepodařilo vymluvit jí ten bláhový čin, alespoň ji bude chránit.

Jako by věděla, co udělá, zvolnila tempo a počkala, dokud ji nedožene. Celou cestu šla Blaise pomalu a brala ohled na jeho poraněnou nohu.

Nicméně rezolutně odmítla poslouchat jakékoliv rozumné námitky týkající se jejího plánovaného zločinu.

Když došli k usedlosti a zastavili se, aby se rozhlédli, Julian to už vzdal. Zpoza živého plotu pozorovali nevelký, ale dobře vedený statek. Hlavní hospodářská budova byla postavena z červených cihel, hned vedle ní stála

dřevěná stodola a opodál několik kůlen. Na dlážděném nádvoří se procházela dobře vykrmená kuřata.

Někde zpovzdálí se ozýval štěkot psa, ale Blaise si pomyslela, že musí být uvázaný, protože ho nikde nezahlédla. Když si všimla vozu plného sena, spokojeně se usmála. To bude její úkryt.

Vtom ji však Julian popadl za ruku. „Opravdu to chceš udělat? Nerozmyslela sis to?“

„Dostal jste strach, pane? Mohl jste zůstat v táboře, nikdo vás nenutil.“

„Za dvě pence to nestojí.“

„Jenže já ty dvě pence nemám. Říkala jsem vám, že na tom nejsem zrovna nejlépe.“

Blaise ignorovala jeho nesouhlasný pohled, prudce vystřelila, doběhla k vozu a vyskočila na hromadu sena, odkud měla skvělý výhled na kuřata.

S odevzdaným povzdechnutím se Julian vydal za ní a lehl si po její levici.

„Musel jsem se zbláznit,“ mumlal suše. „Co bude následovat?“

Blaise mu šeptem objasnila cikánskou metodu lovu. „Na konci provázku uděláte malou smyčku a položíte ji na zem. Doprostřed nasypete zrní a pak už stačí jen čekat. Jakmile se kuře přiblíží a začne zobat zrní, škubnete, jako když chytáte ryby.“

„Myslel jsem, že v cikánských dovednostech nejsi příliš zběhlá,“ zdůraznil.

„Jak v kterých. Tohle mě naučil Miklos.“

„Proč mě to vůbec neudivme,“ poznamenal Julian suše. „Ale co se stane, jestli nás chytnou? Pochybují, že ta ubohá kuřata půjdou s námi dobrovolně, a tudíž tiše.“

To, že je chytí, ji příliš netrápilo. Nikdy se nebála důsledků svých činů a už vůbec ne ve společnosti urozeného gentlemana, jakým byl lord Lynden. Byla si jistá, že by se z toho bez větších potíží vyloučili. Co ji však trápilo více, byla samotná podstata jejího činu.

Rychle se snažila nepříjemný pocit zahnat a oslnivě se usmála. „Jsem si jistá, že vy už něco vymyslíte.“

„Díky za důvěru v mé schopnosti,“ utrousil Julian suše.

Blaise tiše připravovala past a pozorovala poklidně zobající kuřata, když vtom se zarazila. Ona, která ještě nikdy nic neukradla, se teď dopouští zločinu. Naštěstí farma nevypadá příliš chudě, takže ztrátu několika kuřat jistě přežije.

Také ji trápila další věc. Když Lyndenovi tvrdila, že krást kuřata je hračka, lhala. Jen jednou to viděla u Miklose, a to byla ještě malá. Rozhodně nikdy žádné kuře nezabila. Na stůl je vždy dostávala upečená nebo dušená v brusinkové omáčce. Na tohle ve svém plánu nepomyslela.

Podívala se na Lyndena. „Budete jim muset zakroutit krkem,“ zašeptala.

Vikomt ji zpražil sarkastickým úšklebkem. „Jistě si děláš srandu.“

Podívala se dolů na jeho štíhlé, elegantně tvarované ruce v dokonale padnoucím kabátě a nemohla se ubránit úsměvu. Představa, která urozený gentleman vraždí nevinná kuřata, byla víc, než mohla snést. Dokonce i jako voják měl sluhu, který se o něho vzorně staral. „Pokud je nezabijete, pane, budeme utíkat s náručí plnou vřeštících kuřat, což zřejmě nebude zrovna příjemné.“

„Dobrá tedy, má krásná cikánko,“ řekl Julian s odevzdaným povzdechnutím. „Ale už se pusť do toho, ať jsme odsud dřív, než se ten pes rozhodne, že si nás dá k večeři.“

Blaise přikývla a spustila provázek. Odteď se však všechno začalo hroutit.

Zvědavý kohout se vydal na výzvědy a pustil se do nastraženého zrní dřív než kuřata. Když Blaise instinktivně zatáhla za provázek, kohout sebou škubl a zůstal uvězněný za zobák. Začal zoufale mávat křídly a vydával přiškrcený zvuk.

Julius viděl, že Blaise začíná prohrávat, a tak sáhl po provázku a snažil se ptáka vytáhnout na vůz. Strachy šílený kohout se však nevzdával. Když už ho Julian držel za pařáty, čímž mu nepromyšleně uvolnil zobák, pták hlasitě zakokrhal a vši silou klovl surového útočníka do ruky.

Julian zaklel a nechal ho být. Kohout slétl dolů, zbavil se provázku a důstojně odkráčel do hejna přihlížejících družek.

Pokořený Julian si prohlížel lehké zranění, zatímco Blaise se neúspěšně snažila skrýt smích.

„Ty jsi mi ale pěkné kvítco,“ řekl s předstíranou zlobou. „Klidně bych tady mohl vykrvácet, a s tebou by to ani nepohnulo.“

„Omlouvám se,“ řekla ne příliš přesvědčivě. „Bolí to?“

„Příšerně.“

„Ukažte, já se podívám.“

Chytila ho za levou ruku a zahleděla se na narůžovělou tečku nad levým ukazovákem. Zobák ani neprošel kůží a zranění se zdaleka nedalo srovnat s tím na Lyndenově tváři.

Právě zvažovala, zda ho má začít litovat, nebo kárat, když ji zezadu lehce chytil za krk.

Blaise ztuhla. Od toho dne v hostinci se ji nepokusil políbit. Když se do jejích očí vpily ty nekonečné modré hlubiny, připadala si ztracená.

„Ne...“ vydechla.

Tlak prstů však nepovoloval a Julian si ji přitáhl blíž, aby ji mohl políbit.

Blaise dobře věděla, co se stane, pokud se jeho rty dotknou jejích. Její smysly ji přestanou poslouchat, nohy změknou, jako by byly z vosku, vůle zcela zmizí a ona mu nebude schopna odolat.

„Ne!“ vykřikla v opravdovém zoufalství a dlaní zatlačila Lyndena do ramena.

Nicméně použila víc síly, než chtěla, a on na to nebyl připravený. Byl opřený jen o jedno předloktí, a tak ztratil rovnováhu a vší silou dopadl právě na poraněnou nohu.

Hlasitě zasténal a pevně zaťal pěsti.

Blaise se nad něho naklonila a s nehraným zájmem se snažila zjistit, zda si neublížil.

„Je mi to líto, skutečně. Jste v pořádku?“

„Ne,“ procedil skrze zuby. Ležel na zádech a oči měl zavřené.

„Nu, ale je to i vaše chyba,“ bránila se Blaise. „Nevzpomínám si, že bych vám dovolila, abyste mě objímal.“

Neodpovídal a chvíli trvalo, než konečně otevřel oči a podíval se přímo do těch jejích. „Už nikdy žádné loupežné výpravy. Já na to nejsem v kondici a ty nemáš dostatečnou zručnost. Byl to hloupý nápad a neodpustitelná špatnost, se kterou jsem neměl nikdy souhlasit.“

„Pokud máte tak nepřekonatelné skrupule, pane, pak budete muset za ta kuřata zaplatit.“

„To také učiním,“ vyštěkl.

Lynden se s námahou posadil na kraj vozu. „Ted' jdi a najdi zdejšího pána. Řekni mu, že mu za jeho hejno kuřat nabízím dvě guineje.“

Blaise se jeho chladný, autoritativní tón hlasu vůbec nelíbil, ale kousla se do jazyka. Přece jen se cítila trochu provinile. „Můžete chodit?“

„To ted' není podstatné. Jdi a udělej, co jsem ti řekl. Běž a kup ta zatracená kuřata.“

Blaise se sice cítila provinile, ale jeho nadřazený tón ji pobuřoval natolik, že ho odmítla litovat. S hrdě vztyčenou hlavou sklouzla ze sena, a aniž by mu věnovala jediný pohled, vydala se do domu.

Julian ji upřeně sledoval a znovu sváděl vnitřní bitvu mezi touhou ji uškrtit a pomilovat. A po posledním incidentu to bylo ještě silnější. Vzrušení bylo téměř tak bolestivé jako poranění stehna.

Pevně sevřel rty. Jeho odhodlání každým dnem vzrůstalo. Blaise bude jeho milenkou. A to nejen proto, aby ji dostal do postele, ale aby ji vyvedl ze života plného bídy a zločinu.

Chtěl ji. O tom nebylo pochyb.

A také ji dostanu, přísahal si Julian v duchu. Až se příště ocitne se svou cikánkou o samotě, už mu neunikne.

*Ch*tl ji. Už si ani nepamatoval, kdy naposledy cítil tak silnou touhu.

Bylo to, jako by onemocněl a žilami mu kolovala vařící krev. Julian si však dobře uvědomoval, jak je mu jeho cíl vzdálen. Dáma jeho srdce byla k jeho svádění zcela imunní, a pokud ne, alespoň to úspěšně předstírala.

Julian byl zoufalý – ačkoliv na druhou stranu musel přiznat, že v odkládání je jisté kouzlo, které až doposud nepoznal. Vzrušení bylo den ze dne intenzivnější a očekávání sladčí.

Takové potíže ještě nezažil. V minulosti se svým bohatstvím, titulem, dobrou adresou a dokonalým zjevem stačilo, aby luskl prsty a každá dívka byla okamžitě jeho. Ve skutečnosti se mu samy vrhaly do náruče a on si jen vybíral. Aby ho některá odmítala a vyhýbala se mu, to bylo pro něho zcela nové a nečekané.

Jenže jeho okouzlující cikánka nebyla jako ostatní ženy.

Občas se zdálo, že jsou v ní ukryté dvě stvoření – šibalská lištička s rozesmátýma fialkovýma očima a svůdná čarodějka s černými vlasy, která mu nedávala spát. Pronásledovala ho ve snech, ale ne tak, jak byl zvyklý. Od první noci, kdy před šesti dny přijel do cikánského tábora, se mu o Carolině nezdálo. Jeho noční můra byla pryč.

A i noha ho bolela méně. Hojivý balzám, který mu předepsala Panna, dělal hotové zázraky. Mírnil křeče a hojil zmučené svaly. Některé dny byly horší než jiné, ale občas se stávalo, že celé hodiny o svém zranění ani nevěděl. A i z tohoto důvodu byl velkým dlužníkem.

Kuřata měla sloužit jako vyjádření jeho díky. Sedlákův chlapec ještě téhož odpoledne do tábora dovezl několik klecí s živými zvířaty a Miklos neváhal, aby k velké radosti všech přítomných oznámil, že večer budou slavit.

„Dnes budeme mít plná břicha,“ řekl radostně, „a to díky štědrosti jeho lordstva.“

Julian zdvořile přikývl a spokojeně se usmál. Pořídít kuřata byl Blaisin nápad, a navzdory nesouhlasu s její metodou, jí byl za něho vděčný.

Toho večera cikáni podávali grilovaná kuřata, brambory pečené v ohni a lojový pudink, což bylo zřejmě jejich oblíbené jídlo. Upekli však jen

polovinu kuřat a druhou nechali na snůšku vajec, která měl ráno Julian ke snídani. Rovněž měli spoustu využití pro kuřecí peří a kosti.

Julian s údivem zjistil, jak jsou cikáni ve skutečnosti šetrní a vynalézaví. Nic nepřišlo nazmar, ze všeho se vyrobily předměty denní potřeby. Ve zkratce řečeno, za krátkou dobu, co pobýval v táboře, se naučil cikány obdivovat. Byli vždy dobře naladěni, plní touhy po životě, měli otevřená srdce a nikdy se k nikomu neobrátili zády. Uvědomil si, že nejhorším trestem by pro ně musel být život v osamění, který Julian za poslední čtyři roky dobře poznal na vlastní kůži. Celá rodina tvrdě pracovala a v táboře bylo relativně čisto, a to navzdory nedostatku možností ke koupeli.

Rovněž zjistil, že Smith je jen přezdívka a skutečné příjmení zní Petulengro. Smith byla víceméně anglická verze vynucená nezájmem *gadžů* o jazyk i kulturu Romů. Cikáni se *gadžů* opravdu báli. Dlouhá léta utiskování a ústrků je naučila přizpůsobit se, a když to bylo zapotřebí, přejmout anglický jazyk i jejich zvyky. Přesto stále lpěli na svých tradicích.

Pochopitelně že tady byly věci, se kterými z hloubi duše nesouhlasil. Jako například Blaisin plán na krádež kuřat. Nicméně cikánská filozofie byla zřejmě postavena na tom, že bohatí se mohou podělit s těmi méně movitými a že bída je jen dočasný stav, ke kterému je třeba přistupovat se smíchem a s nadějí, že jednou bude zase lépe. Na krádeži neviděli nic špatného, zatímco napálení *gadža* jim sloužilo ke cti.

Včera ráno to Julian viděl poprvé na vlastní oči. Pozoroval Miklose, který připravoval kobyly na prodej. Netrvalo dlouho a ze staré zchromlé herky byla hotová mladice plná síly.

Miklos se mu se svými metodami beze studu přiznal. „To máte takhle, vaše lordstvo, musíte ji nabílit zuby a díry vyplnit kousky kuřecích kostí..., pak ji nakrmit sádlem, aby lépe dýchala..., a pokud je hodně šedivá, natřít ji černým mořidlem.“

„To je úžasné,“ řekl Julian skutečně zaujatý nečekanou přeměnou, která se odehrála přímo před jeho očima.

„Nepíchnete to na mě, že ne, vaše lordstvo?“

„To by byla špatná služba za tvou pohostinnost.“

„To ano, ale vy naštěstí nejste jako ostatní *gadžové*.“

Když se později o tom, co viděl, zmínil před Blaise, jen pohodila hlavou a se smíchem řekla, že to je cikánský způsob prodeje. „Miklos se k takovým praktikám často nechyluje. Projíždí stejnou trasou několikrát za rok, a kdyby se mu nedalo věřit, nemohl by tu dále obchodovat. Našel kupce, který si zaslouží, aby ho podfoukl, nebo takového, kterému to příliš neuškodí.“

Julian se k tématu už dále nevyjadřoval. Ačkoliv hodně věcí neschvaloval, nebyl v pozici, kdy by mohl někoho soudit či snad poučovat.

Co však Juliana znepokojovalo více než nenechavé prsty cikánů, byl fakt, jak rychle tady ubíhá čas.

Byl v táboře už celý týden a pomalu bylo načase, aby se rozloučil a odporučel se zas o dům dál, i když kromě Blaise jeho přítomnost zcela očividně nikomu nevadila. A právě Blaise byla zřejmě ve větším nebezpečí, než byla ochotná přiznat. Dnes odpoledne byl náhodou poblíž, když do tábora přijel muž na koni a diskrétně se vyptával na černovlasou dívku s fialkovými očima.

Byl to vysoký, štíhlý chlapík v dobře padnoucích šatech, ale navzdory drahému kabátu bylo zřejmé, že není žádný gentleman. Podle hrubé mluvy s lehkou dávkou peprnosti Julian předpokládal, že je z Londýna. Docela dobře to mohl být najatý detektiv vyškolený ve stíhání uprchlíků.

„Ne,“ lhal Miklos bez sebemenšího uzardění, „nikdy jsem tady žádnou takovou dívku neviděl. Přece bych vašemu lordstvu nelhal. Jestli chcete, klidně prohledejte tábor.“

Cizinec se podíval na Juliana. „A vy, sire? Viděl jste tu dívku, co jsem popisoval?“

Julian se nevýrazně usmál. „Oslovujte mě lorde Lyndene. Ne, takové stvoření jsem tady neviděl. Pokud pochybujete o mých slovech a pokud máte potřebné doklady, pak prosím, prohledejte tábor.“

Muž pevně sevřel rty, ale raději se stáhl. Postavit se šlechtici, na to neměl dost vlivné známé. „To nebude nutné, vaše lordstvo,“ prohlásil se zdvořilou úklonou. „Vaše slovo mi naprosto stačí.“

„Děkuji vám,“ utrousil Julian suše.

Když cizinec odjel, Miklos se spokojeně rozzářil. „Jste opravdu dobrý. Ani jste nehnul brvou.“ Pak se na Juliana spiklenecky usmál. „Řekněte, není to dobrý pocit, takhle někoho napálit?“

„Je pravda, že obalamutit detektiva se jednomu jen tak snadno nepodaří,“ souhlasil Julian. „Proč si myslíš, že hledal naši Blaise?“

Úsměv na cikánově tváři náhle zmizel. „Copak já vím, pane?“

„Myslím, že víš, ale nechceš mi to říct. A přitom bys měl a stejně tak i ona. Ale nebudu na tebe tlačit. Musíme na ni oba dávat dobrý pozor.“

„Přesně tak, pane. Sbalíme tábor a posuneme se zas o kus dál. Nic lepšího mě nenapadá.“

Julian souhlasně přikývl, ale nemohl Blaise pustit z hlavy. Až příliš mu na ní záleželo.

Při bližší prohlídce by jí nikdy převlek cikánky neprošel. Měla sice černé vlasy, ale byly daleko jemnější a hebké než ty cikánských žen. Oči jí žhnuly stejnou vášní, ale byly světle fialkové, kdežto ty cikánek černé jako uhel. Pokožku měla alabastrově bledou a postavu mnohem křehčí a drobnější.

Julian cítil, jak ho naplňuje beznaděj. Dokázal by ji ochránit třeba před celým světem, jenže by mu to nejdříve musela dovolit.

Toho večera po jídle se cikánské ženy jako pokaždé shromáždily kolem táboráku, aby zpívaly tesklivé serenády za doprovodu tklivých tónů houslí.

Blaise si jako vždy sedla co nejdále od Juliana a Julian, rovněž jako obvykle, zjistil, že od ní nemůže odtrhnout zrak.

Vtom k Blaise přistoupila Miklosova žena Isadora. Blaise zakroutila hlavou pokaždé, když jí cikánka něco řekla. Isadora se snažila Blaise vytáhnout na nohy, ale ta se jí vytrhla a ruce schovala za zády. Chvilí nato se k nim přidala Panna.

Julian se zájmem pozoroval, jak se celá věc vyvine. Kvůli hudbě neslyšel, co si povídají, ale Blaise byla zřejmě nucena k něčemu, co nechtěla udělat.

Hudba právě přestala hrát, a tak zaslechl: „Tak tedy dobrá!“ Vstala a přidala se k tanečnickům okolo ohniště.

Julian se celý napjal. Ještě nikdy neviděl Blaise tančit. Měla na sobě pestrobarevné cikánské šaty, ale od ostatních Romů se lišila jako broušený drahokam mezi skleněnými korálky. Když zazněly první tóny, Blaise zvedla ruce a začala se pohupovat.

Okouzující tanec začal v pomalém smyslném rytmu. Julian si připadal jako u vytržení. V zlatavém světle táborového ohně vypadala mnohem úchvatněji než ostatní tanečnice, a ačkoliv neměla takový rytmus jako opravdová cikánka, její pohyby byly mnohem elegantnější a smyslnější. Julian od ní nemohl odtrhnout zrak.

Cítil, jak celé jeho tělo začíná tuhnout touhou, jak mu v žilách koluje horoucí krev a srdce bije jako o závod. Mysl měl omámenou vzrušením a okolní svět vnímal jen jakoby ve snách. Chtěl ji tak silně, že to až hraničilo s posedlostí. Chtěl, aby se pod ním kroutila a vzdychala. Chtěl se ponořit tak hluboko do její sladké hebkosti, až by minulost zmizela a zůstal by jen on a ona.

Tanec končil v divokém rytmu plném radosti a osvobozujícího odevzdání. Jakmile tóny umlkly, Blaise se zase vrátila do reality a náhle si uvědomila, že ji pozorují modré oči. Bezradně se otočila a zůstala ohromeně stát. V Julianově pohledu četla divokou touhu, touhu tak silnou a ryzí, až jí naháněla strach.

Mimovolně couvla o krok. Bylo zřejmé, že udělala chybu. Nechala se k tanci přemluvit jen proto, aby lordu Lyndenovi dokázala, že je skutečná cikánka a ne jen jejich host. Ale její plán zřejmě nevyšel. Nezdálo se, že by ho svým tancem přesvědčila. Jeho pohled ji hladil a laskal tak silně, jako by se ji dotýkal rukama.

Zachvěla se a udělala další krok zpátky, pohlcená silnou touhou utéct. Potřebovala být sama. Potřebovala se uklidnit a zbavit se nechtěného pocitu, jež v ní vyvolával.

Blaise se prudce obrátila a zmizela v lese.

Julian chvíli zůstal sedět, protože byl zcela fascinován. Když poté vstal a vydal se ji hledat, v uších mu ještě stále zněly divoké tóny vášnivé melodie.

Našel ji kousek od tábora, na kraji louky, kterou osvětlovalo jen stříbrné měsíční světlo. Potichu si pobrukovala a vlnila se v tklivé melodii vzdálených houslí.

Tiše tam stál a ohromeně ji pozoroval. Občas měl dojem, jako by ho sváděla zcela úmyslně. A pokud ano, pak tedy uspěla. Byl jí tak fascinován, že se málem přestával ovládat. Byla tou nejkrásnější a nejpřitažlivější ženou, jakou kdy potkal.

Blaise však o jeho pocitech neměla ani potuchy. Kdyby ano, jistě by se bránila. Vždyť ona se snažila před lordem Lyndenem uprchnout. Utekla na louku ve snaze skrýt se v tmavých stínech a počkat, dokud se neuklidní a znovu nebude mít chladnou hlavu. Tanec, ke kterému ji Panna přemluvila, v ní probudil divokou a zběsilou touhu, již ještě nikdy předtím necítila. Hudba proučila jejími žilami jako pustošivý žár, smyslný a pohanský. Ještě stále na sobě cítila chvějivé vzrušení noci, spalující intenzitu Julianova pohledu.

Když za sebou ve vysoké trávě uslyšela tiché kroky, ztuhla. To může být jedině on. Žádný cikán by se dobrovolně nevydal do temné noci, kde vládnu duchové a přízraky. Zachvěla se vzrušením.

„Měl jsem o tebe strach,“ zamumlal za jejími zády.

Blaise se k němu neotočila. Kdykoliv se ocitla v jeho těsné blízkosti, její smysly jako by ji přestaly poslouchat. Hmatatelně si uvědomovala jeho přítomnost, nebezpečí, které pro ni představoval. Byla příliš zranitelná, než aby mu dokázala odolat. Srdce jí bušilo a v žilách jí kolovala vroucí krev. Musí odejít.

„Ne, nechod’...“

Paralyzující intimnost jeho hlasu ji přimrazila na místě, přesto se jí podařilo odpovědět: „Už jsem vám to říkala, pane, o mě se nemusíte bát.“

„Ale ano, musím. Bojím se o tebe, ať už se ti to líbí či ne.“

„To je zbytečné.“

„Jak to můžeš říct? Víím, že ses dostala do potíží, že se před někým skrýváš.“

„Jenže to zvládnou sama.“

„A co ten detektiv, který tě tu dneska hledal?“

„Cikání by mě nikdy nezradili.“

„Dobrovolně jistě ne. Jenže nikdy ti nemohou poskytnout takovou ochranu jako já. Se mnou budeš v bezpečí.“

Blaise si s hrůzou uvědomila, že přistoupil blíže. Jeho přítomnost ji děsila a vzrušovala zároveň. Měla by utéct, ale nemohla se ani hnout. V dálce slyšela tesklivou melodii cikánských houslí a pravidelné údery tamburín, které se ozývaly ve stejných intervalech jako její srdce.

Zhluboka se nadechla. „Věděl jste,“ řekla s předstíranou lehkostí, „že cikáni věří v pohádkové bytosti? Prý v noci za úplňku tančí na lesních mýtinách.“

„Ne,“ odpověděl šeptem. „A právě teď je mi to úplně jedno. Nemysli si, že mě jen tak obalamutíš a změníš téma hovoru.“

Vzadu na šíji ucítila jeho horký dech a jen chvíli nato ji objal kolem pasu. Blaise ohromeně zalapala po dechu. Celým tělem jí projela prudká vlna touhy a její nohy změkly, jako by byly z másla. Jeho blízkost, smyslná horkost jeho těla, jeho tichý hlas, to vše ji zbavovalo vlastní vůle a připravovalo o poslední kousek rozumu. Věděla, že by se měla odtáhnout, ale nedokázala to. Její údy ji přestaly poslouchat.

„Chci být tím, kdo tě bude chránit,“ zašeptal jí přímo do ucha. „Chci být mužem, u kterého budeš hledat bezpečí a jistotu. Chci tě v náruči i ve své posteli. Řekni si svou cenu, maličká. Pořídím ti dům se služebnictvem, budeš mít vlastní kočár s koňmi..., cokoliv jen budeš chtít, jen bud má.“

Jeho touha ji opjela jako silné víno. Nabízel jí svou ochranu, chtěl ji vlastnit. Chtěl, aby se stala jeho milenkou. Blaise si byla jistá, že je skvělým milencem. Věděla to od první chvíle, kdy ji políbil.

Při vzpomínce na jeho rty se Blaise zachvěla sladkým vzrušením, přesto musela říct: „Ne...“

„Chci tě, lásko. Chci tě víc, než jsem kdy chtěl kohokoliv jiného.“

Jeho svůdný hlas ji obklopoval jako stříbrné měsíční paprsky a sváděl ji stejně jako ukradený polibek slibující nekonečnou rozkoš. A ona jeho slibu věřila. Zcela proti své vůli se k Lyndenovi přitiskla, nasávala jeho teplo a vnímala pevnost jeho svalů. Cítila divoký tlukot jeho srdce, rychlý a smyslný, jeho horký dech ji hladil po chvějící se šíji.

„Jsem unavený válkou a utrpením. Potřebuji klid, maličká. Potřebuji tvou čistotu, tvůj smích. Chci na svém těle cítit tvé ruce. Já tě *potřebuji*.“ Zuby něžně skousl citlivý ušní lalůček. „Buď mou spásou...“

Blaise zatajila dech. Cítila, jak se horké rty pomalu posunují po jejím hrdle, ale přesto se nedokázala odtáhnout. Zdálo se, že veškeré její pudy sebezáchovy zmizely. Nohy se jí začaly podlamovat a okolní svět, jako by pokrývala nepřekonatelná mlha. Chtěla jeho polibky, její tělo se díky jeho dráždivým dotekům chvělo rozkoší. Probouzel v ní bolestnou touhu a vášně. Bezmocně zavřela oči a zachvěla se.

„Je ti chladno? Dovol mi, abych tě zahřál, lásko...“

Co tím myslel? Vždyť ji hrál. Jeho hebké polibky jí do žil vlévaly čistý oheň. Chtěla se obrátit a nastavit mu své rty, ale dokonce i to bylo nad její síly. Připadala si ztracená v neskutečném světě. Jako by snila a všechno se dělo zcela o své vlastní vůli. Zdálo se, že nemůže myslet, dýchat, dělat nic jiného než jen vnímat jeho doteky. Blaise se mu omámeně sesunula do náruče.

Lynden ji k sobě okamžitě přitiskl a vzrušeně vydechl. Blaise na zádech cítila pevnost jeho těla a na zadečku tvrdý důkaz mužské touhy.

Ruce natáhla dozadu a objala ho kolem krku. Horká kůže a pevné šlachy, které cítila pod prsty, na ni působily jako to nejmocnější afrodiziakum. Přesto svolala všechny síly a dokázala vydat slabý protest.

„Ne..., tohle je šílenství. Jsme... příliš rozdílní.“

„Ano..., je to sladké šílenství.“ Zatímco levou rukou ji stále objímal v pase, pravou zvedl, aby ji objal kolem ramen. „Ale copak na tom záleží? Jaké rozdíly mohou stát v cestě milování mezi dvěma lidmi?“ šeptal. Jeho prsty ji pohladily po krku. „Budou z nás milenci, maličká...“

Na šíji cítila horký dotek pootevřených rtů. „Chceš slyšet, jak se s tebou budu milovat?“ Když se zachvěla, zastřeně se zasmál. „Naučím tě, jak vychutnávat rozkoš. Tvé tělo bude hudební nástroj, který bude sloužit k potěše nás obou.“

Jak mluvil, pomalu posunoval ruku od pasu nahoru, až prsty obkreslil oblou siluetu hebkého prsu. Blaise ztuhla a nemohla se ani hnout. Pak druhou rukou sklouzl dolů do hlubokého výstřihu, vklouzl pod látku živůtku a dlaň nechal položenou mezi nahými řadry. Bylo to smyslné a důvěrné gesto milence, který laská svou drahou. Cítila, jak jí po jeho doteku ztuhly bradavky a změnily se v pevné hroty.

„Tvé krásné tělo si zasluhuje trochu rozkoše... Dovol mi, abych ti ji poskytl, maličká.“

Zavřela oči a zcela se oddala jeho laskání. Nevnímala nic jiného než dlouhé prsty, jež dychtivě sevřely citlivé bradavky a začaly je něžně třít. Tlumeně vydechla a vyklenula se vstříc intenzivní rozkoši, která teď pulzovala jejími žilami jako vášnivý žár.

„Toužím po tobě, má lásko...“

Ano, pomyslela si omámeně. I ona po něm toužila. Hlad, který se v ní vzmáhal, byl silnější než cokoli jiného, co kdy prožila. Její tělo hořelo jako v ohni, údy se chvěly a všechny smysly toužily po něčem, co ještě zatím nepoznaly.

Blaise byla omámená jeho zkušeným sváděním. Chvilí trvalo, než zaslechla vzdálený hlas volající její jméno.

Mušský hlas.

Miklos, uvědomila si.

Prudce se Lyndenovi vymanila z náruče a odskočila do bezpečné vzdálenosti. Okamžitě ji obklopila chladná noc.

Nedokázala se mu ani podívat do očí, tolik se styděla. Vůbec nevěděla, jak se to mohlo stát, jak mohla být tak slepá a neopatrná. Vždyť mu skoro dovolila, aby se s ní miloval. Ještě několik málo minut a zcela by mu podlehla. A co bylo na tom nejhorší, že se ho ani nesnažila zastavit. Dokonce nechtěla, aby přestával. Náhle si připadala opuštěná a prázdná, bolavá touhou a neukojeným vzrušením.

Rozhodně mu to však nemínila dát znát.

„Chci, abyste mi konečně uvěřil,“ řekla Blaise nejistým hlasem. „Nemohu být vaší milenkou a nikdy se jí nestanu.“

Zdálo se však, že Lynden ji nechce poslouchat.

Přistoupil blíže, vzal Blaise za bradu a natočil ji tak, aby se jí mohl podívat do očí. Chvilí tak na ni hleděl, a i když byl v měsíčním světle sotva vidět, spatřila v jeho očích vášeň a žár.

„Nemohu přijmout tvé odmítnutí, maličká,“ řekl tichým hlasem. „Staneš se mou milenkou, vím to. Dříve nebo později, ale jednou se jí staneš.“

Blaise v duchu probírala události včerejšího dne a začala si uvědomovat, že má skutečně potíže. Nejdříve se musela schovat do Pannina vozu a doufat, že neznámý muž nebude chtít prohledávat tábor. Muž, kterého si zcela jistě najala teta a poručila mu hledat černovlasou dívku s fialkovými očima.

Avšak mnohem nebezpečnější bylo noční dobrodružství s lordem Lyndenem. Může ho odmítnout, kolikrát jen bude třeba, ale stěží dokáže odolat jeho zkušenému svádění a nepochopitelnému vlivu, jaký má na její tělo.

Blaise se při vzpomínce zachvěla. Nevěděla, jak se to jen mohlo stát. Jak mu mohla dovolit, aby ji objímal a hladil ji po prsou. Možná byla uhranutá kouzelnými bytostmi, o kterých cikání věří, že se v noci potulují po lukách. Ale mnohem pravděpodobněji ji očarovalo kouzlo lorda Lydena.

Naštěstí ji před naprostým svedením zachránil starostlivý Miklos. Blaise věděla, že tento cikánský přítel má o ni opravdovou starost. A když se ocitli o samotě, řádně jí vyčinil.

„Musíš si dávat pozor, Rauniyog,“ káral ji Miklos. „Když se vysoce postavený muž zajímá o cikánskou holku, není v tom nic čestného. Rozhodně přitom nemyslí na svatbu.“

„Svatba!“ Blaise ohromeně zamrkala. „To lorda Lydena zcela jistě nenapadlo. Považuje mě za cikánku. A ty sám jsi mi často vyprávěl, jak Angličané smýšlí o cikánech.“

„Přesně tak. Pán jeho postavení by se nikdy nesnížil k tomu, aby se oženil s dívkou cikánského původu.“

Blaise bojovně vystrčila bradu. „Nu co, ani já bych ho nechtěla. Bude stejně upjatý a nudný jako můj nevlastní otec.“

„Ať už nudný nebo ne, na tom nezáleží. Raději se mu vyhýbej.“

„Nejsem včerejší, Miklosi. Víím, o co mu jde. Ale nemusíš se bát, umím se o sebe postarat.“

„Dobrá tedy, ale dej si dobrý pozor.“

Miklosovo varování bylo zbytečné. Sama se totiž rozhodla, že po dobu pobytu lorda Lydena v táboře, se bude neustále pohybovat v Pannině nebo Miklosově společnosti.

Přesto byla od včerejší noci neustále nervózní, což se jí ani v nejmenším nepodobalo. Kdykoliv se lord Lynden ocitl v její blízkosti, podivně se jí chvěly ruce a nedokázala se na nic soustředit. Pokaždé, když se na ni podíval, si vzpomněla na jeho nestoudné doteky, kterými ji přiváděl k šílenství, a pokaždé jí bradavky znovu ztuhly touhou.

Bylo pozdní odpoledne, Blaise seděla vedle Pannina vozu, škrábala brambory a jedním uchem poslouchala, jak hlava cikánů opěvuje hnědáka, který se pásł na nedaleké pastvině. Bylo zřejmé, že ho hřebec vskutku zaujal.

„Je to nádherné zvíře,“ mumlal Miklos a zaujatě přecházel sem a tam. „Z jeho chovu by byla spousta krásných hříbat. Kdybych ho dostal, nikdy bych ho za nic nevyměnil.“

Panna se zachechtala. „To jistě, do zítřka určitě ne. Dokud bys neuviděl něco jiného, co by se ti líbilo.“

Miklos vypadal uhažen, ale přesto pokračoval. „Je mi jasné, že ho tam nastražil nějaký *gadžo*, aby trápil cikánské srdce.“

„Jo, ale takhle to na světě chodí.“

„Kdybych si ho jen mohl na chvíli půjčit.“

„A co bys s ním dělal?“

„No co asi? Nakryl bych dobrou kobyly, pochopitelně.“ Panna se napřímila a zamyšleně se zamračila. „A jak to chceš udělat?“

„Jednoduše. Až zítra zase dovedou hřebce na pastvu, půjdu ho navštívit se svou kobyly. Dnes už je pozdě. Za chvíli ho odvedou zpátky do stájí.“

„Chceš to udělat za denního světla? Jestli tě někdo chytí, určitě se jim to nebude líbit.“

„Jo, to teda nebude.“ Miklosův hlas byl zoufalství samo.

Blaise vzhledla od své práce. Z rozhovoru pochopila, že Miklos chce využít hřebce k založení dobrého rodu. Jako mladá lady by o něčem takovém neměla mít ani potuchy, jenže to by musela být slepá a hluchá.

„Asi udělám lépe, když ho kousek odvedu,“ přemýšlel Miklos nahlas.

„Ty chceš ukrást hřebce?“ divila se Blaise. „To přece nebude žádná krádež,“ namítl. „Jen si ho půjčím, a jakmile bude po všem, hned ho zase vrátím tam, kde jsem ho vzal.“

„Jenže *gadžo* v tom neuvidí rozdíl. A jestli je ten kůň opravdu tak dobrý, jak tvrdíš, pak jistě patří někomu urozenému. Opravdu chceš tolik riskovat?“

Cikán se zamračil a nerozhodně si třel bradu. Blaise věděla, že Miklos ve vypůjčení koně nevidí nic špatného. Byla to cikánská přirozenost využít *gadža*, kdykoliv se jim jen naskytla příležitost. A krádež koně byla považována za hrdinství. Okolo táboráků slyšela nespočet historek, ze kterých se staly hotové legendy. Kdyby se Miklosovi jeho nápad povedl, zcela jistě by triumfoval. A hříbě s tak dobrou krví by bylo přínosem pro celou rodinu.

„Je to příliš nebezpečné,“ přerušila stará žena tok Blaisiných myšlenek.

Miklos zklamaně svěsil ramena. Blaise si přála, aby mu mohla pomoci.

Ale možná může. Krádež kuřat se jí zrovna nadvakrát nevyvedla, ale kdyby ji přistihli při krádeži hřebce, jistě by se z toho dokázala nějak vymluvit. Jistou ochranou by jí bylo vysoké postavení sira Edmunda a rovněž tetino jméno by nemuselo přijít nazmar. Sice by odhalila svou identitu, a pravděpodobně by si tak nenapravitelně poskvrnila dobrou pověst, ale co by pro Miklose neudělala? Copak by mu mohla odmítnout pomocnou ruku po tom všem, co pro ni udělal?

„Toho koně dovedu já,“ řekla odhodlaně. „Jestli mě chytí, určitě mě nepověsí.“

Miklos se náhle rozzářil. „Ano, když tě chytí, Rauniyog, jméno tvého nevlastního otce tě zachrání. Ale ne...“ Náhle smutně zakroutil hlavou, jako by si to rozmyslel. „Něco takového ti nikdy nemůžu dovolit.“

Samozřejmě, pomyslela si Blaise, nikdy by ji nežádal o pomoc. Na to byl příliš hrdý. Ne, pokud ho nepřesvědčí...

Pohledem vyhledala starou ženu, aby ji požádala o pomoc, jenže ta se od ní odvrátila.

„Pokud ten kůň je jediný, co chceš,“ řekla Blaise, „pak ti samozřejmě pomohu.“

Na Miklosově tváři bylo vidět, že vede svou vnitřní bitvu. Blaise doloupala brambory, odložila nůž, ruce si otřela do zástěry a přistoupila k němu. Vzala ho za ruce a povzbudivě se usmála. „Nemáš na výběr, Miklosi. Pomohu ti, ať už s tím souhlasíš, či ne.“

„Ale Rauniyog...“

„No tak, už dost. Ještě nikdy jsem tě neviděla, že bys nevyužil příležitosti napálit *gadža*. Je to snad tím, že už stárneš?“

Miklos se nad nesmyslností obvinění chraptivě rozesmál a Blaise se k němu přidala.

A právě tak je našel Julian. Hlavy u sebe, ruku v ruce, smějící se jako děti. Pociťl prudký záchvat žárlivosti. Nesnesl fakt, že jeho malá lištička zbožně hledí na hezkého cikána.

„Doufám, že vás neruším,“ řekl suše.

Oba, Blaise i Miklos, sebou trhli a provinile se na něho podívali. Julian viděl, jak se Blaisin smích rozplynul, a nejraději ze všeho by se nakopl. Copak ji musel takhle vyděsit? Co si vlastně myslel, že dělá? Kdykoliv uviděl její fialkové oči, jak ho ostražitě pozorují, musel si v duchu nadávat. Bylo zřejmé, že mu nevěří... Nebo snad sobě? Příliš se včera večer nebránila a možná si to teď vyčítá.

Julian se podíval z Blaise na Miklose a potom zase zpátky. Napjaté ticho přerušilo až řinčení lžíce, kterou stará cikánka oklepávala o okraj železného kotlíku. „Přišel jste právě včas, vaše lordstvo.“ Pak se podívala na Blaise. „Měla bys mu říct, co máš v plánu. Jsem si jistá, že ti pomůže.“

„On?“ vyhrkla Blaise ohromeně, zatímco Miklos se zamračil.

„Copak ses zbláznila, ženská?“

Julian se zamračil. „Co mi to máš říct?“

„Na vedlejších pastvinách je krásný hřebec, kterého by Miklos rád připustil ke své kobyle. A s vaší pomocí by se to možná podařilo.“

Miklos rozhodl rukama a začal couvat. Jakmile se ocitl v bezpečné vzdálenosti, znovu se podíval na Pannu. „S tímhle jeho lordstvo nebude nikdy souhlasit.“

„Možná by ses ho mohl aspoň zeptat.“

„Souhlasit s čím?“ zeptal se Julian. Když nikdo neodpovídal, netrpělivě si odkašlal. „Uvítal bych, kdybyste přestali být tak tajemní a dovolili mi, abych se sám rozhodl, zda budu, či nebudu souhlasit.“

Panna se ušklíbla a pokrčila rameny, zatímco Miklos zaujatě sledoval špičky svých holínek. Když však zjistil, že mu nic jiného nezbyývá, odkašlal si a objasnil, co vlastně chce udělat.

„Nejsem si jistý, zda jsem to pochopil,“ řekl Julian nevěřičně. „Ty chceš toho hřebce ukrást, abys k němu připustil svou kobylu?“

„To není žádná krádež,“ prohlásila Blaise, přičemž zcela ignorovala fakt, že Lynden vlastně opakoval její slova. „Chceme si toho hřebce na chvíli vypůjčit. Jen na pár hodin.“

Julian obrátil oči k obloze, jako by se v duchu modlil a žádal o trpělivost či o boží znamení. „V očích zákona to je krádež,“ řekl rozumně.

„Pak se tedy musíme postarat, aby se to zákon nikdy nedozvěděl, že?“ navrhla Blaise.

„Přesto je to velký risk. Prostě ti to nedovolím.“

Blaise bojovně vystrčila bradu a v očích se jí objevily odhodlané jiskřičky. Nejdříve chtěla Miklosovi prokázat službu, a poděkovat mu tak za jeho dobré srdce a pohostinnost, ale teď krádež hřebce dostala zcela jiný význam. Rozhodně si od nikoho nenechá poroučet a už vůbec ne od otravného lorda Lyndena. Není to její otec. Nemá nad ní žádnou moc. A ona ho absolutně nemusí a ani nebude poslouchat.

„Vy, vážený pane naškrobená košile, nemůžete udělat nic jiného než mlčet nebo nás udat na nejbližším úřadě. A to by byla pěkná odplata za to, co všechno pro vás Miklos udělal.“

„Rauniyog!“ okřikl ji cikánský vůdce zděšený výrazy, jakými Blaise hovořila s urozeným *gadžem*.

„Spíše jsem měl na mysli,“ odpověděl Julian chladně, „za připuštění zaplatit. Takhle se to totiž běžně dělá.“

Zdálo se to jako velmi rozumná nabídka, ale přišla příliš pozdě. Blaise už byla rozhodnutá. „A co když majitel odmítne? Pak Miklos nadobro ztratí možnost splnit si svůj sen.“

Julian se zamračil. S tou holkou není žádná rozumná řeč. Jako už poněkolkáté by s ní nejraději zatřásl a do hlavy jí nalil trochu rozumu – a stejně se toužil zachovat i k jejím cikánským přátelům. Miklos dokázal Blaise pohláznit hlavu tak dokonale, že se bez rozmyslu vrhala i do těch

největších nebezpečí, ze kterých by jí už nikdo nemusel dokázat pomoci. Zatraceně, neměl s tou cikánskou holkou mluvit tak nadřazeně. Ta malá lištička si postavila hlavu a teď s ní už nikdo nehne. Nedovedl si však představit, že by ji viděl za mřížemi nebo – ještě hůř – houpat se na šibenici, což by se jí docela dobře mohlo stát.

„Dobře tedy,“ řekl Julian odevzdaně, „pomůžu vám.“

„Vy?“

„Ano, maličká. Jsem ti zcela k službám.“

„A proč byste to dělal?“

„Abych tvůj krásný krček zachránil před provazem, stačí? Pokud trváš na tom, že koně ukradneš, pak půjdu s tebou. Když chytí mě, pochybuji, že mě budou podezírat z krádeže koně, což u tebe a Miklose by bylo jistě první, co by je napadlo.“

Když Blaise uvážila, že je považována za cikánku a ne za mladou dámu, nemohla se Lyndenovi divit. Vždyť přesně totéž ji napadlo ohledně Miklose. Vikomtův titul cikány ochrání jistě lépe než její jméno. Přesto však jeho návrh nemínila přijmout, a už vůbec ne poté, co se projevil jako autoritativní despota.

„To je dobrý nápad,“ řekla Panna. „Jsme vám za něj velmi vděční, lorde.“ Když se jí lord Lynden zdvořile uklonil, dodala: „Vy a Rauniyog musíte jít společně.“

Blaise nemohla uvěřit tomu, co slyšela. Podezřívavě se zamračila. Zdálo se, že stará cikánka se je snaží dát dohromady. Panna jistě věří tomu, co vyčetla v kartách – že Blaise a Lynden mají společnou budoucnost.

Panna ke svým slovům nepodala žádné další vysvětlení a bylo teď na Miklosovi, aby učinil konečné rozhodnutí.

„Je ujednáno,“ řekl. „Zítřka to provedeme.“

8

Dčasné vypůjčení však neproběhlo tak, jak si ho naplánovali.

Hřebec se ráno na pastviny nedostavil. Možná, napadlo Blaise, se tak majitel rozhodl, protože se poblíž jeho pozemku utábořili cikáni. Kvůli nechvalně známé pověsti Romů se farmáři a majitelé drobných krámků vždy raději pojistili, aby náhodou nic nezmizelo.

Miklos měl zlomené srdce. Zcela se upjal na představu, že od krásného hřebce získá hodnotné hříbě, ale jak se den pomalu přehoupl do druhé poloviny, ztratil naději. Dokonce ani návrh lorda Lyndena, že počkají, až padne tma a pak hřebce vyvedou ze stájí, cikánského vůdce nerozveselil. Cikáni věřili v zlé duchy a za tmy nikdy neopouštěli tábor. Bylo tedy na Blaise, aby Miklose přesvědčila, že Lyndenův nápad bude fungovat.

Nová strategie byla nakonec schválená. Po půlnoci, když všichni na statku ulehnou do postele, se Blaise a lord Lynden pokusí dostat do stájí, tam najdou hřebce, odvedou ho na pastviny, kde na ně bude čekat Miklos se svou kobylkou. Ačkoliv Miklos o plánu stále pochyboval, nedovolil, aby ho z něj vypustili.

Krátce po poledni se v táboře objevil Lyndenův kočár se sloužícím a s pravidelnou dodávkou dáreků. Dnes to bylo několik kusů sýra a deset bochníků čerstvého chleba. Jídlo bylo vyloženo a uskladněno u Isadory, která bude rozhodovat o spravedlivých přidělech. Poté Lynden naskočil do kočáru a na několik hodin zmizel. Blaise napadlo, že ztratil nervy a opustil je.

Vrátil se na večeri a Blaise ho okamžitě podrobila výslechu.

„Kde jste byl? Za pár hodin musíme vyrazit.“

Obdařil ji jedním ze svých okouzlujících úsměvů, při kterých měla vždy dojem, že zpoza mraků vykouklo slunce, a řekl: „Chyběl jsem ti, maličká?“

„Samozřejmě že ne! Jen jsem se bála, že jste změnil názor a nechcete nám pomoci.“

„Zcela jistě toho budu litovat,“ utrousil Julian suše, „ale nic takového jsem neudělal. Řekl jsem si, že nebude na škodu, když o našem hřebci zjistím něco bližšího.“

Podezřívavě se na něho podívala. „Co tím myslíte?“

Julian sám nemohl uvěřit, že se do něčeho takového nechal zatáhnout, přesto nemohl zradit dobrosrdečného Miklose ani Blaise, jeho družku v zločinu.

„Zjistil jsem, že kůň patří baronu Kilgoreovi,“ podotkl nenuceně. „Vlastně jsem s ním dnes odpoledne mluvil a je to docela příjemný chlapík.“

„Snad jste mu nenabídl, že za připuštění koně zaplatíte?“ vykřikla Blaise znechuceně. „Slíbil jste, že to neuděláte! Teď si na koně dá dobrý pozor...“

„Jen klid, lištičko, nic takového jsem mu nenabídl. Spíše jsem z něho vytáhl všechno, co potřebujeme vědět na naši noční výpravu. Projížděl jsem baronovým panstvím a zcela *náhodně* jsem ztratil kolo, což byla skvělá příležitost k obhlídce místa. Kilgore byl velmi vstřícný. Pozval mě na skleničku vína a na prohlídku stájí. Viděl jsem hřebce a vím, kde ho v noci najdeme.“

Blaise jen tiše zírala a nedůvěřivě čekala, jak bude pokračovat.

„Ranila jsi mě, maličká. Doufal jsem, že budeš mým průzkumem nadšená.“

„Já... Samozřejmě jsem ohromená, ale co bude s naším plánem ohledně vypůjčení hřebce?“

„Jen nepatrně změníme taktiku,“ vysvětloval Julian. „Nebudeme čekat až do noci. Odjedeme okamžitě, jakmile se převlékneš z cikánských šatů.“

„Okamžitě?“

„Ano.“ Něžně ji chytil za ramena a obrátil ji k Panninu vozu. „Běž a převlékni se, pak se hned vrať. Mezitím řeknu Miklosovi o novém plánu.“ Když se začala bránit, Julian ji lehce postrčil k vozu. „Všechny otázky zodpovím cestou. Teď už jdi.“

Blaise poslechla, ačkoliv stále byla trochu nedůvěřivá. Rychle se převlékla, učesala si vlasy, přes ramena přehodila plášť a došla ke kočáru, kde na ni už čekal Lynden. Na kozlíku seděli dva muži, v nichž Blaise poznala lordovy věrné sloužící, kteří však upřeně zírali před sebe a nehnuli ani brvou.

Lynden otevřel dveře kočáru a právě tehdy si všimla jeho neobvyklého zevnějšku. Vikomt měl na sobě šaty prostého muže – černý vlněný kabátec, který mu slušel stejně dobře jako jeho na míru šitý kabát, dále si oblékl rezné kalhoty a zaprášené holínky. Neměl klobouk a sluneční paprsky odpoledního slunce se utápěly v hedvábné záplavě plavých vlasů.

Právě chtěla namítnout něco o nevhodnosti sdílení uzavřeného kočáru, když Lynden na kuse plátna naservíroval chléb se sýrem a z láhve jí nabídl trochu vína. Prostá večeře rozhodně nevypadala jako scéna určená ke svedení nevinné dívky, proto raději zůstala zticha.

Jakmile se kočár rozjel, Blaise se zeptala, co má v plánu, a Lynden jí vše náležitě vysvětlil.

„Já a ty vystoupíme kousek od statku, zatímco Terral a Grimes budou pokračovat dál do stájí, kde složí soudek piva, jako poděkování za dnešní

pomoc při opravě kočáru. Terral přijme pozvání, aby zůstal, a zatímco všichni budou zaměstnáni konzumací zlatého moku, my dva nepozorovaně vklouzneme do stáje a schováme se tam.“

„Co když Terrala nepozvou.“

„Na tom nesejde. I tak budou mít dost práce,“ řekl Lynden s úsměvem.

„Ještě nikdy jsem nepotkal podkoního, který by opustil nedopitý soudek dobrého piva. Ty snad ano?“

„No, vlastně ne.“

„Zároveň se tím pojistíme, že dnes večer budou všichni sloužící spát jako zabítí, a tak nebudeme mít problém vyvést hřebce na pastviny. Řekl jsem Miklosovi, aby nás čekal o půlnoci, přesně podle prvního plánu.“

Blaise pomalu žvýkala kůrku chleba a znovu procházela veškeré detaily. Jediné, co se jí nezdálo, byl fakt, že bude muset s Lyndenem čekat až do půlnoci. Což znamená, že budou na několik dlouhých hodin uvězněni v kupě voňavého sena. Zajímalo by ji, zda právě tohle neplánoval. Nicméně neexistoval způsob, jak to zjistit.

Když Blaise s Lyndenem vysedli z kočáru, slunce pomalu klouzalo za horizont. Pozorovali, jak kočár rychle mizí, a pak vklouzli za jeden z vysokých topolů, které lemovaly cestu.

Netrvalo dlouho a Blaise spatřila dům. Byla to elegantní kamenná budova porostlá břechtanem, obklopená pěstěným trávníkem a letitými duby. Vzadu za domem, na velkém dlážděném dvoře, stály dlouhé stáje plné ušlechtilých plnokrevníků.

„Lord Kilgore je zřejmě velký milovník koní,“ zašeptala Blaise.

„Je do nich hotový blázen,“ odpověděl Julian tiše. „Jeho koně každoročně vyhrávají ty nejprestižnější dostihy.“

Blaise se na něho podezřívavě podívala. „Jak tohle všechno můžete vědět? Vždyť jste ho poznal až dnes odpoledne.“

Julian se v duchu proklínal, že si nedával lepší pozor. S takovou jeho dokonalý plán může ztroskotat dřív, než vůbec začal. „Řekl mi to sám Kilgore,“ lhal Julian. „O ničem jiném celé odpoledne nemluvil.“

Přeběhl za další strom a kývl na Blaise, aby ho následovala.

„Zdá se, že všechno klapě,“ zamumlal jí přímo do ucha.

Na druhé straně nádvoří se okolo kočáru shromáždil asi tucet mužů a s velkým nadšením obhlíželi soudek piva. Podle hlasitého smíchu bylo zřejmé, že jsou s dárkem více než spokojeni.

„Hřebec je až tam vzadu, ale teď už raději budeme zticha. Nechceme přece, aby nás chytili.“

To Blaise pochopitelně nechtěla. Na podobná dobrodružství nebyla zvyklá a teď cítila, jak jí srdce tluče až v krku a třesou se jí kolena.

K Blaisině úlevě bez povšimnutí dorazili k cíli. Vklouzli do pootevřených dveří a opatrně se rozhlédli. Ve stájích nebylo ani živáčka, jen

zpovzdáli se ozývaly spokojené zvuky ustájených zvířat. Lynden vzal Blaise za loket a postrčil ji k žebříku opřenému o seník.

„Ne,“ zašeptala Blaise a zakroutila hlavou. „Mám sukni, jděte první.“ Chvilí na ni zíral a pak se usmál. „Slibuji, že se nebudu dívat.“

„To není jediný důvod. Správně se nesmíte dotknout místa, o něž se otřel lem cikánské sukně. Je to nečisté.“

„Jenže já nejsem cikán a ty taky ne. Teď není čas na dohadování...“

„Tak se nedohadujte a běžte první.“

Nesouhlasně sevřel rty, ale nakonec se vydal po žebříku jako první. Každou chvíli odpočíval a chytal se za nohu. Když Blaise vyšplhala na seník, našla ho ležet na zádech, s lokty přeloženými přes tvář.

„Jste v pořádku?“ zašeptala.

„Budu... za chvíli. Na takové cvičení už nejsem zvyklý,“ řekl s hořkou ironií.

Blaise si přála, aby mu mohla pomoci. Vyskočila na nohy a rozhlédla se kolem sebe ve snaze najít pohodlnější místo. Skrze nízká okýnka prosvítalo zapadající slunce a osvětlovalo seník.

Velká stodola byla až po vrch naplněná voňavým senem, ale občas přece jen bylo prázdnější místo, kudy se dalo procházet. Blaise popadla několik náručí sena a na prkenné podlaze z nich vytvořila pohodlné lůžko. Další navrstvené hromady sloužily jako úkryt před očima podkoního, který by mohl vyšplhat po žebříku nahoru. Než byla se svým dílem spokojená, na čele jí vyrazilo několik kapiček potu. Ačkoliv byl skoro konec září, váł teplý vítr a Blaise se pohybovala v tančících oblacích zlatavého prachu.

Obrátila se zpátky k lordu Lyndenovi a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Blankytně modré oči zíraly na její rozpuštěné vlasy a ona si uvědomila, že si zapomněla vzít šátek. Neskryvaný obdiv, s jakým ji vikomt sledoval, Blaise lichořil, nicméně zároveň ji i znepokojoval. Až příliš jasně si uvědomovala, že je s ním sama.

S vypětím veškeré vůle od něho odvrátila zrak a bez jediného slova kývla prstem, aby přišel blíž. Lynden vstal, přešel dřevěnou podlahu a s uznáním zkontroloval Blaisinu práci.

„Musím říct, že já bych to nedokázal lépe, lištičko.“

Když se uvelebil na jejím plášti a pohodlně natáhl zraněnou nohu, Blaise poklekla, co možná nejdál od Lydena, a sklonila se. Téměř okamžitě našla to, co hledala. „Tady v tom prkně je díra po vypadlém suku,“ vysvětlila šeptem a oko přiložila k otvoru. „Vidím, co se dole děje. Poznáme, až bude čistý vzduch.“

„Výborně,“ zamumlal suše. „Řekni mi, maličká, podnikáš loupežné výpravy často? Vidím, že máš docela praxi.“

„Přece jsem vám řekla, že toho koně neukradneme,“ zašeptala, „jen si ho půjčíme. Ale je pravda, že jsem se často ocitla v situaci, kdy jsem nechtěla zbytečně upoutat pozornost.“

„O tom nepochybuji. Už tě někdy chytili?“

„Ne. Občas se jim to málem podařilo, ale vždycky jsem měla štěstí a nakonec jsem utekla.“

Jakmile však sir Edmund zjistil, že se tajně vykrádá z domu, svým chladným a neosobním tónem jí udělal kázání o slušném chování a o morálce a poslal ji do Anglie, do péče její tety. Což by nemuselo být tak strašné, nebýt příšerného tetina vkusu ohledně ženicha. Jak by se asi teta tvářila, kdyby viděla svou neteř ve starých hadrech schovanou na seníku s cizím mužem, kterak se chystá ke krádeži?

Když si Blaise představila pravděpodobnou reakci své tety, musela se usmát. Ještě štěstí, že je teta Agnes tak daleko. Spustila by totiž takový randál, jaký lord Lynden nezažil ani uprostřed válečné vřavy.

Vikomt si zřejmě nastalou situaci nijak zvlášť neužíval, pomyslela si Blaise, když ho slyšela mumlat: „Jak jsem se jenom do toho mohl nechat zatáhnout?“

Podívala se na něho přes rameno a spatřila, jak si zuřivě masíruje poraněnou nohu. Zřejmě měl velké bolesti a právě díky nim mu Blaise skoro byla ochotná odpustit jeho nepřívětivý tón. Ovšem jenom skoro. „Pokud si dobře pamatuji, tohle byl váš plán.“

Lynden povytáhl obočí. „Snad tím nechceš všechno hodit na mou hlavu?“

„To rozhodně ne, ale tuhle taktiku jste určil sám.“

„Prosím, raději mi to nepřipomínej.“

Blaise potlačila hořký smích. „Ale no tak, pane, kde je vaše duše dobrodruha?“

„Zmizela spolu s vidinou vězení.“

„Zbabělce.“

Řekla to něžně, škádlivě, s veselými jiskřičkami v očích a Julian zjistil, že ho opět okouzila. Celé tělo zachvátila prudká touha. Chtěl tuhle malou divošku s fialkovými očima tak silně, až tomu skoro sám nemohl uvěřit. Ty její fialkové oči na něho hleděly s pobavením a on měl co dělat, aby ji neobjal, nesvalil ji vedle sebe do sena a nepopustil uzdu své touze.

Mlhavě si uvědomoval, že na svádění není vhodná doba, a místo toho se zamračil: „Zato ty, děvče, si to na můj vkus užíváš až příliš.“

„Skutečně, pane?“

A po těch slovech pohodila hlavou a oko znovu přitiskla k dřevu v prkně. Julian se zhluboka nadechl a rozkázal si být trpělivý. Na jeho plán je ještě dost času. Mají před sebou celý večer. „Nemusíš hlídat. Pokud někdo přijde, uslyšíme ho.“

Neodpověděla.

„Raději si udělej pohodlí,“ řekl po chvíli. „Máme před sebou dlouhý večer.“

Blaise musela uznat, že má Lynden pravdu, a zády se opřela o kupku sena.

Netrvalo dlouho a Lynden se nenucené posunul a lehl si vedle ní – Blaise ztuhla, ale vikomt jen zavřel oči, jako by si před noční krádeží potřeboval zdřímnout.

Všude vládl klid a mír. Občas se ze stájí ozvalo zařínčení otěží nebo tlumený úder kopyt, ale to bylo vše. Blaise slyšela Lyndenův pravidelný dech, přesto věděla, že nespí. Jen odpočívá. Poklidný rytmus ji uklidňoval. Tolik se dnešního večera bála a nakonec se ukázalo, že zcela zbytečně.

Asi za hodinu uslyšela dole nějaký zvuk a zahlédla matný paprsek světla. Lynden okamžitě otevřel oči, což ji ujistilo, že vskutku nespál.

Blaise opatrně přiložila oko k díře po suku. Jeden z čeledínů zřejmě přišel zkontrolovat koně a zajistit stáj. Blaise se zatajeným dechem sledovala, jak vychází ven a pevně za sebou zavírá závoru. Přesto měla stále dojem, že něco není v pořádku. Všechno šlo až příliš snadno.

Lynden její podezření zřejmě nesdílel. Znovu zavřel oči a poklidně oddychoval. Blaise si lehla zpátky do sena a čekala.

Ani si nevšimla, kdy se to vlastně stalo, ale náhle bylo všechno docela jinak. Uvědomila si, že Lyndenovy oči jsou otevřené a že ji pozorují.

„Jsem rád, že sis nevzala šátek. Máš příliš krásné vlasy, než aby sis je schovávala.“

Jeho hlas ji hladil jako hebký samet, sváděl ji, naplňoval chvějivým vzrušením. Každíčký Blaisin nerv se napjal a ona se nedokázala ani hnout. Přesně takhle se cítila před dvěma dny na louce zalité stříbrným měsíčním světlem. Jako by se ocítila v nějakém hypnotickém stavu, kdy sice všechno vnímá, ale nedokáže se hnout.

Zřejmě o svém vlivu dobře věděl, poněvadž se vůbec neostýchal natáhnout ruku a majetnický zabořit své prsty do jejích vlasů. Dlouhou chvíli se s nimi mazlil, probíral dlouhé prameny a nechal je volně klouzat mezi prsty. Pak se soustředil na její tvář. Konečky prstů něžně pohladil smyslnou linii pootevřených rtů, jemně vykrojenou bradu a křehkou linii bělostného hrdla.

Blaise se neodtáhla. Intimnost, která prýštila z okolních stínů, ji zcela pohltila. Nebyla schopná jakéhokoliv pohybu. Věděla, co bude následovat, ale nedokázala to zastavit.

Lynden se nad ní pomalu sklonil. Měsíční světlo na malou chvíli ozářilo jeho tvář a Blaise spatřila překrásné rty, které ji zbavovaly dechu.

Na ramenou ucítila jeho horké dlaně a chabě se pokusila o záchranu. „Pane...“

„Říkej mi Juliane, lásko.“

„Nemohu..., ten hřebec..., musíme...“

„Hřebec nám nikam neuteče. Máme spoustu času..., všechen čas, co potřebujeme.“

„Ale... někdo může přijít.“

„Ne. Jsme tady naprosto sami.“ Neobával se, že by je někdo mohl vyrušit. Celé odpoledne se na tuto chvíli připravoval a teď si ji rozhodně nemínil nechat proklouznout mezi prsty. Než dnešní noc skončí, jeho překrásná cikánka bude jen jeho. „Teď tě chci políbit.“

Něžně ji přitáhl k sobě, ale hned ji nepolíbil. Protahoval ten moment, vychutnával si ho. Jeho rty se vznášely těsně nad jejími. Cítila jeho horký dech, vnímala jeho žár a mužnost.

Zcela proti své vůli Blaise omámeně vydechla. Julian se spokojeně usmál a na její tichou prosbu odpověděl polibkem.

Jazykem jemně pootevřel hebké rty a jediným pohybem se zmocnil vstřícné hebkosti. Vnikl do jejích úst, laskal je, objevoval skytá zákoutí a vdechoval do sebe její opojnou vůni.

Blaise, omámená podivným kouzlem, zcela ztratila pojetí o okolním světě. Náhle pro ni neexistovalo nic než jeho hebké rty, ruce, které ji něžně laskaly, jeho vášnivé polibky. Když posléze zvedl hlavu a osvobodil ji, zdálo se, že nemůže popadnout dech, přesto se nebránila.

Slyšela tichý šustot sena a cítila, jak se posunul do středu pláště, aby jí udělal místo.

„Pojď ke mně, maličká.“

Stačilo jediné slovo a šla by za ním třeba až na konec světa. Poslušně se mu svezla do náruče a bezmocně ho sledovala skrze oponu přivřených řas. Jeho pohled po ní pomalu klouzal, vychutnával si každíčký drahocenný okamžik. Pak s vzrušující smyslností natáhl ruku, prsty ji vjel do vlasů a hebké prameny rozhodil kolem.

„Tohle jsem chtěl udělat od první chvíle, co jsem tě spatřil,“ zašeptal.

„To nemůžete,“ odpověděla zastřeným hlasem. „Vždyť mě skoro neznáte.“

„Znám tě osm dní a sedm hodin, počítal jsem každíčkou vteřinu. Snažil jsem se obrnit trpělivostí a čekal jsem jen na tento okamžik.“

„Vy jste to plánoval.“

Spokojeně se usmál. „Řekněme, že jsem doufal, že dostanu příležitost mít tě jen sám pro sebe. Patříš do mé postele, maličká,“ řekl se skálopevným přesvědčením. Pravou rukou lehce přešel po křivce jejího hrdla. „Jen tě o tom musím přesvědčit.“

„To se vám nikdy nepodaří. Je to zbytečné.“

Zasmál se. „Vsadíme se?“

Ležel na levém boku, téměř celý byl ve stínu, nicméně ve vlasech mu viděla probleskovat měsíční světlo.

Julian se k ní znovu sklonil a tentokrát se jeho rty věnovaly citlivému ušnímu lalůčku. Sevřel ho svými horkými ústy, něžně okusoval, dráždil vlhkým jazykem a smyslnými polibky ji pomalu zbavoval vzdoru i vlastní vůle. Jeho něžnost a erotické doteky v ní probouzely dosud nepoznaný hlad

a touhu. Odevzdaně zavřela oči. Celým tělem jí proudily chvějící se vlny vzrušení a Blaise omámeně zalapala po dechu.

Julian věděl, že vyhrál. Neohroženě přešel k dalšímu kroku a začal opatrně rozepínat drobné knoflíčky živůtku.

O chvíli později Blaise na odhalených řadrech ucítila chladný závan. V nočním tichu tlumeně vykřikla. Věděla, že by ho měla zastavit, že by se měla bránit vzrušujícím pocitům, místo toho se k němu jen přimkla a tiše mumlala nejasné protesty.

„Tiše, maličká.“ Svou dlaň naplnil vzrušující hebkostí jejího řadra a něžně ho hněl.

„Ne,“ podařilo se jí vydechnout a hlavou bezmocně zakroutila ze strany na stranu.

„Nelíbí se ti to, lištičko?“

„Ne..., já nechci...“ Bradavky jí ztuhly a pálily touhou po pohlazení. „To bolí...“

„Ale příjemně?“

Neodpověděla, ani nemusela. Znal její odpověď, aniž by se k ní přiznala. Rty se přitiskl k citlivému místu na jejím hrdle a cítil zběsilý pulz. „Ty jsi mě trápila celé dlouhé dny,“ zašeptal. „Připadá mi spravedlivé, když teď zase budu trápit chvíli já tebe. Je to utrpení, má krásná cikánko?“

„Ano..., ano,“ vydechla a toužebně se k němu vyklenula.

„Tak je to správné.“

Jeho dlouhé prsty začaly zkušeně a promyšleně dráždit odhalená řadra. Sváděl ji lehkými doteky – prsty dráždivě kroužil okolo růžových hrotů, které stále více tuhly a napínaly se, rostly přímo před jeho očima, až se podobaly pevným drahokamům žadonícím o polaskání. Dráždil ji jako muž, který ví, co žena potřebuje.

Blaise, omámená nevšedním zážitkem, se k němu úpěnlivě tiskla. Když se k ní Julian sklonil a špičkou jazyka letmo olízl zduřelý hrot, ohromeně zalapala po dechu. A když vzal citlivé poupě mezi rty a začal ho vášnivě sát, vzrušeně vykřikla.

Teď už věděla, co je to rozkoš. Celé její tělo bylo těžké a napjaté vzrušeným očekáváním. Pocítila ryzí a zcela primitivní chtíč. Jeho rty se změnilly v mučící nástroje, jazyk v ohnivý bič.

Instinktivně zvedla ruce, prsty zapletla do hebkých pramenů zlatých vlasů a přitiskla ho k sobě. Už mu déle nechtěla odolávat. Jen díky němu si připadala krásná a žádaná, hodna pomilování. Po tolika letech, kdy se cítila opuštěná, nechtěná a nemilovaná, to bylo jako zázrak. Jako vlahý déšť uprostřed vyprahlé pouště.

Blaise si jen mlhavě uvědomovala, že jí Julian vyhrnul lem dlouhých šatů. Jakmile na nahých stehnech ucítila chladný vzduch, celá ztuhla, nicméně ne nadlouho. Stačilo několik vášnivých slůvek a ostražitost se znovu rozplynula, chladný rozum vystřídal bezhlavý žár.

„Má lady ohně..., nebraň se, maličká... Chci ti jen poskytnout rozkoš... Dovol mi, abych tě pomiloval...“

Dlaněmi ji hladil po vnitřní straně hebkých stehen a neohroženě postupoval stále výš a výš.

Se rty přitisknutými k ušnímu lalůčku vášnivě zašeptal: „Otevři se mi, maličká. Roztáhni pro mě nohy.“

Když váhavě uposlechla, Julian hbitě vklouzl rukou mezi štíhlá stehna a prsty se začal probírat trojúhelníkem hebkých chloupků.

Blaisin udivený vzdech pohltil Julian hladovými rty, kterými se jí znovu zmocnil. Jeho rty a jazyk se pohybovaly ve stejném rytmu jako dlouhé prsty. Blaise cítila, jak pod jeho zkušenými doteky vlhne a vyklenula se mu v ústrety. Nechápala, co se s ní děje. Zdálo se, že Julian zná její tělo lépe než ona sama. Věděl, kde ji má pohladit, kde přitlačit a kde se jen letmo dotknout.

Pomalů se probíral okvětními plátky hebké rozkoše, až našel vlhký uzlíček touhy, zduřelý, pevný a připravený přijmout slast, kterou jí mohl poskytnout. Bříškem palce lehce přešel přes citlivou bliznu a Blaise se zachvěla. Spokojeně se usmál.

Maximálně vzrušený dychtivou ženou ve své náruči se Julian zhluboka nadechl a snažil se zklidnit, potlačit vlastní chtíč. Zoufale ji chtěl překrýt svým tělem a ponořit se do ní, hluboko až po samotný okraj. Mnohem víc ji však chtěl potěšit. Ukázat jí každíčkou rozkoš, která existuje mezi mužem a ženou.

Blaise zaklonila hlavu a se zavřenýma očima se zcela oddala jeho slastnému laskání. Její tělo bylo jako v ohni. Okolní svět se rozplynul a ona si uvědomovala jen jeho dech, zrychlený tep srdce a jeho rty a dlouhé prsty, které ji neskutečně dráždily. Nedokázala klidně ležet. Vzdechala, kroutila se a vycházela mu v ústrety. A vtom náhle celé její tělo ztuhlo. Hluboko uvnitř ucítila podivné napětí, které náhle explodovalo a roztříštilo ji na tisíce drobných částí. Blaise měla dojem, že umře.

Julian umlčel hrdelní výkřik svými ústy a pevně ji objal. Hladil ji po vlasech a čekal, dokud se nepřestane chvět a aspoň částečně se neuklidní a nenabude znovu vědomí. Jeho mužství se chvělo bolestnou touhou a vzrušením, těžce dýchal. Zraněná noha tepala bolestí kvůli vynaložené námaze a potřeboval si ji natáhnout. Přesto vedle ní tiše ležel a jen ji objímal.

Po chvíli Julian zvedl hlavu a zadíval se jí do tváře. Byla bledá a jemná, rámovaly ji tmavé hebké vlasy.

Když zvedla víčka, na malou chvíli se mu zastavilo srdce. Dívala se na něho očima doširoka rozevřenýma údivem.

„Ještě nikdy jsi nic takového nezažila,“ řekl zastřeným hlasem.

„Ne.“

„Tví bývalí ochránci zřejmě nebyli příliš zkušenými milovníky, když ti neposkytli rozkoš.“

Blaise cítila, jak se jí do tváře nahnula krev, a zahanbeně zavřela oči. Lynden si myslel, že tohle už někdy někomu dovolila, že měla milence. Jenže ona žádného neměla. Dokud ho nepoznala, nikdy nezažila víc než několik letmých nevinných polibků. Věděla, že by svým činem mohla způsobit skandál, ale bylo jí to jedno. Alespoň právě *ted'í* to bylo jedno.

Dobrotivé nebe, jak to mohla připustit? Jak se ocitla na seně s naprostým cizincem a dovolila mu věci, na které se jen stydí vzpomenout? Její sebejistota byla naprosto zničená. Stále věřila, že celou situaci s lordem Lyndenem zvládne, ale nakonec se jí to vymklo z rukou. Pokud ho dobře pochopila, všechno tohle plánoval. Musel jen zařídit, aby se s ní ocitl o samotě. Takže si jí byl naprosto jistý. Věděl, že mu neodolá. A ona se nechala odvést do jeho pasti jako hloupá ovce na porážku.

Blaise se zachvěla, s pevně zavřenýma očima ukryla tvář do vikomtova ramene a toužebně si přála, aby se to nikdy nestalo. Kéž by lorda Lyndena nikdy nepotkala.

Julian cítil, jak se chvěje, a domníval se, že se jedná o opožděný záchvěv právě prožitého vzrušení. Prsty něžně vklouzl do hebkých pramenů, nepatrně je zvedl a pak je nechal volně klouzat dolů, na bělostnou pokožku oblých řader.

Probuzení její sexuality na něho zapůsobilo víc, než by čekal. Držet ji a způsobovat jí rozkoš mu přinášelo uspokojení, jaké snad ještě nezažil. Její vášnivá odezva ho probouzela k životu. Cítil, že zase žije. Jeho smysly se zdály rozjitřenější, skoro jako by se právě probudil z hlubokého spánku, ve kterém snad byl. Jeho lady ohně ho probudila k životu, jako on ji probudil k extázi.

Náhle se ozval podivný hluk. Těžké kroky doprovázené křikem a voláním.

„Dobrotivé nebe!“ vykřikla Blaise a vyděšeně ho od sebe odstrčila. Posadila se a zděšeně se rozhlížela kolem sebe.

Julian se rovněž posadil, nicméně mnohem pomaleji. Ztuhlé svaly poraněné nohy jaksi nechtěly poslouchat. Ochranitelským gestem ji objal kolem ramen a naslouchal.

„Určitě je tady! Viděl jsem ji na vlastní oči. Je tam s jedním urozeným pánem. Čekal jsem a čekal...“

Blaise se neúspěšně snažila zapnout knoflíčky živůtku. Julian ji vzal za ruce, položil je podél boků a sám se zhostil úpravy jejího zevnějšku. Nechápal, co udělal špatně. Tak dlouho se snažil vymyslet místo, kde by nebyli nikým rušeni, a jeho plán přesto nakonec selhal.

„Možná hledají někoho jiného,“ zamumlal do Blaisina ucha, ačkoliv tomu sám nevěřil. Zdálo se, že tomu nevěří ani ona, poněvadž seděla celá

zkoprnělá a dívala se stranou. Jakmile dopnul poslední knoflíček, rychle vstala a odskočila co nejdál na druhou stranu seníku.

Julian se zamračil. Být vyrušen v tak kompromitující chvíli nebylo nic příjemného. Jakmile sejdou dolů, všem bude hned jasné, co tady dělali. Rty jeho krásné cikánky byly vlhké a nateklé polibky a v rozčuchaných vlasech měla kousky sena.

Seděli v naprosté tichosti a čekali, co se bude dít. Nakonec uslyšeli skřípavý zvuk otevíraných dveří. K Julianovu velkému překvapení vetřelcem byl samotný lord Kilgore.

„Juliane?“ zavolal tiše. „Juliane, starý příteli, jsi tady?“

Neměl na výběr. „Ano, Richarde. Co se děje?“

Je mi líto, že tě musím vyrušit, ale raději bys měl přijít dolů. Zdá se, že se vyskytl problém, jež jsi zřejmě nečekal. „Jaký problém?“

„Je tady chlápek, který tvrdí, že je detektiv. Zřejmě tě celou dobu sledoval. Mí lidé ho našli, jak slídí kolem stájí a pokouší se dostat dovnitř. Tvrdí, že tvá..., ehm..., společnice je ztracená dívka, po které pátrá.“

„No a co, pokud to je vskutku ona? Nemám v úmyslu jen tak mu ji vydat.“

„Ono to je poněkud komplikovanější. Ta dívka je totiž *lady*.“

Rozhostilo se napjaté ticho. Julian upřeně zíral na Blaise. „Očekával bych nějaké vysvětlení,“ řekl po chvíli napjatým hlasem.

Jeho přítel si zřejmě myslel, že mluví s ním, poněvadž pokračoval: „Ta mladá dáma je slečna St. Jamesová ze Stevenage. Detektiv, kterého si najala její teta, lady Agnes Waiteová, pročesává již delší dobu okolí. Je přesvědčen, že tvá společnice je tatáž dívka, již hledá.“

Julian se postavil přímo před Blaise a zadíval se jí upřeně do tváře. Dokonce i v přítmí seníku viděla, že se zlobí. „Je to pravda?“ „Co jako?“

Julian ji popadl za ramena a ona sebou škubla. „Nehraj si se mnou!“ řekl nebezpečně tichým hlasem. „Chci vědět, kdo jsi.“

„Jestli chceš vědět, zda žiji na Stevenage, tak ne.“

Julian s ní prudce zatřásl a Blaise najednou napadlo, že by měla utéct. Rozhlédla se kolem sebe a pochopila, že nemá šanci. „Dobře! Žije tam má teta.“

„Tvá teta je lady Waiteová?“

„Ano.“

„A ten generál v sukních, před kterým jsi utekla ten den, co jsem tě potkal v hostinci? To byla ona?“

„Ano.“

Hrubě ji od sebe odstrčil a couvl, jako by se bál, aby se nedopustil násilí.

Blaise si třela pohmožděná ramena a v obavách pozorovala, co chce Lynden udělat. Nechápala, proč se tak zlobí. Přece neudělala nic jiného, než že před ním zatajila své jméno. A možná i trochu poopravila pravdu, jenže k tomu měla dobrý důvod.

„Zřejmě byste měli sejít dolů,“ navrhl Richard, „a promluvit si v soukromí. Jistě nikdo z nás nechce, aby jméno lady bylo pošpiněno.“

„Ne, to rozhodně nechceme,“ odpověděl Julian hořce. Ze země zvedl Blaisin plášť, ale místo toho, aby jí ho podal, si ho sám přehodil přes ramena. „Půjdeme?“ zeptal se výsměšně.

Blaise ochotně uposlechla. Ledový pohled v jeho očích jí naháněl husí kůži.

Jakmile sešli dolů, ocitli se tváří v tvář tmavovlasému gentlemanovi přibližně vikomtova věku.

„Tohle,“ řekl Julian k Blaise, „je hřebcův majitel, lord Richard Kilgore.“ Pak se obrátil ke svému příteli. „Odpusť mi, Richarde, že ti dámu nepředstavím, ale já její jméno neznám.“

„Slečna St. Jamesová, nemýlím se?“ řekl baron Kilgore nejisté.

„Ano, lorde, nemýlíte se,“ přiznala s lehkou úklonou.

Julian tiše zaklel. Lhala mu. Nebyla žádnou adoptovanou cikánkou, jak předstírala, ale urozenou lady. A on jí sedl na lep jako naprostý zelenáč. Jako nevycválaný mladíček svedený zkušenou koketou.

Julian si připadal zrazený a oklamáný. Bylo to dokonce ještě horší, než když ho podvedla Carolina. Věděl, co od ní může očekávat, ale od své cikánky takovou neupřímnost nečekal. Věřil, že je jiná. Připadala mu živá a přirozená, s čistým srdcem, plná radosti ze života, a právě tyhle vlastnosti ho k ní tolik přitahovaly.

Zjištění, že jeho půvabná lištička není tak nevinná, jak se domníval, že z něho celou dobu dělala hlupáka, bylo jako rána kopytem od hřebce, kterého se chystali ukrást. Byl jí tak okouzlen, tak očarován její čistotou, že neviděl holou skutečnost.

Všechna radost, již cítil v její přítomnosti, i všechen žár náhle vyprchaly a zůstala jen zloba a chlad.

Mezitím se Blaise snažila vypořádat se svými pocity. Připadala si zneuctěná a naprosto zmanipulovaná. Obrátila se k Lyndenovi a vyštěkla: „Richard? Drahý přítel? Takže vy se znáte?“

Julianovy oči se podobaly kusům ledu. „A co má být?“

Rozhodila ruce. „Takže on o všem věděl, že ano? Tys mu to řekl.“

„Ano, řekl,“ odpověděl Lynden stručně. „Je to jeho kůň. Myslel jsem, že by to měl vědět.“

„Zradil jsi nás!“

„Kdybych to neudělal, ty i tví cikánští přátelé byste teď seděli v žaláři. Když jsem zjistil, že hřebec patří Pdchardovi, chtěl jsem vás chránit.“

„To je k smíchu!“

„Opravdu? Jak by se ti líbilo houpat se na šibenici?“

„Nikdy by mě nepověsili.“

„Chtěla jsi ukrást koně.“

„To nebyla krádež!“

„A který soud by ti to uvěřil? Když jsem zjistil, že tebe nepřesvědčím, navštívil jsem Pdcharda a požádal ho o svolení vypůjčit si jeho hřebce.“

„Jenže to není celé, že ano?“ Tvář jí žhnula hněvem a zahanbením. „Naplánoval jsi to tak, abychom tady spolu byli sami, nemám pravdu? Nikdy nám nehrozilo nebezpečí, že nás někdo odhalí. Ach, když si pomyslím, jak jsem byla hloupá! Takhle se nechat podvést!“

„Cože? Já jsem podvedl tebe?“ Julian ohromeně zalpal po dechu. Na malou chvíli ho zcela vyvedla z rovnováhy.

„Ano! Oklamal jsi mě a nalákal, abych šla s tebou!“

Julian jen skřípal zuby. Ta drzost! Jak se vůbec opovažuje ještě ho obviňovat z podvodu, když tím důvěřivým hlupákem tady je právě on. „A co na tom záleží, když tys mi celou dobu lhala o tom, kdo vlastně jsi!“

„Možná jsem k tobě skutečně nebyla zcela upřímná, jenže jsem k tomu měla pádný důvod. A kdo jsem, to není tvá starost!“

„Má starost to začala být,“ vyštěkl, „právě ve chvíli, kdy jsi mi dovolila, abych tě zkompromitoval.“

Blaise vystrčila bradu. Její pověst je vskutku v troskách, ale to je jen její problém. „To, vzácný pane, se vás netýká.“

V tom jejich vášnivou výměnu názorů přerušil lord Richard. „Snad bychom se mohli odebrat do mé pracovny a tam pokračovat. Není důvod tady dělat zbytečné divadlo.“

„Ano, máš pravdu,“ souhlasil Julian. „Už tak toho bylo řečeno až příliš.“

Poněkud hrubě přehodil Blaise přes ramena její plášť a kapuci jí zakryl obličej. Všichni však věděli, že tím její pověst neochrání. Po dnešním představení v Richardově stáji nebude trvat dlouho a všichni se dozví, co se stalo. Julian zaskřípal zuby.

Blaise, kterou Lynden příliš silně popadl za paži, potlačila bolestivé zasyknutí.

Před stodolou stáli dva statní sluhové a mezi nimi ležel tvář k zemi najatý detektiv.

„Co si přeješ, abych s ním udělal, Juliane?“ zeptal se Richard tlumeně.

„Nechej ho někde vyspat a já si s ním ráno promluví. Nejdříve si musím rozmyslet, co dál.“

Julian ignoroval nesouhlasné Blaisino odfrknutí a vedl ji přes dvůr k zadnímu vchodu do domu.

Uvnitř je dům stejně elegantní jako zevně, pomyslela si Blaise, když procházeli dlouhou chodbou a míjeli několik vkusně zařízených pokojů. Zdálo se, že Lynden přesně ví, kde je a jeho familiárnost ji jen znovu popudila.

Netrvalo dlouho a Lynden se zastavil před otevřenými dveřmi. Ohlédl se přes rameno na svého přítele, který je následoval. „Můžeme využít tvou pracovnu, Richarde? Doufám, že chápeš, proč si chci promluvit v soukromí.“

Lord Kilgore vypadal poněkud zklamaně, ale nakonec zdvořile souhlasil. „Pokud mě budeš potřebovat, budu v přijímacím pokoji. Stačí, když zazvoníš na sloužícího.“

Julian vstrčil Blaise do velké místnosti. V krbu hořel oheň a na stole svítila olejová lampa. Julian, který Blaise ještě stále držel za paži, ji dovedl ke koženému křeslu a donutil ji, aby se posadila. „Nehýbej se,“ nařídil.

Se značnou námahou dokulhal k servírovacímu stolku a nalil si řádnou dávku zlatavé tekutiny. Chvilí mlčky zíral do broušené sklenice a potom se otočil k Blaise. „A teď chci vysvětlení. Kdo jsi a co jsi, zatraceně, dělala mezi cikány?“

Blaise odhodlaně sevřela rty.

„Ty mi to řekneš, slečno St. Jamesová. Mám v úmyslu zjistit pravdu, i kdyby to mělo trvat celou noc. Neopustíš tenhle pokoj dřív, dokud nezodpovíš všechny mé otázky. Kdo jsi?“

Podle příkrého tónu Blaise pochopila, že si nedělá legraci. „Můj otec byl Američan,“ zamumlala po chvíli. Julian přikývl. „Tak odtud ten přízvuk. Říkáš *byl*?“

„Zemřel, když mi bylo deset.“

„A tvá matka?“

„Byla Angličanka. Zemřela před pěti lety.“

„A co tvá teta lady Waiteová?“

„Teta Agnes je matčina sestra. Žije v Stevenage.“

„Což je ani ne hodinu jízdy na sever, pokud se nemýlím. A právě tam jste zřejmě mířili, když jsem na tebe narazil v hostinci ve Ware.“

„Ano.“

„Takže lady Waiteová je tvá legální poručnice?“

„Ne..., ne tak docela.“ Sevřel rty. „A kdo tedy?“

„Matka se krátce po otcově smrti znovu provdala,“ řekla Blaise s hořkostí, kterou nemohla překonat. „Mým poručníkem je můj nevlastní otec. Je to diplomat, v současnosti působí ve Vídni. Sir Edmund St. James... Snad jsi o něm někdy slyšel? Velmi se angažoval v jednáních aliance proti Napoleonovi. Měl tolik práce, že mu na mě už jaksí nezbyval čas, a proto mě poslal k tetě Agnes.“

Což byla naprostá pravda, pomyslela si Blaise s tichým vzdorem. Nedodala už, že svého nevlastního otce málem přivedla k šílenství svou naprostou neposlušností a nesčetnými problémy, které mu způsobila.

„To jméno mi nic neříká,“ odpověděl Lynden. „Jaké je tvé spojení s Miklosovou rodinou?“

„Můj otec pocházel z Filadelfie. Byl fascinován cikánským způsobem života, a proto přijel do Anglie, aby s nimi strávil léto a studoval zde jejich zvyky. Když se na zimu utábořili poblíž Stevenage, potkal tam mou matku. O šest měsíců později se vzali a odjeli zpět do Filadelfie.“

„A co tvé tvrzení, že tě Miklos adoptoval? Na to jsi přišla jak?“

Blaise zčervenala. „To... nebyla až tak docela pravda. Otec byl Miklosovým dobrým přítelem a ten se ke mně vždy choval jako k vlastní dceři. Nikdy mě však oficiálně neadoptoval.“

„Lhala jsi mi,“ prohlásil Julian suše.

Blaise se bojovně napřímila. „Bála jsem se, že kdybys věděl, kým skutečně jsem, vydal bys mě mé tetě.“

„Nemám rád, když ze mě někdo dělá blázna,“ řekl velmi pomalu.

Blaise se zachvěla. Lord Lynden se zdál stejně rozzlobený jako její nevlastní otec, když tajně utíkala z domu.

„Proč ten převlek cikánky?“ zeptal se po chvíli. „Chtěla sis ze mě utahovat?“

„Ne, proč bych to dělala? Chtěla jsem utéct své tetě. Vybrala mi ženicha, kterého jsem nechtěla, a tak jsem utekla k Miklosovi dřív, než by mě teta odvedla násilím před oltář.“

„Tohle by žádná lady neudělala.“

„Třeba nechci být lady. Dobře,“ řekla, když viděla jeho rozzlobený pohled, „omlouvám se, že jsem tě do toho zatahla, ale vždyť se vlastně nic nestalo.“

„Nic se nestalo?“ vybuchl. „Dovolila jsi mi, abych tě laskal, obnažil ti tělo... Málem jsem tě svedl! A ty říkáš, že se nic nestalo?“

Při vzpomínce na to, co se mezi nimi před malou chvílí odehrálo, Blaise zrudla studem. Pro své nemravné chování neměla vůbec žádné vysvětlení. „Snažila jsem se tě odehnat,“ řekla nešťastně, „ale ty jsi mě neposlouchal.“

„Kdybys věděl, kým skutečně jsi, rozhodně bych tě nepřemlouval jako nějakou...“ Zarazil se právě včas, aby neřekl prodejnou děvku. Takový hrubý slovník se pro jemná ouška mladé lady zcela jistě nehodí. Zatraceně, kdyby to jen věděl dřív! Zachoval se jako slepý blázen. Zřejmě neuvažoval hlavou, ale něčím zcela jiným.

Julian si prsty bezděčně pročísl vlasy. Pomalu si začal uvědomovat tíhu situace. Zkompromitoval mladou dámu a teď bude muset za svůj čin zaplatit.

Další skandál si nemůže dovolit. Ne, když ten první ještě neutichl. Ještě stále žije v temném stínu Carolininy smrti, s níž se nedokázal vyrovnat. Vždyť hlavním důvodem, proč jel domů, byla snaha postavit se tváří v tvář minulosti, a pokud by to bylo jen trochu možné, jednou provždy se zbavit nočních můr, které ho uplynulé čtyři roky provázely. Ale jak by se mu to mohlo podařit, jak by mohl očistit své jméno, když by mu na záda dýchal další skandál?

„Kolik lidí ví, že jsi zmizela?“ zeptal se náhle.

Opatrně pokrčila rameny. „Nevím. Zcela jistě má teta, má komorná... a asi i další.“

Julian zavřel oči a snažil se potlačit zklamání z toho, že byl zrazen. Nechal se napálit jako nějaký zelenáč. Sloužícím se nedá věřit, ti jistě nebudou mlčet. A jsou tady ještě jiní, například ten detektiv.

K čertu, rozhodně neměl v úmyslu znovu se oženit! A už vůbec ne s ní!

Nelíbila se mu představa života s prolhanou ženou, která ho od první chvíle podváděla. A i kdyby na to měl žaludek a tento nesporný fakt přehlédl, i kdyby nad Blaisinou rafinovaností přivřel oči, i kdyby nebyl zcela zásadně proti manželství, jeho cikánská lištička by nebyla zrovna tou

nejvhodnější nevěstou. Ačkoliv mu nabízela krásu, ducha, vzrušení – všechno, co gentleman vyžaduje od své milenky –, její skandální chování hovořilo za vše, byla by mu příšernou manželkou. Kdyby ji však teď poslal domů, byla by to katastrofa. Julian si uvědomil hořkou ironii svého života a zaskřípal zuby.

Sklonil hlavu a zoufale se snažil najít cestu ven. V myšlenkách se však neustále vracel k jedinému faktu... Je v pasti.

Nemá na výběr. Zkompromitoval pověst mladé dámy a teď, pokud v sobě má jen trochu svědomí, si ji musí vzít, i když poslední věc, po které by toužil, byla další žena.

Přesto nemá na výběr. Musí se s ní oženit, aby chránil nejen její jméno, ale i své.

Julian polkl doušek brandy. „Dovedeš si vůbec představit, co by to udělalo s tvou pověstí, kdyby se všichni dozvěděli, že jsi strávila týden v mé společnosti? A navíc pod pochybnou ochranou cikánů?“

„Nechápu, proč by se to někdo měl dozvědět?“

„Sloužící budou mluvit. Detektiv, jemuž zaplatili, aby tě našel, nebude zticha, zvláště pak po tom, jak s ním zacházeli.“

„Něco si vymyslím,“ řekla Blaise upjatě. „Vždy to tak dělám.“

Zamračeně ji pozoroval přes okraj broušené sklenice. „Jsi panna?“

Blaise ohromeně zalapala po dechu. „Ano, samozřejmě!“

„Jak to mám vědět? Poslední týden ses nechovala zrovna jako slušně vychovaná dáma. Vlastně by se dalo říct, že jsi mě záměrně navedla k myšlence, že dámou vůbec nejsi.“

Provinile mlčela.

„Nu...“ zhluboka se nadechl, „zdá se, že mi nezbývá nic jiného než tě požádat o ruku.“

„Cože?“ Blaise na něho nevěřicně zírala. „Ty ses musel zbláznit!“

Hořce se pousmál. „Dovedu si představit, že najdeš několik dalších lidí, kteří s tebou budou souhlasit, ale ujišťuji tě, že jsem zcela při smyslech. A navzdory všeobecnému mínění, *jsem* gentleman. Můj smysl pro čest mě nutí k tomu, abych tě pojal za svou zákonnou manželku.“

„Jdi k čertu!“

Julian by rád použil stejná slova, ale nakonec se ovládl. „Ujišťuji tě, že mně se představa společného života nelíbí o nic více než tobě. Bude to jen manželství z rozumu, nic víc.“

„Z čího rozumu, pane?“ zeptala se Blaise kousavě.

Julian se zamračil, ale jinak její poznámku nechal bez povšimnutí. Místo toho pokračoval: „Nebudu trpět žádné další skandály, ale pokud se budeš chtít bavit, nic proti tomu nebudu namítat. Nikdy jsem se nechtěl znovu oženit, ale...“

„Znovu?“ udiveně se na něho podívala. „Jsi ženatý?“

„Byl jsem. Jsem vdovec.“

Hovořil ponurým tónem, zatímco něco tvrdého a chmurného v jeho očích ji bodlo u srdce, a to navzdory způsobu, jakým s ní jednal. Nechtěla k Lyndenovi cítit sympatie. A už vůbec nechtěla přijmout jeho nabídku. Poslední věc, o kterou stála, bylo manželství z rozumu. Vždyť právě proto tohle všechno podstoupila.

Zhluboka se nadechla a přinutila se k naprostému klidu. „Děkuji vám, pane, za vaši nabídku,“ zarecitovala, „ale musím ji zdvořile odmítnout.“

Jízlivě se ušklíbl. „Zřejmě jsi mě nepochopila, já tě o ruku nežádám. To ty jsi mě postavila před holý fakt. Vezmu si tě jen proto, abych ti zachránil pověst.“

„Jenže já si tě vzít *nechci*!“

„To sis měla rozmyslet dřív.“

„Nikdy mě nenapadlo, že by sis mě vzal!“ vyhrkla Blaise se vzrůstající beznadějí.

„Přemýšlej. Kdybych si tě teď odmítl vzít, stala by ses společenským vydeděncem. Tak té alespoň ochrání mé jméno.“

„Nechci tvou ochranu!“

„Přesto ji budeš mít. Vaše odmítnutí prostě nemíním akceptovat, slečno St. Jamesová. Vezmeme se zítra – nebo pozítří. Chvilí bude trvat, než vyřídím potřebné povolení.“

„To nemůžeš!“ Blaise vyskočila na nohy a stála před ním s bojovně vystrčenou bradou, zatímco jí z očí šlehalý blesky. Nicméně Julian měl co dělat, aby ovládl svůj vlastní hněv. Jako by nebylo dost, že ho dostrkala do téhle překerní situace, teď má ještě tu drzost, že se pokouší odmítnout jeho ušlechtilé gesto.

„Myslím, že můžu,“ procedil skrze zatáté zuby.

„Skutečně? A jak to asi tak uděláš?“

„Docela snadno. Využiji svůj vliv, abych nechal vyhostit tvé cikánské přátele..., pokud nebudeš souhlasit.“

„Ale... to je vydírání!“

„Říkej si tomu, jak chceš, ale takhle to bude.“

Ani nezvýšil hlas, nicméně jeho prohlášení bylo důraznější, než kdyby na ni křičel. Blaise na něho jen tupě zírala.

„Po svatbě, pokud se budeš chovat diskrétně, budeme žít odděleně. Přesto budeš mou ženou.“

Chlad v jeho hlase zmrazil veškeré její námitky. Věděla, že ho nepřesvědčí, alespoň ne dnes v noci. Možná bude lépe, když počká do rána. „A co bude s Miklosem?“ zeptala se nešťastně.

„Co by s ním mělo být?“

„My..., ty jsi mu slíbil, že přivedeš hřebce. Bude čekat.“

„Není ani jediný důvod, proč by ho neměl mít..., avšak až po svatbě. Pochopitelně že někoho pošlu, aby ho informoval o změně plánu.“

Blaise si uvědomila, že se s tímto řešením bude muset spokojit.

„Ted’“, řekl Lynden, jako by rozhovor byl ukončen, „jsi jistě unavená.“ Došel ke šňůře se zvonkem a zazvonil na sloužící. „Služebná tě doprovodí do postele. Hned ráno pošlu pro tvou tetu a domluvíme podrobnosti obřadu.“ Dopil sklenici a obrátil se, aby si nalil další.

Posílá ji pryč jako otravné dítě, uvědomila si Blaise v duchu. Náhle ucítila, jak se jí stahuje hrdlo a do očí se derou palčivé slzy. Rychle zamrkala, hrdě zvedla hlavu a přísahala si, že zítra bude v boji pokračovat.

Lokaj se objevil téměř okamžitě, jakmile lord Lynden zazvonil. Na rozkaz jeho lordstva byla Blaise předána hospodyni, která ji uvedla do pokoje pro hosty a zůstala zde, aby jí byla nápomocná.

Jakmile se Blaise okoukala, umyla si vlasy a oblékla čistou noční košili, unavená a zcela vyčerpaná ulehla do postele. Avšak ve chvíli, kdy sfoukla svíčku a její hlava se dotkla polštáře, její víčka se odmítla zavřít.

Ležela v cizí posteli, zírала do stropu a přemýšlela o Lyndenově absurdním rozhodnutí. Bylo zřejmé, že tak učinil jen z pocitu zodpovědnosti. Rozhodně po jejich sňatku nijak zvlášť netoužil, čemuž se nebylo co divit. Pro vikomta nebyla bůhvíjak dobrá partie. A už vůbec ne, pokud vezme v úvahu svou náchyllost ke skandálům a odpor k anglickému upjatému způsobu života. Udělal by lépe, kdyby se po nevěstě porozhlédl někde jinde.

Jenže on se nechce rozhlížet. Chce si vzít právě ji.

Blaise ucítila, jak se jí sevřel žaludek. Obvykle našla způsob, jak se z nechtěného vykrotit, jenže teď si nebyla jistá, zda se jí to povede.

Následujícího rána Blaise zjistila, že Panna na vývoji událostí nic strašného nevidí. Spíše to stará cikánka považovala za zásali osudu.

Jakmile odnesli tác se snídání, v Blaisině ložnici se (k jejímu velkému překvapení) objevila Panna, která zde přišla (k její velké nelibosti) na rozkaz lorda Lyndena. Bezesná noc ji zanechala ve špatné náladě a Blaise náhle nebyla schopná nalézt svůj obvyklý optimismus. K zlepšení situace nepřispěl ani fakt, že její šaty přes noc prostě zmizely a jí zůstala jen flanelová noční košile. Lord Lynden se tak zřejmě pojistil, aby neutekla.

Nadšená, že vidí známou tvář, Blaise skočila Panně do náruče a v rychlosti jí vypověděla celý příběh, přičemž vynechala jen intimní detaily, které se odehrály na seníku.

„Mělo se to stát,“ prohlásila Panna nadšeně.

Blaise na ni nechápavě hleděla. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Ale ano, dítě. Copak jsem ti neříkala, že vaše budoucnost je propojená? Karty nikdy nelžou, Rauniyog.“

Její nechápatý výraz se změnil na podezřívavý. „Lord Lynden pro tebe poslal, abys mě přemluvila?“

„Ne, to nebylo zapotřebí. Víím, co se má stát.“

„Panno, jak jen můžeš?“ vykřikla Blaise. Náhle se cítila zrazená a opuštěná. „Copak nevidíš, co je to za člověka? Vyhrožoval mi, že pokud si ho nevezmu, všechny vás nechá vyhnat.“

„No, tak se zdá, že ti nic jiného nezbyvá.“

Blaise se jí vytrhla z náruče a obrátila se k ženě zády. Aniž by čekala na vyzvání, Panna se posadila do křesla a pozorovala, jak Blaise přechází po místnosti.

„Jaké máš námitky proti svatbě s urozeným a hezkým *gadžem*?“

„Tak například chce jen manželství z rozumu.“

„A to ty nechceš?“

„Samozřejmě že ne. Když se vdám..., *pokud* se vdám, chci, aby mě můj manžel miloval a já milovala jeho. Chci život, jaký měli mí rodiče.“ Možná

si manželství svých rodičů poněkud idealizovala, ale ze svých představ nemínila ustoupit.

„A přesně takový život můžeš mít s lordem Lyndenem.“

Blaisin zamračený výraz vypovídal, jak hluboce této možnosti nevěří. „Ale je..., je to Angličan.“

Nikdo ji nepřesvědčí o tom, že Angličané nejsou studené ryby. Stačí, aby se podívala na svou tetu a nevlastního otce. Rozhodně se nemíní provdat za muže, který by se mohl podobat jejímu nevlastnímu otci.

A ačkoliv lord Lynden nemusí být stejně chladný a flegmatický jako většina Angličanů, o čemž ji mimochodem přesvědčil včera večer, jakmile se dozvěděl o jejím klamání, zachoval se naprosto stejně jako sir Edmund. Nebo možná ještě hůře. Okouzlující smyslný muž, jehož znala z tábora, zmizel a zanechal po sobě chladného cizince.

Nicméně Panna jí připomněla, že vzhledem k okolnostem nemá na výběr.

„Co se stane, pokud si ho nevezmeš? Zůstaneš žít se svou tetou? Nezdálo se, že by ta byla touto představou příliš nadšená.“

Blaise se otřásla. Teta Agnes jí tentokrát neodpustí a se svou zničenou pověstí si už vhodného manžela nenajde. Takže zbytek života stráví odkázaná na milost své tety, která by ji nejraději uvrhla do sklepa, zamkla ji tam a ztratila klíč.

„Neustále mě bude hubovat a poučovat,“ zamumlala Blaise. „Jsem si jistá, že právě kvůli tomu se maminka tak brzy znovu provdala – aby unikla tetě Agnes.“

„Možná se tvá matka provdala, protože chtěla.“

„Ne, příliš otce milovala.“

„Možná milovala i sira Edmunda.“

Blaise tvrdohlavě zakroutila hlavou. Po celou dobu se na matčin druhý sňatek dívala jako na zradu a nikdy by nepřipustila, že Frances ke svému dalšímu manželovi cítila nějaké skutečné emoce. Sir Edmund nikdy nemohl zaujmout místo jejího zbožňovaného otce.

„Život osamělé ženy není zrovna lehký,“ prohlásila Panna klidně. „Žena potřebuje muže. A také děti. Nemusíš v *gadžovi* vidět muže svých snů, ale rovněž si nemůžeš dovolit takový luxus, abys ho odmítla.“

Blaise přestala pochodovat sem a tam, dosedla na okraj matrace, ruce složila do klína a se skloněnou hlavou zvažovala Pannina slova. Co to jenom provdala? Ve snaze utéct nechtěnému sňatku se vrhla do dalšího, a zničila tak život hned dvěma lidem. Samozřejmě že by nemusela souhlasit, ale stala by se společenským vyděděncem, v tom měl lord Lynden pravdu. Nesměla by navštěvovat plesy, honosné večere, okázalé společenské události, což by jí ani v nejmenším nevadilo. Litovala by však ztráty svobody – možnosti pohybovat se mezi lidmi. Od přírody byla družné stvoření a uvězněná v

tetině domě ve společnosti jejích tří upjatých synů, to by byla její smrt... Nezbyvá jí nic jiného než utéct.

Což zřejmě nebyl právě nejlepší nápad. Pokud by se o to pokusila, lord Lynden by ji zřejmě pronásledoval a co nevidět našel. A následky by byly zřejmě velmi nepříjemné. Už jednou ji vyhrožoval, že pokud se za něho neprovdá, nechá vyhnat její cikánské přátele. Nebyla si jistá, zda by něco takového skutečně udělal, ale neměla ani nejmenší chuť to vyzkoušet.

„Život po svatbě nekončí, Rauniyog.“

„Já vím. Já jen...“

„Jen co?“

„Lynden si mě ve skutečnosti nechce vzít. Dělá to jen proto, že se cítí zodpovědný.“

„Na světě existuje mnoho dobrých manželství, která začala daleko hůře. Jedinou věcí si můžeš být jistá, budeš mu dobrou ženou.“

Blaise udiveně vzhledla. „Já?“

„V minulosti si vytrpěl své. Potřebuje lásku, která by mu projasnila temnou duši.“

Kdyby to řekl někdo jiný, znělo by to melodramaticky a snad i hloupě, jenže Panna jen konstatovala fakt. Blaise věděla, že stará cikánka nikdy nemluví jen tak do větru.

Náhle si vzpomněla na jejich rozhovor před dvěma dny a zamračila se. „Ty jsi chtěla, aby se to stalo, nemám pravdu, Panno? Schválně jsi Lyndenovi řekla o našem plánu vypůjčit si hřebce a pak jsi navrhla, aby mě doprovodil. *Chtěla* jsi, aby mě zkompromitoval.“

Stará žena se ušklíbla. „Jen jsem osud trochu popostrčila.“

Blaise nevěděla, zda se má cítit zrazená či jen podvedená. Panna přece nikdy nikomu nechtěla ublížit. Blaise nemohla uvěřit, že tentokrát tomu bylo jinak.

„Zdá se,“ řekla pomalu, „že skutečně nemám na výběr a musím si ho vzít.“

„Ano, ale bude to tak nejlepší, uvidíš.“

Zamyšleně se zahleděla z okna a přemýšlela, zda Panna může mít pravdu. Věděla, že Lynden je jiný než ostatní Angličané. Zřejmě nebyl ani tak chladný jako její nevlastní otec. Ačkoliv jeho reakce, když včera v noci zjistil, kým skutečně je, byla snad až příliš přehnaná, nemohla zapomenout na vášeň a žárlivost, který cítila v jeho polibcích, či na zničující dopad, jaký na ni mělo jeho objetí. Jejich přitažlivost je pochopitelně jen fyzického rázu, ale snad to k manželství stačí.

Blaise v dále spatřila první jiskřičku naděje. Je možné, že budou mít dobré manželství. A pak, s novým přívalem optimismu, ji napadlo, že snad, opravdu jen snad, se časem objeví i láska.

Vzrušené hlasy, které se odpoledne nesly domem, Blaise upozornily, že přijela její teta. Připravená na nepříjemný rozhovor seděla ve své ložnici a čekala, dokud se ve dveřích neobjevil lokaj se vzkazem, že si lady Agnes Waiteová vyžaduje přítomnost své neteře v modrém salonku.

Blaise si rezignovaně upravila dlouhé prameny vlasů, které se uvolnily z účesu a volně spadaly na hrubou látku jednotvárných šatů. Obklečení jí vrátili vyprané a vyžehlené, ale o nedůvěře v její osobu svědčil fakt, že přede dveřmi stáli dva statní sluhové, kteří jí bránili opustit pokoj. Docela zbytečně, pomyslela si Blaise. Kdyby je chtěla oklamat a utéct, našla by si způsob, jak to udělat.

Lokaj ji doprovodil dolů do elegantní místnosti, která byla zřejmě modrým salonkem, o čemž svědčily modré tapisérie, damaškové závěsy a brokatové potahy. Teta Agnes, stále v klobouku a cestovním pláští, stála u krbu a netrpělivě vyčkávala příchodu své nezdárné neteře. Doslova se třásla hněvem. Byla to vysoká, hezká žena s temně černými vlasy místy protknutými stříbrnými prameny – nebo alespoň mohla být hezká, kdyby se tak nemračila a netvářila se, jako by právě kousla do kyselého bonbónu.

Uvítala svou neteř upjatým kývnutím hlavy a zdržela se výtek, dokud lokaj za sebou nezavřel dveře. Pak to však začalo. Na Blaisinu hlavu se v jediném okamžiku spustil ledový vodopád obvinění, výčitek a jmen, mezi nimiž nechyběla taková jako nevděčná haneb nice a tvrdohlavá, zlá a licoměrná potvora. Blaise tohle všechno snášela s bledou tváří, ale bez jediného slůvka na obranu, neboť věděla, že by to bylo ještě horší.

Po deseti minutách vyčerpávajícího výčtu Blaisiných nectností lady Agnes vyčerpaně klesla do křesla. „Tak to vypadá, že jsem si na prsou hrála zmiji. Ani nevíš, co to udělalo s mými nebohými nervy.“

„Omlouvám se,“ zamumlala Blaise téměř šeptem, „za všechny nepříjemnosti, které jsem ti způsobila, teto.“

„Omlouváš se? Tak ty se *omlouváš*? To je jediné, co můžeš říct na svou obhajobu? Myšlenka, že jsem ztratila jedinou dceru své milované sestry, mě málem zabila a ten zatracený detektiv, jehož jsem najala, aby tě našel, mě stál celé jmění. Zkazila jsi večírek, který jsem pořádala na tvou počest, postavila jsi mě do nepříjemné pozice a donutila jsi mě lhát zemanu Featherstonehaughovi...“

„Nikdy jsem tě o nic neprosila,“ přerušila ji Blaise hrubě. „A už vůbec jsem tě nežádala o ženicha, jakým je zeman.“

Lady Agnes pevně sevřela rty, jako by se musela ovládat, aby neřekla něco, čeho by později litovala. „Nu, vidím, že sis beze mě vedla skvěle. Bohatý vikomt je lepší volba než zeman, tomu celkem rozumím. Lord Lynden by zemana Featherstonehaugh mohl strčit do kapsy. Je asi tak dvacetkrát bohatší a jeho rod je velmi starý a uznávaný. Polapila jsi toho správného, takže jsem dokonce ochotna prominout ti tvé skandální chování.“

Tentokrát se musela ovládat zase Blaise. „Já jsem lorda Lyndena nepolapila,“ odsekla. „Rozhodně jsem ho nechtěla k ničemu nutit...“

„Ale jdi, mně nic nalhávat nemusíš. Raději mi řekni podrobnosti. V Lyndenově dopise stálo, že obřad bude hned zítra. Sice s takovým spěchem nesouhlasím, ale zřejmě s tím nic nenadělám. Můžeme mu být vděčné, že za svůj čin hodlá zaplatit.“

„Jenže on nic neprovedl!“

„Proč by si tě jinak bral? V dopise píše, že tě zkompromitoval a že se cítí povinen splatit svůj dluh.“

„On to tak možná vidí, jenže já musím nesouhlasit, vždyť se vůbec nic nestalo.“

„Celý týden jsi strávila ve společnosti špinavých cikánů – to mi připadá značně kompromitující.“

„Jenže za to lord Lynden přece nemůže. Vždy se ke mně choval jako gentleman.“ Nechápala, proč Lyndena vlastně obhajuje.

„Gentleman by tě dopravil zpět k rodině.“

„Vždyť nevěděl, kým jsem. Neřekla jsem mu to. Zjistil to až včera v noci.“

Lady Agnes ztuhla. „Měla jsem vědět, že to byla tvá chyba, ty hanebná poběhlice, ale to je teď už jedno. Musíme si promluvit o svatebním obřadu. Přivezla jsem tvé šaty i komornou. Na švadlenu, která by ti ušila šaty podle poslední módy, už není čas, takže se budeš muset spokojit s plesovými šaly.“

Blaise pohodila hlavou. Za Sárú byla neskonale vděčná, nejen pro její schopnosti komorné, kadeřnice a společnice, ale poněvadž Blaise měla tichou ženu opravdu ráda, ale hovořit o svatebních přípravách bylo příliš brzy. Ještě si nebyla naprosto jistá, zda si lorda Lyndena vůbec vezme. A nemínila se nechat tetou dotlačit do něčeho, co považovala za nejdůležitější rozhodnutí svého života.

„Trochu předbíháš, teto. Možná žádná svatba nebude.“

„Jak to myslíš?“

„Ještě není nic domluveno. Lord Lynden sice odjel do Londýna, aby získal zvláštní povolení, jenže já jsem se sňatkem nesouhlasila.“

Modré oči tety Agnes ztvrdly. „Ty jsi ho *odmítla*? Zbláznila ses?“

„Ráda bych si byla svými city jista dřív, než se za někoho provdám.“

Teta se zamračila. „Tvé city? Co s tím mají co do činění tvé city? Všechny jsi zneuctila! Prostě si Lyndena vezmeš a tím končí.“

Zřejmě si všimla, jak její neteř tvrdohlavě vystrčila bradu, protože vykřikla: „A tentokrát mě poslechněš, ty nevděčné dítě! Nemohla bych se siru Edmundovi ani podívat do očí. Jestli si myslíš, že můžeš předstírat, že se nic nestalo, pak se mýlíš. Tentokrát jsi zašla příliš daleko. Tvá reputace je naprosto zničená. Pokud doufáš, že tě po tom všem vezmu pod svou střechu, pak dovol, abych se ti vysmála. Tak hanebného fracka ve svém domě prostě nestrpím!“

„Byl bych vám vděčný, madam, kdybyste poněkud ztišila hlas.“

Obě, Blaise i lady Agnes, se obrátily ke dveřím, ve kterých stál lord Lynden. Blaise byla znepokojená náhlým zrychlením svého pulzu. Měl na sobě cestovní plášť a na botách mu ulpěl prach.

Vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře. „Nelíbí se mi, když jsou mé záležitosti projednávány na celý dům, zvláště pak, když dům ani služebnictvo v něm nejsou mé.“

„Vy musíte být lord Lynden,“ řekla lady Agnes s přehnanou vlídností, jež ostře kontrastovala s břitkým tónem, se kterým před malou chvilí hovořila se svou neteří.

Lynden se zdvořile uklonil, ale jeho pocity zůstaly ukryté pod chladnou maskou lhostejnosti. Blaise si však i přesto kolem jeho očí všimla vrásek, a když vešel do místnosti, viděla, že unaveně kulhá. Dlouhá cesta do Londýna a zpět jeho bolavé noze jistě příliš nepomohla.

Lady Agnes zřejmě jeho kulhání ani jizvě na tváři nevěnovala žádnou pozornost. „Jen jsem se snažila své neteři vysvětlit, jak je vaše nabídka šlechetná, vzácný pane, a přesvědčit ji, aby mě už déle netrápila.“

„Protože je slečna St. Jamesová má snoubenka, její chování už není vaše starost.“

„Ale... ona...“

„Pokud to bude zapotřebí, ukázním ji já sám. A nepřeji si, aby má budoucí manželka byla nazývána hanebným frackem.“

Blaise už chtěla vyhrknout, že on ji nemá co ukáznovat, ale cosi v Lyndenově výrazu jí říkalo, aby byla raději zticha. A koneckonců, vždyť se postavil na její stranu a chránil ji před její příbuznou.

Teta Agnes se zdála poněkud zaskočená. „Samozřejmě, jen mi to tak nějak vylítlo z pusy, lorde. Občas se přestanu ovládat a pak řeknu věci, které tak ani nemyslím. Má neteř je občas tak trochu tvrdohlavá, což může být poněkud únavné. Někdy se nechová zrovna podle etikety, ale není zlá, byla jen rozmazlená svým otcem.“

Blaise udiveně zírala na náhlou změnu tetina chování, která se však setkala s naprostým chladem.

„Skutečně?“

„Ano, nebylo lehké udržet ji celé ty dlouhé roky tak říkajíc na uzdě...“

„Teď už docela dobře chápu, proč slečna St. Jamesová utekla, madam. Nezbyvá mi nic jiného než jí blahopřát. Být déle ve vaší společnosti, musel bych se ovládat, abych nespáchal zločin.“

Lady Agnes zrudla hněvem, ale jen tak se nezalekla. „Což, jak jsem slyšela, lorde, jste už udělal!“ Povýšeně se podívala na svou neteř. „Zřejmě vůbec nevíš, jakého manžela si bereš. Dovol mi, abych ti vše objasnila. Lord Lynden není tak bezúhonný, jak vypadá. Pokud opomenu věhlasné aférky s četnými dámami nevalné pověsti, pak je tu obvinění z vraždy vlastní ženy!“

Blaise zalapala po dechu a vyděšeně se podívala na Lyndena. Doufala, že tetino obvinění vyvrátí, jenže on neřekl ani slovo. Stál tam jako socha, zatínal pěsti a pohled upíral kamsi do daleka.

„Doufám, že teď už jsi spokojená, drahá neteři,“ řekla lady Agnes s očividným uspokojením. „Celé dlouhé roky jsem tě varovala, ale ty sis nedala říct. Teď budeš pykat. Ale co, každý si lehne, jak si sám ustele. A u tebe to platí do písmene.“

Poté vstala, došla ke dveřím a otevřela je. Zrakem probodla nejbližšího sloužícího a nařídila: „Ty tam, ukaž mi můj pokoj. Nemíním být v tak nezdvořilé společnosti déle, než je nezbytně nutné.“

Když vyplula ze salonu, Blaise se tázavě podívala na Lyndena. „Co tím chtěla říct? Ty jsi zavraždil svou ženu?“

Podíval se na ni utrápeným pohledem, ale vzápětí nato jeho výraz ztuhl a on odsekl: „Nemíním to s tebou probírat.“

„Ty to se mnou nemíníš probírat?“

„Má bývalá žena,“ pokračoval chmurně, „není tvá starost. A ani okolnosti její smrti. V tuto chvíli by ses měla věnovat mnohem důležitějším věcem. Přinesl jsem povolení. Svatba bude dnes v osm večer.“

Blaise se zmateně snažila přeorientovat od vraždy ke svatbě, se kterou ještě nesouhlasila. „Dnes večer! Ale to je“ – vyděšeně se podívala na hodiny – „za tři hodiny!“

„Ano, přesně tak. Nevidím důvod, proč to odkládat. Věřím, že budeš připravená.“

Rychle se uklonil, obrátil se a odkulhal z pokoje. Blaise tu zůsta la sama a jen nevěřicně zírala na zavřené dveře.

Nakonec to vzdala. Svatební obřad se odehrál přesně v osm hodin večer, v přijímacím pokoji lorda Kilgora, za přítomnosti místního vikáře a několika málo svatebních hostů. Zvláštní povolení, které Julian získal, dovovalo uzavřít sňatek bez řádných ohlášek, kdykoliv a kdekoliv. O čase a místě rozhodl lord Lynden.

Svatba byla tichou, rychlou záležitostí, rozhodně ne nejšťastnějším dnem, po kterém touží snad všechny mladé dívky. Blaise si připadala jako ve snu, jako by se celého obřadu zúčastnila jen jako divák a ne jako hlavní aktér, jako by stála bokem a všemu mlčky přihlížela.

Bod jedna: Nevěsta měla svatební šaty z krémového saténu, vyšívané stříbrnou nití. Havraní vlasy vyčesané vysoko na temeni hlavy zdobily saténové stuhy téhož odstínu.

Bod dvě: Ženich měl blankytně modrý kabát šitý na míru, který zdůrazňoval štíhlou postavu a dokonale ladil k jeho očím.

Bod tři: Ani jeden z nich nevypadal šťastně.

Blaise tomu všemu nemohla uvěřit. Po vyčerpávající snaze uniknout tetě a snoubenci, jehož jí vybrala, tady teď stojí, opakuje slib poslušnosti a lásky k muži, kterého skoro ani nezná a jenž byl obviněn z vraždy vlastní ženy.

Blaise se pokradmu podívala na lorda Lydena, který stál vedle ní a na tváři měl tvrdý výraz. Dobře věděla, že o ni jako o nevěstu nestojí. Uplynulé tři hodiny se rozhodovala, zda *ona* stojí o *něho*. Navzdory nátlaku z jeho strany, že vyžene její přátele, navzdory holému faktu naprostého zničení její pověsti, navzdory Panninu tvrzení, že tohle je její osud, neměla v úmyslu jen tak se podvolit, aniž by si všechno důkladně nepromýšlela.

Teta Agnes hodinu před obřadem vtrhla do Blaisina pokoje a dokončila tirádu, již začala v modrém salonku. Nejdříve Blaise vyhubovala za skandál, který způsobila, pak se nelichotivě vyjádřila k pověsti lorda Lydena a k faktu, že kulhá. Prohlásila, že ona si nezaslouží nic jiného než mrzáka. Blaise tetina slova rozzlobila, a ačkoliv si právě teď svými pocity k lordu Lydenovi nebyla vůbec jistá, nepovažovala za správné takhle ho nechat urážet.

A navíc, lord Lynden se jí vůbec nezdál tak odpudivý, jak tvrdila teta. Kromě jizvy na tváři a kulhání zosobňoval po fyzické stránce tajné sny všech mladých žen. Podle jejího názoru zranění způsobená ve válce jen

přidávala na jeho kouzlu a vzbuzovala sympatie. A která dívka by nebyla šťastná, kdyby se měla provdat za krásného a bohatého vikonta, dokonce i s jeho temnou minulostí?

Blaise sklopila zrak a zahleděla se na dlouhé štíhlé prsty, které ji teď držely za ruku. Je možné, že by tyhle prsty byly schopné vraždy?

Chtěla o tom pochybovat. Nechtěla věřit, že by byl schopen něčeho tak strašného, jako je vražda vlastní ženy. Odpoledne jí Lynden odmítl podat jakékoliv vysvětlení. Ani se nijak nebránil, nicméně výraz jeho tváře ji přesvědčil více než planá slova. Nic v jeho chování nikdy nenasvědčovalo tomu, že by byl schopen takového násilí. Dokonce i tehdy, když se dozvěděl o její pravé totožnosti a vzteky doslova vřel, se dokázal ovládnout.

Kromě toho poněkud utišila své pochybnosti nenápadným výsledkem jeho sluhu. Ten musí svého pána jistě znát mnohem lépe než kdokoliv jiný.

Než se odebrala nahoru do své ložnice, kde se převlékla do svatebních šatů, požádala komorníka, aby do modrého salonku zavolal osobního sluhu lorda Lyndena. Ačkoliv její pozice v domě byla poněkud nejistá, zřejmě měla dostatečnou autoritu, aby vyhověli jejímu přání. Nebo to bylo proto, že jí lord Lynden sice zakázal opustit dům, ale možnost rozhovoru jí neupíral.

Statný Will Terral vešel do místnosti a na její přání za sebou zavřel dveře. Uctivě sundal klobouk, ale díval se na ni se značnou nedůvěrou.

Blaise udělala krok jeho směrem a povzbudivě se usmála. Nemohla předpokládat, že jí řekne pravdu. Loajální sluha by svého pána nikdy nezradil. Doufala však, že z výrazu tváře pozná, zda jí lže, nebo říká pravdu.

„Zřejmě netušíš, proč jsem pro tebe poslala, ale mám na tebe jednu otázku. Neptám se jen ze zvědavosti, ale poněvadž by tento fakt mohl ovlivnit celou mou budoucnost. Jistě víš, že se provdám za lorda Lyndena?“

„Ano, slečno, a přeji vám mnoho štěstí.“

Zaváhala, protože ji překvapila upřímnost v tónu jeho hlasu. Myslela si, že Terral z jejich sňatku nebude mít radost. Vždy se jí zdálo, že ji příliš neschvaluje, ačkoliv si nebyla vědoma toho, že by provedla něco, čím by se mu znelíbila.

„Dobře, teď má otázka... Nebudu chtít, abys zradil důvěru svého pána, ale... Nevím, jak otázku položit co nejdělikátněji, tak se prostě zeptám. Jsou řeči o lordu Lyndenovi... pravdivé? Zabil svou ženu?“

„To *neudělal*, slečno.“

„Ne?“ Překvapila ji jistota v Terralově hlase a rovněž jeho zachmuřený výraz.

„Ne. Smrt madam byla nehoda, spadla z koně.“

Blaise studovala jeho zamračenou tvář. „Máš o jeho nevině nějaké důkazy?“

„Žádné nepotřebuji, slečno! Znáám jeho lordstvo celý život a vím, že by něčeho takového nebylo schopné.“

„Když to není pravda, proč to někteří tvrdí?“

„Pán a paní se pohádali, což poslední dobou nebyvalo nic neobvyklého. Ale pán jí nikdy neublížil ani na ni nevztáhl ruku. Paní vyjela do bouřky a pán se vydal za ní. Když ji našel, byla už mrtvá.“

Terralovou výpověď mohla být jen slepá oddanost k jeho pánu, pomyslela si Blaise, nebo dobře zaplacená lež, přesto z nějakého nepochopitelného důvodu věřila, že mluví pravdu. Jeho slova byla až příliš upřímná.

A Terral neskončil. „Její smrt pro něho byla tvrdá rána. Už to nebyl stejný muž, jakým kdysi býval. Obviňoval se, že to je jeho vina. Proč jinak by vyrazil do války a snažil se v ní najít smrt?“

Blaise ohromeně mlčela. Opravdu byl Lynden smrtí své ženy tak zničený, že bez ní nechtěl dál žít? Miloval ji tolik, že nesnesl utrpení z její ztráty? Nebo to byla vina, která ho poháněla do horoucích pekel? Zabil ji a potom toho litoval?

Blaise by ráda znala odpověď na své otázky, ale věděla, že od Terrala se nic víc nedozví. „Děkuji ti,“ řekla nakonec tiše. „Cením si tvé upřímnosti. Můžeš jít.“

Terral jen přikývl, ale místo toho, aby odešel, tam stál a v ruce žmolal klobouk. „Když spolu tak mluvíme, slečno, chtěl bych vám něco vysvětlit. Nejdříve jsem nebyl rád, že se pán přidal k cikánům..., však víte, ta jeho noha a všechno. Říkal jsem si, že by měl jet domů a ne se harcovat po okolí, ale mýlil jsem se. Cikánská medicína mu pomohla víc než cokoliv jiného. A s vámi jsem se také mýlil... Říkal jsem si, že jste..., ehm... Ale vy taková nejste a pán se za poslední týden dočista změnil. Jako by ve vaší přítomnosti znovu ožil. Jako byste ho probudila a pomohla mu zapomenout na temnou minulost. Takhle bezstarostného jsem ho neviděl od té doby, co se to stalo. Nevím, co jste s ním udělala, slečno, ale je to jako zázrak. On vás potřebuje.“

Znovu ji Terral zbavil slov, ale tentokrát její mlčení doprovázely zvláštní pocity. Podivné napětí a sevření hrdla, jako by Blaise měla co nevidět začít plakat. „Já...,“ ztěžka polkla a odvrátila se, aby neviděl její neklid. „Pokud se stanu ženou lorda Lyndena, doufám, že mohu počítat s tvou podporou, Terrale.“

„Ano, slečno, spolehněte se.“
Poté ji nechal o samotě a potichu za sebou zavřel dveře. Blaise tam jen tak stála, v uších jí zněla Terralova slova. *On vás potřebuje.* Panna říkala něco podobného.

Pro Blaise to bylo něco zcela nového. Ještě nikdo ji nikdy nepotřeboval. Pro svou tetu a nevlastního otce byla jen obtížným břemenem, kterého se oba chtěli zbavit. Představa, že sňatkem s lordem Lyndenem spasí jeho duši, se jí zdála stejně tak neuvěřitelná jako vzrušující.

Lord Lynden svou ženu zcela jistě nezabil, tomu prostě nemohla uvěřit. Ujistil ji v tom i Terral, jenž tvrdil, že jeho pán se stal obětí pomluv a zlých klepů.

Ale ať už za smrt své ženy mohl či nikoliv, hluboce ho zasáhla.

A právě to je zřejmě důvod jeho bolavé duše, pomyslela si Blaise a sympatie k jeho osobě ještě vzrostly.

Vždy ji fyzicky přitahoval. Stačil jediný jeho pohled a ocitla se v nebezpečí, že ztratí veškerou svou vůli, ale teď, když znala jeho osobní tragédii, se nacházela v postavení, kdy mohla ztratit dokonce své srdce. Konečně pochopila utrápený výraz, který občas zahlédla na jeho tváři. Jeho utrpení v ní probouzelo ochranné instinkty. *Ženské* ochranné instinkty. Chtěla mu pomoci, pokud to bylo možné. Utišit bolest a uchlácholit ho. Chtěla ho milovat. Chtěla, aby ji potřeboval, aby ji miloval.

Vždy mezi nimi bylo nějaké zvláštní pouto. Přitahoval ji silou, již nemohla odolat, a podle jeho vzrušeného výrazu věděla, že i Lynden po ní touží. Nezbyvalo jí tedy nic jiného než doufat, že touha časem přeroste v mnohem ušlechtlejší cit, jakým je láska.

A právě proto nakonec se svatbou souhlasila. Proto Garveyové dovolila, aby ji okoupala, oblékla ji a učesala jí vlasy. Proto teď stojí vedle lorda Lyndena, opakuje svatou přísahu a stvrzuje ji svým: „Ano.“

Protože doufá, že jednou najde lásku.

Právě když vikář odříkával poslední slova o svaté Trojici, Blaise se znovu letmo podívala na Lyndena a zachvěla se. Tenhle muž, který se za chvíli měl stát jejím manželem, nezúčastněně hleděl před sebe a na tváři měl tvrdý výraz.

Když je vikář vyzval, aby svůj slib stvrdili polibkem, Lynden se k ní sklonil, oči měl chladné jako dva kusy ledu, rty lhotejného cizince. Blaise cítila, jak se jí sevřelo srdce.

Následující oslava byla stejně tak neosobní a nesrdečná. Blaisini nejbližší známí, Panna a Miklos, byli pozváni, aby se hostiny zúčastnili, jenže nenavyklí pobytu ve velkém domě stáli opodál a ostražitě se rozhlíželi kolem sebe. Vikář se zdál nezvyklou atmosférou zaskočen, komorná Sára a sluha Terral byli nervózní. Manželský pár stěží prohodil několik slov a lord Kilgore se zcela zjevně nemohl dočkat, až tohle všechno skončí a jeho dům se opět vrátí do starých kolejí.

Konverzace vážla a Julian by uvítal něco tvrdšího než sklenici šampaňského.

Jako by si uvědomila svou úlohu nejstarší dámy, lady Agnes se přinutila obrátit se na lorda Lyndena a upjatě se zeptala: „Mohu znát vaše další úmysly, lorde?“

„Dnešní noc strávíme tady a zítra odjedeme na mé panství.“

„Vaše rodinné sídlo je poblíž Huntingdonu, nemýlím se?“

„Kousek jižně.“

„Je to nádherné panství,“ přidal se lord Kilgore.

Blaise, která po slovech: *Dnešní noc strávíme tady*, už nic jiného neslyšela, se chvěla nervózním očekáváním. Tohle je její svatební noc. Dnes v noci se v náruči svého manžela stane opravdovou ženou. Dnes večer dokončí to, co včera začali. Blaise pohledem vyhledala svého chotě a srdce jí začalo bít jako o závod.

Omámená vzrušeným očekáváním Blaise skoro neslyšela Lyndenovu odpověď na něčí otázku. „Nevím, čtyři roky jsem tam nebyl.“

Příznání tak dlouhé absence Blaise překvapilo, dokud si nevzpomněla, co ji řekl Terral. Lord Lynden se vydal do války, kde¹ se chtěl nechat zabít. Kdy to bylo? Před čtyřmi roky? Právě tehdy ztratil svou ženu, a proto mu přestalo záležet na životě?

Netrvalo dlouho a hosté se začali pomalu loučit. Blaise doprovodila Pannu a Miklose až ke dveřím, kde oba objala a políbila je.

„Udělal jsi dobře, Rauniyog,“ řekla Panna. „Jednou mi dáš za pravdu, uvidíš.“

„Snad ano,“ souhlasila Blaise váhavě.

Miklos, který za celý den neřekl skoro ani slovo, slíbil, že tak za měsíc přijedou Blaise navštívit do jejího nového domova. Nakonec Blaise poděkoval za pomoc při získání jeho srdeční záležitosti, ušlechtilého hřebce. Lord Kilgore mu nabídl, že zítra ráno může přijít se svou kobyolkou.

Alespoň má oběť nebyla marná, pomyslela si Blaise v duchu, ačkoliv neušlo její pozornosti, že vlastně byla vyměněná za budoucí hřibě.

Když se dívala za svými přáteli, do očí jí vhrkly slzy, ale cestou zpátky po širokém schodišti se zase vzpamatovala. K jejímu velkému překvapení na ni nad schodištěm čekala teta.

„Vím, že ses na mě někdy zlobila,“ řekla starší žena škrobeně, „ale chtěla jsem pro tebe jen to nejlepší, dítě.“

„Já vím, teto, a omlouvám se za všechny nepříjemnosti, které jsem ti způsobila.“

„Nu, dobrá, co mám s tebou dělat? Byla jsi vždy tak tvrdohlavá. Potřebuješ ode mě nějakou radu? Myslím ohledně dnešní noci.“

Blaise byla ušetřena odpovědi, neboť se na chodbě objevil její manžel. „To nebude nutné. Naučím svou ženu všemu, co bude potřebovat.“

Blaise cítila, jak se jí do tváře hrne krev. Se sklopeným zrakem tetě poděkovala a rozloučila se s ní.

„Pak vám tedy přeji dobrou noc,“ řekla lady Agnes upjatě a s hrdě vztyčenou hlavou se vydala do svého pokoje.

Blaise se dívala za svou tetou a přemýšlela, zda se jí někdy zklidní tep, který bil jako o závod. Po prohlášení, že ji Lynden naučí všemu, co bude třeba, ji zaplavila náhlá vlna vzrušení. Věděla, že bude skvělým učitelem. Neustále musela myslet na to, co se dělo včera večer na seníku.

„Myslím, že je čas. Přijdu za tebou za půl hodiny. Doufám, že se stačíš připravit.“

Blaise se podívala do jeho azurových očí a málem vyděšeně vykřikla. Viděla v nich zlobu, netrpělivost, nebylo zde ani stopy po očekávané něze milujícího manžela, který si poprvé vezme svou ženu.

„Ano...“, vydechla. Vůbec netušila, co udělala špatně. Proč se na ni Lynden zlobí?

Lynden zavolal na sluhu, aby lady doprovodil do její ložnice, a pak se vrátil do přijímacího salonu. Než však za sebou zavřel dveře, Blaise uslyšela povzdech lorda Kilgora. „Konečně to máme za sebou,“ řekl. „Vypadáš, jako bys potřeboval skleničku brandy, starý brachu.“

„Víc než skleničku,“ odpověděl její manžel. „Hned celou láhev.“

Když vešla do ložnice, čekala lam na ni Sára. „Smím vám blahopřát k sňatku, lady?“ řekla komorná tichým hlasem.

Blaise se zarazila nad oficiálním oslovením. Málem zapomněla, že je teď manželkou vikomta. „Děkuji, Sáro.“

„Mám vám pomoci svléknout šaty?“

Mimochodem se podívala k široké posteli. Sametové závěsy byly rozevřené a rozestlaná postel zvala dál. Blaise přikývla. „Ano, můj manžel...“ Zarazila se. Náhle jí vlastní slova připadala nepatřičná. „Lord Lynden přijde za malou chvíli.“

Dovolila komorné, aby ji převlékla do cudné noční košilky a pak se usadila k zrcadlu, kde si začala rozčesávat dlouhé vlasy. Blaise byla za přítomnost Sáry vděčná, neboť alespoň nemusela myslet na jiné věci.

Komorná přiložila do krbu, ztlumila plamen petrolejové lampy a přenesla ji na noční stůl hned vedle postele.

„Pokud už nic nebudete potřebovat, lady, nechám vás o samotě.“

„Ano, děkuji, Sáro.“

Když komorná odešla, Blaise zůstala u toaletního stolku a přemýšlela, zda si nemá poslat pro trochu vína. Byla tak nervózní, až se celá třásla. Za malou chvíli přijde o panenství...

Uběhlo snad deset minut a potom se dveře bez zaklepání prudce otevřely. Blaise ztuhla a zoufale si přála, aby s tímhle sňatkem nikdy nesouhlasila, nicméně teď už bylo na podobné úvahy příliš pozdě. Zachmuřený zjizvený muž, který ji pozoroval ode dveří, byl jejím manželem.

Převlékl se do dlouhého županu z burgundského brokátu a v ruce držel nedopitou skleničku.

Zavřel za sebou dveře, opřel se o ně a přiložil sklenici ke rtům. Dlouze si z ní přihnul a potom zkontroloval její obsah proti světlu.

„Brandy obvykle nepiji,“ řekl s důrazem. „Vozí ji z Francie a nebojoval jsem tak dlouho proti Frantíkům, abych jim teď mazal kapsy.“

Blaise se na něho zkoumavě podívala. „Jsi opilý?“

„Ne dost.“

Což byla naprostá pravda, uvědomil si Julian. Pil více, než bylo zdrávo, ale potřeboval utlumit nejen bolest, která po dlouhé cestě do Dmýna a zpět týrala jeho zraněnou nohu, ale především hněv a pocit zrady.

Jenže všechno marně, zlost se jen neustále stupňovala. Byl donucen k manželství, odsouzen k životu s ženou, která byla v lepším případě uličnice se sklonem ke skandálu, v horším prolhaná potvora. Blaise ho vehnala do pastí, lhala mu a nedala mu na výběr. Nezbyvalo mu nic jiného, než jí nabídnout ochranu svého jména.

Nikdy neměl v úmyslu se znovu oženit. Ne potom, co jeho první manželství skončilo skandálem, ale Blaise ho k tomu donutila.

Dnes večer sem přišel se zvláštním pocitem, že ji musí potrestat.

Znovu si přihnul a prohlížel si ji přivřenýma očima. Stále ji chtěl. Chtěl ji více než kteroukoliv jinou ženu, ale ne jako svou manželku.

A v tom byl celý problém, teď byla jeho. Měl plné právo dotýkat se jí, vzít si ji kdykoliv se mu zachce, ovšem jen do určitých mezí, které určuje jeho postavení. Od gentlemana se očekávalo, že v posteli s vlastní ženou bude svůj chtíč držet pod kontrolou. S lady nikdy nesmí popustit uzdu své fantazie.

A Blaise byla lady. Mladá, nevinná, sladce panenská.

Julian pevně zaťal zuby. Jeho žena si lehla do postele a schovala se pod příkrývkou, jako by ji chtěl znásilnit... nebo zabít.

Zabít. Pobořovalo ho, že něčemu takovému mohla vůbec uvěřit. Jenže její zatracená teta samozřejmě nemámila čas a okamžitě ji informovala o jeho temné minulosti.

Neschopnost bránit se jen zvyšovala jeho hněv.

„Ne dost,“ dodal jízlivě, „abych nesplnil své manželské povinnosti.“

„Já... Jestli chceš..... můžeme to odložit,“ špitla Blaise tiše.

„Nebudu se zlobit.“

„Ale to ne. Mám v úmyslu stvrdit náš svazek dnes v noci, drahá ženo, abys neměla možnost jeho zrušení. Něco takového ti nedovolím. Už i tak jsi mi způsobila nemalé potíže.“

„Já jsem ti způsobila potíže?“ Rozčilená absurdností jeho prohlášení se Blaise prudce posadila. „Nežádala jsem tě, aby sis mě vzal!“

„Ne, to jsi vskutku neudělala, jen jsi mi nedala na výběr.“

„Ujišťuji tě, že našeho sňatku nemůžeš litovat více než já.“

Nebezpečně mu zaškubalo v čelisti, Julian dopil zbytek brandy, odložil sklenici a výhrůžně se blížil k posteli. Jakmile však míjel křeslo před krbem, špatně dostoupil na zraněnou nohu a dřív, než se stačil zachytit polstrovaného opěradla, tiše zaklel.

Blaise se okamžitě cítila provinile. Neměla by ho popouzet a ještě stupňovat jeho hněv. Přála si říct něco, čím by ho uklidnila.

„Vím, že jsi svou ženu nezabil,“ začala váhavě. Jsem si jistá. „Ty *neviš vůbec nic*.“

Blaise zůstala jako opářená. Ohromil ji nejen obsah jeho prohlášení, ale i tón, jakým s ní hovořil. Zřejmě se dotkla bolavého místa. Chtěla ho uklidnit a místo toho ho jen více rozčílila.

„Terral říkal, že to byla nehoda...“

„Bud' zticha.“ Jeho modré oči se podobaly chladné oceli. „Už jsem ti jednou řekl, že o své ženě s tebou nebudu mluvit.“

Tvrdohlavě vystrčila bradu. „Tvá žena jsem teď já, a jako taková mám právo...“

Dvěma kroky zdolal prostor mezi křeslem a postelí a natáhl se po ní.

Jeho temná tvář pokřivená zlostí se teď vznášela jen kousek nad tou její. „Aby bylo jasno, téměř rukama jsem svou ženu uškrtil v posteli..., a přesně tak to udělám i s tebou, jestli konečně nebudeš zticha!“

Blaise na hrdle ucítila výhrůžný tlak jeho prstů, ale nevzdávala se. „Jestli si myslíš, že mě tímhle vystrašíš, pak ses spletl. Já se tě totiž nebojím.“

Očima náhle sklouzl k bujnému poprsí, které ukrývala pod příkrývkou. „Dobře tedy,“ řekl suše. „Pak si pospěšme, ať to máme za sebou.“

Rukou vklouzl pod vlasy na štíhlé šíji a přitáhl si ji k sobě.

Políbil ji hrubě a panovačně, bez něhy, kterou u něho znala. Zmocnil se jejích úst, jazykem plnil skrytá zákoutí a zanechával po sobě pach brandy. Zkušeně dobýt její ústa bez zbytečné vášně a vzrušení bylo součástí jeho pomsty. Blaise se chvěla strachy a nepojmenovanou touhou.

Když ji po chvíli pustil, Blaise zalapala po dechu. Prsty zahákl za okraj příkrývky a jedním prudkým pohybem ji stáhl dolů. Blaise, oděná jen v noční košili, instinktivně zvedla ruce a překřížila si je na prsou.

„Svlékni si noční košili.“

Zaváhala. Rozkazovačný tón jeho hlasu se jí vůbec nelíbil, ale jen před malou chvílí přísahala, že ho bude ctít a poslouchat. „Sundej si ji, nebo ji z tebe strhnu.“

Věděla, že je natolik rozzlobený, aby to udělal. Roztřesenými prsty Blaise uchopila okraj noční košile, nadzvedla boky a košili si přetáhla přes hlavu.

Měla v úmyslu pomoci látky skrýt svou nahotu, ale její manžel popadl košili a mrštil jí do kouta. Nahá a zranitelná, tváře hořící studem, zůstala mlčky vystavená chladnému pohledu jeho očí. S lhostejným výrazem si ji pomalu prohlížel, drze a nestoudně studoval každičkou část jejího těla.

„Lehni si.“

Blaise se na něho vyděšeně podívala, když jí však jednou rukou zatlačil na rameno, nezbyvalo jí nic jiného než ho poslechnout. Lynden se posadil

vedle ní a bez jakéhokoliv úvodu vzal do dlaně jedno její ňadro. Blaise hlasitě zalapala po dechu.

Lynden však jejímu nesouhlasu nevěnoval sebemenší pozornost. Prsty kroužil kolem růžového hrotu, bříškem palce lehce třel citlivé místo, dokud bradavka neztuhla a nezduřela touhou. Pak nechal probuzené poupě na pospas chladnému vzduchu a prsty začal prozkoumávat zbytek těla. Blaise cítila, jak se celá chvěje. Jeho dlaň byla horká, místy drsná mozoly a Blaise měla co dělat, aby pod jeho zkušenými doteky nezačala vzdychat touhou.

Věděla, že Lynden si je své převahy dobře vědom. Zpod přivřených víček na ni výsměšně hleděly chladné azurové oči.

„Roztáhni nohy.“

Blaise po jeho strohém rozkazu zrudla studem, ale zavřela oči a uposlechla.

Odvrátila hlavu a neochotně přijímala rozkoš, kterou jí způsoboval. Když po chvíli slastného bádání Lynden svými dlouhými prsty vklouzl do vlhké štěrbinky jejího žensství, ohromeně vydechla.

Nicméně Lynden neměl v úmyslu poskytnout ji rozkoš. Chtěl ji jen připravit. Když prudce vytáhl prsty a vstal, zmateně otevřela oči.

Stál vedle její postele a s tvrdým výrazem na tváři si sundával dlouhý župan. V matném světle petrolejové lampy si všimla zjizveného stehna, ale pak už její pohled upoutal pevný a dlouhý úd, který se vzpínal z hnízda zlatavého ochlupení.

Nedal jí čas přemýšlet o tom, co bude následovat. Beze slova jí kolenem roztáhl nohy a položil se na ni. Místo očekávaného strachu však Blaise cítila chvějící se touhu a vzrušení způsobené tlakem jeho mužného těla. Bytostně si uvědomovala jeho sílu a pevnost, dráždivé rozechvění, které v ní probouzel, slastnou bolest zduřelých bradavek, jež se třely o nahou hrud porostlou hebkými chloupky, horkost jeho pokožky, tlak plochého břicha, pulzující úd.

„Roztáhni nohy, pořádně,“ rozkázal ochraptěle.

Jako ve snách uposlechla a pak najednou vykřikla. Na tak prudký a nečekaný vpád rozhodně nebyla připravená. Mezi stehny pocítila prudkou bolest, jako by se ji snažil roztrhnout. Vyděšeně otevřela oči. Měl zatnuté zuby, jizva na tváři se zdála být podivně rozšklebená. Pak ještě jednou přirazil a byl uvnitř.

Blaisin výkřik se smísil s jeho tichým klením.

Chvilí tak zůstal, dokud si Blaise nepřivykla na bolestivý tlak. Když se poněkud uvolnila, začal se pohybovat. Rychle a pravidelně, bez vášně a něhy, s chladnou hlavou stvrzoval platnost jejich svazku.

Blaise prsty zaryla do pevné hradby jeho svalů, zavřela oči a se zatnutými zuby snášela utrpení.

Trvalo skoro celou věčnost, než uslyšela tiché zachroptění. Pak už následoval poslední prudký vpád a štíhlé tělo jejího manžela se svezlo vedle ní.

S odvrácenou tváří Blaise mlčky ležela a čekala, co bude následovat. Mezi stehny cítila bolest a hluboko uvnitř nenaplněnou touhu.

Julian se odtáhl a pohledem přelétl tmavé rozčuchané vlasy, chvějící se rty, pobledlou tvář a oči lesknoucí se slzami. Jeho pohled pokračoval dále, přes plná nadra zdobená růžovými hroty, ploché břicho a klenuté boky, až ke štíhlým stehnům poskvřněným mléčnou tekutinou jeho sémě a rudou panenskou krví.

Tiše zaklel. Nebyl na sebe pyšný. Vzal si svou nevinnou ženu tvrdě a rychle, bez trpělivosti a něhy, jakou si vyžadovalo její panenství.

Julian si prsty pročísl vlasy a vstal. Ignoroval křečovitě stahy zraněného stehna stejně jako bolest, kterou cítil v duši. Na pocit viny byl už zvyklý, vždyť s ním žil skoro celé čtyři roky. O jednu špatnost více či méně, co na tom záleží.

Vzal vlhký hadřík a bez ohledu na protesty své ženy jí začal ze stehen omývat zasychající důkaz její nevinnosti. Když se bránila a snažila se skrýt svou nahotu, jen jí odstrčil ruce a pokračoval, dokud nebyl hotový. Pak přes ni přetáhl příkrývku a začal se oblékat.

Pozorovala ho v naprosté tichosti očima rozšířenými hrůzou. „Spi,“ řekl příkře a obrátil se. Došel skoro až ke dveřím, když uslyšel její tichý hlas. „Kam jdeš?“

„Do svých pokojů,“ houkl Julian přes rameno. „Mám v úmyslu vyzkoušet, kolik toho vydržím.“ Vyšel z pokoje a s vypětím všech sil se ovládl, aby za sebou nebouchl dveřmi.

Blaise nechápavě hleděla na zavřené dveře. Když konečně pochopila, že ji Lynden skutečně opustil, obrátila se na bok, stočila se do klubíčka a kolena si přitáhla až k bradě.

Dlouho tak ležela a chvěla se ponížením a hanbou. Její manžel ve svatební noc odešel z postele a šel se opít. Bez lítosti využil její tělo a pak ji opustil.

Blaise začala tiše plakat. Po tvářích se jí kutálely horké slzy a hrdlo se svíralo potlačovanými vzlyky. Udělala strašnou chybu. Lynden byl chladný a nemilosrdný, mnohem horší než její nevlastní otec. Jak si jen mohla myslet, že je jiný. Byl stejný jako všichni ostatní Angličané jeho postavení. Ne, byl horší. Byl neskutečně *krutý*. Musela se zbláznit, když souhlasila, že se za něho provdá. Chtěla jeho lásku, ale teď už věděla, že Lynden jí své srdce nikdy neotevře. Byla naprostý blázen!

Rozhodně odhodila příkrývku. Vstala a bez ohledu na prudkou bolest mezi stehny se začala oblékat. Nezůstane tady, nenechá se připoutat k muži, který o ni nestojí, jenž v ní vidí jen těžké břímě.

Pohledem zalétla k otevřenému oknu. Dostat se ven nebude žádný problém. Hned pod oknem stál staletý dub, jehož větve se dotýkaly skleněných tabulí. Po nich sešplhá dolů. Na noc se uchýlí ke svým cikánským přátelům a zítra...

Nevěděla, co udělá zítra, ale ať už se rozhodne jakkoliv, všechno bude lepší než život s chladným a bezcitným cizincem, který je teď jejím manželem.

„To nemůžeš myslet vážně!“ Blaise nevěřícně zírala na Miklose. Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že právě on jí odmítne poskytnout přístřeší. Před malou chvílí dorazila do tábora a přerušila divokou oslavu pořádanou na počest jejího sňatku.

Oba, Miklos i Panna, se na ni nesouhlasně mračili. Vzali ji však bokem od hlasité hudby a smíchu a v tichosti vyslechli, co ji trápí. Blaise se jim svěřila, že Lynden je chladný a nemilosrdný člověk a že s ním nemůže žít, přičemž však pochopitelně vynechala zahanbující detaily stvrzení jejich sňatku.

Když Miklos zjistil, že utekla, nesouhlasně se na ni zamračil. „Už jsem ti pomohl, Rauniyog, když jsi utekla od své tety. Udělal jsem to kvůli památce tvého otce, který byl mým velkým přítelem, ale teď ses provdala za urozeného lorda a já ti už nemohu pomoci. Musíš se vrátit a být mu poslušnou ženou.“

Blaise se prosebně obrátila na Pannu, ale stará žena jen odmítavě zakroutila hlavou. „Můžeš zůstat přes noc, mé dítě, ale ráno se vrátíš ke svému manželovi – pokud si tě tady sám nevyzvedne. Až zjistí, že jsi utekla, jistě nebude rád. Teď se pojd' posadit k ohni a ohřej se.“

Ohromená jejich odmítnutím Blaise mlčky následovala Pannu a Miklose k táborovému ohni. Připadala si svými přáteli zrazená. Jednoznačně se postavili na Lyndenovu stranu. Zalekli se jeho moci a bez ohledu na její pocity jí odmítli pomoci.

Teď byla opravdu zoufalá. Snad by se mohla pokusit utéct, ale nebezpečí bylo příliš velké. Osamocená mladá žena, bez doprovodu a finančních prostředků byla snadným cílem každého vagabunda a trhaná. Neměla na výběr. Musela zůstat se svým manželem, který o ni nestál.

Blaise se zachvěla. Zasmušile hleděla do poskakujících plamenů a teskné tóny houslí odrážely její mizérii a zoufalství.

Julian seděl sám v potměšlém pokoji a snažil se utopit pocity hněvu a zoufalství v alkoholu. Nicméně ani Kilgoreova nejlepší brandy nedokázala otupit jeho smysly a sžíravý pocit viny. Ještě nikdy nebyl k žádné ženě tak krutý.

Byl rozzlobený a nepřičetný zlostí, protože se nechal lapit do manželství, o které nestál. Jenže v takovém stavu nikdy neměl vstupovat do její ložnice. Samozřejmě že musel stvrdit jejich sňatek, aby nemohl být anulován, nicméně ho to neopravňovalo k tomu, aby se choval jako naprostý barbar. Blaise teď je jeho ženou a jako taková si zasluhuje respekt a úctu.

Musí se omluvit. Julian odložil sklenici, vstal a vrávoravě se vydal temnou chodbou k její ložnici. Vešel dovnitř a jako první ho ohromilo naprosté ticho. Pak si všiml otevřeného okna, kterým dovnitř proudil chladný noční vzduch.

Překulhal přes pokoj a podíval se na prázdnou postel, ve které zůstaly jen stopy karmínové krve. Byla pryč.

Náhle ho přepadl prudký pocit *dějá vu* a před očima mu vytanula jeho noční můra. *Přesně takhle od něho utekla Carolina. A Carolina zemřela.*

Julian okamžitě vystřízlivěl. Vrátil se do svého pokoje a oblékl si kalhoty, košili a jezdecké boty. Kdesi v podvědomí věděl, že přehání. Blaise je jistě u svých cikánských přátel a jako poraněná liška si tam líže své rány. Nebude však v klidu, dokud ji nenajde.

Došel do stáje, kde si v tichosti osedlal koně. Nechtěl, aby se zpráva o zmizení jeho ženy rozkřikla. Doufal, že tak zamezí dalšímu skandálu. Oženil se s Blaise, aby jim oběma ochránil čest. Kdyby teď však vyšlo najevo, že jeho novopečená žena od něho utekla, odehnána jeho krutostí, spustil by se hotový vodopád obvinění a dotazů. Pochopitelně že by všichni začali znovu mluvit o jeho prvním manželství. A Blaisin útek by pro ně byl důkazem, že i ona ho viní z Carolininy smrti.

Když o půl hodiny později vjel do cikánského tábora, našel tam Blaise mlčky sedět u táboráku, jak nepřítomně hledí do tančících plamenů. Svaly na čelisti mu ztuhly a hluboko uvnitř duše začal boj protichůdných pocitů. Úleva, že ji našel, zlost nad jejím vzdorem, lítost nad tím, jak jí ublížil.

Pomalu sesedl z koně a v duchu zaklel. Stehnem mu projela prudká bolest. V posledních několika dnech nohu zatěžoval více, než bylo zdrávo, což si teď vybíralo svou daň.

Cikáni zaznamenali jeho přítomnost, až když došel skoro k táboráku. Jásavé veselí náhle ustalo, housle utichly. Julian viděl, jak se jeho žena napřímila. Zůstala však sedět a pohled přitom upírala do ohně. Po chvíli pohlédla přes rameno a podívala se na něho chladným pohledem.

Tommy se rozběhl k Lyndenovi. „Smím vám podržet koně, lorde?“

„To by od tebe bylo milé. Chvíli se tu zdržím – pokud ovšem dostanu svolení, Miklosi?“

Miklos se hluboce uklonil. „Samozřejmě, lorde. V našem táboře jste vždy vítán.“

„Chtěl bych mluvit se svou ženou.“

„Chápu.“

Blaise vyskočila na nohy, pohlédla nešťastně na Miklose a s hrdě vztyčenou hlavou dlouhým krokem kráčela pryč od táboráku, směrem ke stanům.

Julian ji následoval, nicméně se zraněnou nohou nemohl jít tak rychle jako jeho žena.

„Blaise!“ Ostrý tón jeho hlasu ji přinutil poslechnout.

Váhavě zastavila asi deset metrů od Pannina vozu, ale neobrátila se. Uslyšela za sebou jeho těžký krok a v obranném gestu se schoulila do teplého pláště. Stranou od světla vycházejícího z táborového ohně jí tma náhle připadala mnohem intenzivnější. Opustil místo u ohně byla velká chyba. Mezi ostatními byla v bezpečí, ale teď se ocitla o samotě se svým krutým manželem. Cítila za sebou jeho blízkost. Od ohně se znovu ozval hlas houslí.

„Přišel jsi, abys mě popadl za vlasy a odtáhl zpátky, můj pane?“ zeptala se roztřeseným hlasem.

Na chvíli se rozhostilo napjaté ticho. „Skutečně to bude nutné?“

Když náhle na vlasech ucítila dotek jeho prstů, prudce sebou škubla. „Nedotýkej se mě!“

„Teď jsi má žena.“ Skoro cítila jeho snahu ovládnout se. „Mám právo dotýkat se tě kdy a kde budu chtít.“

Blaise zahořkle mlčela. Věděla, že má pravdu. Anglické právo z ní udělalo majetek jejího muže.

„Ublížil jsem ti?“

Prísahala by, že v jeho hlase zaslechla něhu. „Ano.“ Když na ramenou ucítila váhu jeho dlaní, ztuhla, ale neodtáhla se.

„Bolest zanedlouho odezní. Pro ženu to je poprvé vždy bolestivé.“

Jenže ta bolest nebyla jen fyzického rázu! málem vykřikla Blaise, vtom si však uvědomila, že nechce, aby věděl, jak hluboce ji zasáhl. „To máš s nevinnými dívkami takové zkušenosti, můj pane?“

„Ty jsi první,“ odsekl. V hlase měl znovu chlad a těžce ovládaný hněv.

„Skutečně? Má teta tvrdila, že jsi měl celou řadu milenek.“

„Zatraceně...“ tlumeně zaklel, pevně sevřel její rameno a obrátil ji tváří k sobě.

Oči si už přivykly na měsíční světlo a Blaise viděla temné stíny v jeho tváři, na které se usadil tvrdý výraz. „Je mi líto, že jsem se tě tak zmocnil, ale už to nelze vzít zpět a stejně tak ani naše manželství. Takže nemáš na výběr, ať už se ti to líbí či ne. Teď jsi má zákonná manželka a já jsem za tebe zodpovědný. Proto tě varuji, nemíním už tvé prohřešky tolerovat. Okamžitě se přestaneš chovat jako malé dítě, je ti to jasné?“

Zraněná Blaise se musela ovládat, aby ho nepraštila. Nikdy Lyndenovi neodpustí. Nezapomene na jejich příšernou svatební noc ani na to, že ji přinutil k tomuhle svazku. Bude litovat dne, přísahala si v duchu, kdy řekl před oltářem své ano.

„Nebo co, můj pane? Zavraždíš mě jako svou první ženu?“

Prudce ji pustil, jako by ho uhodila. Ublížený výraz na jeho tváři zcela odhalil, jak hluboce ho ranila, ale Blaise to bylo jedno. Rozhodně mu neublížila více než on jí. Nicméně její malé vítězství ji neuspokojilo tolik, jak očekávala. Byla však příliš unavená.

„Chceš, abych s tebou šla do postele, můj pane?“ řekla s přehnanou sladkostí. „Pokud ne, ráda bych se vrátila k tanci.“

Se zatátými pěstmi odsekl: „Jdi.“

Blaise se pomalu vracela k ohni a na zádech cítila jeho pohled.

Julian zůstal v temnotě ohromený jejím obviněním. Skutečně si myslí, že by byl schopný vraždy?

Náhle jeho myšlenky přerušilo tiché zakašlání. Julian se otočil a všiml si, že není sám. Těsně vedle něho stála Panna a mračila se.

„Nemůžete jí rozkázat, aby vás poslouchala, pane.“

Lynden se naježil. „Skutečně? Nevzpomínám si, že bych tě žádal o radu, jak jednat se svou ženou.“

Panna se však jeho ostrého tónu nezalekla. „Někdo to zřejmě udělat musí. Jdete na to špatně. Nejdříve si musíte získat její důvěru a lásku. Rauniyog pak pro vás udělá cokoliv. Pokud se však budete chovat jako hrubián, pak ji od sebe jen odeženete.“

„Nejsem žádný hrubián.“

Panna se usmála a v černých očích jí zablýsklo. „Ne, to skutečně nejste, pane. Jste krásný a uhlazený šlechtic, stejně jako vaše žena.“

Stará žena se odbelhala k táboráku, zatímco Julian v duchu proklínal sám sebe. Jak se mu jen podařilo dostat se do tak hloupé situace? Vždyť to on by se měl cítit ublíženě. To on byl donucen ke sňatku z rozumu.

Julian si pročísl vlasy a bezradně si povzdychl. Co teď? Jak má napravit chybu, které se dopustil? Blaise si přece nezasloužila, aby s ní takhle jednal.

V každém případě pokud chce, aby jejich manželství bylo alespoň trochu snesitelné, musí mezi nimi nastolit mír. Ukázat více vřelosti, než jaké byl schopen v posledních dvou dnech... Jinak zase uteče... Stejně jako Carolina.

Carolina. Tvář se mu na malou chvíli sevřela bolestí, ale pak se vzpamatoval a odehnal nechtěné vzpomínky. Teď má novou ženu, o kterou se musí postarat.

Panna měla pravdu. Nejdříve si musí získat její důvěru a lásku. Začal z úplně špatného konce. Přesto však věřil, že chyba se dá ještě napravit.

Pevně sevřel rty a s odhodlaným výrazem se vydal k táboráku.

Blaise i přes hlasitou hudbu a smích uslyšela vzrušený šepot. Chvilí však trvalo, než pochopila, co je důvodem všeobecného veselí. *Gadžo*, její manžel, se přidal k tanečnickům okolo táborového ohně.

Napřímila se, oči se jí rozšířily údivem. Lynden pobýval v táboře více než týden, ale nikdy netančil.

Našlapoval lehce, skoro ani nekulhal, měl široce rozpažené ruce a do rytmu luskal prsty. Neměl na sobě kabát, takže tenká látka košile dokonale modelovala štíhlé tělo s pevnými svaly.

Jeho blankytně modré oči ji upřeně pozorovaly. Pohyboval se smyslně, vášnivě, plný syrové sexuality. Skutečný cikán by to nesvedl lépe. Plavé vlasy se v divokých záblescích ohně blyštěly jako tekuté zlato, byl jako cikánský princ obklopený svým kmenem. Mužská svůdnost jeho pohybů v ní znovu probouzela ženu, vášeň a chtíč.

Krev jí tepala v divokém rytmu hudby. Byla si vědomá ostatních, ale jako by byli s Lyndenem sami. Omámeně sledovala jeho kroužící boky, svalnatá stehna. Před očima viděla jejich nahá těla, mezi stehny cítila tlak jeho mužství, které pronikalo hluboko do její hebkosti. Uvědomovala si tvrdé tempo dobyvatele. Celá se začala chvět, zatímco v podbřišku ucítila horkou, bolestnou touhu.

Hudba stále sílila a nabývala na rychlosti. Všude se ozýval nadšený křik a potlesk. Lynden se začal točit, hlavu zakloněnou, ruce rozpažené. Pak se mu najednou podlomila pravá noha. Zakolísal a tvrdě dopadl na zem. Hudba náhle ustala.

Blaise vyděšeně hleděla na Julianovo tělo, které leželo jen kousek od ohně. S výkřikem vyskočila a běžela mu na pomoc.

Julian ležel na levém boku a s tváří staženou bolestí si třel poraněné stehno. Blaise vedle něho poklekla a bezradně rozhodila rukama.

Když se ho dotkla a snažila se ho odstrčit dále od ohně, tiše zaklel. Vyděšeně ucukla. Ležel tam, těžce lapal po dechu, oči měl zavžené a ve tváři byl bledý jako stěna.

Vtom za sebou uslyšela Pannu. „Vezmi ho do stanu. Přinesu ti hojivou mast. Budeš se muset o svého manžela postarat, Rauniyog.“

Blaise přikývla a na chvíli zapomněla na svou pomstu a slib, že Lynden bude litovat dne, kdy si ji vzal za ženu. Nesnesla pohled na jeho utrpení. Bez ohledu na to, jak s ní poslední dva dny zacházel, mu musí pomoci.

Dva silní cikáni mu pomohli vstát, ale Lynden náhle vydechl: „Počkejte!“ Stál tam s tváří pokřivenou bolestí a tiše čekal, dokud nepovolí palčivá křeč. Blaise přes tenkou látku košile viděla, jak mu po zádech stékají kapičky potu.

Konečně přikývl.

Pomohli mu do stanu na okraji tábora. Byl to tentýž stan, ve kterém nedávno pobýval. Jakmile se dostal dovnitř, Julian se zřítil na teplou deku, lehl si na záda a snažil se popadnout dech.

Blaise vešla hned za ním a posadila se po jeho pravici. Neschopná snášet utrpení svého manžela vyhledala ve tmě jeho ruku a něžně ji sevřela. Když však její prsty pevně stiskl, nedokázala se ubránit kousavé poznámce. „Co sis asi tak myslel, že se stane, když jsi šel tančit s poraněnou nohou?“

Jeho rty se zkrřivily do posměšného úšklebku. „Snažil jsem se... být jako cikán..., abys mě obdivovala.“

Jeho odpověď ji překvapila. Copak se skutečně pustil do toho představení, aby na ni udělal dojem? Fungovalo to, to jistě, ale měl si dávat lepší pozor. Najednou ji napadlo, co by se stalo, kdyby si skutečně ublížil, a zachvěla se.

„Nemusíš se bát, příště se do ničeho tak hloupého nepustím..., zvláště pak s bolavou nohou.“

Blaise naprosto souhlasila, rovněž však cítila část viny. Kdyby nemusel jet do Londýna a zpátky, kdyby poté nemusel stát při slavnostním obřadu, kdyby nemusel stvrdit jejich sňatek... Na to raději nebude vzpomínat.

„Kde ses naučil takhle tančit?“ zeptala se, aby přivedla jeho i sebe na jiné myšlenky.

„Ve Španělsku. V zimním táboře..., tam jsme měli spoustu času. Občas jsme pozvali tanečníky, aby nás pobavili. Od nich jsem se naučil flamenko.“

„Takže to byl španělský tanec? Vypadal stejně jako cikánský.“

„Zřejmě mají oba stejný původ. Tanečníci flamenka jsou většinou cikáni.“

Blaise odvrátila zrak ve snaze ovládnout svou žárlivost. Docela živě si dovedla představit plavého důstojníka obklopeného houfem vášnivých tanečnic, které se jistě snažily splnit mu i to nejrozmarnější přání, jež mu uviděly na očích.

O chvíli později přišla Panna a přinesla hojivý balzám, pruhu čistého plátna a lampu, kterou vzala z háku před stanem.

Černýma očima přelétla z Juliana k Blaise a usmála se. „Myslím, že mě už nebudete potřebovat.“ Pak vyšla ven a spustila za sebou chlopečí stanu.

Když Blaise zůstala jen se svým manželem, cítila, jak doslova hoří. Zbytek světa zůstal venku. Upřeně ji pozoroval.

„Potřebuješ pomoc, pane?“

„Nemyslíš, že je čas, abys mě začala nazývat mým pravým jménem? Jsem Julian.“

„Juliane,“ opakovala téměř šeptem. „Byl bych ti za tvou pomoc vděčný.“

Blaise si musela neustále připomínat, že tenhle muž je její manžel a že se nemusí stydět.

S obtížemi mu sundala boty a punčochy. K její velké úlevě si knoflíky u kalhot rozeplnul sám a ona mu pak už jen pevnou látku přetáhla dolů přes boky. Odvrátila oči, ale bolestné zasténání ji přinutilo znovu se podívat.

Cípy košile naštěstí zakryly většinu jeho intimních partií, ale Blaise nemusela být věštkyně, aby věděla, co se pod tenkou látkou ukrývá. I když ho předtím zahlédla jen na malou chvíli, obraz pevného a dlouhého mužství se jí vryl nesmazatelně do paměti. Zcela proti své vůli jako omámená zírala

na jeho nahé nohy, svalnatá stehna pokrytá zlatými chloupky..., to právě ohryzně zjizvené.

Bolelo ji vidět jeho jizvy. Pokožka byla hluboko zvrásněná, zbarvená do temně rudého odstínu, s několika namodralými šlachovitými provazci.

Blaise se snažila nemyslet na utrpení, jež musel prožít, odzátkovala lahvičku a na dlaň si nalila trochu olejovitého balzámu. Pak zaváhala. Zatímco se snažila sebrat odvalu, malý stan se naplnil kořeněnou vůní máty. Nemá na výběr, musí se ho dotknout. Sklonila ruce a dlaně přiložila na nahé stehno. Když sebou škubl, ztuhla. „Ublížila jsem ti?“

„Ne, je to jen studené.“

S úlevou pomalu začala masírovat zraněnou nohu. Prsty opatrně přejížděla přes namodralé jizvy a krouživými pohyby vtírala balzám do pokožky.

Zaklonil hlavu a zavřel oči. „To je... skvělé.“

Z nepochopitelných důvodů se i ona cítila skvěle. Dotýkat se Julianovy horké pokožky ji naplňovalo fyzickou touhou, potřebou dozvědět se o něm něco víc. Znovu si na dlaně nalila balzám a při ložila je na nohu svého manžela. Pod prsty cítila jeho vitalitu a sílu mužského svalstva.

Přitlačila.

Všimla si, že Julian začal relaxovat. Pomalu, promyšleně masírovala ztuhlé zauzlované svaly a krouživými doteky svých prstu a dlaní se ho snažila zbavit bolesti a poskytnout mu úlevu.

Když tiše zasténal, zaváhala.

„Ne..., prosím, nepřestávej.“

Její prsty se znovu začaly pohybovat.

„Kde ses to naučila?“ zeptal se zastřeným hlasem.

„V tureckých lázních. Můj nevlastní otec chvíli pracoval v Orientu.“

„A ty jsi ho doprovázela?“

„Musela jsem. Neměla jsem příliš na výběr. Buď odjet, nebo bydlet u tety Agnes.“

Nevěděla, jestli ji Julian vůbec poslouchá. Ležel naprosto tiše, oči měl zavřené, jako by spal. Nicméně nečekaný pohyb pod cípem košile v oblasti mužství ji ubezpečil, že jeho tělo dokonale reaguje.

Blaise ohromeně zírala, jak jeho erekce stále sílí a roste do šokujících rozměrů. Probouzející se penis odhrnul tenkou látku košile a zcela se vystavil jejímu pohledu. Dlouhý a pevný úd se vzpínal z hnízda temně zlatavých chloupků, zdoben pevnými varlaty. Cítila, jak jí prudce bije srdce. Pohled na jeho ztopořené mužství byl pro ni zcela nový, ne však zstrašující. Spíše naopak.

Blaise si náhle uvědomila, že ji Julian upřeně pozoruje, a prudce zrudla.

„Měla bys ránu obvázat,“ řekl zastřeným hlasem. „Ano,“ odpověděla stejně ochraptěle.

Nejistě popadla čistý pruh bavlny, přiložila ho na ránu a začala obvazovat svalnaté stehno. Když skončila, ještě stále ji pozoroval.

„Dotkni se mě,“ zašeptal.

Zatajila dech. Rty se rozevřely, ale nevyšel z nich žádný zvuk. „Jsem tvůj manžel, Blaise.“

Když stále váhala, dlouhými prsty ji něžně vzal za ruku a přitáhl si ji k pevnému prutu. Intimní spojení s pevným mužstvím ji vzrušovalo i děsilo. Hebká pokožka doslova hořela, ztopořený úd byl tvrdý jako ocel.

Julian se spokojeně usmál, ale když se chtěla odtáhnout, sevření jeho prstů zesílilo a přitiskl její dlaň pevněji k sobě.

„Předtím jsem ti nechtěl ublížit.“

Jen stěží se dokázala soustředit na to, co jí říká.

„Ne? Myslela jsem, že mě chceš potrestat za to, že sis mě musel vzít.“

Pomalů se smutně usmál způsobem, který jí drásl srdce.

„Snad ano.“ Unaveně si povzdychl. „Ale už je to pryč. Naše manželství nezačalo zrovna nejlépe, ale snad se dá ještě zachránit. Musíme se oba snažit. Snad bychom to mohli ještě zkusit, co říkáš?“

Podívala se mu do tváře a snažila se zjistit, zda svá slova myslí vážně. „To bych ráda.“

Sevřel její prsty a Blaise si uvědomila, že stále drží intimní část jeho těla. Zhluboka se nadechla, zatímco jeho oči potemněly. Napětí v malém stanu se stalo téměř hmatatelné.

Naklonila se k němu a chtěla ho jen letmo políbit, ale jeho rty byly horké a chutnaly po vášni. Omámeně se k němu přitiskla a těžká ňadra opřela o mužnou hrud.

Julian ji něžně odstrčil. „Ne. Je příliš brzy. Jen bych ti zase ublížil.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Prostě to vím. Ještě nejsi připravená.“

„Pak,“ zašeptala a černé dlouhé vlasy se jí rozlily po ramenou, když se nad ním znovu sklonila, „mě připrav.“

Julian zůstal nehybně ležet. Jeho tělo bylo celé napjaté a zdálo se, že se zoufale snaží ovládnout.

Blaise, sama ohromená svou odvahou, se rozhodla trochu ho popohnat a prsty jemně sevřela pevný úd.

Julian zastřeně zasípal.

Hnaná svým ženským instinktem Blaise váhavě pokračovala. Dlouhými pohyby klouzala nahoru a dolů, hladila hebkou pokožku, v dlaních potěžkala pevná varlata..., objevovala jeho tělo stejným způsobem, jako on její tehdy v noci na seníku. Věděla, že její odvážná akce musela být alespoň částečně úspěšná, poněvadž po chvíli slastně zasténal, pohnul boky a touhou pulzující úd jí prudce vsunul do dlaně.

„Bože..., už dost!“ vydechl náhle Julian a jediným pohybem se osvobodil z rukou své věznicelky.

Blaise se na něho nechápavě podívala. Julian jí však neposkytl žádné vysvětlení. Místo toho ji objal, ruku vsunul pod černé prameny vlasů a přitiskl si ji v dlouhém a vášnivém polibku.

Blaise spokojeně vydechla a ochotně se k němu přivinula. Cítila jeho pevné prsty, které se probíraly dlouhými prameny vlasů a horký jazyk, jenž ji svými intimními vpády přiváděl k šílenství.

Pak Julian jednou rukou vklouzl pod lem jejích šatů. Roztouženě vzdychla a nadzvedla se, aby mu ulehčila práci. Julian se spokojeně usmál a prsty pomalu postupoval stále výše po vnitřní straně steh na, až se dostal mezi hebké chloupky, kde byla horká a vlhká.

Udiveně se od ní odtáhl. „Nemohu uvěřit, že jsi tak vlhká.“

„Já..., omlouvám se,“ koktala zahanbeně. „Nikdy..., to až s tebou.“

„Ne, maličká, nemusíš se omlouvat. Jsem rád, že tě dokážu tak lehce vzrušit. Ale teď si svlékni šaty.“

Ztuhla. Až příliš se to podobalo chladnému rozkazu, který té noci už slyšela. Nicméně neznělo to jako předtím, jeho hlas překypoval něhou a z očí sálala touha a hladový žár.

„Já...“ Blaise se podívala na lampu. „Raději zhasnu.“

„Ne, chci se na tebe dívat.“

I ona se chtěla dívat, přiznala si Blaise s upřímností, která ji šokovala.

Ohromeně sledovala, jak si pomalu rozeplnul knoflíky košile, tenkou látku si přetáhl přes hlavu a odhodil stranou. Pak si lehl na záda a uvelebil se na měkkých dekách. Svalnaté tělo měl nahé a horká pokožka se leskla v matném osvětlení.

Pak byla řada na Blaise. S nesmírnými obtížemi si svlékla šaly i spodní prádlo. Prsty se jí nervózně chvěly a měla co dělat, aby rozeplula všechny knoflíčky. A to všechno dělala, zatímco ji její manžel upřeně sledoval a čekal.

Když se konečně zbavila posledního kousku prádla, jeho azurové oči plály syrovou touhou.

„Chci tě,“ zašeptal. „Pojď ke mně.“

Se sklopeným zrakem si Blaise lehla vedle něho, opatrně, aby se jejich nahá těla nedotkla. Jenže tohle neměl v plánu. „Ne, posad' se na mě, maličká.“

Blaise prudce otočila hlavu a nechápavě se na něho podívala. „Chci, abys roztáhla nohy a obkročmo se na mě posadila. Takhle to bude méně náročné pro mé zranění.“

„Copak... takhle to jde?“

Pobaveně se usmál. „Málem jsem zapomněl, že ještě existuje nevinnost.“

Blaise se uražené zamračila, ale než mohla cokoliv říct na svou obhajobu, Julian tiše dodal: „To nebyla kritika, maličká. Každý muž chce, aby jeho žena byla panna.“ Jeho smutný pohled Blaise udivil, ale jen do té doby, než netrpělivě prohlásil: „Tak už se přestaň dohadovat a nasedni na mě jako na koně.“

Vzpurně zvedla bradu. „To nemůžeš myslet vážně. Dámy jezdí bokem.“

Julian se na chvíli zarazil, ale pak se usmál. „To jsi takhle natvrdlá schválně? Využij svůj vrozený talent pro improvizaci a už nasedni.“

Její ostych byl náhle ten tam. Posadila se, podívala se mu přímo do očí a pak váhavě přehodila pravou nohu přes jeho boky.

„Opatrně,“ zamumlal. Vzal její zadeček do dlaní a pomalu ji usadil trochu na levou stranu.

Byl to zvláštní pocit takhle na něm sedět. Na citlivé pokožce nahých stehen cítila pevné mužské svaly, vzrušený žár... a jeho pevný úd, který se jí otíral o břicho.

„Neublížila jsem ti?“ zeptala se.

„Ne, vůbec ne.“

UVědomila si, že jí upřeně zírá na nahá řadbra, jež vykukovala z pramenů černých vlasů. Byl to vášnivý pohled muže, který očekává uspokojení. V odpověď cítila, jak její prsa tuhnou, bradavky se nalévají touhou.

Zdalo se, že její potřebu vnímá, protože zvedl ruce a uchopil oblé prsy do dlaní. „Minule to bylo všechno špatně,“ řekl něžně. „Slibuji, že tentokrát to bude jiné. Nebudu hledat jen své uvolnění, ale nejdříve ukojím tebe.“

Věřila mu a poslušně se sklonila, aby mohl růžové hroty ucho pit mezi rty. Vlahý dotek jeho úst rozechvěl každíčký nerv jejího těla. Blaise slastně vydechla, ruce si opřela o jeho pevnou hrud a roztouženě se přitiskla.

Pohrával si s pevnou bradavkou, laskal ji svým jazykem, svíral ji mezi rty, něžně okusoval a vášnivě sál, dokud se Blaise celá nechvěla a nevzdychala vzrušením. Pak citlivý květ opustil, avšak jen proto, aby se věnoval druhému. Tiché zvuky slastného sání byly stejně vzrušující jako pevné mužství pulzující mezi jejími stehny.

Náhle Julian zašeptal: „Nadzvedni boky, maličká, a vezmi mě dovnitř.“

Dychtivě uposlechla. Její touha byla tak silná, že byla ochotná udělat, oč ji požádal. Chvějící se vzrušením se nepatrně nadzvedla, Julian ji oběma rukama popadl za boky a nasměroval tak, aby usedla přímo na jeho pevné mužství.

„Opatrně..., to je ono..., ach..., láska.“

Blaise ohromeně zalapala po dechu, zavřela oči a tiše seděla. S tak velkým mužstvím uvnitř se bála pohnout.

„Podívej se na mě.“ Když uposlechla, něžně jí z tváře odsunul zatoulané prameny černých vlasů. „Bolí to?“

„Ne,“ vydechla. „Ne moc.“

„Jak se cítíš?“

Blaise na chvíli zaváhala. Snažila se najít vhodná slova, kterými by vyjádřila své pocity. „Plná..., horká..., jako bych se mohla spálit, kdybych se špatně pohnula.“

Smyslně se usmál. „Ne, láska, shoříš, když se pohneš *správně*.“

A pak se začal pomalu, jen polehoučku vlnit a ukazoval jí, co tím *správným* pohybem vlastně myslel. Blaise omámeně zalapala po dechu. Byl uvnitř ní tak tvrdý, horký, tepající spalující touhou. Náhle se lekla a chtěla se odtáhnout, ale Julian jí to nedovolil. Pevně ji chytil v pase a prudce, nemilosrdně vyrazil kupředu. Zas a znovu, opakovaně do ní vrážel svůj dlouhý, pevný úd, napínal ji a rozevíral, klouzal po vlhké touze jejího vzrušení.

Blaise vykřikla, ne však bolestí, ale rozkoší, která se začala rozlévat celým jejím tělem. Už nedokázala jen tak klidně sedět. Zoufale se k němu přitiskla ve snaze pohltnout co největší část jeho těla, rozpustit se v jeho náruči a splynout v jednu bytost.

„Pojď, maličká, pojď.“

Tichý rozkaz spolu s pravidelnými pohyby pevného mužství ji jistě a neomylně dovedl až k samotnému vyvrcholení. Potem zborcené tělo se začalo otřásat křečovitými stahy uvolnění a náhle jí až ze samotné hloubi duše unikl zastřený výkřik. Poté se Blaise bezmocně zhroutila na mužnou hrud a ohromeně lapala po dechu.

Chvilí trvalo, než si uvědomila, že tvář tiskne do prohlubně mužského ramene, že ji Julian hladí po zádech a nehýbe se, i když uvnitř ní je ještě stále pevný a dlouhý.

Zprvu ji to překvapilo, pak si však vzpomněla na jeho slib, že nejdříve uspokojí ji, a uvědomila si, že nesdílel stejnou rozkoš, kterou jí nesobecky poskytl. Znovu pocítila vzrušení. Jejich milování ještě nebylo u konce.

„Ublížil jsem ti?“ zeptal se.

„Ne,“ odvětila zastřeným hlasem. Na spáncích cítila tlak jeho rtů a věděla, že po ní stále touží.

„Myslíš, že bys to všechno zvládla ještě jednou?“

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Ano..., prosím..., prosím.“

Usmál se její dychtivosti a krátce ji políbil. Pak ji mírně nadzvedl a rty pomalu klouzal po štíhlém hrdle až k plným prsům.

Netrvalo dlouho a dychtivé polibky a erotické doteky ji přivedly zpátky na vrchol vzrušení. Jeho hladové rty v ní vyvolaly tiché sténání, které se posléze změnilo v hlasité vzdechy. Přirážel do ní stále hlouběji a hlouběji, dokud její vášeň neexplodovala a neroztříštila se v orgasmu tak silném, že Blaise nemohla dělat nic jiného, než jen se ho pevně držet.

Julian cítil její křečovitě uvolnění a naposledy prudce vnikl dovnitř, než s hlasitým výkřikem vypustil své horké semě. Pevně ji objal kolem ramen a držel ji, dokud všechna životadárná tekutina neskončila uvnitř jejího těla.

Když bylo po všem, oba leželi, zcela zbavení energie ztěžka lapali po dechu a jejich potem pokrytá těla se tiskla k sobě.

Příliš vyčerpaná, než aby se mohla pohnout, Blaise unaveně vzdychla a zavřela oči. Tentokrát to bylo jiné, něžné. Milovali se, nejen stvrzovali své nechtěné manželství. A bylo to mnohem vyrušující a úchvatnější, než si jen

kdy dovolila doufat. Sexualita, kterou jí Julian ukázal, byla důkazem toho, že není chladný Angličan, čeho se tolik obávala. Ne, vůbec nebyl chladný. Snad nakonec neudělala tak strašnou chybu.

To byla její poslední myšlenka, než usnula.

Julian tiše ležel, ignoroval bolest v pravém stehně a nasával vůni horkého ženského těla, které se k němu tisklo. Jeho myšlenky poletovaly nazdařbůh.

Nechtěl si vzít tuhle malou divošku, jež měla tak blízko k vyvolání skandálu, ale nakonec se ukázalo, že to snad nebude tak spalné. Jejich druhé milování ho překvapilo. Bylo to dokonce lepší, než doufal. Její tělo se v jeho ruku probouzelo k životu jako hudební nástroj, kdežto v jejích ruku se zase probouzela jeho duše. Duše, která zemřela s Carolinou...

Nesmí neustále myslet na minulost... ani na budoucnost. Zítra bude dost času na to, aby se postavil svým příznakům. Až zítra, až se se svou nechtěnou novou ženou vrátí na Lynden Park.

Opatrně položil Blaise vedle sebe, pak vstal a sfoukl lampu. Lehl si zpátky na měkké deky, oba je přikryl, objal svou malou cikánku a zjizvenou tvář zabořil do hebkých pramenů černých vlasů. Pomalu vdechoval sladkou vůni a nakonec usnul.

Na tváři cítil bičující prsty deště. Vítr mu čuchal vlasy a chladný vzduch se mu dostával pod kůži. Neustále před sebou viděl Caro-linu. Její vzpurně vystrčenou bradu, vzdor v očích, lhostejnost nad faktem, že ho zradila s jeho nejlepším přítelem. Jakmile však zloba ustoupila alespoň natolik, aby mohl myslet, uvědomil si, že se musí vydat do deště a svou nezodpovědnou ženu hledat. Carolina nebyla dobrá jezdyně, a přesto si v takovém počasí nechala osedlat koně a vyjela z domu, aniž by myslela na začínající bouři a blížící se noc.

V dálce spatřil temné obrysy ruin starodávných hradeb. Zborčené hromady kamenných zdí bývaly jejím oblíbeným útočištěm. Určitě tam bude i dnes, tím si byl jistý. Nicméně přes stále hustější provazce deště neviděl Carolinu ani jejího koně.

Pak na úpatí polorozbořené zdi spatřil temný stín. Vyděšeně zíral na nehybnou siluetu štíhlé postavy a začal se ho zmocňovat děs.

Se srdcem tlukoucím až v krku seskočil z koně a poklekl vedle ní. Chvějícími se prsty se dotkl deštěm zvlhlé tváře, bledých rtů, křehkého hrdla, kde necítil žádný pulz.

Bože, prosím...

Jeho tichá modlitba zůstala nevyslyšena. Náhle spatřil, jak mezi plavými vlasy vytéká stužka temné krve, mísí se s deštěm a pomalu barví, okolní půdu.

Dobrotivý bože, ona je mrtvá...

Živá noční můra vytrhla Juliana ze spánku. Prudce se posadil a snažil se popadnout dech.

Když si uvědomil, kde je, pomalu se začal uklidňovat. V přítmi cikánského stanu viděl křehkou siluetu štíhlé ženy. Jeho ženy. Jeho nové ženy. Blaise, ne Caroliny. Její vlasy jsou černé, ne plavé.

Naštěstí ji neprobudil. Všechno je v pořádku. Přesto, jen aby se ujistil, natáhl ruku a dotkl se jejího hrdla, kde s uspokojením nahmatal pravidelný pulz.

Znovu si lehl, hleděl do tmy a snažil se odehnat živé vzpomínky.

Když se Blaise brzy ráno probudila, byl pryč. Vstávala pomalu, poněvadž se nechtěla vzdát příjemného snu a postavit se nezvyklé bolesti mezi stehny. Jenže takhle se asi cítí každá novopečená nevěsta.

Jako ve snách Blaise zvedla ruku a konečkem prstu se dotkla opuchlých rtů. Nevěsta. Manželka vikomta Lyndena. Juliana.

Tvář zabořila do měkké deky, která ještě stále voněla jeho nahou kůží, a se slastným úsměvem myslela na to, co se včera v noci přihodilo. Na jejich vášnivé milování a nestoudné věci, které spolu dělali. Pocítila hřejivé chvění. Pokud takhle vypadá manželství, pak mu chtěla dát ještě jednu šanci. Byla připravená začít nový život s naprostým cizincem, ale ještě stále se nemohla vyrovnat s představou, že by měla opustit své cikánské přátele a odjet se svým manželem na jeho rodinné panství.

Blaise konečně odhodila přikrývku a posadila se. Cítila štiplavou vůni kouře a věděla, že cikánský tábor se probudil do nového dne. Rychle se umyla ve vědru čisté vody, které stálo před stanem, oblékla se a pospíchala do lesa vykonat potřebu.

Právě se vracela, když zahlédla Juliana, jenž za pomoci hůlky pomalu mířil jejím směrem. Rozběhla se k němu, aby ho ušetřila zbytečné námahy a bolesti. Čím více se blížila, tím divočeji jí bilo srdce. Už se stačil převléknout a v bílé košili a modrém kabátci vypadal každým coulem jako gentleman. Jeho ryzí krásu jí vzala dech. Ranní slunce se odráželo v pramenech plavých vlasů a jeho azurové oči dostaly nádech barvy modrého nebe.

„Dobře, že jsi vzhůru,“ poznamenal Julian suše. „Právě jsem se vrátil od Kilgora, kde jsem nechal naložit zavazadla. Odjedeme hned po snídani.“

Blaise na něho zklamaně hleděla. Snad bylo příliš očekávat něžná slůvka láskyplného vyznání, ale přání dobrého dne by ho jistě nezabilo.

V jeho zachmuřeném výrazu však nebylo po něze ani stopy. „A zbav se těch příšerných šatů dřív, než vyjedeme.“

Blaise instinktivně zvedla hlavu. „Když sis myslel, že jsem cikánka, to ti mé šaty nevadily.“

„Dovol mi, abych tě opravil. Nikdy se mi na tobě nelíbily a ty nejsi cikánka. Jakmile přijedeme na Lynden Park, okamžitě nechám poslat pro modistku, aby tě vybavila novým šatníkem. Jako manželka vikomta máš jistou pozici, kterou musíš zastávat.“

Pak se obrátil a bez dalšího slova odešel. Blaise tam tiše stála, nevěřicně sledovala, jak ji opouští, a přemýšlela, co udělala špatného, že si zasloužila Julianův hněv. Tenhle muž v mizerné náladě jistě nebyl tentýž, který jí v noci poskytl takovou něhu a rozkoš. Byl to onen chladný cizinec, za něhož se provdala a který se jí tak necitelně zmocnil. Jeho prudké změny chování ji znepokojovaly více, než si chtěla přiznat. Dokonce ani sir Edmund nebyval tak náladový.

Co se dá dělat, pomyslela si Blaise. Jednou se za něho provdala a bude se muset naučit s ním žít. S pocitem zklamání šla najít Pannu.

Netrvalo dlouho a do tábora vjel Lyndenův kočár v doprovodu druhého, ve kterém seděla Blaisina komorná Sára a Julianův sluha Terral. Zdálo se, že Sáru pobyt její paní v cikánském táboře nikterak nepřekvapil, ba právě naopak.

„Jeho lordstvo mi sdělilo, že jste se rozhodli strávit svatební noc s vašimi přáteli,“ řekla komorná dojatě. „Musím uznat, že to je od něho velmi romantické.“

„Asi ano,“ souhlasila Blaise váhavě. Udivilo ji, že Julian tak pohotově překrucuje pravdu ve svůj prospěch, na druhou stranu však byla ráda, že se zpráva o jejím útěku nestala veřejnou záležitostí.

Jakmile Sára vyložila cestovní brašnu, Blaise se vrátila do stanu, aby se převlékla z prostých šatů služebné do svých pečlivě uložených v kafru. Jednalo se o zelené mušelínové šaty s krémově zbarvenou kašmírovou šálou a rukavicemi z kozinky. Nakonec si na vyčesané vlasy usadila elegantní klobouk a upevnila ho zelenými stuhami, které si uvázala pod bradou.

Její manžel byl s novým vzhledem zřejmě spokojen, poněvadž když ji znovu uviděl, souhlasně přikývl. „Jsi připravená?“

„Ano, ale... ještě bych se ráda rozloučila.“

Nic proti jejímu rozloučení s cikány nenamítal, ale stál opodál a vypadal netrpělivě. Přesto v sobě našel dostatek slušnosti, aby Miklosovi poděkoval za ubytování. „Rád bych ti tvou laskavost oplatil. Ujišťuji tě, že ty i tvá rodina jste na mých pozemcích kdykoliv vítáni. Lynden Park je nedaleko od Huntingdonu.“

„Já vím, mylord, znám to tam,“ odvětil Miklos. „A s radostí vaši – pozvání přijímám. Za několik týdnů se budeme vracet nazpátek na sever, pak se uvidíme. Nejdříve nás však čeká koňský trh.“

Blaise věděla, že své přátele neuvidí celé týdny, a už teď jí bylo smutno. Naposledy se objala s Miklosem a řekla: „Pospěšte si, ať na vás dlouho nečekám.“

„Ano, paní, budeme se snažit. Ty však potřebuješ čas, aby ses naučila novému způsobu života. Privítat na prahu svých dveří cikány, to by ti nemuselo přlíti prospět.“

„Ty moc dobře víš, že je mi to jedno.“

„Ano, to vím, ale teď jsi urozená lady a jako taková máš jisti' povinnosti. Nesmíš zapomínat na dobré jméno rodiny.“

Pak se rozloučila ještě s Pannou. „Dávej na sebe pozor, Rauniyog.“

„Ty také, matko.“ S očima zalitými slzami starou ženu naposledy objala a otočila se k odchodu.

Julian jí pomohl do kočáru a vyskočil za ní. Jejich sluhové pojedou za nimi ve voze vypůjčeném od lorda Kilgora.

Jakmile se kočár rozjel, Blaise se přilepila k oknu a sledovala, jak cikánský tábor mizí z dohledu. Chvilí jí trvalo, než se uklidnila a podívala se na svého manžela, který seděl vedle ní. Usadil se v rohu a opatrně natáhl pravou nohu.

Blaise polkla bolest z loučení a rozhodla se pro zdvořilou konverzaci. „To bylo od tebe milé, že jsi pozval Miklose na své panství.“

Julian pokrčil rameny. „Poté, co jsem tak dlouho využíval jejich pohostinnost, to bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat..., i když u mě jistě budou pytláčit. Musím upozornit hajné, aby se po příjezdu tvých přátel raději dívali jinam.“

„Bolí tě noha?“ zeptala se Blaise, když viděla jeho úšklebek.

„Ne, jen trochu ztuhla.“

Až tak docela mu nevěřila. Kolem modrých očí viděla hluboké vrásky a podezřívala ho, že po včerejší námaze trpí víc, než chce přiznat.

„Nechceš, abych tě... namasírovala?“

„Děkuji, ale ne. Bude stačit, když nebudeš utíkat, abych tě nemusel honit.“

Blaise sebou prudce šklubla. Mohl její nabídku odmítnout, aniž by jí připomněl, že je za jeho bolest zodpovědná. Pevně sevřela rty a podívala se stranou. S ohledem na jeho zranění byla připravená jeho výkyvy nálad tolerovat, ale doufala, že to nebude navždy.

Cesta byla tak pohodlná, jak jen může být v luxusním kočáře taženém párem rychlých koní, ale pokud Blaise doufala, že jí bude dělat společnost zamilovaný novomanžel, pak se hluboce mýlila. Julian ji zcela očividně ignoroval. Nezdálo se však, že by chtěl být záměrně hrubý. Jeho myšlenky se zřejmě potulovaly někde hodně daleko. Blaise se rozhodla, že mu poskytne jistou míru soukromí, opřela se o pohodlné polštáře a pozorovala podzimní krajinu.

O několik hodin později zastavili v zájezdním hostinci na krátké občerstvení a výměnu koní, ale ani tam Julian nebyl vstřícnější než předtím v kočáře, ba právě naopak. Blaise cítila, jak jeho napětí stoupá každým dalším kilometrem, kterým se blíží k Lynden Parku. Vyprázdnil několik pohárů vína a vrátil se do kočáru v ještě chmurnější náladě, než ho opustil.

A když se Blaise konečně pokusila přimět ho k hovoru, vzápětí litovala, že raději nezůstala zticha.

„Až přijedeme domů, poznám někoho z tvé rodiny?“ zeptala se.

„Nemám rodinu.“

„Žádnou? Vůbec nikoho?“

„Nějaké vzdálené bratrance; o kterých bych raději ani nemluvil.“

Blaise pochopila, že zvolila špatné téma, a raději přešla na jiné. „Nemyslíš, že bych měla o Lynden Parku něco vědět? Vždyť to teď bude můj domov.“

„Brzy ho uvidíš. Za půl hodiny jsme tam.“

Blaise se na něho zkoumavě podívala. „Ty nejsi ze svého návratu domů příliš nadšený, nemýlím se?“

„Ne, to nejsem.“

„Proč ne?“

Zpražil ji tvrdým pohledem. „Nejvýstižnější by bylo, kdybys řekl, že na něj nemám zrovna nejpříjemnější vzpomínky.“

„Vzpomínky na tvou bývalou manželku?“

Neodpověděl, jen odvrátil hlavu a zadíval se na zelené pastviny.

„Snad by bylo lepší, kdybys o tom mluvil. A jako tvá žena bych přece měla vědět, co se stalo.“

„Už jsem ti jednou řekl, že tohle téma je pro mě uzavřené.“

„Měl by ses bránit. Terral říkal...“

Julian hlasitě zaklel. „Nechci, abys od sluhů sbírala klepy, je to jasné?“

„To nejsou žádné klepy. Jen jsem se prostě snažila o svém budoucím manželovi něco zjistit. Kdybys *zabil* svou první ženu, myslím, že bych si to zasloužila vědět dřív, než bych se stala tou druhou.“

„Zabil jsem ji.“

Blaise sebou škubla. Drsná odpověď ji překvapila. „Tomu nevěřím,“ odsekla.

„Nic o tom nevíš.“

„To máš pravdu, a právě proto se to snažím zjistit.“

Když Julian upřel na Blaise planoucí pohled svých modrých očí, na malou chvíli přestala dýchat. „I kdybys něco tak strašného udělal – čemuž nevěřím –, byla by to jistě jen nehoda. Musí existovat nějaké rozumné vysvětlení.“

Julian zaťal zuby. Vůbec se mu nelíbilo, že se ho snaží hájit. On *byl* vinen. A Blaise nemá právo na to, aby se ho snažila zbavit pocitu viny.

MLčky seděl a v mysli se mu odehrával otřesný příběh. Všechno to bylo tak živé, jako by se to stalo včera a ne před čtyřmi roky. V uších slyšel Vincentův rozzlobený hlas. *Tys ji zabil, ty zatracený bastarde! Tys ji zabil!* Vincent Foster. Jeho přítel a soused. Milenec jeho ženy.

Julian se chtěl bránit, říct něco na svou obhajobu, ale nemohl čelit kruté pravdě. Sice nevystřelil smrtelnou ránu, ale přesto byl vinen. Nebýt jeho hněvu, Carolina by nikdy nezemřela. To on ji vyhnal do bouře...

Blaise ho ponechala bolestným vzpomínkám a stáhla se do rohu kočáru. Litovala, že započala nepříjemné téma. Litovala, že se stala jeho ženou. Bylo zřejmé, že Julian má jednou provždy zlomené srdce. Ona nebyla nikým jiným než nevídaným narušitelem jeho vnitřního světa.

O chvíli později kočár zpomalil a odbočil z hlavní cesty. Netrvalo dlouho a projeli tepanou branou porostlou břečťanem. Kola kočáru skřípala po štěrce sypané příjezdové cestě, kterou obklopoval nádherný park. Náhle Blaise před sebou uviděla impozantní dům.

Nádhera, byla její první myšlenka. Vysoká budova se skládala z jednoho dlouhého hlavního křídla a dvou kratších, obklopujících dlážděné nádvoří. Vše bylo vystavěno ze žlutého pískovce, který ve slunečních paprscích doslova sálal hřejivým teplem. Nádherný a poklidný dům stál a koupal se v podzemních paprscích hřejivého slunce, jeho vysoká okna zářila jako brilianty.

Blaise ohromeně zírala před sebe. Očekávala zanedbaný dům se zavřenými okenicemi, kde dlouho nikdo nepobýval. Taková krása jí prostě vyrazila dech. Za hlavní budovou byla vidět řada dalších a hned za nimi velká zahrada a sad. Na první pohled bylo zřejmé, že tady žije urozený a bohatý šlechtic.

„Je tu nádherně,“ zamumlala Blaise. Seděla na okraji sedadla a vykláněla se z okna. Málem zapoměla, že se její manžel honosí tak významným titulem a bohatstvím. Skoro nemohla uvěřit, že panství patří skutečně jemu.

Rovněž zapoměla na Julianovu nechuť vrátit se do domu svých předků, jen však do chvíle, než kočár zastavil před hlavním vchodem.

Blaise se zvědavě podívala na svého manžela, nicméně ten jen seděl, upřeně hleděl na dům a nehýbal se. A to ani když lokaj otevřel dveře a vyčkával, až jeho pán vystoupí.

Juliane?“ řekla Blaise stísněně.

Zdálo se, jako by byl duchem nepřítomen. Pak se na ni udiveně podíval.

„Jsi v pořádku?“

„Ano.“

„Pak tedy můžeme jít?“

Po jeho přikývnutí přijala lokajovu nabízenou pomoc a vystoupila z kočáru. Počkala na Juliana a pak společně přešli nádvoří a vystoupali po majestátním schodišti.

Než však došli k poslednímu stupni, Julian ji zastavil. „Než budeme pokračovat,“ řekl tichým hlasem, „cítím jako svou povinnost upozornit tě na zodpovědnost, kterou jsi na sebe převzala tím, že ses stala mou chotí. Jsi manželka vikomta Lyndena a jako taková se budeš chovat s náležitou patřičností, jež se sluší u dámy tvého postavení.“

Blaise jen ohromeně zamrkala. V tónu manželova hlasu slyšela chladnou příkrost svého nevlastního otce. A navíc se zdálo, že ještě neskončil.

„Už i tak jsem jméno své rodiny vlácel bahnem a nechci, aby se dostalo do dalšího skandálu dřív, než utichne ten první. Nechci být terčem posměchu kvůli žádnému tvému nerozváznému činu. Je to jasné?“

„Ano, můj pane, samozřejmě,“ zamumlala Blaise upjatě. Takže on se chce vyhnout skandálu? Chce řádnou a vychovanou ženu? Nu, zřejmě nedokáže uniknout z pout, která ji k němu vážou, ale zcela jistě dokáže zařídit, aby sňatku s ní náležitě litoval. A když se jí bude chtít, spustí takovou lavinu skandálů, jakou ještě neviděl.

Blaise hrdě zvedla hlavu a zdolala poslední stupně mramorového schodiště.

Dveře jim otevřel majordomus s netečnou tváří, kterého jí Julian představil jako Hedgese. „To je má žena, lady Lyndenová. Jsem si jistý, že ji všichni náležitě přivítáte.“

Hedges se formálně uklonil. „Zajisté. Vítejte, lady. Mohu vám poblahopřát k vašemu sňatku? A také doufám, že mohu říct, pane, jak jsme všichni rádi, že jste opět doma.“

„Děkuji ti, Hedgesi.“

Blaise si všimla, že ačkoliv byl majordomus zdvořilý a úslužný, v jeho hlase chyběla sebemenší srdečnost. Rovněž si uvědomila, že Julian nevyjádřil nad svým návratem domů ani náznak nadšení. Neustále se rozhlížel kolem sebe, jako by čekal, že se z nějakého kouta vynoří zlý duch.

Interiér domu byl stejně tak úchvatný a noblesní jako jeho exteriér. Velká vstupní hala se pyšnila dvěma schodišti s mahagonovým zábradlím a obrovským křišťálovým lustrem, který odrážel světlo snad ve všech odstínech duhy. Kamkoliv se Blaise podívala, uviděla nákladný a elegantní nábytek, jenž hovořil o bohatství a dobrém vkusu svého majitele.

Když uviděla dlouhou řadu sloužících v uniformách, uvědomila si, že majordomova škrobenost se přenesla i na ostatní zaměstnance domu, včetně postarší hospodyně s měděnými vlasy, kterou jí Julian představil jako paní Hedgesovou.

Paní Hedgesová se uklonila a přivítala svého pána a novou paní se stejnou upjatostí jako její manžel.

„V současnosti nemáme dostatek personálu, lady,“ poukázala paní Hedgesová, „jak jistě sama vidíte, ale dům byl dlouho uzavřen. Poněvadž jeho lordstvo bylo tak dlouho nepřítomno, nebylo třeba dalších sluhů. Ale teď, když se vrátilo, budete si přát zaměstnat ještě další?“

Blaise nevěděla, zda její projev není kritikou pánovy dlouhé nepřítomnosti, a proto se zkoumavě podívala na Juliana. Rovněž doufala, že se snad k návrhu své hospodyně vyjádří, poněvadž s vedením tak velkého domu neměla žádné zkušenosti. Julian však mlčel a upřeně zíral do zadní části haly. Blaise by zajímalo, co tolik upoutalo jeho pozornost, proto jen pokrčila rameny a řekla, že si o tom promluví se svým manželem a dá hospodyně vědět.

Žena chladně přikývla a Blaise se zoufale snažila nepříjemnou atmosféru nějak odlehčit.

Vtom se na ni Julian podíval a jeho pohled byl stejně neosobní jako jeho sloužících. „Jsem si jistý, že si po dlouhé cestě budeš chtít odpočinout. Paní Hedgesová, ukázala byste lady její pokoje?“

Blaise cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva. Čím dál tím více chápala, že je tady nezvanou cizinkou. Nová paní bez manžela, který by ji zbožňoval a podporoval.

Prěsto držela hlavu zdviženou a podívala se na majordoma. „Hedgesi, prosím, pošlete za mnou mou komornou.“

„Zajisté, lady. Jak si přejete.“

Když odcházela za hospodyní, slyšela, jak Julian propouští ostatní sloužící, ale už nedokázala zachytit tichý rozhovor, který následoval mezi ním a majordomem.

* * *

Když Blaise zmizela z dohledu, Julian se obrátil a dlouhým krokem přešel do nejbližšího pokoje, do knihovny. Na příručním stolku stálo několik karaf s alkoholem. Bez rozmýšlení popadl první z nich a nalil si řádnou dávku zlatavé tekutiny, kterou do sebe okamžitě obrátil. Duchové, jimž chtěl čelit, byli zde v domě živější a silnější, než si představoval. Duchové jeho minulosti. Carolinin přízrak. Vstupní hala, kde svou ženu viděl naposledy živou, byla plná jejích obrazů.

Každíčký detail toho osudného dne se v jeho mysli odehrával stále znova a znova, jako by to byl film, který nelze zastavit. Jednou odpoledne se nečekaně vrátil z Londýna, právě když se Carolina chystala na schůzku s Vincentem. Stále ji před sebou viděl, jak tam stála na západním schodišti, oděná v karmínovém jezdeckém úboru, v ruce jezdecký bičík. Stále slyšel její slova.

Ty mě nemiluješ a nikdy jsi mě nemiloval! Staráš se jen o své londýnské dívky!

Ne, nemohl říct, že ji miluje. Cítil ke Carolině náklonnost, ale to bylo vše. Až příliš často ji nechával samotnou a věnoval se svému vlastnému potěšení.

Vzali se z rozumu, jak to lidé jejich postavení dělávají. Od počal ku bylo vše jasné. On poskytne titul a bohatství, ona zdravého dědice. To, že dítě stále nepřicházelo, ho zpočátku nechávalo klidným. Měli čas, nebylo kam spěchat. Byl s jejich svazkem spokojen. A stejně tak Carolina, alespoň se zdálo. Po celé tři roky se ani slůvkem nezmínila, že by od něho očekávala něco víc. Měl za to, že ji poskytuje laskavost, když ji neobtěžuje svým přílišným zájmem. V posteli ho vždy přijímala chladně, tak hledal vášeň u svých milenek.

A takhle to mohlo pokračovat, nebýt náhle Carolininy změny. Najednou po něm chtěla, aby hrál oddaného milence, pozorného manžela. Nenáviděla jeho londýnské přátele, jeho schůzky a zábavy. Vzdal se svých milenek, jenže to jí nestačilo. Chtěla jeho srdce a jeho duši, což ho od ní jen odhánělo.

A osamělá, zhrzená žena byla počátkem katastrofy.

„Nu co, pořídila jsem si milence!“ křičela na něho toho odpoledne.

Šok z náhlého odhalení mu vzal dech. Pak ji popadl za ramena a prudce s ní zatřásl. Chtěl vědět, co tím myslí.

S pláčem se mu vytrhla. „*Vincent mě zbožňuje! Ten se mnou nikdy nezachází jako s kusem nábytku.*“

To jméno přišlo jako úder pěstí do žaludku. Jeho dávný přítel z dětství a jeho soused je teď milencem jeho manželky? Vincentova zrada ho zasáhla více než nevěra Caroliny. Když vyběhla z domu, zůstal jen tupě stát, protože byl příliš otřesený, než aby ji následoval. Jediné, co mohl dělat, bylo, představit si svého přítele se svou ženou...

Julian si nalil další sklenici, přešel přes místnost a klesl do koženého křesla. Sklonil hlavu a tvář ukryl do dlaní.

Nemiloval ji dost, aby tomu zabránil. Poskytl jí příliš mnoho svobody, často ji ignoroval, a když konečně pochopil hloubku její hořkosti, už bylo pozdě.

Kdyby jí byl lepším manželem, Carolina by ještě stále žila a jeho by nepronásledoval sžíravý pocit viny. Vincent by jí byl lepším manželem. Vincent jeho ženu miloval více, než kdy on byl schopen.

Nemyslel si, že by Carolina jeho city opětovala. Jeho žena byla rozmazlená, příliš soustředěná sama na sebe a od malička dostala vždy to, co chtěla. A najednou tomu bylo jinak. Její manžel jí neposkytl, co po něm požadovala. Julian si uvědomil, že tím, že si pořídila milence, se v něm snažila probudit žárlivost. Nebo se mu nevěrou s jeho nejlepším přítelem chtěla pomstít. A přesto, Vincent ji tolik miloval. Vincent byl její smrti skutečně zničen. Zešlel natolik, že vykonstruoval ono obvinění a obvinil Juliana, že svou ženu zabil.

Koneckonců, k jeho podezření existoval dobrý důvod. Vždyť všichni sloužící na Lynden Parku slyšeli jejich hádku a viděli, jak se lord Lynden pouští za svou ženou. Rozhodně mu nepomohlo ani to, že se po její smrti stáhl do sebe a vyhýbal se svým přátelům a sousedům. Nejhorší však byly zničené pohledy Carolininy rodiny. Nevěděli, koho mají vinit, ale on to věděl. To on byl zodpovědný za její smrt. Jedině on tomu mohl zabránit. Vina ho spalovala jako ohnivý plamen a nakonec ho vyhnala z rodného domu a uvrhla do náruče války. Musel zaplatit za to, že žil, když Carolina zemřela. Nikdy si to neodpustí.

A teď? Vrátil se domů ve snaze vypořádat se s minulostí, úkon čít svůj dlouhý exil, očistit jméno své rodiny a svou poskvřenou pověst. Jenže duchové byli ještě stále příliš živí.

A navíc dovezl s sebou novou manželku.

Snad o půl hodiny později se Julian konečně vzpamatoval a se zamračením si vzpomněl na Blaise. Ucítit další palčivý pocit viny. Jeho nová žena si první den v novém domě zaslouhuje, aby se k ní choval alespoň zdvořile a pozorně. To nejmenší, co pro ni mohl udělat, bylo postarat se, aby se v domě co nejrychleji zabydlela. Nechtěl vejít do Carolininych pokojů, ale teď mu jeho nechuť připadala hloupá a zbabělá. A rozhodně nebylo moudré

se ke své nové ženě chovat se stejným nezájmem jako k té první. Ode dneška by si měl dávat lepší pozor.

Julian si uvědomil, jak byl celý den nezdvořilý a hrubý, a unaveně si povzdychl. Zahleděn do vlastních starostí málem zapomněl na svůj slib ze včerejší noci, že se bude o Blaise náležitě starat a věnovat se jí.

Julian odložil prázdnou sklenici a vstal. Právě došel k západnímu schodišti, když uslyšel zvláštní šustění a výkřik: „*Pozor!*“

Vzhlédl a spatřil, jak se k němu dolů po schodišti řítí vypuštěná střela.

Stěží si stačil uvědomit, že to není koule z pistole, ale mladá žena – jeho mladá žena –, která jede po leštěném zábradlí dolů. Julian se rychle zapřel a natáhl ruce ve snaze zachytit ji. Nějakým způsobem se mu podařilo zmírnit její rychlost a ona jako zázrakem dopadla na nohy. Držel ji za ramena a několik dlouhých vteřin na ni zíral, než pochopil, co se vlastně stalo. Ta nenapravitelná uličnice se sklouzla po zábradlí a málem ho srazila k zemi.

Julian rozzlobeně zasyčel: „Co si zatraceně myslíš, že děláš?“

Blaise po něm šlehla uraženým pohledem a v jejích fialkových očích se objevil vzdor. „Co asi?“

„Doufám, že máš k neuposlechnutí mého výslovného rozkazu chovat se jako dáma nějaký pádny důvod.“

„Tvého rozkazu?“

„Ano, přesně tak, mého rozkazu!“

Blaise se mu vykroutila ze sevření a couvla. „Jenže já nejsem tvá služebná, abych přijímala rozkazy, můj pane.“

„Ne, ty jsi lady Lyndenová a já bych byl vděčný, kdybys na to nezapomínala.“

„Což není možné, když mi to každé dvě minuty připomínáš.“

A v té chvíli si oba uvědomili, že nejsou sami. V hale se objevil Hedges, zřejmě přivolaný náhlým křikem. Stál v pozoru a na tváři měl nacvičený výraz lhostejnosti.

V nastalém tichu si odkašlal. „Mohu pro vás něco udělat, lorde?“

„Děkuji, Hedgesi, ale kdybych něco potřeboval, zazvoním.“

Majordomus se uklonil a obrátil se k odchodu.

Julian v duchu počítal do desíti, aby se uklidnil, a pak se obrátil zpátky ke své ženě. „Nejen že se to nehodí, ale mohla jsi ublížit sobě – nebo mně.“

„Když jsem se rozjela, ještě jsi tam nebyl,“ řekla Blaise na svou obhajobu. „A nic se mi nemohlo stát. Po podobných zábradlích jsem sjížděla už snad stokrát.“

„Ano? Skutečně? Takže v tom máš praxi?“

„Ano..., ne. Naposledy jsem to zkoušela jako malá.“

„Což není zrovna nedávno,“ poukázal Julian jízlivě. „Mohla bys mi říct, co tě vedlo k tomu, abys to zkoušela právě v mém domě?“

„Protože to je legrace! A protože tak nudný dům potřebuje trochu rozptýlení. Tvůj dům je úžasný, Juliane, ale atmosféra v něm je přesně tak upjatá a strnulá, jak by si to přál můj nevlastní otec.“

Jedovatá poznámka, kterou ji chtěl umlčet, mu odumřela na rtech. Blaise má pravdu. Jeho dům byl domovem bez radosti.

Julian vzhlédl k masivnímu schodišti s leštěným mahagonovým zábradlím. Byl to vzrušující pohled na nedisciplinovanou mladou dámu, jakou byla jeho žena. A kdyby byl vskutku upřímný, musel by její čin shledat zábavným. Jako chlapec toužil sjet po stejném zábradlí. Naneštěstí, když konečně našel odvahu a pokusil se o to, přistihl ho jeho přísný otec, jenž mu dal pomocí březové větve řádnou lekci.

On zcela jistě nebude svou divokou mladou ženu vychovával tak přísným způsobem. A i kdyby byl tak necivilizovaný a zbil ji, pochybuje, že by uspěl. Blaise potřebuje jemnější zacházení. Což byl fakt, na který neustále zapomínal. Opět se nechal strhnout svým hněvem a jen ji proti sobě popudil. Zřejmě se ještě nenaučil, jak s ní vycházet.

Tón jeho hlasu klesl do tichého varování. „Byl bych ti vděčný, lištičko, kdyby ses nepouštěla do tak riskantních záležitostí. Nerad bych tě tady našel se sraženým vazem.“

A ztratil tak druhou ženu. Nevyslovená myšlenka mezi nimi visela jako ostrý nůž. Julian se znovu podíval na schodiště a nevěřicně zakroutil hlavou. Bylo to jako zázrak, ale obraz Caroliny byl pryč. Blaise svým uličnictvím dokázala zmírnit napětí, které cítil od první chvíle, kdy vešel do domu.

Nicméně Blaise právě teď na Julianových pocitech zřejmě nezáleželo. „Musím si vyžádat tvé svolení ke každému kroku?“ zeptala se.

„Ne, samozřejmě že ne.“

„Dobře. Pak se tedy půjdu projít do zahrady.“

Náhle si všiml, že se převlékla z cestovních šatů a vybrala si oblečení z blankytně modrého sametu. „Teď?“

„Máš snad nějaké námitky?“

„Ne, jen jsem si myslel, že budeš po dlouhé cestě unavená.“

„Po celodenní jízdě v kočáře mi svižná procházka jistě udělá dobře.“

„Obávám se, že dělat ti společnost je pro mě nemožné. Má noha...“

„Nepotřebuji tvůj doprovod. Vlastně bych raději šla sama.“ Na Julianově tváři se objevil náznak okouzlujícího úsměvu. „Zřejmě jsem nebyl nejlepším společníkem, že?“

„Byl jsi zcela *příšerným* společníkem.“

„Omlouvám se.“

Blaise začínala mít prudkých změn jeho nálad tak akorát dost. Jen proto, že se rozhodl být teď na chvíli příjemný, mu neodpustí jeho předchozí chování. „A zítra bych se ráda jela projet, pokud ovšem máš ve stájích nějaké koně. Nechci utéct, jestli to je to, nač teď myslíš,“ dodala, když neodpovídal.

Julian se ušklíbl. „Doufám, že toho se obávat nemusím. Jak dobrý jsi jezdec?“

„Mám dostatek zkušeností, abych bez obtíží zvládla i toho nejdivočejšího koně.“

„Dobře tedy, pak nemám námitek. Koně byli posláni předem, takže Grimes ti osedlá vhodnou klisničku. Doufám jen, že s sebou vezmeš podkoního a nebudeš se vzdalovat za hranice panství. Nechci, abys jezdila sama.“

Blaise pevně sevřela rty. „Děkuji ti, můj pane. Teď se mnou už nemusíš zabývat. Věřím, že zahradu dokážu najít i sama. Viděla jsem ji z okna a paní Hedgesová mi podala vyčerpávající informace o celém domě.“

Obrátila se na podpatku, vyšla ze vstupní haly a nechala Juliana, aby za ní jen ohromeně zíral.

Blaise bez potíží prošla hlavním křídlem, přičemž mýjela pokoje s honosně malovanými stropy a vysokými okny, vykládanými podlahami a vkusně zdobenými krby, měkkými koberci a damaškovými závěsy. Z leštěného nábytku byly odstraněny bílé potahy a vše bylo připravené na jejich návrat. Nicméně Blaise teď domu nevěnovala žádnou pozornost. Všechny její myšlenky se soustředily jen na jejího manžela.

Netrvalo dlouho a narazila na sluhu, který své nové paní ochotně pomohl. Následovala ho k zadním dveřím a brzy se ocitla na slunné terase z leštěného kamene. Obklopila ji úchvatná zahrada vysázená v geometrických tvarech a záplava barev podzimních květů – aster, jiřin, hortenzií a pozdních růží.

Zahlcená vši tou nádherou sešla po schodišti, minula tryskající fontánu zdobenou mramorovými sochami a vydala se po hladké, pískem sypané pěšině. Julian říkal, že nemá nikam jezdit bez dozoru, ne snad? *Však ona svému vznešenému manželovi ještě ukáže.*

Nejen že ji pobouřil jeho britký rozkaz, ale ještě stále se cítila uražená celodenním nezájmem, tím, že jí nechtěl nic říct o své bývalé ženě, a také tím, že ji káral před svým služebnictvem.

Jenže ona se jen tak nezalekne! Ať už jí rozkáže cokoliv, udělá přesný opak. A začne s tím hned teď, aby si Julian nezačal myslet, že nad ní má nějakou moc.

Blaise se podívala přes rameno k úchvatnému domu. Legálně je sice Julian její manžel a pán, jenže zanedlouho se přesvědčí, že si nevzal poslušné dítě ani dobře vycvičenou fenu, která by se posadila na zadek po každém jeho rozkazu.

„*Ne* mylady, já nevím, jestli mohu,“ bránil se podkoní následujícího odpoledne. „Bylo mi řečeno, abych vás doprovázel.“

„Což jsi učinil vsutku jedinečně,“ odvětila Blaise. „Jenže já bych teď chtěla být sama, skutečně.“

„Já nevím...“ Stáje jim zmizely z dohledu a podkoní váhal nechat svou paní o samotě.

„Beru na sebe plnou zodpovědnost.“ Blaise se na něho mile usmála a mladý muž zrudl. „Skutečně, nemusíš mě následovat na každém kroku. Naprosto přesně vím, kde jsme, takže se nemůžu ztratit. A kdyby se tak i stalo, zastavím u nějaké chalupy a zeptám se na cestu. Jsem v naprostém bezpečí.“

Svou žádost pronesla mile, ale neústupně. Kdyby snad neuspěla, byla odhodlaná k drastickým krokům. Prostě by podkonímu ujela a nechala ho někde daleko za sebou. Projede okolní krajinu sama, ať se stane cokoliv. Ne že by jí příjemná společnost mladého podkoního vadila, jen se nemínila podvolit diktátorskému chování svého vznešeného manžela.

Zběsilý útěk naštěstí nebyl nutný. Podkoní se po chvíli zastavil, otočil koně a s pokývnutím hlavy se rozjel ke stájím.

Opojená svým úspěchem a s vyhlídkou volného odpoledne Blaise pobídl svého koně ke klusu.

Když krátce po obědě zašla do stájí a požádala o vhodného koně, nemohla být s výběrem spokojenější. Temperamentní kobylka na štíhlých nohách se dokonale shodovala s její náladou. Už se nemohla dočkat, až poruší zákaz svého urozeného manžela a bez doprovodu prozkoumá celé panství a jeho nejbližší okolí.

Blaise ohromně vydechla, zaskočila ji krása, která se před ní rozprostírala. Včerejší slunečné počasí vystřídala zatažená obloha, po které se líně převalovaly těžké mraky, ale navzdory tomu Julianovo panství vypadalo úchvatně. Zvlněné pastviny narušovaly jen čerstvě pooraná pole, rozlehlé sady a občas shluk farmářských budov nebo domky nájemců.

Blaise tiše obdivovala malebnou krajinu, Julianův domov, a nechtělo se jí věřit, že všechnu tuhle krásu mohl na tak dlouho opustit. Jak se toho mohl vzdát? Narodil se zde a byl vychován ve svém rodném domě, ale zřejmě si toho vůbec nevážil. Blaise, jež neměla čas někde zapustit kořeny, zoufale toužila najít místo, kterému by mohla říkat domov. Chtěla usedlý domácký život, děti a lásku...

Násilně odehnala nechtěné myšlenky. Nesmí se oddávat marným nadějím, poněvadž pak, až se postaví realitě, bude zklamaná. Svůj domov nakonec našla, ale Julianovo srdce nikdy nezíská. A spolu s ním ani budoucnost, po které touží. Ne s tak příšerným začátkem jejich manželství, ne se záhadnou tragédií, jež se odehrála v jeho minulosti.

Blaise věděla, že dostala pokoje jeho bývalé ženy. Paní Hedgesová se nezapomněla zmínit, že první lady Lyndenová si pokoje nechala zařídit podle svého vkusu – ložnici, šatnu i přijímací pokoj, který sousedil s ložnicí pána. Všechno tady bylo elegantní a vznešené, potažené brokátem a sametem rubínově červené a zlaté barvy. Jenže těžký materiál a temné barvy nebyly podle jejího gusta a dlouhé závěsy bránily slunečním paprskům, aby prohrály temné kouty. Blaise pocítila nutkavou potřebu z tohoto místa utéct.

Procházka po zahradě jí včera pozvedla náladu, která však s postupujícím večerem zase poklesla. Večeře s jejím urozeným manželem byla tichou, chladnou záležitostí. Jedli sami ve velké formální jídelně, rozdělení nekonečnou délkou leštěného stolu. Na nenucenou konverzaci zde jaksi nebylo místo, a to i kdyby Julian o ni měl zájem, což očividně neměl. A ani ona ne. Ještě stále byla uražená jeho chováním. Jídlo bylo jedinečné – silný drůbeží vývar, šťavnatý plátek telecího s křehkými hlavičkami chřestu, vařeno brambůrky s máslem a jako dezert piškotový nákyp a hrušky dušené v červeném víně s hustou smetanovou polevou.

Po večeři se ihned rozešli do svých pokojů a Blaise od té doby Juliana neviděla. Nepřišel v noci do její ložnice a ona nevěděla, co si o tom má myslet. Buď byl ohleduplný a nechtěl ji po dlouhé cestě obtěžovat, nebo měl hodně práce s nově otevřeným panstvím, nebo se s ní prostě nechtěl milovat. Poslední možnost Blaise trápila nejvíce.

Když ráno sešla dolů, zjistila, že její manžel je už po snídani a pilně pracuje. Nechal si zavolat svého správce a teď o něčem diskutovali v jeho pracovně. Blaise pojedla o samotě a několik dalších hodin strávila rozhovorem s hospodyní a snažila se seznámit s domem.

Se svým novým domovem.

Ta myšlenka byla poněkud alarmující. Představa, že je zodpovědná za dohled nad tak velkou domácností, jí naháněla hrůzu. Blaise se na tak důležitou roli nikdy nepřipravovala, ačkoliv se jí její matka, teta, a dokonce i komorná snažily vést k budoucím povinnostem urozené dámy.

„Jenže tys jim nikdy nevěnovala pozornost,“ hubovala hlasitě sama sebe a ušlechtilou kobyliku poplácala po krku. „Byla jsi příliš zaneprázdněná

dětskými lumpárnami. Nezajímalo tě nic jiného než jak rozzlobit sira Edmunda, abys získala jeho pozornost.“

Možná od ní Julian ani nic takového neočekává. Vzal si ji přece jen proto, aby zabránil skandálu, a ne aby získal dohled nad domácností či graciézní hostitelku svých hostů. Nechtěl ani družku nebo někoho, kdo mu porodí zdravé děti. A co se týče společnosti v posteli... Tak pro *tohle* si ji rozhodně nevzal. Její nezkušenost může jen stěží probudit zájem v tak světem protřelém a sofistikovaném muži, jako je Julian. Vždyť na její naivitu poukázal dokonce i o jejich svatební noci. A kromě toho, šlechtic nikdy nehledá rozkoš v náručí své ženy, ale u herečky, milenky... nebo cikánky.

Teď, když je jeho žena, nemá důvod, aby o ni usiloval. Blaise věděla, že zřejmě bude hledat útěchu někde jinde. A se svým okouzlejícím zjevem, ohromující mužností, bohatstvím a titulem zřejmě nebude hledat příliš dlouho. Možná že už teď je se svou milenkou.

Při té představě Blaise u srdce pocítila prudkou bolest, v níž poznala žárlivost. Nechtěla, aby se její manžel stýkal s jinými ženami, sdílel s nimi intimní chvíle, jaké prožil s ní. Chtěla jeho polibky a doteky. Chtěla, aby patřil jen jí. Jenže takový sentiment byl ve vysokých kruzích považován za zcela nepatřičný. Ale ona netoužila po manželství z rozumu, kde si každý jde svou vlastní cestou.

Chtěla milujícího manžela, přítele a druha. Chtěla přesně takové manželství, jaké matka poznala s jejím otcem.

Jak vlastně Julian žil se svou bývalou ženou? napadlo náhle Blaise. Julian o Carolině odmítal hovořit, což může znamenat cokoli. Mohl ji milovat a stejně tak nenávidět.

„V čemž není až tak velký rozdíl,“ mumlala Blaise, když si vzpomněla na své současné pocity k despotickému manželovi.

Pohodila hlavou a pobídla kobylku k mírnému klusu.

Stále se držela stejného směru, jednou přebrodila zurčící potok, občas minula skupinku mužů pracujících na polích, kteří si ji zvědavě prohlíželi. Blaise odhadovala, že se jedná o Julianovy nájemce. Musel mít skvělého správce. Celé panství vypadalo udržované a blahobytně, a to i navzdory nepřítomnosti svého pána.

Odhadovala, že je zřejmě pět mil od hlavního domu, když dorazila k široké zatravněné louce lemované vysokými jilmy. Místo bylo tajemné a malebné. Mezi křovinami divokého porostu vyčnívaly hromady šedého kamení a polorozbořené zdi. Zřejmě se jednalo o nějaké ruiny – snad antického kláštera nebo pevnosti, která podlehla nemilosrdnému zubu času.

Blaise byla na poloviční cestě k rozvalinám, když si uvědomila, že není sama. Nedaleko jedné polorozbořené zdi ležel v trávě na zádech muž, jednou rukou si podpíral hlavu a v druhé držel knihu. Byl oblečen jako venkovský šlechtic, kterým zřejmě i byl, poněvadž jinak by se tady jen tak nepovaloval.

Slyšel dusot koňských kopyt, odložil knihu a vstal. Elegantními prsty si rychle pročísl tmavé vlasy.

Blaise prudce zastavila. Nebylo zrovna moudré hovořit s cizím mužem, zvláště když neměla s sebou žádný doprovod. Opravdu, raději by se měla obrátit a odjet. Ale koneckonců sedí na rychlém koni a zajímá ji, proč tady ten gentleman leží, když se blíží déšť.

„Promiňte, nechtěla jsem vás vyrušit,“ omlouvala se. „Myslela jsem, že to je ještě půda mého manžela.“

„Vašeho manžela?“

„Lorda Lyndena.“

„Ach.“ Jeho výraz okamžitě potměněl. „Slyšel jsem, že si z cesl přivezl manželku. Novinky,“ vysvětloval, když se na něho nechápavě podívala, „se tady šíří rychleji než vítr.“ Zatímco mluvil, dvorně se uklonil. „Nemýlila jste se, lady. Tohle je skutečně Lyndenova země. Obávám se, že jsem zde vnikl bez povolení.“

Byl to velmi hezký muž. Zřejmě stejného věku jako Julian, odhadovala Blaise, ale tady veškerá podobnost končila. Tenhle gentleman byl mnohem štíhlejší a jeho tmavé oči mu stínily černé kadeře, spadající do bledého obličje.

Blaise chtěla odpovědět, ale předešel ji: „Dovolte mi, abych se představil. Vincent Foster, k vašim službám, lady.“

Blaise měla podivný pocit, že ji se zájmem pozoruje a čeká na její reakci.

„Váš manžel vám o mně nevyprávěl?“

„Ne, jenže já mnoho jeho přátel neznám. Jsme spolu jen velmi krátce.“

Zdálo se, že se panu Fosterovi ulevilo. „Jsem váš nejbližší soused. S vaším manželem jsme vyrůstali společně. Žiji nedaleko odsud se svou sestrou Ráchel.“ Pan Foster kývl rukou. „Naše panství leží na západ od Lyndenových pozemků.“

„V tom případě,“ řekla Blaise s úsměvem, „pochybuji, že by mému manželovi vadilo, že jste vstoupil na jeho panství.“

Zaváhal. „Tím bych si nebyl tak jistý. Julian a já nejsme v současné době právě přátelé.“ Po jejím tázavém pohledu dodal: „Snad bych *měl* odejít. Julian by nebyl rád, kdyby věděl, že se se mnou bavíte.“

Ať by řekl cokoliv jiného, nemohl by více podpořit Blaisino odhodlání seznámit se s ním. Tolik se na svého manžela zlobila, že zapomněla na nevhodnost svého chování. Zůstat tady bez doprovodu a vybavovat se s naprostým cizincem bylo zcela nepřipustné.

„Doufám, že mi vaše podezření vysvětlíte, pane Fostere? Proč by s tím Julian nesouhlasil? Musím říct, že jste mě svým prohlášením zaujal.“

„Snad byste se měla zeptat svého muže.“

„To určitě udělám, jen co ho zase uvidím. Ale mezitím byste mohl ukojit mou zvědavost vy.“

„Ale teď si říkám, jestli by nebylo lepší, kdybyste mu o našem setkání neříkala.“

„Navrhujete mi, abych ho *oklamala*?“

„Ne. Jen jsem vás chtěl ušetřit zbytečných potíží. Julian nebude rád, až se dozví, že jste se mnou mluvila, i když to bylo jen náhodné setkání. A navíc na tomhle místě.“

Bylo zřejmé, že zcela úmyslně odpovídá vyhýbavým způsobem, ale navzdory jeho sklíčenému pohledu a vizáži štvance k němu Blaise něco přitahovalo. Velmi ráda by se s ním spřátelila, pokud by to bylo možné, a něco se dozvěděla o jeho sestře. „Neříkal jste, že máte sestru Rachel?“ zeptala se zdvořile, přičemž změnila téma.

„Ano. Jedinou sestru, která je o několik let mladší než já. Jsem si jistý, že by vás ráda poznala, ale... zřejmě by to nebylo příliš vhodné. Jak jsem už řekl, s vaším mužem nejsme zrovna přátelé. Jako většina zdejších šlechticů. Obávám se, že na Lynden Parku nebudete mít mnoho návštěv. Vybrala jste si poněkud osamělý život.“

Zajímalo by ji, zda jeho tvrzení má něco do činění se smrtí první lady Lyndenové. „To kvůli tomu, co se stalo před čtyřmi roky?“

Pan Foster se smutně pousmál. „Ano. Škoda, že kvůli tomu budete trpět právě vy. Když se budete cítit příliš osaměle, můžete přijet sem, do těchto ruin. Kdysi tady byla římská pevnost.“

„Proč mám takový dojem, že se snažíte neustále odbíhat od tématu, pane Fostere?“

Jeho smutný úsměv zhořkl. „Protože to skutečně dělám. Hovořit o minulosti je pro mě příliš bolestné.“

„Asi vás vůbec nechápu. Byl byste tak laskav a vysvětlil mi, co se vlastně stalo?“

„Nejsem ten, který by vám měl vše objasnit.“

„A jak se mám dozvědět, co se stalo, když o tom nikdo nechce mluvit?“ Neodpovídal.

„Znal jste první lady Lyndenovou dobře?“

„Ano, velmi dobře.“

„Pak byste mi alespoň mohl říct, jaká byla.“

„Zjevně se velmi lišíte. Vlastně jste její naprostý opak.“

„Skutečně?“

„Carolina byla neobyčejně krásná.“

„Což já nejsem? Jak nelichotivé, sire,“ řekla Blaise s úsměvem. Neflirtovala s ním, jen se snažila uvolnit napjatou atmosféru. Jenže pan Foster ji zřejmě ani neslyšel. Zdálo se, že je myšlenkami někde hodně daleko.

„Její vlasy byly zářivě zlaté jako sluneční paprsky. Měla v sobě tolik graciéznosti... jako labuť. A byla tak sladká... Pro Juliana jí bylo škoda.“

Pan Foster mluvil, jako by byl do lady Lyndenové zamilován, zatímco Juliana nenáviděl. Blaise se musela zeptat: „A vy mého manžela viníte z nehody, která se stala?“

Zle se ušklíbl. „Carolinina smrt nebyla žádná nehoda. Byla to vražda.“

Blaise ztuhla.

„Právě tady se to stalo. Její tělo leželo zde...“ Rukou ukázal k místu uprostřed ruin. „Přišel jsem chvíli potom, co se to stalo. Toho večera zuřila divoká bouře. Z nebe padaly přívaly deště a koruny stromů se pod náporem větru ohýbaly skoro až k zemi.“

„Co jste tady v takovém počasí dělal?“ zeptala se Blaise nedůvěřivě, i když tušila, že by měla raději mlčet. Tahle konverzace se začala ubírat podivným směrem. Vždyť Julian byl její manžel.

„Déšť přišel nečekaně, ale já jsem často chodíval na dlouhé procházky, i když zrovna nesvítilo slunce. Často jsem tady lady Lyndenovou potkával. Bývalo to její oblíbené místo. Toho dne mě požádala, abychom se zde setkali. A když se o tom Julian dozvěděl, pronásledoval ji a zabil.“

„Tomu nevěřím,“ odvětila Blaise bez zaváhání. „A nelíbí se mi, že činíte nepodložené závěry.“

„Jenže ony nejsou nepodložené.“

„Pokud je mi známo, tak nebyly předloženy žádné důkazy.“

„Nikdo proti němu nevzněl obvinění, to však neznamená, že ji nezabil. Byla pro něj nepohodlná. Toho dne se na ni Julian rozzlobil, poněvadž nechtěla uposlechnout jeho rozkaz.“

Blaise věřila, že v takovém případě by Julian mohl ztratit trpělivost – vždyť ona sama se v podobné situaci už ocitla. Jenže ztratit trpělivost a přestat se ovládat bylo něco jiného než vražda. Vášnivě ho začala hájit. „On není žádný vrah!“

„Obhajujete ho skutečně přesvědčivě.“

„Je to můj manžel, sire.“

„A stejně tak byl i manželem Caroliny.“

„Pokud se snažíte mě proti němu poštvat, pak je to zcela zbytečné.“

„Vaše oddanost je dojemná, lady, ale naprosto nepatřičná.“ Foster udělal několik kroků jejím směrem a upřeně se jí zadíval do očí. „Doufám, že svého rozhodnutí provdat se za něho nebudete litovat.“

„Jenže to nebylo mé rozhodnutí, pomyslela si Blaise. Jste příliš troufalý, sire.“

„Snad, ale pokud vás mé varování zachrání, budu ospravedlněn. Prosím, dávejte na sebe pozor, lady Lyndenová. Nechci, aby vám zbytečně ublížil. Pokud budete potřebovat přítele, a to v jakékoliv záležitosti, obraťte se na mě.“

O jeho upřímnosti nemohlo být pochyb. Zdálo se, že mu na ní skutečně záleží. Jenže on věřil té absurdní báchorce, že Julian zavraždil svou ženu. „Pokud bych potřebovala *přítele*, sire, vybrala bych si někoho, kdo věří

pravdě, a ne nesmyslnému obvinění. Snad by teď bylo na místě, abyste odešel. Přeji vám hezký den.“

Po těch slovech Blaise obrátila kobylku a pobídla ji ke klusu, nicméně po celou dobu v zádech cítila pohled jeho tmavých očí.

Příjemný pocit z krásného dne byl náhle pryč. A z toho Blaise vinila Vincenta Fostera. Jeho obvinění ani na chvíli neuvěřila. Julianova temná minulost, která ho neustále pronásledovala, ji neděsila, ale zajímala ji. Zneklidňovalo ji však, že pan Foster něčemu takovému věří. A co když právě kvůli tomu Julian před čtyřmi roky všechno opustil a vydal se do války?

Blaise byla tak pohroužená do chmurných myšlenek, že si nejdříve vysoké, plavovlasé postavy, která stála před stáji, ani nevšimla, a když se tak stalo, bylo příliš pozdě, aby obrátila koně a odcválala pryč. Julian na ni zřejmě čekal. Stačil jediný pohled na jeho tvrdý výraz, aby se ujistila, že se nemýlí.

S úzkostným rozechvěním Blaise zastavila svou kobylku těsně před Julianem. Věděla, že Julian bude vzteky nepřítelny, až zjistí, že porušila jeho přímý příkaz a vydala se na obhlídku panství bez doprovodu, ale nikdy ho neviděla tak chladného.

Nezeptal se, zda jí má pomoci sesednout, ale popadl ji v pase, strhl z koně a prudce postavil na zem. Upřeně jí zíral přímo do očí.

„Kde jste byla, madam?“ zeptal se tichým a výhrůžným hlasem. „Myslím, že to je zjevné. Byla jsem se projet, pochoptelně.“

„Výslovně jsem rozkázal, aby ses nevzdalovala bez doprovodu.“

Blaise ztěžka polkla. „To jsi skutečně udělal,“ odvětila s předstíranou sladkostí. „Jenže já jsem se rozhodla, že dnes odpoledne raději chci být sama.“

Viděla, že pevně zaťal zuby a několikrát stiskl pěsti ve snaze ovládnout se a nevybuchnout. „Nemluvil jsem jen tak zbůhdarma. Jsem za tebe zodpovědný. Kdyby se ti něco stalo, musel bych si to až do smrti vyčítat.“

Blaise cítila, jak se jí v žilách začíná vařit krev. Vždyť s ní zacházel jako s malou neposlušnou holčkou.

„Tohle bylo naposledy, co jsi mě neposlechla. Pokud budu muset, zakážu ti vstup do svých stájí.“

Blaise ho zpražila bojovným pohledem a v očích jí plály jiskry vzdoru. „Proč mě prostě nezamkneš v mém pokoji a nenecháš mě jen o chlebu a o vodě? Pak se o mě nebudeš muset bát.“

„Pokud to je jediný způsob, jak si zajistit tvou poslušnost, pak to udělám.“

„Jak barbarské! Když si pomyslím, že jsem tě před malou chvílí hájila před tvým sousedem. Panu Fosterovi jsem řekla, že jsi svou ženu nezabil, že jsem si tím jistá, jenže teď už bych to netvrdila.“

Julian zbledl jako stěna.

„Ty jsi mluvila s Vincentem?“ zeptal se nakřáplým hlasem.. „Před chvílí. Seznámili jsme se dnes odpoledne na mé vyjížďce. Vlastně mi ukázal ruiny římské pevnosti.“

Julianova tvář ještě více pobledla, pokud to ovšem bylo možné. „Ty jsi se setkala s Vincentem Fosterem v ruinách?“

Blaise náhle znejistěla. V modrých očích svého manžela na malý okamžik spatřila tolik bolesti, až se jí sevřelo srdce. „No, ne že bychom se tam *sešli*. Chci říct..., představil se mi..., ale bylo to jen náhodné setkání. Říkal, že nebudeš rád.“

„Co... co tam dělal?“

„Zřejmě četl nějakou poezii. Vypadal docela neškodně.“ Julian se prudce otočil a postavil se k ní zády. Hlavu měl skloněnou, ruce sevřené v pěsti. Když konečně promluvil, hovořil tak tichým hlasem, že ho Blaise skoro neslyšela, i když si uvědomovala, že to myslí naprosto vážně.

„Nechci, abys ho nadále vyhledávala nebo s ním mluvila. Rózumíš? Zakazuji ti to. Budeš se od něho držet stranou. Vincentu Fosterovi jsem nedovolil vstupovat na mou půdu. A pokud to bude nutné, postavím kolem ruin stráž.“

„Nezdá se ti to poněkud přehnané?“ zeptala se Blaise ohromená a vystrašená Julianovým těžce potlačovaným hněvem.

„Když si uvědomím, jak tíhneš ke skandálům, tak ani ne. Pokud si myslíš, že ti nechám volné otěže, abys zostudila mé jméno, pak se šeredně mýlíš. U své ženy takové chování nebudu akceptovat.“

Blaise cítila, jak se zlostí doslova chvěje. „To ty se mýlíš, můj pane. Kdybych tě chtěla zostudit, přísahám, že bys mi v tom nezabránil. Teprve potom bys viděl, co to je *skutečný* skandál!“

Odešel od ní. Prostě odešel bez jediného slova, aniž by se otočil přes rameno. Nebo spíše odkulhal.

Blaise se kousla do jazyka. Najednou měla pocit, že nehraje fér. Jako by kopl do poraněného zvířete, které se nemůže bránit.

Zbytek dne strávila v neustálém zmatku vlastních emocí – vina, hněv, nejistota, odhodlání, zoufalství a neštěstí. Nechápala Juliana a jeho zvláštní vztah vůči ní a ani nevěděla, zda ho chce pochopit.

Toho večera jí služebná do pokoje přinesla táč s večeří. Nevěděla, kde je její manžel, a snažila se sama sebe přesvědčit, že je jí to vlastně jedno. Věděla však, že se jí chce plakat a že se cítí mizerně. Špatná nálada a smutek se pomalu stávaly trvalou součástí jejího manželství.

Blaise šla do postele opět sama a cítila se bídne. Scházel jí Julian – skutečný Julian. Okouzující, svůdný, přesvědčivý a milý šlechtic, který se snažil získat nicotnou cikánku. Připadala si v obrovském domě sama a představa, že zbytek svého života stráví s chladným cizincem, se jí vůbec

nezamlouvala. Byla tak osamělá, že by teď dokonce ráda uviděla i sira Edmunda. Chlad jejího nevlastního otce, jeho odtážitost nebyly nic v porovnání s čistou nenávistí, jakou k ní zřejmě cítí její manžel. Nedovedla si představit, že by v tak mrazivém vztahu měla vydržet ještě třeba jen týden, natož celý život.

Nicméně nic nenasvědčovalo tomu, že by se něco mělo v krátké době změnit. Pokud je Julian stejný jako většina šlechticů, znamená to, že ji na několik měsíců opustí, aby se zúčastnil rušné londýnské sezony, přepychových večírků, honosných balů nebo od ní prostě jen tak odejde. Nechá ji zde samotnou jen s její touhou po jeho společnosti – kdyby alespoň měla děti, které by ji utěšily...

Blaise se najednou zarazila, převrátila se v posteli, lehla si na záda a upřeně pozorovala nebesa nad hlavou. Všechno se to odehrálo tak rychle, že ani neměla čas přemýšlet o jejich budoucnosti. Představa, že by měla nosit Julianovo dítě, byla zároveň vzrušující i úděsná. Chce mít Julian děti?

Její děti?

Navštíví ještě vůbec někdy její postel? Bude toho hluboce litovat, když už nikdy neokusí chuť jeho polibků, vzrušující doteky a něžné laskání? Ukázal jí, jak opojná může být rozkoš, jak slastné uvolnění. Na kratičkou chvíli ji nechal pocítit vzrušení a lásku. A i kdyby jeho touha po ní byla jen iluzí, chtěla se jí držet.

Z velké části si však za svoje potíže může sama. Tím, že odmítala jeho autoritu a vzpouzela se rozkazům, možná zničila veškerý něžný cit, který v něm snad vzbuzovala.

Neklidně si pod hlavou urovnala prachový polštář ve snaze najít alespoň trochu pohodlí. Jádrem všech jejích potíží je zřejmě v Julianově minulosti – v tragickém skonu první lady Lyndenové. Ať už to byla nehoda či ne, Julian se za Carolininu smrt zcela zjevně cítil zodpovědný. Nakonec dovolil, aby neštěstí zničilo i jeho.

Nevěděla však *proč*.

Miloval překrásnou Carolinu? Truchlí po ní tolik, že chce sám zemřít? Nebo je tíha jeho břemene tak velká, že ji prostě nedokáže unést?

Proč se po tolika letech vrátil domů? Očistit své jméno? Nalézt odpuštění? Vyvrátit obvinění z vraždy? Zbaví se někdy své minulosti, aby ji mohl začít milovat?

Dokud nenajde odpovědi na tyto zneklidňující otázky, pochybuje, že její manželství s Julianem může někdy fungovat. Mrtvá či ne, Carolina byla její velkou rivalkou.

Blaise sebou škubla. Takže ona vlastně žálrlí na příznak.

Jenže s duchem se bojovat nedá. Bude muset zjistit, co přesně se první lady Lyndenové stalo, co vedlo k její smrti. A pak bude muset Juliana přesvědčit, že už trpěl dost dlouho.

Nevěděla, zda se jí to vůbec někdy podaří. Čtyři roky je dostatečně dlouhá doba, aby si člověk kolem sebe vybudoval silnou hradbu viny a sebeobviňování.

Musí to zkusit. Nikdo ji ještě neobvinil z nedostatku odhodlání či odvahy.

Spokojená se svým úmyslem, Blaise začala plánovat, jak dál.

15

*B*laise započala své válečné tažení stejně odhodlané a dychtivě jako všechno ostatní ve svém životě. Julian, jako bývalý velitel jezdeckta, by na ni mohl být po právu pyšný, jen kdyby věděl, oč vlastně jde. Naštěstí o tom neměl ani páru. V opačném případě by jeho pohár trpělivosti zcela jistě přetekl.

Nenápadně se začala vyptávat sloužících na zesnulou lady Lyndenovou a na Juliana. Pod záminkou kontroly všech zásob domácnosti, jako je povlečení, stříbro a porcelán, a ve snaze naučit se co možná nejvíce o celém chodu domu, podrobila hospodyni dlouhému výslechu o způsobech, jakým dům vedla bývalá paní. Po celou dobu se paní Hedgesová ani neusmála a dávala si dobrý pozor, aby neřekla víc, než nač byla tázaná. Dokud se jí Blaise nezeptala přímo.

„Vám se asi moc nelíbím, že, paní Hedgesová?“ otázala se Blaise neohroženě jednoho odpoledne, když s hospodyní probíraly nutnost přijetí dalšího personálu.

Snad poprvé, co Blaise přijela na Lynden Park, se postarší žena zdála být zaskočená. „Není na mně, abych vás hodnotila, lady.“

„Nesmysl. Stejně jako já moc dobře víte, že mé přijetí v tomto domě záleží z velké části na vašem názoru.“

Ačkoliv Blaise mluvila s úsměvem, hospodyně ztuhla. „Pokud nejste spokojená s mou prací, lady, můžete mě, samozřejmě, propustit.“

„Proč bych vás měla propouštět? Prozatím mohu říct, že je všechno v naprostém pořádku. Bylo by ode mě hloupé vyhnat vás jen proto, že jsem vám nepadla do oka. Zvláště pak, když vás potřebuji. Nikdy jsem tak velký dům nevedla a nemám ani potuchy, jak na to. Já vás potřebuji, paní Hedgesová, pravděpodobně mnohem více než vy tuto práci. Byla bych vám však vděčná za alespoň nepatrnou podporu.“

Hospodyně zmateně zamrkala. Na tak přímá slova nebyla při pravená.

„Chápu vaši loajalitu k první lady Lyndenové,“ pokračovala Blaise, „a skutečně lituji toho, co se jí přihodilo. Jenže mě teď zajímá budoucnost. Nechci vás přemlouvat či snad žádat, abyste vyrazila nějaké tajemství, jen bych ráda věděla, před čím vlastně stojím. Lidé si šuškájí, že můj manžel svou první ženu zavraždil, a já bych...“

„To je zlomyslná lež!“ vykřikla hospodyně a poprvé přitom projevila vášeň. „Jeho lordstvo na svou ženu nikdy ani nevztáhlo ruku.“

„Já v jeho nevinu věřím, ale zřejmě jsou tady mnozí, kteří jsou opačného názoru. A Lynden na svou obhajobu neřekne ani slovo. Připadá mi nespravedlivé, že má trpět za něco, co neudělal. Zvláště pak, když během války utrpěl tak zlé zranění.“

„Přesně tak, už si toho vytrpěl až příliš.“

„V tom s vámi naprosto souhlasím. Jenže já jsem tady cizí a sama nic nezmůžu. Ale kdybychom se do toho pustily společně, věřím, že by pomluvy ustaly a snad by se nám i podařilo předložit nějaké důkazy o jeho nevině. Opravdu by mi pomohlo, kdybych věděla, jak ty pomluvy vlastně začaly.“

Paní Hedgesová se podívala na svou novou paní s počínajícím respektem a začala se váhavě povídat.

A právě tehdy se Blaise dozvěděla o nehezské hádce, která lady Lyndenovou vyhnala do zuřivé bouře. Stalo se to jednoho pozdního červnového odpoledne, kdy se jeho lordstvo nečekaně vrátilo domů. Většina služebnictva slyšela zvýšené hlasy, ale ne obsah slov. Pak už všichni viděli jen to, jak lady Lyndenová vyběhla z domu a odcválala na svém koni, který na ni už čekal. Jeho lordstvo muselo doběhnout do stájí a osedlat si koně, než se ji vydalo hledat. Její tělo vikomt našel až u římských ruin, kde ležela s rozbitou hlavou. Lady Lyndenová zřejmě spadla z koně, a tak se zabila.

„Takže to byla nehoda?“ zeptala se Blaise paní Hedgesové.

„Přesně tak, lady.“

„Proč potom ty řeči o vraždě?“

„To nevím. Pan Foster se před pohřbem pohádal s naším pánem a od té doby spolu už nepromluvíli. Což je zvláštní, když uvážíte, jak blízcí si ti dva byli. Vyrůstali skoro jako bratři.“

Poté paní Hedgesová své nové paní vyprávěla o jejich sousedech, Vincentu Fosterovi a jeho sestře Ráchel. Byli to šlechtici, kteří prakticky vyrůstali na Lynden Parku jako Julianovi sourozenci.

„Měl pan Foster důvod, aby chtěl Julianovi uškodit?“

„Pokud vím, tak ne. To spíše jeho sestra, ta kolem sebe plivala zášť. Nejsem v postavení, abych ji mohla soudit, ale podle mého doufala, že se lady Lyndenovou stane ona.“

„Ona se chtěla provdat za Juliana?“

„Ano. Než se náš pán poprvé oženil, chovala se, jako by jí to tady patřilo. Rozkazovala všemu služebnictvu. Já sama jsem od ní často dostávala příkazy, které jí nepříslušelo dávat.“

Pan Hedges už neměl, co by ke slovům své ženy dodal. Dosvědčil jen to, že pan Foster a jeho lordstvo bývali dobrými přáteli, že se nepohodli a že lord Lynden je zcela jistě nevinný.

„Jeho lordstvo je dobrý člověk, lady,“ prohlásil Hedges vážným hlasem.

„Takže vy také nevěříte, že zabil svou první ženu?“

„Kdybych věřil, že je něčeho takového schopen, copak bych zůstával v jeho službách?“

Blaise se stále více utvrzovala ve svém přesvědčení, že Julian by nic tak obudného neudělal.

Pan Marsh, postarší správce, který se staral o Lyndenovo panství po celé čtyři roky a sloužil už Julianovu otci, však k celé věci neměl co říct. Jen to, že svému pánovi bezmezně důvěřuje a plně se staví na jeho stranu. Blaise se jednou ráno, když s Marshem probírala účty, snažila na kdeco vyptat, jenže k její velké nelibosti na zkušeného správce neplatila slova chvály ani přemlouvání.

Blaise si začala uvědomovat, že jsou jisté hranice, které sama nikdy nemůže překročit. A to bez ohledu na to, jak je odhodlaná, srdnatá či tvrdohlavá.

Nedostatek zdrojů, ze kterých by mohla získat potřebné informace, byl hlavní překážkou v dosažení jejího vytýčeného cíle, jímž bylo zjistit pravdu a dokázat Julianovu nevinu. Jeho sloužící jí poskytli jen mlhavou představu o tom, co se skutečně stalo. Byla zcela odříznutá od společnosti, a tím i od pomluv a všeobecného mínění. Na Lynden Park přijeli už před šesti dny a za tu dobu se u nich ukázal jen laskavý vikář se svou manželkou, a to, jak později zjistila, jen proto, že se bál, aby nepřišel o každoroční tučný milodar, jenž mu zajišťoval pohodlné živobytí. Nikdo ze sousedu nepřivítal lorda Lyndena, nepřijal jeho novou ženu, nepopřál jim k sňatku ani je nepřišel jen tak pozdravit a poptat se na jejich zdraví. Nedostatek srdečnosti byl více než nezdvorný. Blaise si začala uvědomovat, že ona i Julian jsou záměrně přehlíženi.

Další překážkou v dosažení plánovaného cíle byl její manžel. V prvním týdnu pobytu na panství ho skoro neviděla. Neustále se zdržoval ve společnosti svého správce, pana Marshe. Zcela se vrhl do práce na panství, věnoval se svým povinnostem a občas se zdálo, jako by chtěl dohnat celé čtyři roky, co tady nebyl. Blaise ho však podezírala, že se jí vyhýbá zcela záměrně. Jeho obrovský dům byl natolik velký, aby se v něm bez nesnází ztratil.

Když se Blaise náhodně podařilo na něho narazit, bylo to obvykle při obědě. Vládla mezi nim napjatá atmosféra, Julian jen úsečně odpovídal na její dotazy, skoro ani nezvedl zrak od svého talíře. Jako by se Blaise snažil

říct, že je mu jedno, co právě spřádá, do jakého skandálu se chce zaplést. Jako by prostě ignoroval fakt, že je jeho žena.

Naštěstí Will Terral byl mnohem vstřícnější a užitečnější. Jako osobní sluha jeho lordstva toho o něm věděl ze všech nejvíce. Blaise, která s údivem zjistila, že není navždy vykázaná ze stájí, jednoho odpoledne požádala Terrala o doprovod na vyjížďku, kterou využila k získání informací o muži, jehož si vzala za manžela.

Před smrtí své ženy, tvrdil Terral, byl lord Lynden všemi oblíben a oblétoval ho zástup dychtivých žen, byl členem několika nejprestižnějších pánských klubů, nevyjímaje proslavený dostihový klub urozených pánů, kteří často pořádali závody v londýnských ulicích.

Zlatý lord Lynden, jak ho Terral často slýchal oslovovat, byl velmi oblíben mezi dámami, čemuž Blaise s prudkým bodnutím žárlivosti ochotně věřila. Ale podle Terrala byl lord Lynden stejně tak vítání mezi muži a členy nižší společnosti. Prostě řečeno, sluha Juliana považoval za dobrého a laskavého člověka a věřil, že by jeho pán svou ženu nikdy nezabil.

Zdálo se, že až do oné tragédie Julian vedl bezstarostný a radostný život. A dařilo se mu dokonce i na bitevním poli, ovšem až do osudné bitvy, kdy málem přišel o nohu.

„Stačilo málo a byl by až do smrti mrzák,“ vzpomínal Terral. „Ti řezníci, kteří si říkali doktoři, si už na něho chystali pilu, ale já jsem je zastavil.“

„Za to ti musí být velmi vděčný.“

„Jo, vděčný, vděčný,“ mumlal Terral, „raději kdyby mě poslechl. Měl by se šetřit a ne rajtovat po okolí. Říkal jsem mu, že když musí jet na obhlídku, ať si tedy vezme kočár. Ale copak on mě poslouchá? Ne. Málem se mi vysmál. Nemohla byste mu trochu domluvit, lady?“

Blaise věděla, že se Terral o svého pána obává. Dnes ráno viděla, jak Julian se svým správcem odjíždí na obhlídku panství. Stejně jako Terral věděla, že jeho zranění by potřebovalo zůstat v klidu.

„Nejsem si jistá, zda mě vyslechne.“

„No, někdo by mu to měl říct. A já se už zřejmě neodvážím. Dneska ráno mi vyhrožoval, že jestli mu nepomůžu do jezdeckých holínek, nechá mě deportovat do Španělska. Ale vždyť to vidíte sama, kulhá hůře než před měsícem.“

Terral měl pravdu. V posledních dnech kulhal více než kdy předtím.

„Zkusím, co se dá dělat,“ slíbila Blaise nepřesvědčivě.

„A to všechno kvůli tomu, co se stalo jeho první pani. Jako by ho tedy pronásledoval temný stín.“

Blaise musela souhlasit. Opravdu ho pronásledoval temný stín. Stín jeho minulosti. A ona udělá, co bude v jejích silách, aby ho jednou provždy zaplašila.

Julian zaťal zuby a nalil si plnou sklenici zlatavé tekutiny. Noha ho bolela tak silně, že nemohl usnout, a tak našel útočiště ve své pracovně, kde se mínil opít až do němoty. Celý den strávil v sedle a pak, jako by toho nebylo dost, se jeho kůň polekal zajíce, vyděšeně uskočil na bok a celou vahou se opřel o kmen vzrostlého stromu. Nestalo by se nic tak drastického, kdyby tím ovšem Julianovi nesevřel zraněnou nohu. Zatracený den.

Nicméně reakce nájemců byla mnohem bolestnější než jezdecká nehoda. Zatímco kdysi mu projevovali oddanost a úctu, dnes ho přijali s chladným odstupem. A on jim to nemohl mít za zlé. Vždyť na ně celé čtyři roky nemyslel. A ani jeho pověst vraha mu jistě příliš neprospěla.

Julian zlostně třískl do stolu. Zatraceně, asi udělal chybu. Měl raději zůstat v Londýně a otevřít tam svůj městský dům. Tam by nemusel čelit vyčítavým pohledům svých nájemců ani rozhodným výzvám své ženy Blaise, překrásné cikánky, která se rozhodla zkomplikovat mu už tak dost obtížný život. Kdyby zůstal v Londýně, nikdy by Blaise nepotkal. Chtěl to vůbec? Byl by raději sám?

Poslední týden se jí snažil všemožně vyhýbat. Nevěřil si. Kdykoliv se ocitl vedle ní, choval se jako blázen, čehož pak litoval. Když mu bojovně oznámila, že se v ruinách setkala s Vincentem Fosterem, málem se neovládl a vybuchl. Stačilo málo a zachoval by se neurvaleji než před čtyřmi roky, když ho Carolina spravila o své nevěře.

Julian si prsty pročísl rozcuchané vlasy. Co se jen stalo s jeho vytříbenými způsoby a dobrým vychováním? Dobrotivý bože, vždyť je gentleman. Nebo jím alespoň kdysi býval. Před čtyřmi roky by se mu nikdy nic takového nestalo. Stejně jako mnoho ostatních vedl klidný život, užíval si rozkoše, která mu byla nabízena, a jen málokdy se zamýšlel nad budoucností. Nikdy by ho nenapadlo, že jeho spokojený život bude něčím narušený.

A přece se tak stalo.

Julian náhle uslyšel tichý zvuk otevíraných dveří.

Otočil se a uviděl v nich Blaise, jež držela stříbrný svícen. Přes bílou noční košili si přehodila dlouhý sametový plášť ametystové barvy, který ladil s odstínem jejích fialkových očí. Rozpuštěné černé vlasy jí v divoké změti spadaly na ramena, odkud se v hebkých oblinách stáčely až k pasu. Reakce jeho těla byla neuvěřitelná. Stačil jediný pohled a Julianovo mužství ztuhlo prudkou touhou stejně jako posledně, když ji viděl nahou.

Julian zavřel oči a snažil se uniknout vzrušujícímu obrazu. Doufal, že snad jeho žena odejde. V tomto stavu nedokázal čelit svým tělesným potřebám. Byl fyzicky i psychicky vyčerpán a nepotřeboval nic než klid a mír.

Jenže Blaise nezmizela. Místo toho vešla do místnosti a zavřela za sebou dveře. „Nepřišel jsi na večeři.“

Neodpověděl.

„Chceš se zase opít?“

Místo odpovědi zvedl sklenici a dlouze si přihnul. Jeho divoká mladá žena by dohnala k alkoholu nejednoho muže, pomyslel si. „Ano, pokud budu muset. A byl bych ti vděčný, kdybys mě nechala na pokoji.“

Blaise se nejistě podívala na Juliana. Na krbové římsě stála petrolejová lampa, která halila celou místnost do mdlého osvětlení a zvýrazňovala postavu krásného muže, jenž seděl osaměle u vyhaslého ohniště. Měl na sobě brokátový župan safírové barvy a ve vlasech mu probleskovalo zlatavé světlo. Archanděl uvězněný ve svém vlastním pekle, pomyslela si Blaise.

„Co tady děláš?“ zeptal se Julian mrazivým tónem.

Blaise se kousla do rtu. Hledala ho, ale zřejmě si vybrala špatný čas. Pohled štvance, který často vídala v jeho očích, byl teď ještě intenzivnější a únava vepsaná do jeho tváře jí svírala srdce. Odložila svícen a řekla: „Ta noha tě musí bolet. Měl bys být opatrnější.“

„Na zatracené kolečkové křeslo ještě nejsem připravený.“

Blaise sebou trhla, ale nemínila se vzdát. Byl to její manžel. Nedovolí mu, aby ji vyhnal ze svého života a držel si ji dál od těla.

Přešla krátkou vzdálenost přes místnost a poklekla vedle nízké stoličky, na které měl položenou zraněnou nohu. Věděla, že Julian nechce, aby se o něho starala, jenže ona byla rozhodnutá zmírnit jeho utrpení na minimum.

Natáhla ruku a dotkla se pravé nohy zahalené v dlouhém županu. K jejímu velkému překvapení se neodtáhl, ale seděl napjatý a mlčenlivý, jako by nechtěl, aby se ho dotýkala, ale nedokázal jí v tom zabránit.

Když Blaise prsty vklouzla pod těžkou látku a zjistila, že Julian je pod županem zcela nahý, na malou chvíli zaváhala. Pak však neohroženě postupovala dál, po svalnatém lýtku, přes koleno až k zjizvenému stehnu.

„Jdi pryč, zatraceně. Já tě nepotřebuji.“

Mluvil chladným hlasem a probodával ji zlostným pohledem. Jenže Blaise se nenechala zastrašit. Potřeboval ji. Potřeboval někoho, kdo by mu odpustil a zbavil ho břemene provinění. Někoho, kdo by pohladil bolavé srdce a navrátil mu klidný spánek. Pomalu začala pohybovat prsty, masírovat ztuhlé svaly poraněného stehna.

„Sedíš tady a lituješ se?“ řekla, aniž by mu pohlédla do očí.

„Možná.“ Jízlivě se zasmál. „A proč taky ne?“ Bezmocně rozhodil rukama. „Řekl bych, že mám právo cítit, co chci.“

Blaise se zhluboka nadechla. „Myslím, že se chováš jako rozmazlený fracek.“

Julian se na ni udiveně podíval.

„Můj otec říkal – můj pravý otec –, že charakter muže je zkoušen neštěstím. Tvůj charakter, Juliane, otestovala smrt tvé první ženy. Řekla bych, že jsi neuspěl. Pochybuji, že do té doby jsi vůbec věděl, co to neštěstí je.“

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho.

„Chceš se zničit,“ pokračovala Blaise, „aby ses potrestal za hřích, který jsi nespáchal. Ty jsi svou ženu nezabil. Její smrt byla nešťastná náhoda. Musíš se z ní přestat vinit.“

Stále mlčel. Když k němu Blaise zvedla zrak, střetla se s modrýma očima jiskřícíma zlostí.

„Co to má znamenat, má malá cikánko?“ zeptal se Julian jízlivě. „Že by se z tebe najednou stal filozof?“

„Jen jsem vyslovila všeobecný názor.“

„Jak vidím, zase jsi o mně mluvila se služebnictvem.“ Pozvedl sklenici ke rtům a dlouze se napil. „Tak,“ řekl s předstíranou lhotejností, „co zajímavého ses dozvěděla? Pochybuji, že něco důležitého. Moji sloužící jsou příliš diskrétní na to, aby tě zahrnuli šokujícími detaily.“

„Co tím myslíš?“

„Určitě jsi neslyšela celý příběh. Jistě nevíš o Carolině a Vincentovi. Byli milenci.“

Blaise se jen zhluboka nadechla. Věděla, že ji chtěl Julian šokovat, ale příliš se mu to nepodařilo. Když slyšela Vincenta Fostera, jak toho dne v ruinách uctivě hovoří o Carolině, věděla, že je toho víc, než jí chtěl říct. A teď jí to konečně dávalo smysl. Pochopitelně, ti dva byli milenci. Co jí však nedávalo smysl, bylo, proč Julian veškerou vinu za její smrt bere na svá bedra.

„Ty jsi ji nezabil,“ opakovala Blaise přesvědčivě. „Nejsi vrah.“

„Toho dne jsem byl vzteky nepřičetný. Klidně jsem mohl spáchat zločin, vždyť má žena mi byla nevěrná s mým nejlepším přítelem! Nemyslíš, že jsem na to měl plné právo?“ V Julianově hlase se odrážela hořkost a beznaděj.

„Ano, měl jsi právo zlobit se. Na Carolinu i na pana Fostera, ale ne na sebe. Neměl jsi právo trestat se za to, co nebylo tvojí chybou.“

„Carolina zemřela kvůli mně. Kdybych nevinil sebe, koho tedy?“

„Osud... Boha... Kdo ví?“

„Vincent tvrdí, že za to mohu já.“

„Vincent se mýlí.“

Julian unaveně zaklonil hlavu. „Myslíš si, že když jsem ti přikázal, ať se držíš od Vincenta co nejdál, že jsem byl příliš panovačný, ale já jsem nebyl. Znáš ho. Udělá všechno, jen aby tě poštval proti mně.“

Blaise smutně pozorovala svého manžela. Už chápala, proč k Vincentovi cítí takovou hořkost, ale jestli si o ní myslí, že se nechá tak lehce ovlivnit, pak ji vůbec nezná.

„Nemusíš se bát, už s ním víckrát nepromluví ani nepojezu do ruin. Slibuji.“

„Ty zatracené ruiny.“ Julian zavřel oči. „Chceš vědět, proč to místo tak nenávidím?“

„Protože... tam zemřela Carolina?“

„To také. Často ty rozvaliny vidím ve snech. Ale také to bylo místo, kde se Carolina scházela s Vincentem.“

„Jak to víš?“

„Řekl mi to. V živých barvách, do posledního detailu mi popsal, jak se tam každé odpoledne scházeli, strhali ze sebe šaty a pářili se v trávě jako zvířata. Proto si dovedu představit, jak dokázala být Carolina vášnivá v rukou muže, kterého milovala.“

Blaise upřeně pozorovala Julianovu tvář.

Prudce otevřel oči. „Ty ke mně cítíš lítost, že, maličká?“

Blaise zakroutila hlavou. „Ne, to není lítost. Cítím vztek. Vztek, že tady jen tak sedíš, knouráš a kazíš si život. Máš toho tolik, co můžeš nabídnout. A ty se ani nesnažíš.“

„K čertu, nic o tom nevíš!“

Blaise náhle vstala, ruce zařala v pěst.

Julian však nelenil. Odkopl stoličku, natáhl se a prsty propleli do dlouhých pramenů tmavých vlasů, takže ji doslova uvěznil. Nenáviděl ji za to, že ho nutila vzpomínat, když jediné, co chtěl, bylo zapomenout a zbavit se nočních můr; jež ho neustále pronásledovaly.

Blaise se zdála být jeho prudkou reakcí zaskočená, ale nesnažila se odtáhnout. Na předloktí cítil chladnou hebkost jejích dlouhých vlasů.

„Proto jsi za mnou přišla? Aby ses mi vysmála a poukázala na mé chyby?“

Mluvil výhrůžným tónem, ve tváři měl zuřivý výraz šilence. Blaise věděla, že se ji snaží vystrašit. Jenže to se mu nepovede. Ona se nedá. „Přišla jsem, abych tě utěšila.“

Chvilí na ní mlčky zíral. „Tak to udělej.“

Zatáhl za její vlasy, zbavil ji rovnováhy a přitáhl si ji mezi nohy. Blaise instinktivně natáhla ruce a opřela se o Julianova ramena. Ke svému zděšení zjistila, že se prsy tiskne přímo k jeho tváři. Než se stačila vzpamatovat, bradavky ji ztuhly touhou. Rychle se odtáhla, nicméně jen tolik, kolik jí dovolilo sevření jeho rukou. Blaise poprvé dostala strach.

Ve tváři měl chladný a smyslný výraz, ve kterém četla příslib nebezpečí. „Svlékni si župan.“

„Proč?“ zeptala se Blaise opatrně. „Co chceš dělat?“

„Chtěla jsi mě utěšit. Snažím se ti to ulehčit. Dělej, svlékni ho!“

Blaise s chvějícími se prsty uposlechl, rozepnula ozdobnou sponu a tenkou látku nechala sklouznout přes ramena až na zem.

„Vykasej si noční košili.“

„Cože?“

„Slyšela jsi mě, maličká.“

Ano, slyšela ho, ale nemohla uvěřit, že by po ní mohl chtít něco tak nestydatého. Pod noční košilí byla zcela nahá.

Když se nehýbala a nechtěla spolupracovat, poradil si sám. Popadl lem noční košile a vykasal jí ho až k pasu. Stála před ním odhalená, zranitelná. Každický nerv v jejím těle se napjal.

„Podrž to.“

Blaise stěží věděla, co dělá, ale poslechla ho. Popadla zmačkanou látku košile a pevně ji sevřela v prstech, jako by jí mohla dodat sílu.

Julian, s pohledem stále upřeným do jejích očí, rukou vklouzl mezi štíhlá stehna a něžně je roztáhl. Pak se jedním prstem dotkl citlivého místa Blaisina žensství.

Blaise ohromeně zalapala po dechu. Julian sklopil zrak a pozoroval, jak jeho prst pomalu klouže do štěrbinky, jak se probírá okvětními lístky, jak hebce přejíždí přes růžové poupě její touhy. Blaise měla dojem, jako by se jí dotýkal plamenem. Svaly v podbřišku se napjaly a boky se začaly zcela o vlastní vůli tisknout dopředu, žadonily o slast, již ji naučil znát. Netrvalo dlouho a Blaise cítila, jak zvlhla.

Julian pustil její vlasy, oběma rukama ji objal v pase a přitiskl k sobě tak, aby se rty dotýkal chvějícího se břicha. Blaise tiše namítla: „Juliane...“ Srdce jí bilo tak divoce, až se bála, že omdlí.

Nicméně Julian její prosbu ignoroval. Popadl ji zezadu za koleno a pravou nohu jí zvedl tak, aby se bosou nohou opírala o jeho levé stehno, přičemž ji zcela odhalil svému žádostivému pohledu. Blaise ztratila rovnováhu, a aby nespadla, musela se zapřít o jeho ramena.

„Co to...?“ Hlas se jí zlomil ve chvíli, kdy na vnitřní straně stehna ucítila horkou špičku Julianova jazyka.

„Ach!“ Tichý vzdech bylo jedině, čeho byla schopná, když políbil střed jejího vlhkého žensství. Pak ucítila hebký dotek jeho jazyka a málem se jí podlomily nohy.

„Ne..., ne...,“ bránila se omámeně. „To nesmíš...“

„Ale ano, můžu. A také to udělám.“ Oběma rukama ji chytil za oblé zadeček a pevně ji přidržel, zatímco dál pokračoval v nestydatém dobývání Blaisina klína. Vlhký žár jeho polibků bylo víc, než mohla snést.

Blaise se začala celá chvět. Nikdy netušila, že je něco takového možné. Nikdy si ani nedovedla představit, že by mohla cítit něco tak intenzivního. Její prsty se ponořily do záplavy zlatavých pramenu, se zavřenýma očima zaklonila hlavu a omámeně se oddala slastné rozkoši. Julianův jazyk hbitě kmítal po vlhkém pupenu, probíral se záhyby jejího žensství, vnikal do horké jeskyňky a přiváděl ji k šílenství. Když začala sténat, jen ji pevněji přitiskl a tvář zabořil do chloupků jejího klína, ve dlaních pevně sevřel měkký zadeček a tvrdě ho přidržel proti svým ústům. Jediné, co mohla dělat, bylo snášet slastné trýznění horkých rtů.

Přitiskla se k němu zcela přemožená bezbřehou rozkoší a zoufale se snažila najít uvolnění...

Uvolnění, které jí nechtěl dopřát.

Náhle se prudce odtáhl. Nebýt toho, že ji pevně držel, jistě by upadla.

S očima zaslepenýma vášní nechápavě zírala na jeho rty vlhké její vládou. Matně si uvědomila, že si Julian rozvazuje pásek dlouhého županu. Rozevřel jeho záhyby a odhalil ztopořený úd. Jeho dlouhý a horký penis tepal bolestnou touhou.

Vzal její ruce a položil si je na pulzující erekci. „Musím ti říkat, co máš dělat?“

„Ne.“ Její odpověď byla jen tichým vzdechem.

Se srdcem bušícím až v krku na něho Blaise obkročmo nasedla, a když hladký píst zasunula až po okraj do svého ženství, omámeně vydechla. Přesně tohle chtěla, tuto extázi, kterou lze najít jen ve spojení dvou těl.

Zavřela oči a jako smyslu zbavená začala divoce pohybovat boky, přičemž stále rychleji dosedala na jeho klín.

Julian, vzrušen její hladovou touhou, zapomněl na svůj hněv i na celý svět. Neexistovalo nic než dychtivá žena v jeho náručí a jeho touha ji mít. Prudce vyrazil boky dopředu, tvrdě do ní vnikl a zas a znova ji zcela naplnil.

Ucítit křečovitý záchvěv, uslyšel hlasitý výkřik a právě tehdy se sám přestal ovládat. Posledním prudkým pohybem vnikl do její hebké vstřícnosti a zavlážil ji horkým proudem vášnivého uvolnění, které s sebou vzalo i jeho vztek a pocit viny.

Do nastalého ticha se ozývalo jen jejich lapání po dechu.

Blaise se vzpamatovala jako první. Opírala se o Julianovu hrud, tvář měla zabořenou do prohlubně mužského krku.

Dlouhou dobu se nehýbali.

Po chvíli ucítla ve vlasech něžný polibek, který měl být zřejmě omluvou za prudkost jejich milování. Blaise si jen blaženě povzdychla.

Byla spokojená. Útěcha, kterou svému manželovi poskytla, byla jistě mnohem víc než jen tělesné uvolnění. V jeho vášni cítila náznak zoufalství. Zbavila Juliana jeho úzkostného sebeovládání. Stáhla ho za hranice dobrých mravů, mimo dosah viny, do světa, kde existuje jen smyslnost a touha.

To jí stačilo. Nemůže očekávat, že za jedinou noc dosáhne vítězství. Julian v sobě nosil svou vinu už příliš dlouho. Musí mu dát čas, aby se jí mohl zbavit a aby mohl zahojit své srdce a otevřít ho někomu jinému.

Nicméně až se to jednou stane, ona bude při tom. Potřebuje ji, ať už si to uvědomuje, či ne. A to jí musí stačit.

Zatím.

Žytek noci strávila v jeho posteli, v jeho náruči. Ne proto, že by ji tam chtěl mít, ale protože se nedala odbýt. Po vášnivém milování v sobě Julian nenašel dost sil, aby s Blaise bojoval. S tichou rozhodností mu pomohla z pracovny do ložnice, kde ho uložila do postele s něžností a láskou matky, jež pečuje o své dítě.

Ted' Blaise seděla na vysoké prachové matraci vedle Juliana pozorovala ho, jak spí. Odhadovala, že může být kolem poledne, ale těžké sametové závěsy na oknech nedovolily proniknout slunečním paprskům, takže v ložnici bylo stále přítmí. Oheň v krbu pomalu dohasínal a jen stěží zabránil říjnovému chladu.

Blaise hupla zpátky pod peřinu a jen tak pohledem klouzala po ložnici svého manžela. Byl to krásný pokoj, jenž se pyšnil elegancí, kterou si mohou dovolit jen bohatí lidé. Pokoj byl vkusně vybaven mahagonovým nábytkem, na dřevěné podlaze ležel vysoký koberec a stěny byly zdobeny hedvábnými tapetami a olejovými malbami ve zlatých rámech. Celé místnosti dominovala masivní postel s těžkými nebesy. V místnostech svého manžela byla poprvé. Spojovací dveře mezi jejich apartmány zůstaly po celou dobu jejího pobytu uzavřené.

Zamčené dveře její věci příliš nepomohou, pomyslela si Blaise. Ted' však byla tady a nemínila se nechat vyhnat. Rozhodně se nespokojí s nepatrným vítězstvím, kterého dosáhla minulé noci. Zboří zeď, již kolem sebe Julian postavil, a nedovolí mu ji znovu vybudovat.

S tímto rozhodnutím se rychle umyla a oblékla si modrý brokátový župan svého manžela, poněvadž ten její zůstal na podlaze pracovny. Rozčesala si vlasy a nechala je volně rozpuštěné po ramenou, poněvadž si všimla, že Julian má pro její vlasy slabost. Pak si zazvonila pro snídani, snědla několik koláčků a u krbu, kam sluha zatím přihodil suché polínko, vypila horké kakao. Nakonec se posadila na postel vedle svého manžela a čekala. Chtěla být vedle něho, až se probudí. A chtěla se ujistit, že ji vyslechne.

Musel být hodně vyčerpaný, protože spal opravdu dlouho. Tváře i bradu pokrývalo zlatavé strniště vousů, vlasy měl rozčuchané a pod očima viděla stíny únavy.

Cítla, jak se jí bolestí sevřelo srdce. Ležel před ní její manžel. Manžel, kterého jednou bude milovat.

Ale ona ho už milovala.

Blaise se zamračila a pevně se zahalila do brokátového županu. Její rostoucí city vůči Julianovi ji znepokojovaly a děsily. Nechtěla se zamilovat. Zvláště ne do muže, jenž má srdce zamčené na zámek.

„A navíc to je Angličan,“ mumlala si polohlasně. Nos zabořila do měkkého brokátu a zhluboka nasála kořeněnou mužnou vůni, která byla pro Juliana tak charakteristická. Obávala se, že to, co k němu cítí, je opravdu láska. Napadlo ji to už včera v noci, když ho našla osamělého a zranitelného v jeho pracovně, a když se jí zeptal, zda k němu cítí lítost. Nebyla to lítost, ale láska. Křehká, probouzející se láska, kterou chce Julian zničit dřív, než dostane šanci rozkvést.

Protože si myslí, že si ji nezaslouží.

Navzdory jeho příšernému chování v uplynulých dnech je ochotná mu odpustit. Dokáže mu, že si zaslouží být milován. Bude bojovat za jeho srdce i za jeho duši, i když on o to nebude stát.

Nebude to lehké. Julian už zapomněl, jak chutná život, jak sladké je štěstí a bezstarostný smích. Ale časem si zase vzpomene.

Trvalo skoro půl hodiny, než se Julian konečně pohnul. Ležel na boku, tvář k ní, takže když otevřel oči, ihned ji uviděl. Chvilí trvalo, než se vzpamatoval.

„Takže to nebyl sen,“ zamumlal ospalým hlasem.

Nezdálo se, že by byl její přítomností zklamán. Možná vypadal unaveně, ale rozhodně ne tak, že by ji chtěl poslat pryč.

„Co tady děláš?“ zeptal se.

Usmála se. „Pozoruji tě. Ještě nikdy jsem neviděla nahého muže, jak spí.“

Julian se zarazil, jako by si neuvědomoval, že je nahý.

„Vždy spíš bez noční košile?“

Zamračil se. „Občas.“ Pak se na ni upřeně zahleděl. „Ty máš můj župan.“

„Ano. Půjčila jsem si ho, protože můj zůstal v pracovně. Pamatuješ si na minulou noc, Juliane?“

„Ano.“ Odvrátil zrak, otočil se přes rameno a pohledem zkoumal místnost.

„Terral tady není,“ informovala ho Blaise. „Poslala jsem ho pryč. A také jsem mu řekla, že dneska na tebe pan Marsh nemá čekat.“

„Skutečně? A vysvětlíš mi, proč dáváš rozkazy mému služebnictvu, aniž bys je předtím probírala se mnou?“

„Protože si potřebuješ odpočinout.“

Julian se snažil vstát, ale zjistil, že mu v tom brání hedvábná pouta pevně uvázaná jedním koncem kolem jeho zápěstí a druhým okolo čela postele.

„Panebože.“ Hedvábný zlatý provaz, který se běžně používal na svázání závěsů, mu teď bránil v jakémkoliv pohybu. „Co jsi to, k čertu, udělala?“

„Snad vidíš,“ odpověděla Blaise sladce. „Chtěla jsem se ujistit, že zůstaneš v posteli. Nebylo to příliš obtížné. Spal jsi tak tvrdě, že jsem si musela poslechnout tvé srdce, zda ještě bije.“

„Rozvaž mě, Blaise. Hned.“

„Ne, dokud mi neslíbíš, že tady zůstaneš a budeš odpočíval. Pokud se o své zdraví nebudeš starat sám, budu to muset udělat já.“

Vztekle škulb provazem, ale jediné, čeho docílil, bylo to, že uzel ještě více utáhl. „Zatraceně, udělej, co jsem ti řekl.“

„Nebo co?“ Blaise se kousek odtáhla, aby měla jistotu, že na ni nedosáhne. „Zmocníš se mě jako včera v noci?“ Nevinně na něho hleděla doširoka rozevřenýma očima. „Jestli ti to pomůže, prosím, jsem ti k dispozici, ale jestli se chceš takhle uklidnit vždy, když tě rozčílím, pak to zřejmě bude dost často. A stejně tím nic nevyřešíš.“

„Co po mně chceš?“ procedil skrze zaťaté zuby.

„Chci jen to, abys mi slíbil, že dneska zůstaneš v posteli a budeš odpočívat. Slibuji, že to bude docela příjemné. Mám pro tebe při chystanou konvici s kávou, i když teď už asi bude studená. Ale mohu nechat přinést další a taky snídaní. Nebo spíše už oběd. Jestli chceš, nechám ti připravit koupel. Horká voda by tvé bolavé noze jistě udělala dobře. A pak tě namasíruji. Všimla jsem si, že tady máš skleničku Pannina balzámu. Terral bude jistě žárlit, že vykonávám jeho povinnosti, ale jsem si jistá, že to zvládnou lépe než on.“

Julian na ni zíral, jako by přišla o rozum. „A když nebudu souhlasit?“

„Pak...,“ Blaise se omluvně usmála, „můžeš křičet o pomoc, ale dovedu si představit, že to pro tebe bude poněkud zahanbuující, když tebe, válečného hrdinu, tví sloužící budou muset zachraňovat před tvou vlastní ženou. A navíc to nebudou mít snadné. Zamkla jsem oboje dveře, takže je budou muset vylomit.“

„Paní Hedgesová má klíč.“

„Obě kliky jsem podepřela židlí.“

Julian si odevzdaně povzdychl a hlavu položil zpátky na polštář. „Dobře tedy, souhlasím. Jelikož nemám jinou možnost, zůstanu odpočívat. Teď mě rozvaž.“

„Ještě ne, pokud ti to nebude vadit, můj manželi. Mám ještě několik dalších podmínek. Musíme si promluvit a já chci mít jistotu, že mě budeš poslouchat. Jistě chápeš, že nemohu jinak.“

„Ne, zatraceně, rozvaž mě!“

Julian zaťal ruce v pěst a Blaise se začala obávat, že kdyby se teď uvolnil, jistě by se ji snažil uškrtit, proto rychle pokračovala.

„Chtěla bych s tebou mluvit o našich povinnostech pána a paní zdejšího panství. Zdá se mi nespravedlivé, že máš na věc dva rozdílné pohledy, jeden

na mé povinnosti a druhý na své. Ode mě se očekává, že jako lady Lyndenová se budu chovat tak, jak si to vyžaduje mé postavení, což jsou, pokud si dobře pamatuji, tvá vlastní slova. Ale co ty? Copak ty se jako lord Lynden můžeš chovat, jak se ti zachce?“

Julian zavřel oči, jako by se snažil uklidnit. „Vůbec nevím, o čem to, zatraceně, mluvíš. Mohla bys mi to vysvětlit?“

„Pokud se já mám chovat jako lady Lyndenová, pak ty by ses měl chovat jako lord Lynden.“

„Blaise, nebudu to opakovat... Rozvaž mě.“

„Zajisté, až mi slíbíš, že mě vyslechněš.“

Výhrůžné ticho trvalo déle, než se Blaise líbilo. Nakonec však přeci jen přikývl a zvedl svázané ruce. „Souhlasím.“

„Vyslechněš si, co ti chci říct, a nebudeš se rozčilovat?“

„Ano, vyslechnu.“

Blaise usoudila, že s tímhle se bude muset spokojit. Naklonila se nad něho a hbitě rozvázala pevné uzly. Vzápětí ji však napadlo, zda nedělá chybu. Nebyla si jistá, jestli Julian dodrží slovo. Když si však protřel zápěstí, posadil se, opřel se o polštáře za svými zády a ušklíbl se.

„Tak co jsi mi chtěla říct?“

Přikrývka se mu svezla až k pasu a odhalila svalnatou hrud' pokrytou zlatavými chloupky. Blaise na něj fascinovaně zírala a najednou se nemohla soustředit. „Tedy..., jsem tvoje žena.“

„To máš pravdu.“

„Ale ty ses zřejmě rozhodl na to zapomenout. Předal jsi mě svému personálu, jako bych byla služebná, která potřebuje zaučit.“

Jeho mlčení svědčilo o tom, že i v tomto s ní souhlasí.

„Myslím si, že je čas, abych se bránila,“ prohlásila Blaise. „Dost dlouho jsem byla pokorná a poslušná.“

Povytláhl zlaté obočí. „Takže ty své chování nazýváš *pokorným a poslušným*?“

„Ano. A když uvážím, jak zanedbáváš své manželské povinnosti, rovněž jsem byla velmi trpělivá.“

„Skutečně? Jaké povinnosti máš na mysli?“

„Například nákupy.“

„Nákupy?“

„Ano. Chtěla bych zajít do města na nákupy.“

„Ale k tomu přece nepotřebuješ mé svolení.“

„Vlastně žádné nové šaty ani nepotřebuji. Navzdory oblečení, které jsem měla na sobě, když jsi mě poprvé uviděl, je můj šatník docela dostačující. Sir Edmund není žádná drzgreše a vždy chtěl, abych se oblékala vhodně k jeho postavení. Nicméně podpořil zdejší kupce a krejčí by byl dobrý taktický tah.“

„Potřebuješ snad zvýšit kapesné?“

„Ne. Částka, kterou mi vyplatil pan Marsh je více než štedrá. Nepotřebuji nic jiného než tvůj doprovod.“

„Můj? Proč? Copak si s sebou nemůžeš vzít svou komornou?“

„Ano, jenže to je přesně to, o čem mluvím. Tvůj zvyk odkládat mě u služebnictva. Jsem tady cizí, Juliane, a potřebuji podporu svého manžela.“

V Julianových očích spatřila náhlé pochopení. „Jenže má podpora by ti nepřinesla žádné výhody, maličká, spíše naopak. Kdyby mě prodavači viděli přicházet, mohli by na mě vzít pistoli.“

„Ne, když se přesvědčí, že je necháš slušně vydělat.“

„Navrhuješ mi, abych je podplatil?“

Blaise se kouzelně usmála. „Ne, jen abys je přesvědčil, aby se na vše dívali tvými očima. Peníze jim otevrou oči mnohem dřív než jakýkoliv důkaz tvé neviny.“

„Blaise...“ zaváhal a snažil se ovládnout svou nechuť a pocit beznaděje, „cením si tvé snahy, ale pochybuji, že bych penězi někoho přemluvil, že jsem svou ženu nezabil.“

„Protože nemáš kupeckého ducha, Juliane. Věř mi, funguje to. Do měsíce ti kupci budou zobat z ruky.“

„Nejsem si jistý, zda to vůbec chci zkusit.“

„Jenže já si jistá jsem. Postavit se těm nesmyslným řečem je rozhodně lepší než tady jen sedět a nic nedělat. Bez boje se nevzdám. Nechci strávit zbytek života zavřená na Lynden Parku a schovávat se před celým světem.“

Dříve než v jeho očích spatřila bolest, Blaise věděla, že nehraje fér, ale využít Julianova pocitu viny bylo to jediné, co teď mohla udělat.

„Bylo by snazší,“ řekl Julian po chvíli, „kdyby kupci přišli k nám.“

„Ale to by nás potom neviděli spolu.“

„A tohle je zřejmě tvůj plán. Aby nás všichni viděli jako milující se pár.“

„Přesně tak. Nemáme se za co stydět ani nežádáme o odpuštění, a přesně tak se budeme chovat. Pokud se budeme tvářit, jako že jsme se provinili, pak nás tak všichni budou brát. Jenže my jsme nic špatného neudělali.“

Mírně se usmál. „My? Vzala jsi na sebe břemeno, se kterým nemáš nic společného.“

„Jak to můžeš říct? Jsem tvá žena, Juliane, a vždy budu stát na tvé straně.“

Natáhl ruku a letmo ji pohladil po tváři. „Neměl jsem právo tě do toho zatahovat.“

„Pokud si dobře vzpomínám, sňatkem jsi mě zachránil před peklem života s mou tetou. Takže co, půjdeš se mnou nakupovat?“

„Ano, lištičko, když tě to udělá šťastnou, pak půjdu.“

„Udělá.“ Blaise se usmála. „A v neděli bych ráda zašla do kostela. Doufám, že tam máme vyhrazená místa. Vikář nás jistě rád uvítá.“

„Proti návštěvě kostela nic nenamítám.“

„A také bych byla ráda, kdybys mě představil svým nájemcům. Je načase, aby se někdo ujal povinnosti paní tohoto panství. Myslím, že to zvládnou. Má matka mě něco naučila a často jsem pozorovala tetu Agnes, takže vím, co se ode mě očekává. Rozvážku telecí huspeniny nemocným a dárek při křtu snad ještě zvládnou.“

„Pochybují, že si je tím získaš. Angličtí sedláci jsou známí svou tvrdohlavostí.“

„Stejně tak američtí.“

„Uvidíme,“ řekl Julian. „Takže tohle jsou tvé podmínky?“

„Vlastně je tady ještě jedna.“ Tváře se jí zbarvily nachovou barvou. „Chtěla bych normální manželství.“

„Normální?“ Julian se pobaveně zasmál. „Ty chceš, abychom žili jako zamilovaní manželé, maličká?“

Blaise se mu s obtížemi podívala do očí. „Ano, chci.“

„Takže jsi mě přivázala, abys mě donutila milovat tě?“

„To ne,“ Blaise rozpačitě sklopila zrak. „Jen jsem chtěla mít jistotu, že mě vyslechneš. Poslední dobou jsi toho se mnou moc nenamluvil.“

„Pokud chceš *normální* manželství, tak to bys tady teď neměla být. Nehodí se, aby dáma navštěvovala postel svého manžela, a už vůbec ne v pravé poledne. Podle etikety gentleman navštěvuje ložnici své dámy.“

„Jenže já jsem neřekla, že chci žít podle etikety. Teta Agnes mě vždy kárala, že ani nevím, co to etiketa je. Prostě se smíř s tím, že jsem tady. Kdybych čekala, až ke mně přijdeš, to bych také mohla zestárnout.“

Bříškem palce ji pohladil po tváři. „Obávám se, že jsi neudělala dobrý obchod. Už nejsem tak skvělý milenec jako před válkou. Byl jsem mnohem pohyblivější a bez jizev.“

Zvedla ruku, aby se dotkla manželovy zjizvené tváře. „Řekla bych, že jizvy ti upevnilly charakter.“

Mile se na ni usmál. „Pokud si dobře vzpomínám, minulou noc jsi tvrdila, že jsem ve zkoušce svého charakteru neuspěl.“

„To jsem se na tebe zlobila. Už ti víckrát nedovolím, aby ses utápěl ve své sebelítosti.“

„Ne?“

„Ne, a to ani kdybych měla použít drastičtější metody než tě uvázat k posteli.“

„Prosím, jen to ne, vzdávám se.“

„Takže souhlasíš, že budeš dnes odpočívat?“

„Souhlasím, že zůstanu v posteli.“

Blaise se na Juliana nedůvěřivě podívala. „Nechci se chovat jako má teta, Juliane...“

„To jsem opravdu rád. S tvou tetou bych pod jednou střechou žít nechtěl.“

„Ale pokud se nebudeš chovat rozumně, zřejmě mi nic jiného nezbude.“

„Přece jsem ti řekl, že se vzdávám. Souhlasím se vším, co jsi navrhla.“

„Chceš tedy, abych nechala přinést snídani?“

„Ne.“

„Chceš, abych ti namasírovala nohu?“

„Ne.“

Blaise se zatvářila zklamaně. „Takže chceš, abych zavolala Terrala?“

„Ne, maličká.“

„Tak co tedy chceš?“

Rukou sklouzl po štíhlém hrdle. „Chci pokračovat tam, kde jsem v noci přestal.“

„Ach.“ Její fialkové oči se rozšířily údivem. „Smí se něco takového dělat i za dne?“

„Ano, maličká, smí.“

„Není to poněkud skandální?“

Místností se roznese jeho hlasitý smích. „Odkdy tebe zajímá, zda něco je, či není skandální?“

„Mě to nezajímá, myslela jsem spíše na tebe. Poslední dobou ses mi zdál upjatý a škrobený, můj pane, až jsem se začala bát, že budeš dělat jen vhodné věci.“

Julian se líně usmál. „Myslím, že dneska bych mohl udělat výjimku. Chceš ukázat, jaké to je ve dne?“

„Ano..., prosím.“

Blaise natáhla ruku a dychtivě pohládila pevné svaly široké hrudi. Když bříšky prstů přejela po plochých bradavkách, ztuhly a zduřely.

Blaise udiveně zvedla zrak. „Tvé jsou stejně citlivé jako mé? To jsem nevěděla.“

„Řekl bych, že je toho ještě hodně, co nevíš,“ zamumlal Julian.

„Budeš mě učit?“

„Bude mi potěšením, maličká.“ Rozhrnul záhyby brokátového županu a odhalil nahá řadra. „Nemáš noční košili,“ poznamenal zastřeným hlasem.

„Nechtěla jsem ti přidělovat zbytečné starosti s jejím svlékáním.“

„Jak ohleduplné.“

Oběma rukama začal pomalu hladit oblé prsy, potěžkával je ve dlaních, konečky prstů dráždil citlivé hroty růžových bradavek, a když je pevně sevřel mezi palcem a ukazovákem a začal je třít, omámeně vydechla: „Juliane...“

Julian v jejím hlase zaslechl tichou prosbu a vášnivě si ji přitiskl k sobě. „Budu tě milovat a cítit, má drahá ženo,“ opakoval manželský slib a svými rty překryl její.

Oběma rukama ji chytil za hlavu, natočil ji k sobě a vášnivě ji začal líbat.

Bylo to, jako by pil z kalichu rozkoše, jako by do jeho útroh prýštil životadárný elixír, hojivý balzám konejšící bolavou duši.

Julian zabořil prsty hluboko do tmavých pramenů hebkých vlasů a snažil se pochopit mocné kouzlo, kterým ho jeho krásná cikánka očarovala. Vrátil se domů, aby našel klid a mír, ale Blaise, jako by mu to nechtěla dovolit.

Julian zasténal. Tolik ji chtěl. Zoufale toužil utopit se v její vášni, dovolit jí, aby rozechřála chladné místo hluboko uvnitř jeho srdce, aby vyplnila bolestnou prázdnotu.

„Utěš mě, Blaise..., uzdrav mě.“

Jeho hlas byl syrový, skřípavý a Blaise na něho odpověděla s veškerou vášní, jaké byla schopná. Objala ho, zaháněla duchy a démony, chlácholila trýzněnou duši.

Od toho dne se jejich vztah začal vyvíjet příznivým směrem, z čehož měla Blaise velkou radost. Až na občasné záchvěvy melancholie, které Blaise u Juliana zahlédla, se zdálo, že její manžel odložil zlost a zoufalství minulosti ve prospěch společné budoucnosti. Rovněž se s nečekaným elánem vrhl do svých povinností, které mu ukládalo jeho postavení pána panství, ale i milence a manžela.

Blaise každou noc spávala v jeho posteli. Byla zde, aby ho uklidnila, když se probudil šťvaný noční můrou a volal jméno jiné ženy. Byla zde, aby masírovala zraněnou nohu a zmučeným svalům poskytla úlevu. Rovněž Julian pečoval o její blaho a fyzická rozkoš, již nacházela v jeho náručí, vynahradila veškeré její úsilí. Stud či rezervovanost neměly v jejich milování místo, vládla zde smyslnost a bezuzdné potěšení. Julian ji učil vše o jejím i jeho těle a také to, jak žhavou touhu vyburcovat až k explozivní extázi.

Navzdory své nezkušenosti Blaise věděla, že intenzita a četnost jejich milování je u manželů jejich postavení neobvyklá. Jedné noci, když ležela příjemně unavená v náručí svého manžela, vyjádřila svůj úžas.

„Nikdo mi nikdy neřekl, jak je tahle část manželství příjemná.“

„Tomu se není co divit,“ odpověděl Julian pobaveně a něžně ji pohladil po nahém rameni. „Mladé dámy by o tělesných rozkoších neměly nic vědět.“

„To se mi zdá nespravedlivé,“ zamumlala Blaise, ale když se Julian sklonil a mezi rty sevřel jeden citlivý růžový hrot, na veškerou nespravedlnost rázem zapomněla.

Blaise si často v duchu říkala, že to je dobrý začátek. Julian se ze všech sil snažil být jí dobrým manželem, a nebýt minulosti, která jako temný mrak visela nad jejich hlavami, Blaise by mohla být spokojená.

Obtížnost situace se projevila až toho dne, kdy ji Julian doprovodil na nákupy. Seděli vedle sebe v žlutém cestovním kočáře a mířili k městu, když Blaise zahlédla, že se k nim z protější strany blíží jezdec na koni. Už z dálky viděla, že muž je oblečen jako gentleman. Měl na sobě zářivě bílý nákrčník, lahvově zelený kabátek, kalhoty z jemné kůže a vysoké jezdecké holínky. Nicméně až když přijeli blíž a Julian ztuhl, uvědomila si, že mužem na koni je Vincent Foster.

Vincent zastavil koně ve stejném okamžiku, kdy Julian zatáhl za opratě. Muži na sebe mlčky hleděli, ozývalo se jen cinkání postrojů. Blaise cítila nenávist, která z obou doslova sálala. Tohle bylo zřejmě jejich první setkání po mnoha letech.

Vincentova hezká tvář se zkrivila do jízlivého úšklebku. „Tak ses vrátil.“

„Jak vidíš,“ řekl Julian klidně.

„Divím se, že máš tu drzost, aby ses tady vůbec ukázal. Zřejmě skutečně nemáš žádné svědomí.“

Julian jeho jedovatou narážku záměrně ignoroval. „Byl jsem pryč dost dlouho. Rozhodl jsem se, že je čas začít nový život.“

„Škoda že takovou možnost nedostala i Carolina. Upozornil jsi svou novou nevěstu, že má v posteli vraha?“

Blaise si všimla, jak Julian zaťal pěsti. Lehce mu položila ruku na předloktí, ale věděla, že nesmí svého manžela hájit. Tuto bitvu musí Julian vyhrát sám.

„Řekl bych, že o to ses docela dobře postaral ty sám. Nepovažoval jsem za nutné zatěžovat ji dalšími nechutnými detaily.“

„Pochybuji, že bys jí řekl pravdu.“

„Vincente...“ Julian ztrácel trpělivost. „Nikdo mě nemůže vinit více, než viním sám sebe, ale odehrálo se to už tak dávno.“

„Mýlíš se. Já tě stále viním ze všeho, co se stalo. Nikdy ses neměl vracet.“

Julianův pohled ztvrdl. „Je mi jedno, zda svými výmysly nakazíš každého v okolí, ale varuji tě, od mé ženy se drž dál.“

Po těch slovech práskl bičem nad hlavami koní a prudce vyrazil kupředu. Za sebou nechali jen oblaka prachu. Blaise se odmítla otočit, ale přísahala by, že v zádech cítí nenávistný pohled tmavých očí.

Okamžitě se pustila do rozjařeného monologu o tom, co všech no musí ve městě pořádit, ale její veselé švitoření nemělo na Julianovu zachmuřenou náladu žádný pozitivní vliv. Po zbytek dne zůstal zamyšlený a nebyla s ním žádná řeč. Jediné, co mohla udělat, bylo večer vklouznout do manželovy postele a poskytnout mu zapomnění. Událost s Vincentem ji však jen utvrdila v tom, že musí Julianovu případu nějak pomoci.

Alespoň že její strategie ohledně získání důvěry zdejších obyvatel měla úspěch. Julian ji v následujícím týdnu několikrát doprovodil na nákupy.

Příjemné kupecké město se rozprostíralo na břehu řeky Great Ouse. Klikaté uličky lemovaly řady domů s červenými střechami a o bohaté minulosti města svědčily krásné domy z tudorovského období. Podle Juliana byla ve zdejším kostele při cestě do Westminster Abbey uložena rakev skotské královny Marie. Huntingdon byl rovněž rodným městem Olivera Cromwella, jednoho z nejvýznamnějších mužů britské historie, zatímco sousední vesnice Godmanchester původně vznikla jako hlavní římská křižovatka.

Vešli téměř do každého obchodu v Huntingdonu a utráceli zde obrovské částky. Žádný podnik ve městě nebyl pro lady Lyndenovou příliš malý či snad nevhodný. Kromě obchodů a krejčovských salonů navštívili městskou tržnici, kde se přesvědčili o kvalitě prodávané zeleniny a hojnosti čerstvých květin. Nevynechali ani pekařství a řeznictví, aby se domluvili na pravidelném odběru potravin pro Lynden Park. A navzdory udiveným a vydešeným pohledům, které Julian doslova přitahoval, Blaise mohla konstatovat, že její plán začíná nést ovoce.

Každický útok započala žádostí o osobní doporučení prodávajícího, pak nadšeně chválila nabízené zboží, přičemž budila dojem ženy znalé věci. Chvilí váhala a předstírala nerozhodnost. Nakonec položila ruku na rukáv svého manžela, zbožně se na něho podívala a řekla něco jako: „Co myslíš, drahý, který si mám vybrat? Ten nebesky modrý nebo růžový?“

S pobaveným leskem v očích Julian poslušně odpověděl přesně tak, jak byl předem poučen. „Proč ne oba, má lásko? Určitě si musíš koupit oba.“

„Ach, drahý, jsi na mě tak hodný. Nezasloužím si tak laskavého a štědrého manžela.“

A tak do jejího šatníku přibývaly rukavice a šály, pestrobarevné pentle a ručně háčkové krajky, vějíře, střevíčky a několik klobouků, které byly uloženy ve skříních na Lynden Parku. A tak si svou laskavostí a vřelým zájmem Blaise vysloužila upřímný obdiv, zatímco její manžel obdržel kladné body za svou štědrost. Na tragickou historii se alespoň na chvíli zapomnělo.

Julian pobaveně sledoval taktiku své mladé ženy a musel se ovládat, aby nepropukl v hlasitý smích. „Možná bys to měla zkusit v londýnských divadlech, maličká,“ řekl jednou odpoledne. „Zcela zjevně tady na venkově plýtváš svým talentem.“

Blaise se usmála. „Říkala jsem ti, že to vyjde. Doufám, že o křesle v senátu v nejbližší době neuvažuješ. Nedovedu si představit, jak by se úctyhodní lordové tvářili, kdyby tě viděli v řeznickém krámu obklopeného párky a kusy hovězího.“

Téhož týdne svedla bitvu i s jejich nájemci. Ve čtvrtek ráno, když Julian odjel do Londýna kvůli obchodním záležitostem, požádala správce, aby ji doprovodil při návštěvě zdejších statků, čímž porušila Julianovo přání, ne-li jeho přímý rozkaz. Odmítl ji totiž vzít s sebou, neboť ji nechtěl vystavovat dalšímu nepřátelství.

S panem Marshem po boku Blaise navštívila několik rozkošných chalup z červených cihel a žlutých kamenů. Tyto stavby se nacházely asi půl míle od hlavního domu a žila zde většina jejich nájemců.

Ačkoliv se k ní všichni chovali uctivě a s respektem – zřejmě na výslovné přání pana Marshe –, Blaise v jejich pohledech vycítila chladné odmítání, kterého ji chtěl ušetřit její manžel. Vyptávala se na děti i na zdraví, ani jednou si nespíetla jméno, na všechny se mile usmívala a uctivě zdravila,

přesto se její snaha minula cíle. Nepomohly ani drobné dárky z kuchyně v Lynden Parku, které jí pomohla zabalit paní Hedgesová, ani několik kejhajících hus, jež koupila v obchodě v Huntingdonu. Pro děti přivezla dřevěné vojáčky a hadrové panenky, ozdobné hřebeny a kapesníčky, pro jejich matky šicí potřeby a pro muže dýmky a tabák. Ale ačkoliv její dárky zdvořile přijali, nedokázala si tyhle zatvrzelé anglické sedláky koupit a přimět je k hovoru či snad k projevu laskavosti. Se sklíčeným srdcem musela přiznat, že měl Julian pravdu. Tuhle bitvu nemůže vyhrát.

Právě vycházela z poslední chalupy, když za sebou uslyšela tiché mumlání. Nerozuměla mu přesně, ale bylo to něco ve smyslu, že se její manžel schovává za její sukně.

Prudce se otočila a ocitla se tváří v tvář muži s jednou nohou, jenž se opíral o berlí. Byl to mladík, jistě o několik let mladší než ona, a na tváři měl zamračený výraz. Setkali se poprvé, i když o něm Blaise už slyšela.

Střelila po něm rozzlobeným pohledem fialkových očí. „Chtěla bych k vaší poznámce vysvětlení, pokud je to možné.“

Mladý muž uhnul pohledem. „To nic nebylo, lady.“

„Lord Lynden se za mé sukně neschovává,“ prohlásila Blaise. „Vlastně nechtěl, abych sem dnes jezdila. Chtěl mě chránit před projevem nepřátelství, kterým jste mě skutečně zahrnuli.“

Jeho výraz se nezměnil.

„Jmenujete se John Weeks, nemám pravdu?“ Když si ji nedůvěřivě prohlížel, dodala: „Před chvílí jsem se setkala s vaší ženou a synem. Proč si myslíte, že se můj manžel schovává za mými sukněmi?“ Když stále neodpovídal, Blaise se ušklíbla. „Zřejmě nadešel čas mluvit otevřeně. Lynden mě varoval, abych nečekala vřelé přijetí. Říkal, že to se mnou nemá nic společného, ale s tím, co se stalo před čtyřmi roky. Viníte mého muže z vraždy bývalé lady Lyndenové, je to tak?“

Weeks pokrčil rameny. „Říká se, že ji zabil.“

„Kdo to říká?“

„Všichni.“

„A vy věříte všemu, co slyšíte?“ Blaise si dala ruce v bok. „Nevěřím pomlouvačným fámám a narážkám. A ani na chvíli jsem neuvěřila tomu, že je můj manžel vrah.“

Rozhostilo se napjaté ticho.

„Copak vypadám jako blázen? Skutečně si myslíte, že bych si vzala vraha?“

Pomalou se k nim začali přidávat ostatní – jedna žena s novorozencem v náruči, druhá, jež držela za ruku svou dcerku, několik dalších, které mlčky poslouchaly, mladík s vidlemi a shrbený stařec.

„Lynden svou ženu nezabil,“ opakovala Blaise rozhorleně. „Všechno to jsou holé výmysly. Smrt lady Lyndenové byla tragická nehoda.“

„Omlouvám se, lady, ale vy jste tam tehdy nebyla,“ zamumlal Weeks.

„A vy snad ano? Byl jste tam a na vlastní oči jste viděl, co se stalo?“

Weeks znovu uhnul pohledem.

„Pohádali se,“ pokračovala Blaise, „to ano, a dost ošklivě – ale ukažte mi jediného člověka, který alespoň jednou v životě nevybudil.“ Rozhlédla se kolem sebe a viděla, že konečně upoutala jejich pozornost. „A copak nikdo z vás za bouře nespádl z koně? Mně se to stalo hned několikrát.“

Někdo přikývl. Když Blaise viděla, že její argumenty začínají dopadat na úrodnou půdu, obrátila se na Julianova správce, jenž stál vedle kočáru. „Pane Marshi, předložil někdo sebemenší důkaz, že by lord Lynden svou ženu zabil?“

„Ne, lady.“

„Už jste někdy viděl, že by se jeho lordstvo přestalo ovládat nebo mělo sklony k násilí?“

„Ne, lady, nikdy.“

Obrátila se zpátky k Weeksovi. „Považujete snad pana Marshe za lháře?“

„Ne, ale je jeho lordstvu zavázán.“

„To vsutku je, ale copak si myslíte, že by tak dlouho pracoval v jeho službách, kdyby si myslel, že je lord Lynden vrah?“

„Proč potom lord Lynden tak rychle zmizel? A proč nic neudělal? Proč se nebránil?“

„Zřejmě proto, že ho smrt jeho ženy hluboce zasáhla. A také proto, že cítil vinu. Ne proto, že by ji zabil, ale říkal si, zda tomu neštěstí nemohl nějak zabránit.“

„Byl pryč příliš dlouho,“ poznamenal Weeks stále zachmuřeně.

„Je pravda, že vás lord Lynden dlouho zanedbával, ale upřímně toho lituje a chce to napravit. A nemyslete si, že hledal zapomnění v prostopášném způsobu života. Celé čtyři roky bojoval ve válce, riskoval život ve jménu své vlasti.“

Weeksův výraz zhořkl. „Já jsem také ve válce riskoval život,“ zamumlal. „Bojoval jsem za krále a svou zemi a podívejte se, co mi to přineslo. Je ze mě mrzák.“

Blaise se podívala na pahýl kdysi zdravé nohy a smutně pokývala hlavou. „Lynden měl větší štěstí než vy. V bitvě u Vitorie ho zranili a také málem přišel o nohu, ale nakonec ji zachránili. Stále má velké bolesti a kulhá, ale aspoň může chodit.“

„Já nedokážu ani to. Nemohu zaopatřit rodinu. Nehodím se k žádné práci.“

„Snad byste si o tom měl promluvit s jeho lordstvem. Jsem si jistá, že s vámi bude sympatizovat. Chápe utrpení zraněných vojáků mnohem lépe než kdokoliv jiný.“

„Nechci žádnou charitu. Chci poctivou práci.“

„Doufám, že to myslíte upřímně,“ odpověděla Blaise a usmála se na mladíka tak okouzlejícím způsobem, že mu to málem vyrazilo dech. Weeks jen zamrkal. Jakou práci jste zastával, než jste narukoval do války?“

„Farmaření je jediná věc, které rozumím.“

„Udržíte kladivo?“

„Ano, lady.“

„Umíte pracovat s měchy?“

„Snad bych to zvládl.“

„Pak byste to měl zkusit. Nebo pokud vám kovářství nebude vyhovovat, jsem si jistá, že Lynden už něco vymyslí. Jestli ovšem nejste příliš domýšlivý na to, abyste se začal učit jinému řemeslu.“

Weeks se napřimil. „Příliš domýšlivý nejsem, lady. Spíše bych vám byl velmi vděčný.“

„Dobrá tedy, navrhuji, abyste hned zítra ráno navštívil mého manžela. Spolu se domluvíte na všem ostatním.“

Zachmuřený výraz z tváře Johna Weekse konečně zmizel. „Děkuji vám, lady.“

„Své díky si nechejte pro jeho lordstvo.“ Blaise se podívala na jeho nohu. „Zhojila se rána bez komplikací?“

„Ne, lady. Ještě to pořád bolí.“

„Lord Lynden má skvělý balzám, který hojí rány a uvolňuje ztuhlé svaly. Řekla bych, že se s vámi o něj milerád podělí.“

„To by od něho bylo milé, lady.“

„Byla bych jen ráda, kdybyste stejně tak milí byli i vy na něho. V uplynulých čtyřech letech si toho vytrpěl až příliš. A teď, když se konečně vrátil domů, na něho čeká takové přivítání. Styděla bych se jednat s někým tak necitlivě.“

Weeks sklonil hlavu.

„Je mi to líto, lady,“ zamumlal.

„O mě se nejedná,“ řekla Blaise upřímně. „Jsem napůl Američanka, takže jsem ani nečekala, že mě přijmete s otevřenou náručí, zvláště když jsou naše země ve válce. Koneckonců, vaše mínění o Američanech je zřejmě stejně tak nevalné jako to mé o Angličanech. Vy nás všechny považujete za nevychované hrubiány a já si zase myslím, že každý Angličan je upjatý a chladný jak leklá ryba. Rovněž však věřím, že jsou Angličané spravedliví a že dají lordu Lyndenovi šanci obhájit se a říct svou vlastní verzi toho, co se stalo.“

„Snad jsme se poněkud unáhli,“ uznal John Weeks. „Zřejmě ano. Já jen doufám, že mu teď dáte šanci, aby vše mohl uvést na pravou míru.“

„Ano, lady, dáme.“

Julian se ještě toho dne od Marshe dozvěděl, jak se Blaise odhodlaně postavila na jeho obranu a jak sedláky přiměla, aby ji akceptovali. Obdivně pokýval hlavou, nicméně jeho respekt ještě vzrostl, když se ráno v jeho

pracovně objevil John Weeks a nabídl jemu a jeho lady pokornou omluvu za své chování. A když vyjel mezi sedláky, nestačil se divit. Místo zamračených pohledů, na které si pomalu začal zvykat, viděl kolem sebe přátelské pokyvování hlavami a srdečné úsměvy.

Nicméně malé vítězství, kterého Blaise dosáhla, ji neuspokojilo. Urození sousedé se jim i nadále vyhýbali, Lynden Park nenavštívil jediný šlechtic. Jejich jedovaté urážky Blaise nemohly nijak rozrušit, neboť na podobné chování byla díky své divoké minulosti zvyklá, ale rozzlobilo ji to kvůli Julianovi.

A její hněv ještě vzrostl. Když v neděli vešli do malého kamenného kostela, bylo skoro plno, ale přesto se nikde neozvalo ani jediné slůvko. Když pomalu kráčeli úzkou uličkou k lavici rodiny Lyndenů, pohledy všech přítomných se upíraly jejich směrem.

Vikář kázal o odpuštění a bratrské lásce, ale kromě něho a jeho ženy s nimi po bohoslužbě nikdo nepromluvil. Blaise si všimla Vincenta Fostera, jenž Juliana probodával nenávisťným pohledem. Chladná, elegantní dáma po jeho boku byla zřejmě jeho sestra Ráchel, což jí Julian posléze potvrdil. Ráchel Fosterová se tvářila, jako by si jich v kostele ani nevšimla.

Blaise na tuto ženu reagovala velmi podivně. Okamžitě pochopila, že z nich přítelkyně nikdy nebudou. Pokud měla paní Hedge sová pravdu a slečna Ráchel Fosterová se skutečně chtěla stát lady Lyndenovou, pak Julian udělal jen dobře, že jí unikl.

Zdálo se však, že se Julian mnohem více než o sebe strachuje o ni.

„Je mi líto, že kvůli mně musíš trpět,“ řekl, když jí pomáhal nasednout do kočáru.

Blaise bojovně vystrčila bradu. „Nemáš se za co omlouvat, Juliane, rozhodně ne za neomalené chování těchto hrubiánských lidí. Nemají žádné právo s tebou takto jednat. Ale to nebude trvat věčně, to ti slibuji.“

Julian se posadil vedle Blaise a pobaveně se podíval na svou ženu, která tak vášnivě hovořila o neomaleném chování jejich sousedů. „A jak je chceš všechny přesvědčit, maličká?“

„To ještě nevím, ale určitě něco vymyslím.“ Její drobná brada ztvrdla odhodláním, které už Julian znal. „Tohle znamená válku!“

Navzdory svému prohlášení o válce a odhodlání, Blaise ležela o dva dny později v náruči svého manžela a stále nevěděla, jak dál. Náhle se prudce posadila, k nahým prsům si tiskla přikrývku a vykřikla: „Ples! Uspořádáme na Lynden Parku ples.“

Julian příjemně znavený po noci strávené se svou mladou a energickou ženou se líně protáhl. „Ples?“

Blaise vášnivě přikyvovala. „Pošleme všem pozvánky, Juliane, a uvidíme, kdo se odváží odmítnout.“

Julian se zamračil. „Zvážila jsi možnost, že by nikdo nepřišel?“

„Ale oni přijdou.“

„A jak to zařídíš, maličká? Uvážeš je k posteli a necháš je sem přitáhnout násilím?“

„Nic tak drastického..., alespoň prozatím. Pokud mám pravdu, k něčemu takovému nebude muset dojít. Šlechta se ráda baví, ať už v Londýně nebo na venkově. Uspořádáme ples a pozveme všechny naše sousedy. Kromě toho, staří kocouři přijdou už jen proto, aby se podívali, jaká ženská si mohla vzít údajného vraha.“

Blaise cítila, jak její manžel ztuhl, a na jeho tváři uviděla hořký úsměv. „Copak to nevidíš, Juliane? Naši sousedé nás ignorují jen proto, že jim to dovolíme. Kdyby si s tebou promluvili, viděli by, že jsi stále stejný člověk, jakým jsi býval, a že se z tebe nestal mizerný vrah.“

Viděl vzrušení ve tváři své ženy. Vzrušení, o které ji nechtěl připravit, i když mu její nápad připadal nesmyslný a předem odsouzený k záhubě. „Řekl bych, že k uspořádání plesu budeš potřebovat nějaký pádný důvod.“

„Správně... Co tedy *charitativní* ples? Co by mohlo být přesvědčivější než charita? Mohli bychom založit nadaci pro válečné invalidy, která by jim pomohla vyučit se novému řemeslu nebo by podporovala jejich rodiny. To, co jsi udělal pro Weekse, bys mohl udělat i pro jiné. Kdybys v něm nenašel jeho talent k řezbářství, jen stěží by se stal truhlářem. A takových vojáků, kteří utrpěli válečná zranění, je jistě spousta. Jejich obětí je přehlížena lidmi, za které bojovali. Je načase, aby je anglická šlechta přestala ignorovat a postarala se o ně.“

Julian mlčky přemýšlel.

Blaise si podepřela bradu o kolena. „Myslím, že to zvládnou. S vítáním hostů mám nějaké zkušenosti. Příležitostně jsem pořádala slavnostní večeře pro hosty mého otčima. To byla jedna z mála věcí, které mi sir Edmund dovolil dělat. A po několika letech, kdy jsem ho pozorovala, jsem se naučila něco málo z diplomacie. Ovšemže bude rozumné, když se pojistíme, aby přišel aspoň někdo. Co kdybys pozval pár svých přátel z Londýna? Máš snad nějaké, ne?“

„Jednoho nebo dva,“ zamumlal Julian suše.

„Výborně, aspoň budu mít příležitost konečně se s nimi poznat. A zdejší prodáváci budou nadšení. Všechno jídlo i nápoje koupíme u nich a já si nechám ušít nové šaty...“ Blaise si všimla Julianova váhavého pohledu a zarazila se. „Prosím, Juliane, nesmíš být zbabělec.“

Otočila se tváří ke svému manželovi a bělostná látka, kterou zahalovala svou nahotu, jí sklouzla až k pasu. Julian netušil, zda to bylo úmyslné, či ne. Rozhodně své ženě v budoucnu nedovolí, aby používala tak podlé zbraně, ale teď si nebyl jistý, zda mu vadí, že je s ním tak nestydatě manipulováno. Jediné, co věděl bylo, že pohled na její oblá řadra v něm vyvolal zběsilou touhu.

Smyslně se usmál a pohladil ji po nahých zádech. „Zřejmě mě budeš muset přesvědčit.“

Blaise ihned zapomněla, k čemu se vlastně snaží svého manžela přemluvit. Pohledem se utápěla v nekonečných hlubinách jeho modrých očí, fascinovala ji mužná krása jeho svalnatého těla. Bylo tak krásné, smyslné a vzrušující. Věděla, že ji chce, že po ní touží stejně silně jako ona po něm.

Pak natáhl ruku, pohladil jedno oblé řadro, pomalu ho obkroužil a štíhlými prsty sevřel ztuhlou bradavku. Blaise omámeně výdech la a instinktivně se přitiskla k jeho dlani. Najednou se podobala kočce, která se líně protahuje a přede slastí. Když ji Julian k sobě přitáhl, neměla ani těch nejmenších námitek.

Julian si ji jednou rukou přitiskl na nahou hrud' a druhou vklouzl mezi štíhlá stehna, kde zkušenými pohyby začal přejíždět přes pupen vlhkého ženství..., právě když se ozvalo tiché zaklepání na dveře.

Blaise ztuhla, zatímco Julian tiše zaklel.

„Ano, co se děje?“ zavolal otráveně.

„Odpusťte, pane,“ ozval se hlas jeho majordoma, „ale je tady jeden *člověk*, který trvá na návštěvě lady Lyndenové. Tvrdí, že od vás dostal svolení tábořit na vašich pozemcích. Obávám se, můj pane, že to je... *cikán*.“

Hedges ta slova pronesl, jako by se jimi mohl ušpinit, zatímco Blaise nadšeně vyskočila z postele. „Miklos! Oni přijeli!“

Julian tiše zasténal. Doufal, že cikánští přátelé jeho ženy nepřijedou tak brzy a dají jim chvíli čas, aby na jejich příchod nejdříve všechny upozornili. Ale už bylo pozdě cokoliv podniknout. Blaise zavolala na komorníka, že za

chvíli přijde dolů, a s rozzářenýma očima, které se najednou podobaly dvěma ametystům, se obrátila ke svému manželovi.

„To je skvělé, Juliane! Tímhle jsou všechny naše problémy vyřešené. Miklosova rodina se postará o zábavu. Ano, už to vidím. Budeme mít ples s cikány, hudbou a tancem a s vykládáním budoucnosti! Copak to není úžasné?“

Rychle začala po pokoji sbírat poházené svršky. „Musím se obléct a přesvědčit Miklose, aby s tím souhlasil.“

Sklonila se, letmo políbila svého chotě na tvář a už se měla k odchodu, když ji Julian popadl za zápěstí. „Neměla by sis to nejdříve všechno v klidu promyslet, lištičko?“

„Nechápu proč? Jestli se bojíš o peníze, určitě tě to nezruinuje. Cikáni nejsou drazí...“

„Spíše se obávám, co na to řeknou naši sousedé?“

„Ale no tak, drahý, nebuď tak upjatý. Musíš mi věřit, Juliane, všechno bude skvělé. Všichni *gadžové* jsou na cikány zvědaví a věštění budoucnosti je přímo fascinuje. Požádám Pannu, aby se toho ujala...“ Blaise se ještě naposledy usmála na svého manžela a zmizela za dveřmi do svých pokojů.

Julian ležel na zádech a zíral na nebesa nad hlavou. Stále nechápal, jak je to možné, že si ho Blaise tak rychle omotala kolem prstu. Vždyť od jejich vynucené svatby uběhlo jen několik týdnů.

To, co ho k ní přitahovalo, nebyla jen fyzická touha, i když ta nebyla zanedbatelná. Blaise přišla do jeho postele nevinná a netknutá, nicméně plná vášně a vzrušení, ochotná objevovat nové a nepoznané. Poskytovala mu takové uspokojení, které mu nemohla dát žádná jiná milenka. Její hladová reakce na jeho milování, pro ženu tak netypická, byla vším, co si jen mohl přát.

Nicméně mnohem více ho lákala její chuť do života, její vřelost a žár. Připadalo mu, jako by se v její přítomnosti pomalu začal rozpouštět a probouzet zpět do života. Do života, ze kterého ho vytrhla smrt jeho první ženy. Ne, nelitoval toho, že se s Blaise oženil, i když někdy ho její činy přiváděly k šílenství.

Julian unaveně zavřel oči. Ten její poslední nápad byl ořesný. Pořádat ples na Lynden Parku a pozvat cikány, aby jejich hostům tančili a vykládali jim z karet budoucnost, mu připadalo zcela nevhodné.

Jenže se zdálo, že nemá na výběr. Jeho minulé pokusy o kontrolu Blaisina chování se obvykle minuly účinkem. Pomalu začínal nabývat dojmu, že kdykoliv jí něco zakáže, jako by ji povzbudil k tomu, aby obešla jeho autoritu a udělala pravý opak toho, co by si přál.

Julian usoudil, že bude lepší, když si svůj názor ohledně plesu nechá pro sebe. Koneckonců, příprava tak velké události bude něco, čím se Blaise zaměstná, a snad jí pak nezůstane čas na vymýšlení dalších hloupostí.

Blaise se nadšeně přitíla do vstupní haly. Hedges, který zůstal na stráž, aby neobvyklý host nezmizel se stříbrnými svícníky nebo s drahými vazami, nesouhlasně sledoval, jak jeho lady seběhla ze schodů a s nadšeným výkřikem se vrhla do náruče snědého cikána. Jenže Blaise si z jeho pohoršeného pohledu nic nedělala. Šťastně se smála, políbila Miklose na tvář a s přívalem otázek ho táhla do nejbližšího salonku.

Miklos odpovídal, jak nejlépe mohl a nevěřičně zíral na drahý nábytek. „Vede se ti dobře, Rauniyog. Věděl jsem, že *gadžo* je boháč, ale netušil jsem, že až tak velký.“

Blaise se usmála. „Mohla jsem dopadnout hůř. Lynden je opravdu štědrý. Měl bys vidět, co všechno mi poslední dobou koupil.“

Jakmile se Blaise ujistila, že všichni její cikánští přátelé jsou zdraví, zazvonila pro občerstvení. Zatímco pojídali ovocné koláčky a upíjeli horký čaj, Miklos jí vyprávěl o jejich cestě, o koňském trhu, kde se jim podařilo získat nějakou tu guineu, a také o své oblíbené klisničce, která je březí s hřebcem lorda Kilgora.

Jakmile dojedli, Blaise si nechala osedlat koně, protože chtěla navštívit cikánský tábor. Rovněž Julian se přišel s Miklosem pozdravit a omluvil se, že je nemůže doprovodit, protože už má domluvenou pracovní schůzku. Když se sklonil a něžně políbil svou ženu na temeno hlavy, připomenul jí, aby si vzala podkoního.

„Je to skutečně nezbytné, takhle‘ marnit jeho čas?“ bránila se Blaise. „Miklos na mě dohlédne a doprovodí mě domů.“

„Nemusíte se bát, lorde, samozřejmě že ji doprovodím,“ souhlasil cikán.

Julian se usmál. „Jsi opravdu laskavý, ale musím brát ohled na pověst své ženy. Kdyby lady Lyndenovou někdo viděl samotnou ve společnosti cikánského gentlemana, jistě by jí to příliš neprospělo.“

„Aha, tak odtud fouká vítr,“ řekl Miklos bez jakékoliv zahořklosti.

„Tak teď vás opustím. Buď doma včas na večeři, drahá. Rád bych dokončil to, co jsme před malou chvílí přerušili,“ dodal a v modrých očích mu zablýsklo.

Blaise cítila, jak rozpaký celá rudne. „Julian se o mě bojí,“ vysvětlila, když její manžel odešel.

Miklos přikývl. „To je správné. A ty by ses ho měla naučit poslouchat, Rauniyog, protože jsi teď provdaná lady.“

Blaise jen ohrnula nos, ale přesto s sebou vzala podkoního. Cikáni se utábořili jen kousek od panského domu, na zelené pastvině hned vedle zurčícího potoka. Blaise napočítala skoro o dva tucty vozů více, než si pamatovala.

„Dali jsme se dohromady ještě s dalšími,“ vysvětloval Miklos. „Připadalo mi sobecké využít pozvání jeho lordstva a nepodělit se o své štěstí s ostatními.“

Pozvání dalších rodin na Lyndenovo panství bylo zneužitím Julianovy dobroty, ale Blaise proti tomu nic nenamítala. Věděla, že využívat *gadže* prostě patří k životu všech cikánů.

Panna přivítala Blaise jako dávno ztracenou dceru, objala ji a pak ji od sebe odtáhla, aby se jí podívala do tváře. „Jsi šťastná, Rauniyog?“

Blaise se usmála, jako by měla nějaké tajemství. „Není to tak strašné, jak jsem si myslela.“ Panna se jen zachichotala.

Asi o hodinu později, když se Blaise pozdravila s ostatními přáteli a seznámila se s hlavami dalších rodin, posadila se s Pannou a Miklosem a požádala je o pomoc na ples.

Nezmínila se, proč vlastně ples pořádají nebo že je Julian podezřelý z vraždy své první ženy. Panna už o Lyndenově temné minulosti věděla, ale Blaise si nebyla jistá, jak by reagoval Miklos. Cikánští muži jsou ke svým ženám až příliš ochranní, a kdyby Miklos zjistil, že se provdala za údajného vraha, zřejmě by se mu to příliš nelíbilo.

Poněvadž věděla, jak cikáni rádi smlouvají, Blaise nejdříve vysvětlila své požadavky a nabídla extrémně nízkou sumu. Po chvilce dohadování se domluvili na vyhovující ceně a společně si plácli. Blaise dala na Panninu radu a rozhodla se pořádat ples hned příští týden, ještě před svátkem Všech svatých, aby nemusela konkurovat případným oslavám Halloweenu.

Najednou Blaise zahlédla na rameni jednoho cikána malé hnědé zvířátko.

„Opice!“ vykřikla Blaise nadšeně. „Od té doby, co jsme odjeli z Filadelfie, jsem ji neviděla.“

„Umí tančit a dělá různé kousky,“ řekl Miklos.

Blaise něco napadlo. „Prosím, Miklosi, seznámíš mě s jejím majitelem? Řekla bych, že opička na mém plese bude nevídanou událostí.“

* * *

Hned odpoledne řekla Julianovi o svém úspěchu s opičkou. Julian se kousl do jazyka a zdržel se jakýchkoliv komentářů. Když Blaise začala přemýšlet, koho pozvou na ples, zašel dokonce tak daleko, že jí pomáhal sepsovat seznam hostů. Kategoricky však odmítl pozvat své přátele z Londýna. Kdyby Blaisin plán nevyšel, chtěl by mít na tu ostudu co možná nejmeně svědků.

Když však Blaise navrhla, že pozvou Vincenta Fostera a jeho sestru, Julian se přestal ovládat. „Ne, to v žádném případě! Já ho prostě ve svém domě nesnesu!“

Blaise namítla, že by bylo moudré ukázat dobrou vůli a nabídnout mír. Foster má ve zdejší kraji velký vliv, a kdyby ostatní viděli, že se snaží o příměří, jistě by se na celou věc začali dívat jinak. Blaise Juliana zahrnula

lavinou pádných argumentů a neúnavným dohadováním, takže Julian nakonec souhlasil.

Nicméně, jak se ples pomalu blížil, Julian pozoroval počínání své ženy se stále větší nedůvěrou. Blaise připravám plesu věnovala veškerý svůj volný čas a Julian se obával, že bude zklamaná.

Koncem týdne Julian obdržel dopis od Blaisina nevlastního otce z Vídně. Blahopřání sira Edmunda k sňatku bylo sepsáno ve stylu vyjádření upřímné soustrasti a provázela ho nabídka několika dobrých rad, jak ji zvládnout. Obsah dopisu Juliana rozzlobil. Blaise nebyla *tak* špatná, jak sir Edmund tvrdil. A gentlemanovo doporučení držet ji na krátkých otěžích Julian shledal jako naprostý nesmysl. Už znal svou tvrdohlavou ženu natolik dobře, aby věděl, že tím by Blaise jen povzbudil k rebelii. Během jejich krátkého manželství zjistil, že jeho žena ho bude poslouchat jen tehdy, pokud tak učiní dobrovolně.

A stejný názor na svou paní měla i její komorná Sára Garveyová. Julian se s ní sešel krátce po Miklosově příjezdu.

„Blaise se narodila ve Filadelfii, kde prožila nejkrásnější roky svého života. Její zbožňovaný otec ji rozmazloval a malá Blaise měla svobodu, na kterou tady nejsou zvyklí. Když jí však bylo deset, otec zemřel a matka se zanedlouho znovu provdala. A tehdy Blaise ztratila domov. Kvůli kariéře sira Edmunda se celá rodina často stěhovala a Blaise neměla příležitost přátelit se s dětmi svého věku. A pak zemřela i její matka. Blaise zůstala sama, bez rodičů, bez domova, jen se sirem Edmundem a se mnou. S jejím americkým původem a bouřlivým způsobem života se není co divit, že je trochu divoká,“ bránila ji slečna Garveyová.

„Jsem si jistý, že jste jí byla oporou,“ řekl Julian.

„Dělala jsem, co bylo v mých silách, lorde, ale občas jsem byla bezradná.“

„Rozhodně vás nechci vinit za chování své ženy, slečno Garveyová.“

„Vím, že nechcete. Jen bych byla ráda, abyste pochopil, proč se Blaise občas chová tak nerozumně. Je to dáno jejím původem i výchovou.“

„Chápu.“

„Občas je tvrdohlavá a neposlušná, ale zlá rozhodně není. Zapřísahám vás, nebuďte na ni příliš přísný.“

„Řekl bych, že jsem prokázal neobyčejně dobrou vůli.“ Julian se jízlivě ušklíbl. „Přesto bych byl rád, kdybych se naučil, jak s ní jednat. Jinak se po zbytek života budu s hrůzou rozhlížet kolem sebe a čekat, jakou katastrofu zase vyvede. Snad byste mi mohla poradit, jak na ni?“

„Ano, to bych skutečně mohla. Mohu být upřímná, pane?“

„Samozřejmě.“

„Sir Edmund se to nikdy nenaučil. Podle mě spoustu svých kousků Blaise provedla jen proto, aby upoutala jeho pozornost, jenže on ji ignoroval

a držel si ji od těla. Má paní totiž mnohem více než disciplínu a přísnost potřebuje lásku a porozumění.“

„Slibuji,“ řekl Julian slečně Garveyové, „že se pokusím neudělat tutéž chybu jako sir Edmund. I když nemohu zaručit, že uspěji více než on.“

„Věřím, že vy to zvládnete, lorde. Blaise je ještě mladá a nikdy neměla nikoho, koho by mohla milovat nebo kdo by miloval ji.“

Když komorná odešla, Julian se posadil do svého křesla a zamyšleně si mnul bradu.

Když od něho Blaise o jejich svatební noci utekla, Panna mu tehdy radila totéž. Aby získal její poslušnost, nejdříve si musí zasloužit její důvěru a lásku.

Láska, to je ono, uvědomil si Julian. Blaise by byla mnohem poddajnější, kdyby se do něho zamilovala. Snad by to nebyl takový problém zařídit, aby jeho mladá žena pro něho ztratila srdce. Většina žen jen stěží dokázala odolat jeho kouzlu a šarmu.

Šokující pravda ovšem byla taková, že on *nechtěl*, aby se do něho Blaise zamilovala. Láska byla v jeho prvním manželství hlavní příčinou jejich neshod. Carolina se do něho zamilovala a požadovala to, co jí nemohl dát. Jeho srdce. Nedokázal ji milovat, a proto ho začala nenávidět a vrhla se do náruče jiného muže. Víckrát by něco takového nesnesl.

Julian potřásl hlavou. Nechtěl, aby ho Blaise milovala. Chtěl jen její respekt a poslušnost, nic víc. A o tom, že by mohl její lásku opřít, nemohla být ani řeč. Jejich manželství je sňatkem z rozumu a takovým zůstane. Jediné, co jí může dát, je porozumění a snad i náklonnost.

Konečky prstů zamyšleně přejel po své zjizvené tváři. Konečně se rozhodl, jak dál. Nechá Blaise dostatečně volně otěže, aby měla svobodu, ne však tolik, aby způsobila skandál. Nebude ji zanedbávat ani ji nenechá samotnou jako Carolinu.

Poskytne Blaise svou pozornost a pochopení, ale nikdy jí nedovolí, aby ho začala milovat.

Navzdory tomu, že výnos z plesu měl sloužit k charitativním účelům,

Blaise na své pozvánky obdržela jen velmi málo odpovědí. Věděla, že se o události hodně mluví, protože jí to prozradil vikář, jenže stát se hlavním tématem týdne ještě neznamenalo, že jí plán vyjde přesně podle jejích představ.

Týden se přehoupl do druhé půle a Blaise si začala dělat starosti, zda se nepřepečítala. Dokonce baron Kilgore, na jehož panství se konala svatba, se omluvil s vysvětlením, že už je domluvený se svými přáteli v Londýně. A to s podporou lorda Kilgore tolik počítala.

Julian čelil nastávající události se stoickým klidem. Už předem byl připravený na to nejhorší. I když jeho mladá a temperamentní žena měla nadání Napoleona v sukních, zázraky zcela jistě nedokázala. V takové věci věřil jen vikář. Reverend Nethersby předpověděl, že se jeho ovečky obměkčí a dostaví se v hojném počtu.

V den konání plesu bylo nečekaně chladno. Blaise se probudila s nervózně sevřeným žaludkem a po zbytek dne se snažila doladit i ty nejmenší detaily. Nicméně úderem páté hodiny bylo všechno hotové. Šla nahoru do svých pokojů, kde se okoupala a převlékla do večerních šatů. Chtěla, aby byl Julian na její organizační schopnosti pyšný, ale mnohem více doufala, že ho zdejší šlechta konečně přijme do svých řad.

Komorná jí spletlá vlasy do komplikovaného účesu a pomohla jí obléct plesové šaty. Když Sára odešla, Blaise zůstala ztuhle sedět u toaletního stolku. Co když se to nepodaří? Bude ji Julian nenávidět? Přestane se snažit překonat minulost a vybudovat s ní budoucnost?

Z chmurných myšlenek ji vytrhlo zaklepání na dveře. Otočila se a spatřila svého manžela, který vcházel do místnosti, jednou rukou se opíral o hůlku a v druhé nesl dlouhou úzkou krabičku.

Julian vešel doprostřed pokoje a zůstal ohromeně stát. Nebyl si jistý, zda Blaise nebude chtít přijít na ples jako cikánka, ale když vstala a otočila se k němu, viděl, že má na sobě překrásné plesové šaty, zcela hodné dámy jejího postavení. Šaty byly ušité z krajky barvy slonoviny, jež skvěle kontrastovala s uhlově černými vlasy, a zdobily je široké rukávy a hluboký oválný výstřih, který odhaloval oblíný bělostného poprsí. Julianův pohled potemněl.

„Vypadám dobře?“ zeptala se Blaise v obavách.

Jeho smyslný úsměv jí dal odpověď na vše, co chtěla vědět. „Jsi úžasná.“

Podal jí sametem potaženou krabičku. „Rodinné šperky. Teď jsou tvé. Tvá komorná tvrdí, že tyhle se ti budou hodit k šatům, ale pokud by se ti nelíbily, v sejfu je ještě řada jiných.“

Blaise přijala krabičku a dychtivě ji otevřela. „Ach!“ vydechla ohromeně, když na sametovém lůžku spatřila náhrdelník ze zářících ametystů a pár odpovídajících náušnic. „Jsou překrásné!“

„Dovol mi, drahá.“

Julian odložil hůlku, vzal z krabičky náhrdelník, a když se Blaise k němu obrátila zády, připjal jí ho okolo hrdla. Pak ruce lehce položil na nahá ramena, sklonil se a políbil svou ženu na odhalenou šíji.

Blaise si připjala náušnice a podívala se do zrcadla. Drahocenné šperky měly vskutku ohromující účinek, najednou si připadala jako oslnivá kráska. Mnohem více ji však dojalo Julianovo gesto. Tím, že jí daroval rodinné šperky, ji veřejně prohlásil za lady Lyndenovou.

„Všechny ženy ti budou závidět,“ řekl Julian něžně.

Podívala se na Julianův odraz v zrcadle. Budou jí závidět, to jistě, ale rozhodně to nebude kvůli jejímu vzhledu. Spíše proto, že se provdala za tak nádherného muže.

„To ty rozechvěješ srdce všech žen,“ odpověděla Blaise.

Hořce se pousmál. „Spíše se polekají, jen co uvidí moji zjizvenou tvář.“

Blaise viděla, jak je zranitelný. Otočila se a dlaň přiložila na zhojenou jizvu. „Spíše ti to dodává na osobním kouzlu. Věř mi,“ dodala Blaise, když Julian pochybovačně povytáhl obočí. „Žádná žena, která tě uvidí, nedokáže odolat touze utěšit tě.“

„No, to se brzy uvidí.“ Julian vzal hůlku a nabídl své choti rámě. „Půjďme, lady?“

Blaise se zhluboka nadechla a přijala jeho doprovod. Najednou měla srdce až v krku.

Když scházeli ze schodů, Julian uslyšel melodii hudebníků.

„Myslel jsem, že dneska večer tady budou jen tví cikáni s houslemi,“ podotkl.

„Ano, to máš pravdu, ale až později. Nechtěla jsem naše hosty hned na začátku vyděsit. Ples začne zcela tradičně.“

„Doufám, že nebudeš chtít, abych tančil. Mé noze tolik pohybu nedělá dobře.“

Usmála se na něho. „Ne. Vlastně máš tanec dnes večer zakázaný. Sice zklameš mnohé dámy, ale rovněž jim to připomene, že jsi válečný hrdina, což v mnohých probudí sympatie.“

Ušklíbl se. „Chceš říct, že dneska tady jsem pro pobavení?“

Blaise se hlasitě zasmála. „Dalo by se to tak říct, ale nebudeš v tom sám. Pomůže ti Miklos se svou rodinou. A také přijde John Weeks. Bude

vyprávět svůj příběh plný hrůzy a utrpení, který prožil on i ostatní vojáci. Doufám, že to v našich hostech probudí pocit viny a otevře jejich peněženky. Ale i přesto hlavní atrakcí budeš ty. Všichni budou chtít vědět, kde jsi byl celé ty čtyři roky.“

„Jen aby všechna tvá snaha nebyla marná,“ zahučel Julian. „Vůbec bych se nedivil, kdyby nikdo nepřišel.“

Blaise nepřiznala, že ona také ne. Místo toho vzala Juliana do tanečního sálu, aby mu ukázala výsledek svého snažení.

Světlo stovek svící se odráželo v křišťálových lustrech a na naleštěných parketách, zatímco neobvyklé ozdoby dodávaly sálu exotickou atmosféru.

V zadním rohu se tyčilo šapitó z modrých a rudých pruhů látky a před ním stálo několik stánků, které měly vzbudit dojem venkovského trhu.

„No?“ zeptala se Blaise úzkostlivě.

„Musím uznat, že to je dokonalé, maličká,“ řekl Julian pobaveně. „Nikdy bych nevěřil, že se můj dům stane poutovou atrakcí.“

Uklidněná, že se nezlobí, ohrnula nosík. „To proto, že jsi takový suchar, můj drahý choti.“

Vedla ho přes taneční parket ke stanu, kde už čekal Miklos. Měl na sobě rudý kabátec, modré kalhoty a naleštěné holínky. Z jednoho ucha mu visela zlatá náušnice.

Cikán se před nimi hluboce uklonil. „Vypadáš znamenitě, Rauniyog..., tedy..., lady. Můj pane, je mi ctí nabídnout vám své služby. Prosím, následujte mě...“

Stan byl dlouhými závěsy rozdělen na několik malých místností. Panna a pár dalších pestře oděných cikánek seděly u nízkých stolků, připraveny číst z dlaně a vykládat budoucnost.

Panna, na jejíž hlavě se skvěl obrovský zelený turban, pobídla Juliana, aby se posadil. „Jsem tak ráda, že vás zase vidím, vzácný pane. Nechtěl byste vyložit budoucnost? Budu si počítat jen polovinu běžné sumy, zbytek jde na fond válečných veteránů.“

Julian se usmál. „Děkuji, matko, ale jedno vykládání budoucnosti mi stačilo.“

Panna se ušklíbla. „Stejně vám ji řeknu. Konečně se štěstí postavilo na vaši stranu.“

„Doporučoval bych tohle říkat všem tvým zákazníkům. S tvou pomoci by se snad dnešní večer mohl vydařit.“

Stará žena na něho ukázala prstem. „Vy mi nevěříte, ale sám se přesvědčíte, že mluvím pravdu.“

Julian jen pokrčil rameny a pokračoval k půlkruhu tvořenému několika židlemi. Blaise vysvětlila, že zatímco dámy budou zaměstnány věštěním budoucností, gentlemani se usadí a vyslechnou si příběh vysloužilého vojáka.

Jakmile vešli do místnosti, Weeks se natáhl po berli a rychle vstal. „Ach, pane,“ řekl dojatým hlasem, „to, co děláte, je obdivuhodné. Budu vám navždy vděčný a stejně tak mnozí další.“

„Slova chvály nepatří mně, ale mé ženě. To ona všechno zorganizovala.“

Julianova chvála Blaise zahřála u srdce, ale odmítla uznat jakoukoliv zodpovědnost. „Ne, ne, to byl nápad lorda Lyndena.“

Ve vedlejší místnosti stály dlouhé stoly potažené bílým plátnem, prostřené pikantními aspiky, krabími paštikami, jahodovými košíčky s hustou smetanou, marcipánovým cukrovím a mnohými dalšími dobrotami.

„Doufám, že naši hosté přijdou,“ poznamenal Julian. „V opačném případě budeme mít měsíc co dělat, abychom to všechno snědli.“

Chvilí nato přijel vikář se svou ženou.

„To bylo velmi moudré, lady Lyndenová,“ uznala paní Nethersbyová, když uviděla dekoraci. „Dovolila bych si říct, že ještě nikdy nikoho nenapadlo pozvat na ples cikány.“

Muzikanti hráli v prázdném tanečním sále a Blaise se svým chotěm se postavili ke vchodu, aby zde uvítali první hosty. Konverzace vážla a Blaise, jejíž nervy byly obvykle jako z oceli, cítila, jak jí vlhnou dlaně a jak se celá chvěje.

S každickým úderem hodin její nervozita rostla, dokud do místnosti konečně nevešel Hedges a formálním hlasem neoznámil: „Lord a lady Ackertonovi.“

Blaise se letmo podívala na svého manžela, na tváři vykouzila úsměv a obrátila se přivítat jejich první hosty, urostlého gentlemana a jeho stříbrovlasou ženu.

A pak už se ozývalo jedno jméno za druhým.

„Paní Denbyová a pan Charles Denby.“

„Sir James a lady Watersová.“

„Pan Reginald Bascomb.“

„Pán a paní Carstairsi.“

Blaise se spokojeně usmívala. Všichni přítomní se sice nedůvěřivě rozhlíželi kolem sebe a po jejím choti vrhali kradmé pohledy, ale konečně mu jejich sousedé dali šanci, aby je Julian získal na svou stranu.

Netrvalo dlouho a zdálo se, že se mu to podařilo. Jeho šarm a vtip, stejně jako lhostejnost k pomlouvačným řečem započaly dlouhou cestu k přesvědčování hostů o jeho nevině. Ples nebyl ani ve své polovině, když mnozí gentlemani a dámy kroužili kolem lorda Lyndena a vyptávali se na válku a na bitvu, ve které utrpěl zranění.

Když Blaise z úst mnoha dam slyšela projevy lítosti a sympatií, musela se usmát. Měla pravdu, žádná žena nedokázala odolat podivnému nutkání přivínout si tohoto krásného muže k srdci a poskytnout mu útěchu.

Rovněž Blaise si získala řadu obdivovatelů. Bylo jich tolik, že Julian měl jen stěží kdy příležitost si se svou ženou promluvit. S lítostí, že svou

drahou nemůže sevřít v náruči a roztočit ji po parketu, a rovněž se žárlivostí sledoval, jak překrásná paní domu ani nestačí popadnout dech a putuje z náruče jednoho gentlemana do druhého.

Blaise však nezanedbávala ani ostatní hosty. S ohledem na své postavení lady Lyndenová předvedla značnou dávku diplomacie, kterou se naučila od svého nevlastního otce, a podařilo se jí okouzlit dokonce i tu nejdomýšlivější vdovu.

Urozená dáma v letech vějířem poplácala Juliana po rameni, čímž si vyžádala jeho pozornost. „Kde jste tu malou lištičku vzal, Lyndene?“

„Hovoříte snad o mé ženě, lady Fitzsimmonsová?“ zeptal se Julian ostražitě.

„Přesně o té. Je osvěžující poznat mladou dámu, která dokáže dát dohromady souvislou větu. Když vyprávěla ten příběh o mém otci a dikobrazu, měla jsem strach, aby mi smíchem nepopraskaly švy na živůtku. Ani nepamatuji, kdy naposledy jsem se tolik zasmála. Obávám se, že hned zítra mi po ní bude smutno a budu muset zavolat doktora, aby se podíval na mé churavé srdce. Jestli ji ke mně nepošlete, aby mi vyprávěla další příběh, pošlu vám účet za služby toho starého felčara.“

„Budou se vám snažit vyhovět, lady,“ řekl Julian s úklonou.

Juliana úspěch jeho ženy vůbec nepřekvapoval. Vždyť on sám dobře věděl, jak dokáže být Blaise okouzlující a přesvědčivá, zvláště pak, když se jednalo o něho.

Její vítězství ho těšilo více kvůli ní než kvůli sobě. Jeho mladá a temperamentní žena si nezaslouží stát opodál a trpět minulostí svého muže. Teď už bylo zřejmé, že se o budoucnost nemusí déle obávat. Po tomto večeru bude mít tolik návštěv, že je ani nebude stačit všechny přijímat.

Dokonce i přítomnost cikánů se setkala s úspěchem. Ačkoliv ze začátku bylo vidět několik pozvednutých obočí, většina hostů se skvěle bavila, zvláště pak mladé dámy, které se z úst staré cikánky dozvěděly o tajemstvích své budoucnosti.

Až na několik málo výjimek mohla Blaise celý večer považovat za velký triumf. Nicméně právě těch pár výjimek jí pokazilo náladu. Všechny se týkaly Vincentovy sestry Ráchel.

Pan Foster se na ples nedostavil, ale slečna Fosterová ráčila přijít i bez něho. Blaise se s elegantní hnědovlasou dámou pozdravila hned u vchodu a pak s ní krátce mluvila po prvním cikánském vystoupení. Ani jednou to nebylo zvlášť příjemné.

„Jak... originální,“ poznamenala slečna Fosterová. „Musím však vyjádřit údiv, že si Julian pustil cikány až do domu. Carolina by něco takového nikdy nepřipustila.“

Blaise se kousla do jazyka a odpověděla s nuceným úsměvem. „Pak je štěstí, že to Carolina nevidí.“

Slečna Fosterová si ji změřila chladným pohledem. „Doufám, že vám vaše rodinné štěstí vydrží déle než to Carolinino, lady Lyndenová.“

„Prosím?“

„Když zjistila, že ji manžel podvádí, zcela ji to zničilo.“ Blaise ztuhla.

„Skutečně?“

„Všichni věděli, že Julian si v Londýně vydržuje milenky, jenže nešťastné Carolině se to nelíbilo. Neustále se hádali, dokonce i toho večera, co zemřela.“

Blaise se zhluboka nadechla. Nikdy by ji nenapadlo, jak ji zmínka o Julianových milenkách může zranit. Najednou měla dojem, jako by jí někdo vrazil do srdce ostrý nůž.

Přesto na sobě nedala nic znát.

„Vydržovat si milenkou je pro gentlemany v našich kruzích celkem běžná záležitost, slečno Fosterová.“

Ráchel Fosterová povytáhla obočí. „Vidím, že máte silnější žalu dek než chudák Carolina.“

„Snad. To nemohu říct, nikdy jsem ji totiž nepoznala.“

„Ráda vidím, že jste v těchto věcech tak nějak... smířlivější. Carolina byla příliš majetnická a to jejich manželství zničilo. Nedo vedla se smířit s tím, že její manžel má... jiné zájmy. Julian není ty > muže, kterého můžete držet na krátkých opratích.“

Blaise zaťala zuby. Musela si připomenout, že tahle žena se chtěla provdat za jejího muže a že z ní mluví jen žárlivost.

Přinutila se k úsměvu. „Je od vás velmi milé, že upozorňujete na charakter mého manžela, slečno Fosterová. Abych však řekla pravdu, pochybuji, že Julian si teď bude hledat milenkou. Ani nedokážu spočítat, kolikrát mě ujišťoval, jak je v naší manželské posteli... spokojený.“ Blaise s uspokojením sledovala, jak se slečna Fosterová znechuceně ušklíbala. „Ach, omlouvám se. S neprovdanou dámou bych o takových věcech zřejmě neměla hovořit..., i když je to osoba vašeho věku. Omluvíte mě? Musím se věnovat i svým dalším hostům.“

Po těch slovech se Blaise otočila a nechala za sebou slečnu Fosterovou sptit vzteky. Ale celý večer měla už zkažený. Julian si ji nikdy nechtěl vzít a zcela jistě ji nemiloval. V tuto chvíli potřebuje její pomoc, aby se zbavil temných démonů minulosti, ale jakmile se mu to podaří, co bude pak? Pak se jistě začne věnovat *jíným zájmům*, jak to nazvala slečna Fosterová.

Vtom uviděla Juliana, který se k ní dral skrze dav tanečníků, aby ji doprovodil k večeři. Oslnivě se na něho usmála a přijala nabízené rámě, rozhodnutá neoddat se truchlivým myšlenkám.

Nicméně krátce po večeři Blaise zaslechla ze stanu křik a za chvíli z něj vyběhla bílá slečna Fosterová. „Ta... ta čarodějnice... Škoda, že u sebe nemám bičík!“

Blaise a Julian okamžitě přispěchali, aby zjistili, co se děje. „Co se stalo, Ráchel? Nějaké nepříjemnosti?“

Slečna Fosterová se ohlédla přes rameno, jako by ji někdo pronásledoval. „Ta příšerná cikánka nesmí říkat takové lži.“

„Snad jste ji špatně pochopila,“ řekla Blaise chlácholivě. „Věštění budoucnosti není žádná vědní disciplína.“

„Pochopila jsem ji naprosto správně!“ V hlase se jí odrážel náznak hysterie. „Ona...“

Právě v té chvíli ze stanu vyšla Panna a na tváři měla odhodlaný výraz.

Štíhlá ruka Ráchel Fosterové vylétla k jejímu hrdlu, jako by se něčeho polekala. „Tady už déle nezůstanu! Nenechám se takhle urážet!“

Otočila se a bez dalšího slova pospíchala z místnosti, přičemž o něco zakopla a spadla na kolena. Ozval se příšerný vrískot a zpod sukně slečny Fosterové se snažila vyprostit malá opička. Když se jí to konečně podařilo, pohledem vyhledala tmavého cikána, skočila mu na rameno a dál vyděšeně křičela.

Slečna Fosterová se s Julianovou pomocí vydrápala na nohy a snažila se získat jeho sympatie. „Ona mě napadla! Viděl jsi to? Ta bestie na mě zaútočila!“

„Slečno Fosterová,“ snažila se ji ukonejšit Blaise, „jsem si jistá, že vám nechtěla ublížit. Kdybyste se uklidnila...“

„Já se nechci uklidnit! Podívejte se na mé šaty!“

Blaise se podívala dolů na elegantní sukni ze zlatého brokátu, ve které zela velká díra. „Je mi to opravdu líto. Samozřejmě vám vzniklou škodu vynahradíme...“

„Ach, buďte zticha, vy ohavná malá zlodějko! Vincent mě varoval, abych sem nechodila...“

„To by stačilo, Ráchel,“ přerušil ji Julian pevným hlasem.

Podívala se na něho skrze oponu slz. „Jak jsi jen mohl? Jak sis mohl vzít tuhle divoškou Američanku?“ Prudce se mu vytrhla, vyběhla ze dveří a zanechala za sebou ohromené publikum.

V přeplněném sále nastalo napjaté ticho.

Blaise cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva. Nikdy se nenechala jen tak zahanbit, ale teď by se nejraději propadla pod zem. Tolik se snažila, aby se všechno podařilo, a nakonec sama způsobila scénu, která byla příliš dokonce i na ni.

Jen mlhavě slyšela, jak Julian přikazuje sluhovi, aby dohlédl na bezpečný odchod slečny Fosterové, a pak na sobě ucítila jeho zkoumavý pohled. Nedokázala se mu podívat do očí a odvrátila tvář. Nicméně Julian k ní přistoupil, konečky prstů ji uchopil za bradu a přinutil ji, aby se na něho podívala.

Usmál se. „Netrap se tím, maličká. Vlastně se ti podařilo přesně to, co jsi chtěla. Teď si už nebudou vykládat o mně, ale o tobě.“

„Taková hanba,“ ozvala se lady Fitzsimmonsová. „Něco takového bych od té Fosterovic slečinky nikdy nečekala. Vždy se chovala tak povýšeně.“

Blaise se na dámu v letech vděčně usmála. Udivilo ji, že tentokrát za ostudnou scénu nebyla viněna právě ona. Ještě vděčnější však byla, když hudba začala znovu hrát a ozval se waltz.

Julian podal hůl lokajovi a sevřel Blaise v náruči.

„Juliane, to nejde!“ vykřikla, když ji roztočil po tanečním parketu. „Co tvoje noha?“

„Tiše, maličká, má noha to přežije. Chci si zatančit se svou krásnou ženou, i když to je divošská Američanka.“ Znovu se usmál. „Pochopitelně si potom mé stehno bude vyžadovat důkladnou masáž.“

Blaise cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Julian se na ni zřejmě nezlobí, když už teď přemýšlí, co se později bude dít v posteli.

Uběhla skoro celá hodina, než Blaise dostala příležitost, aby si promluvila s Pannou. Zajímalo ji, co slečnu Fosterovou tak pobouřilo.

„Co jsi jí řekla, Panno?“

„Jen to, co jsem viděla v kartách,“ odpověděla stará cikánka. „Že jednoho dne její zlé činy vyjdou na povrch.“

„Jaké zlé činy?“

Panna zakroutila hlavou, až se jí v uších rozhoupaly zlaté náušnice. „Čas všechno odhalí.“

Byly už skoro tři hodiny po půlnoci, když ples skončil a od domu Lyndenů odjel poslední kočár. Než se Blaise odebrala ke spánku, pochválila hospodyni i majordoma za jejich tvrdou práci, k čemuž se přidal i Julian.

„Skládám poklonu, Hedgesi, paní Hedgesová, odvedli jste skvělou práci,“ podotkl Julian.

Hospodyně se spokojeně usmívala, zatímco Hedges jen přikývl. „Děkuji vám, pane. Doufám, že mohu být tak odvážný a pogratulovat vám. Večer se vskutku vydařil.“

„Děkuji, ale největší podíl na úspěchu má lady Lydenová.“

Blaise se sice bránila, ale nemohla potlačit samolibý výraz.

Vyčerpaná pomalu stoupala po schodišti. „Byl to skutečně úspěch, nemyslíš?“

„Naprosto, má lásko. Wellington by na tebe byl pyšný.“

Blaise se blaženě usmála. „A co slečna Fosterová? Nemyslíš, že to pokazila?“

„Vůbec ne. Ráchel Fosterová udělala ostudu jen sama sobě.“ Blaise si najednou znovu vybavila celou scénu a hlasitě vyprskla. „Neměla bych se smát. Jednu chvíli to vypadalo opravdu vážně, myslím ten její pád. Mohla si ublížit. A skoro rozdrtila tu malou opičku.“

Julian se také rozesmál. „Bylo to opravdu komické. Zvláště proto, že Ráchel vždy trpěla přemírou pýchy.“

A také přemírou žárlivosti, říkala si Blaise v duchu. A právě tehdy si vzpomněla na další slova slečny Fosterové o tom, že Julian měl v Londýně milenky. Zastavila před dveřmi do své ložnice a zvažovala, zda má vyslovit otázku, která ji páčila na jazyku.

Náhle ji však vzal Julian za ruku, sklonil se a začal líbat jeden štíhlý prst za druhým. Blaise dobře věděla, co bude následovat, a všechny znepokojující myšlenky byly náhle ty tam. Chtěl ji a ona chtěla jeho.

Blaise otevřela dveře a vtáhla Juliana do své ložnice, kde na ni čekala komorná. Julian ji propustil s tím, že pomůže své ženě sám.

Když osaměli, zavřel dveře a uzamkl je před celým světem.

Blaise si chtěla sundat náhrdelník, který jí daroval, ale Julian jen zakroutil hlavou. „Nechej si ho,“ zašeptal zastřeným hlasem.

Blaise se na něho podívala rozšířenými očima. „I šaty?“

„Ne, ty ne. Chci tě vidět oděnou jen v ametystech.“

Srdce se jí prudce rozbušilo a její pohled se utápěl v nekonečných modrých hlubinách. Poslušně si nechala náhrdelník a začala si rozepínat šaty, ale Julian znovu zakroutil hlavou. „Dovol mi, abych to udělal sám.“

Začal ji pomalu svlékat, kousek po kousku odhaloval hebkou pokožku a líbal jednotlivé části těla, až před ním Blaise stála jen ve spodním prádle.

„Co jsem to slyšel o tvém otci a dikobrazu?“ zeptal se Julian zvědavě.

Blaise se jen stěží dokázala soustředit. Fascinovaně zírala na zduřelé mužství, které se jasně rýsovalo pod tenkou látkou saténových kalhot. „Stalo se to v Americe. Dikobraz je ostnaté stvoření podobné ježku, jen mnohem větší. Otec se jednou pokoušel jednoho chytit a dostal se do potíží.“

„Proč ho chtěl chytit?“

„Cikáni považují pečeného ježka za lahůdku a otec chtěl zkusit, jestli dikobraz chutná stejně dobře. Tady v Anglii ho Miklos naučil, jak lovit ježky, ale otec zanedlouho zjistil, jak dikobraz může být nebezpečný.“

„Aha.“ Julian ze spleťového účesu vytáhl ozdobné spony a hedvábné prameny černých vlasů se rozlily po bělostných ramenech. Pak Blaise přes hlavu přetáhl i košilku a manželka před ním zůstala zcela nahá, až na punčochy a zářící ametysty.

Blaise se zachvěla, zcela pohlcená žářem manželových očí, které po ní pomalu klouzaly.

„Ty drahokamy ti vskutku sluší,“ řekl, zvedl ruku a bříšky prstů něžně pohladil oblá nadra, ploché břicho, štíhlá stehna těsně nad punčochami. „Také jsi tu cikánskou pochoutku – pečeného ježka – ochutnala?“

„Co? Ach, ano, několikrát.“ Když se jí takto dotýkal, nemohla přemýšlet a soustředit se na odpověď.

Julian vzal Blaise za ruku a vedl ji k posteli. Ta byla rozesílaná, ale Julian svou ženu nepoložil na měkkou matraci, ale nechal ji, aby se posadila na okraj postele. Pak přešel po místnosti a zhasil všechny lampy. Ložnice

potemněla, osvětlovalo ji jen měkké světlo vycházející z krbu. Konečně došel zpátky a pomalu se začal svlékat.

Blaise ho upřeně sledovala a fascinovaně hltala graciézní pohyby a obnažené svaly. Pohyboval se s lehkostí a elegancí hodnou králů. Konečně před ní stanul zcela nahý a mezi svalnatými stehny se tyčila mohutná erekce. Blaise si představila, jak Julianovo touhou tepající mužství proniká do nitra její hebkosti, a na chvíli zatajila dech.

Natáhla k němu ruce. „Juliane *prosím*...”

Julian se spokojeně usmál. Dnes rozhodně nechtěl pospíchat. Byl na svou mladou ženu neuvěřitelně pyšný a také cítil neskonalou vděčnost. Její plán vyšel přesně tak, jak předvíдалa. Vždyť ona přemluvila jeho sousedy, aby ho opět začali akceptovat. Chtěl se jí odvděčit za její snahu být jeho ochránkyní a přítelkyní.

Opatrně před ní poklekl, sundal jí jeden střevíc, pak druhý, a když oba ležely kousek opodál, začal se věnovat pomalému svlékání hedvábných punčoch. Touhou potemnělým zrakem sledoval trojúhelník saténových chloupků a horké rty dychtivě přitiskl na vnitřní stranu hebkého stehna.

Pak jí doširoka roztáhl nohy, a když dvěma prsty vklouzl do hebké jeskyňky, Blaise omámeně vydechla a celá se zachvěla. Julian se spokojeně usmál. Byla horká a vlhká, hebká a dychtivá.

„Juliane...?”

„Tiše, maličká. Jen si lehni na záda a užívej si to.“ Něžně ji zatlačil do měkkých peřin, jen její nohy zůstaly viset přes okraj postele.

Blaise zavřela oči. Cítila jeho horký dech, vnímala, jak nasává její vůni, jak se kochá pohledem na její zcela obnažené ženství. Pak ho Julian opatrně rozevřel a špičkou jazyka lehce přejel přes citlivou bliznu její rozkoše. Blaise se zachvěla.

„Jen klid, maličká.“ Jeho hlas ji konejšil, ale Blaise nedokázala zůstat v klidu. Když znovu ucítila vzrušující dotek horkého jazyka, dychtivě vyklenula boky a vyšla mu vstříc.

Julian si dlouhá stehna opřel o ramena a oběma rukama ji popadl za oblé zadeček, aby ji znemožnil další pohyb. Pak své horké rty něžně přitiskl na lepkavý pupen touhy a začal ho hebce sát a dráždit horkými polibky.

Blaise ohromeně vykřikla. Vlhký žár jeho rtů ji přiváděl k šílenství. Jeho ústa měla magickou moc a jeho jazyk... Jeho jazyk, který byl ohnivým kopím, pronikal hluboko do horoucího nitra.

Blaise sebou začala divoce zmítat, hlavou házela ze strany na stranu, kroutila se a vášnivě vykřikovala jeho jméno, jenže před slastným trýzněním nebylo úniku. Julian ji pevně držel, tvář měl zabořenou mezi jejími stehny a vášnivými polibky ji přiváděl na samý vrchol slastného uvolnění.

Konečně se to stalo. Blaise se celá napjala, ohromeně vykřikla a náhle nevnímala nic jiného než křečovitě vlny slastného vyvrcholení. Nicméně dříve než prudká erupce odezněla, Julian vstal, jediným prudkým pohybem

vnikl do vlhké štěrbinky a zcela ji naplnil. On sám se chvěl touhou a zběsile toužil po ukojení. Popadl ji za boky, mírně ji pozvedl a divoce přirážel, dokud nedošel ohromujícího uvolnění.

„Má lady ohně...“, zašeptal Julian ochraptěle, když se vyčerpaně zřítíl vedle Blaise.

O chvíli později si začal uvědomovat okolní chlad, nadvzedl se, popadl okraj přikrývky a přetáhl ji přes oba.

Blaise už usínala. „Asi bych si ten překrásný náhrdelník měla sundat“, zamumlala. „Nerada bych ho zničila.“

„Hm.“ Julian natáhl ruku, opatrně rozepnul uzávěr a ze štíhlého hrdla stáhl drahocenný šperk. Blaise se vděčně usmála a Julian si všiml, že úsměv jeho ženy je mnohem krásnější než šňůra ametystů.

Odložil šperk na noční stolek, sevřel Blaise v náruči a začal podřimovat. Nicméně Blaise náhle nemohla usnout. Vzpomněla si na slečnu Fosterovou a prudce otevřela oči. „Juliane?“

„Ano?“ zeptal se ospalým hlasem.

„Budeš se zlobit, když se tě na něco zeptám?“

„Myslím, že ne.“

„Chtěla bych s tebou mluvit o něčem..., co mi řekla slečna Fosterová. Ona..., no, prý jsi míval v Londýně milenky. Je to pravda?“

Julianův klid se náhle rozplynul. To jen Blaise mohla právě teď přijít s takovým tématem. Copak neví, že gentleman nikdy nehovoří o svých milenkách, a už vůbec ne s vlastní ženou? Jenže to byla celá ona.

„Ano, kdysi“, řekl nakonec.

„Když jsi byl ženatý s Carolinou?“

„Ano.“

Blaise si najednou připadala zranitelná. „Nelíbilo by se mi, kdybys měl milenky.“ Váhala. „Nemohla bych ti to zakázat, ale nelíbilo by se mi to. Jen jsem chtěla, abys to věděl.“

Pohládl ji po vlasech, ale mlčel.

Když jí nedal ujištění, které chtěla slyšet, Blaise posmutněla. Neměla nejmenší chuti dělit se o svého manžela s celým tanečním sborem, ale věděla, že kdyby se Julian rozhodl pořídit si milenkou, nijak mu v tom nezabrání. Nicméně mnohem více než na taneční sbor žárlila na Julianovu zesnulou manželku. Občas měla dojem, jako by s Carolinou bojovala o manželovu duši.

„Zlobil by ses, kdybys se tě zeptala na Carolinu?“

Povzdychl si. „Ne.“

„Miloval jsi ji?“

Ted' už byl Julian probuzený zcela. Vymanol se z jejich vzájemného objetí, překulil se na druhou stranu a tupě zíral do plápolajících plamenů. „Měl jsem ji rád..., ale jestli jsem ji miloval? Ne. Nebyla typem ženy, která by se dala snadno milovat.“

Blaise cítila úlevu. „Tak proč sis ji potom bral?“
„Z běžného důvodu..., abych ji poskytl titul. Protože byla krásná, mladá a toužila se stát lady Lydenovou. Bylo to manželství z rozumu, nic víc. Oba jsme to věděli. Jenže asi tak po roce se její pocity změnily. Vyžadovala po mně víc, než jsem jí mohl dát. Udělal jsem chybu, když jsem ji nechával příliš často samotnou.“ Julian se na chvíli odmlčel. „A ona hledala útěchu v náruči Vincenta Fosterera.“

V Julianově hlase se odrážela bolest, ale Blaise přesto pokračovala: „Carolininou zradou nejvíce utrpěla tvá pýcha.“

„Ano, přesně tak,“ přiznal Julian potichu. „Byl jsem vzteky nepřítel. Má manželka si našla milence. A navíc mého nejbližšího přítele.“ Pevně sevřel rty. „Chtěl jsem, aby se mým dědicem stal můj vlastní syn, ne syn někoho jiného. Carolina si vybrala Vincenta jen proto, aby mě probudila a donutila žárlit.“

„Ale.. nezabil jsi ji.“ Blaise se kousla do rtu a čekala, jak bude reagovat. Nastalo dlouhé ticho. „Ne.“

Blaise si oddychla. Julian konečně připustil, že není vrah. Natáhla ruku a něžně ho pohládila po zádech.

Zdálo se, že je ztracený ve svých myšlenkách. „To Vincent mě neustále viní z její smrti. On ji skutečně miloval. Jeho smutek je opravdový..., větší než ten můj.“

„A právě proto cítíš vinu. Protože jsi ji dost nemiloval.“

„Ano.“

„Takže když tě Vincent obvinil z její vraždy, nebránil ses.“

Pomalů se k ní obrátil. „Ty má chytrá lištičko. Máš snad dar jasnozřivosti jako tvá cikánská přítelkyně?“

„Ne.“ Nepotřebovala ho mít, aby Juliana pochopila. Milovala ho tolik, že věděla, co je v jeho srdci.

Temný smutek v jeho očích jí svíral srdce. Když se Julian obrátil a chtěl ji pohládit po tváři, otočila se a do dlaně mu vtiskla horký polibek.

Jednou smutek z jeho očí zmizí, slibovala si Blaise v duchu. Pomůže mu skoncovat s temnou minulostí a vykročit do budoucnosti plné štěstí a lásky.

I kdyby to mělo trvat do konce jejího života, přemluví ho, že má právo být milován. A snad jednou začne i on milovat ji.

„*Co* se děje, Rauniyog? Nač ten smutek?“ zeptala se Panna. Blaise pokrčila rameny a dál hleděla do probleskujících plamenů před Panniným stanem. Nějak své přítelkyni nedokázala vysvětlit, proč není se svým přepychovým životem spokojená. Na nedostatek společnosti si rozhodně stěžovat nemohla, ba právě naopak. V posledních dnech obdržela spousty pozvánek a přijala hned několik návštěv. Rovněž se jí splnilo největší přání: Julian byl přivítán zpátky doma – černou ovci přijali do svého stáda. Jeho společenský kalendář se úspěšně plnil, a to navzdory mnoha odmítnutím pozvánek na lov. Na hon si ještě netroufal. Noha se sice jako zázrakem hojila, ale čas od času ho ještě dokázala pěkně potrápit.

Rovněž Blaisiným přátelům se vedlo dobře. Její ples jim pomohl ukázat, co vlastně dovedou. Čtení z ruky, vykládání budoucnosti a divoké cikánské tance se staly velkou módou. Několik dam si na nadcházející maškarní bál nechalo ušít cikánské šaty, a dokonce se hovořilo o vesnickém trhu.

„Něco tě trápí a já asi vím co. Jsi zamilovaná do svého manžela.“

Blaise jen mlčky přikývla. Panna měla pravdu, a v tom byla ta potíž. Blaise byla beznadějně zamilovaná do svého manžela.

Nechtěla se do něho zamilovat. Věděla, jak je nebezpečné dát své srdce chladnému Angličanovi, navíc s temnou minulostí, přesto si nedokázala poručit.

Jenže stav jejího srdce ji netrápil tolik jako srdce Julianovo. Nezdálo se, že by její cit chtěl opřít. Měl ji rád, to jistě, ale rozhodně ji nemiloval.

Byl vždy zdvořilý a okouzující. Snažil se vyhovět každému jejímu přání a rozmaru. V manželské posteli byl vášnivým a pozorným milencem, jaký byl snem každé ženy. Jenže ona chtěla víc než jen dokonalého gentlemana. Chtěla Julianovu lásku. Chtěla, aby ji potřeboval, aby po ní toužil, aby ji miloval.

„Tady,“ řekla Panna a podávala jí malý rudý váček. „Tohle je přesně to, co potřebuješ.“

Blaise nechápavě hleděla na sametový váček, jenž jí ležel na rozevřeném dlani. „Co je to?“

„Kouzlo lásky, co by to mělo být jiného? Opatrně ho schovej v posteli a brzy uvidíš.“

Blaise sevřela váček v dlani a přitiskla si ho k hrudi. Na podobná kouzla sice příliš nevěřila, ale byla natolik zoufalá, že se rozhodla alespoň to zkusit.

Kouzlo lásky nefungovalo.

Blaise vložila váček pod Julianovu matraci, ale nevšimla si žádné změny. Jediný náznak žárlivosti, který projevila, byla reakce na hloupou poznámku hostitelky, k níž byli jednou večer pozváni na formální večeři.

Když dámy ponechaly gentlemany jejich portskému a odešly do přijímacího pokoje, jejich konverzace se stočila na moderní způsob manželství a na to, jak je běžné, aby si žena pořídila milence. Blaise bylo toto téma nepříjemné a nijak se ho nemínila účastnit. S nevěrou neměla žádné zkušenosti a ani je mít nechtěla. Její rodiče se celý život milovali a nikdy nevyhledávali milenecké vzrušení u jiných partnerů, ať to bylo sebevíc moderní. Blaise byla ráda, když do salonu vešli i muži a Julian se postavil vedle ní.

Nicméně jejich hostitelka se lechtivého tématu zřejmě nechtěla vzdát. Lady Abercrombieová se dlouze podívala na Juliana a pak se obrátila k Blaise. „Samozřejmě chápu, lady Lyndenová, že vy s takovým manželem po boku po milenci netoužíte.“

Blaise cítila, jak Julian ztuhl. Poznámka byla jistě míněna jako kompliment, ale vzhledem k Julianově minulosti se příliš nevydařila.

Julian se jen uklonil, zatímco Blaise se mlčky usmála. Když se však lady Abercrombieová obrátila k dalším hostům, Julian svou pozornost soustředil k Blaise.

S planoucím pohledem se k ní sklonil a tiše, nicméně rozhodně zašeptal: „Pokud by se vám zachtělo hledat povyražení u jiného muže, madam, upozorňuji vás, že takové chování bych vám rozhodně netoleroval.“

Pak se obrátil a bez dalšího slova odešel.

Nežárlí na ni, říkala si Blaise v duchu. Zcela očividně myslel na Carolinu. Přesto ji jeho slova ranila. Myšlenka, že jí tak málo důvěřuje, ji rozhněvala. Pokud si Julian myslí, že by porušila svůj manželský slib, pak ji vůbec nezná. Ona ho *miluje*. Nikdy by se neodevzdala žádnému jinému muži. A už vůbec by se nezachovala tak hloupě jako Carolína, aby si z nejlepššího přítele svého muže udělala milence jen proto, aby probudila jeho žárlivost.

Mnohem víc ji však trápilo, že Julian se ještě stále nedokázal zbavit své minulosti. Jeho vina ho stále pronásledovala a dokud se jí nezbaví, Blaise pochybovala, že by kdy mohl být volný, aby mohl opětovat její cit.

Kdyby jen mohla dokázat Julianovu nevinu, snad by v ni začal věřit i on. Jenže jak? Tragédie, která se odehrála před čtyřmi lety, neměla žádného očitého svědka. Dokonce Vincent Foster, jenž tvrdil, že Juliana viděl skloněného nad Carolininým bezvládným tělem, připustil, že přijel příliš pozdě, než aby viděl, co přesně se odehrálo.

Blaise probírala své dilema jednou odpoledne s Pannou a Miklosem. Nejdříve se však musela se vším svěřit Miklosovi.

„Oni říkají, že rye svou ženu zabil?“ opakoval Miklos nevěřicně.

„Jenže on to neudělal!“ bránila ho Blaise vášnivě. „Julian není žádný vrah. Lady Lyndenová spadla z koně, to je celé.“

Miklos se opatrně podíval přes rameno, jako by se bál, že se mu za zády zjeví duch. Pokud to bylo jen trochu možné, cikáni se řečem o mrtvých raději vyhýbali. Věřili totiž, že duše mrtvého se může vrátit, aby pronásledovala živé.

„Proč by potom *gadžové* něco tak strašného tvrdili?“

„Ty lži začal rozšiřovat Vincent Foster. On totiž lady Lyndenovou miloval a její smrt ho opravdu ranila. Já bych se ale vůbec nedivila, kdyby ho proti Julianovi poštvala jeho nesnášenlivá sestra. Rachel Fosterová měla totiž k žárlivosti pádný důvod. Víím, že je Julian zcela nevinný, jen bych to potřebovala nějak dokázat.“

„Proč se nezeptáš Fostera?“ řekla Panna.

„Ráda bych, jenže Julian mi s ním zakázal mluvit. Ale... asi máš pravdu, budu si muset promluvit s Vincentem Fosterem. Věřím, že mi k celé tragédii má co říct. Vždyť tam toho dne byl a hodně toho viděl. Je však možné, že se mnou nebude chtít mluvit. Po tom, co se stalo na plese, ho jeho sestra zcela jistě poštvala i proti mně...“

Blaise se náhle zarazila. Panna jí vlastně nikdy pořádně nevysvětlila, co těmi zlými skutky Rachel Fosterové měla na mysli. „Ty víš víc, než jsi mi řekla, že?“

Tmavé oči cikánské ženy náhle zbystřily, ale přesto jen zakroutila hlavou. „Čas všechno ukáže. Musíš se naučit trpělivosti, dítě.“

Pokud Blaise měla se svou trpělivostí potíže, pak Julian také. Neustále k němu docházely stížnosti na drobné krádeže, každou noc z kurníků jeho nájemců mizelo stále více kuřat, na polích se záhadně ztrácely brambory a často se stávalo, že na stromě, který byl ještě večer obtěžkán ovocem, ráno nezbyla ani suchá křížala. Julianovi, který byl za cikány zodpovědný, poněvadž je sám pozval, nezbyvalo nic jiného než cikány bránit a urovnávat jejich loupeže svým zlatem.

Když se však na krádeže zeptal Blaise, odmítavě kroutila hlavou.

„Proč každý za krádeží kuřat hned vidí cikány?“ zeptala se s doširoka rozevřenýma očima, kterým Julian až tolik nevěřil.

„Nedělej ze mě hlupáka, lištičko. Já sám moc dobře víím, že pověst tvých přátel ohledně kradených kuřat je opodstatněná. Doufám jen, že v tom nemáš prsty?“

Blaise se zasmála. „Samozřejmě že ne. Nikdy bych ti nic neukradla. A ani Miklos ne. Váží si tvé pohostinnosti a určitě by ji neznradil. To je proti cikánským zásadám. Musí to být někdo jiný.“

Julian se se svou ženou již déle nedohadoval. Nejrady by cikány poslal pryč, ale poněvadž věděl, jak je jeho žena miluje, ještě stále váhal. Nechtěl ji připravit o jediné přátele, alespoň ne do té doby, než si mezi zdejší šlechtou najde jiné. Ačkoliv vliv cikánů na jeho ženu odsuzoval, musel přiznat, že kdykoliv byla v jejich přítomnosti, získala jakési zvláštní tajemné kouzlo přitažlivosti.

Jeho žena ho však fascinovala ve více ohledech. Její chování pozbývalo jakékoliv logiky. Jednou se na svůj věk zdála až příliš moudrá a dospělá, a vzápětí nato se chovala jako dítě. Julian si vzpomněl na Blaisino nadšení z horkých kaštanů a musel se usmát.

Předstírat lhostejnost k její osobě mu v posledních týdnech připadalo stále obtížnější. Mnohem častěji si musel opakovat, že chce získat jen její respekt a poslušnost, ne lásku. Nechtěl, aby na něm byla závislá. A rozhodně nechtěl, aby se stal závislý on na ní.

Stejně tak zjistil, že jí nedokáže nic odepřít. Zvláště pak, když žádala tak málo pro sebe. Většinou se totiž starala jen o druhé, převážně pak o něho. Nemohl si pomoci, ale neustále ji srovnával se svou první ženou. Carolina byla vždy sobecká a marnotratná. Potřebovala nejluxusnější šaty, nejpohodlnější kočár, nejdražší klenoty. Blaise, na druhou stranu, byla zcela spokojená s cikánskými dětmi v lese, kde sbíraly ořechy a podzemní plody, oděná v prostých šatech s dlouhou řadou barevných korálků. Urozený titul na ni nikdy neudělal dojem, stejně jako Angličané.

Když ho jednou ráno v půli listopadu přemlouvala, aby šel s ní a Miklosem příští den na lov ježků, nedokázal okamžitě odmítnout.

Blaise, která viděla jeho váhání, vyskočila ze židle a vrhla se mu kolem krku, a to i přesto, že jim dva sloužící právě servírovali snídaní.

„Prosím, Juliane, musíš to zkusit.“

„A proč, lištičko?“

„Protože jsi stále tak vážný. Musíš se naučit, jak se radovat ze života. Nechceš přece být stále tak upjatý a škrobený?“

„Jenže já o lovu ježků vůbec nic nevím...“

„My tě to naučíme.“

„... a ani nevím, jestli to chci umět.“

„Juliane, *prosím*.“

„A zítra mám domluvenou schůzku s Marshem.“

„Snad se nic nestane, když ji o den odložíš.“

„Také nevím, jestli vám budu stačit.“

„Slibuji, že půjdeme pomalu. A kromě toho, tvoje noha je na tom mnohem lépe. Kdyby tě začala bolet, udělám ti masáž.“

Dychtivému žáru ve fialkových očích své ženy Julian prostě nedokázal odolat.

Následující ráno se probudilo do chladného, ale neobvykle jasného dne. Blaise si nadšeně propěvovala a k Julianovu překvapení nechala připravit

teplou deku a piknikový košík. „Na později,“ informovala ho s nadšeným úsměvem šťastného dítěte.

Když přijeli do tábora, už na ně všichni netrpělivě čekali. Pak se cikáni rozestoupili v řadě vedle sebe a Miklos vzal lady a lorda Lyndena pod svá křídla. S nadšeným vzrušením vysvětloval, že lov ježků je jedna z nejdůležitějších událostí v životě cikána. Pichlavá stvoření žijí v živých plotech, ale jen na podzim jsou dostatečně vypasená, aby se dala péct. Jejich maso chutná mnohem lahodněji než kuřecí, dušoval se Miklos.

Bruno se projevil jako skvělý stopař, takže na Miklose pak zbylo jen kořist usmrtit dřevěnou palicí.

Když se první zvíře setkal se svým osudem, Blaise sebou škubla a odvrátila se. Miklos jí však vysvětlil, že pro ježka je jistě lepší, když naplní cikánské žaludky, než aby s ním bylo zacházeno s opovržením, jak to dělají *gadžové*.

O dvě hodiny později lov skončil a Julian byl rád, že se konečně vrací do tábora. Prochladlá noha ho příšerně bolela a ve ztuhlých svalch nepříjemně škubalo.

Blaise si povšimla manželových potíží a ochotně mu nabídla rámě, aby se o ni mohl opřít. Julian její nabídku bez váhání přijal, ne však že by potřeboval oporu, ale jen z pouhé radosti, že se jí může dotýkat. Snad nikdy nevypadala půvabněji. Tváře měla ošlehané větrem a oči jí plály vzrušením. Připadal si vedle ní mladý a plný sil. Nejraději ze všeho by ji popadl do náruče, odnesl někam na tichou louku a pomiloval se s ní pod širým nebem.

V cikánském táboře to hučelo jako v úle. Ženy ježky nejdříve vyvrhly, zbavily je ostnů a pak čisté kusy masa napichovaly na rožeň a opékaly nad plápolajícími plameny.

Blaise se na zbytek dne omluvila, neboť pro svého manžela připravila piknik, ale slíbila, že na večerní hostinu budou i s Julianem zpátky. Miklos jen chápavě pokýval hlavou.

Když oba nasedli do kočáru, Blaise vzala otěže, vyjela z tábora a kousek opodál znovu zastavila. Z piknikového koše vytáhla šátek a s omluvným úsměvem se podívala na Juliana.

„Je mi to líto, ale budu ti muset zavázat oči. Jinak by to nebylo žádné překvapení.“

Julian tázavě povytáhl obočí. „Co tě to zase napadlo?“

Blaise se zasmála. „Věř mi, nebude to bolet.“

Julian svou ženu pevně objal a vášnivě ji políbil. Teprve potom jí dovolil, aby mu přes oči uvázala hedvábný šátek.

Jakmile se rozjeli, Blaise začala vyprávět humorné historky o svém otci a jeho pobytu mezi cikány. Neustále se smála a něco švitořila, Julianovi se však zdálo, že čím jsou dál, tím je nervóznější.

Nejeli déle než půl hodiny, když Blaise konečně zastavila. Chvilí jen tak mlčky seděla, jako by potřebovala najít odvalu, pak se však zhluboka nadechla a rozvázala šátek.

Julian se rozhlédl po rozvalinách starodávných hradeb a ztuhl. Všechny děsivé vzpomínky byly náhle zpět: *Bičující provazy deště. Nehybné tělo jeho ženy. Její krev na jeho rukou.*

Chvilí mlčel.

Blaise ho netrpělivě pozorovala. Byl celý napjatý a ve tváři bledý jako křída. Vztít ho sem zřejmě nebyl ten nejlepší nápad.

Věděla, že potřebuje něco mnohem drastičtějšího než kouzlo lásky. Doufala, že když Juliana donutí postavit se minulosti, že se pak snáze zbaví děsivých vzpomínek. Právě tady Carolina zemřela. Jenže po tragické události nebylo nikde ani památky. Starodávné ruiny se v podzimním slunci zdály mírné a poklidné.

Jenže Julian si toho zřejmě nevšiml. Hleděl upřeně před sebe, jako by si neustále přehrával svou noční můru.

„Myslím, že bys mi měla něco vysvětlit.“

„Já... jen jsem ti chtěla dokázat, že tady nejsou žádní duchové.“

Jeho modré oči ji probodávaly jako dvě dýky. „Zřejmě sis myslela, že mi tím pomůžeš.“

„Právě o to jsem se snažila. Minulost je pryč, Juliane. Musíš na ni zapomenout – i na Carolinu. Strašila tě až příliš dlouho.“

Pevně zaťal pěsti, jako by ji chtěl udeřit, ale ani se jí nedotkl. Jen příškrčeným hlasem řekl: „Jdeme.“

Když však popadl otěže, zastavila ho mírným tlakem ruky. „*Prosím*, Juliane, *prosím*... Takhle nesmíš odejít. Pět minut. Slibuji, že potom už od tebe nikdy nebudu nic chtít. „Jen pět minut.“

Julian tiše zaklel, ale přikývl. „Pět minut.“ Opřel se o opěradlo, zaklonil hlavu a zavřel oči.

„Se zavřenýma očima se Caroliny nikdy nezbavíš.“

Znovu zaklel. „A kdo říkal, že se jí chci zbavit, sakra!“

„Přesně v tom je ta potíž. Chceš se trestat za její smrt. Ale už jsi trpěl dost dlouho, Juliane.“

Rozhostilo se napjaté ticho.

„Je tady krásně.“

Julian zakroutil hlavou. Nedokázal spatřit poklidnou krásu. Jediné, co viděl, bylo nehybné tělo a krev ve vlasech. Hořce se zasmál. „Krásné, opravdu.“

„Zlobíš se na mě.“

Jízlivě se ušklíbl. Ano, zlobil se na ni. Zlobil se, že ho neustále nutila vzpomínat na minulost. Na tomto bohem zapomenutém místě se dnes cítil hůře než před čtyřmi lety.

Unaveně si povzdychl a sklonil hlavu. Vždyť za svůj hřích už zaplatil. Jak fyzicky, tak psychicky. Tělo se mu začalo pomalu uzdravovat, ale co duše? Vrátil se domů, aby se postavil minulosti, a místo toho se před ní schovává jako nějaký zbabělec. Nebýt jeho tvrdohlavé ženy, zcela jistě by nikdy tak daleko nedošel.

Přinutil se otevřít oči a rozhlédnout se kolem sebe.

„Není to tak strašné, co říkáš?“ zeptala se Blaise tiše.

Julian se pomalu nadechl. Zdálo se, že noční mra mizí. Ještě stále cítil v zádech podivné mrazení, ale Carolinino tělo už nemělo tak jasné obrysy.

Obrátil se k Blaise. „Dobře, pět minut uběhlo. Můžeme jet?“

„Říkala jsem si, že bychom si tady udělali piknik.“

„Ne, tady ne.“

„Skutečně, Juliane, měli bychom tady zůstat. Špatné vzpomínky je lépe nahradit hezkými...“

„Nenuť mě k tomu, Blaise. Pro dnešek toho bylo dost. Jednou se tady vrátím a postavím se tváří v tvář Carolininu přízraku. Ale nespěchej na mě, prosím.“

Blaise se usmála, objala ho kolem krku a pozvedla k němu rty. „Zlobíš se na mě?“

„Příšerně.“

„Naplácáš mi?“

„Bez slitování.“

„A nemohl bys počkat, až se pomilujeme?“

Julian dobře věděl, že se ho snaží svést. Pobaveně se usmál. „Jen před malou chvílí jsi slibovala, že už nikdy ode mě nic nebudeš chtít, maličká. A teď by ses chtěla milovat?“

„Nikdy to nemyslím přesně tak, jak to říkám, Juliane. To už bys měl vědět. Občas si pravdu tak trochu přizpůsobím. Je to ode mě ohavné, já vím.“

„Ty má malá cikánko...“

„Copak se se mnou nechceš milovat?“

Její zklamaný výraz ho rozesmál. „Ale to víš, že chci, ale ne tady.“ Když se bude s Blaise milovat, bude to někde úplně jinde. Nejen že se tady Carolina zabíla, ale ještě se tady setkávala s Vincentem Fosterem.

Popadl otěže a obrátil kočár. Ruiny jim zůstaly za zády a Julian cítil, jak se znovu začíná uvolňovat. Netrvalo dlouho a zastavil na překrásné louce uprostřed hustého porostu, přes níž tekla zúřivý potok.

„To je krása,“ vykřikla Blaise. „Měl jsi pravdu, Juliane. Tady to je mnohem hezčí.“

Julian zajistil kočár, a zatímco si Blaise sundávala klobouk, vyzouvala střevíce a svlékala punčochy, roztáhl na zemi teplou deku a připravil piknikový koš.

„Nebude ti zima?“ zeptal se, když viděl, co dělá.

Smyslně se na něho usmála. „Doufala jsem, že mě zahřeješ.“

„Myslím, že to zvládnu.“

Usadil se na deku a čekal, že ho Blaise bude následovat, ale ta si vykasala sukně a vběhla přímo do potoka.

„Juliane, podívej, pstruh! Měli jsme s sebou vzít udice. S tatínkem jsem často chodívala na ryby.“

„Stejně bys je všechny chtěla pustit zpátky, maličká.“

Odzátkoval láhev vína, pomalu popíjel a pozoroval svou ženu. Na jazyku měl sladkou, příjemnou chuť a všechno bylo tak nějak nové, jako by se jeho smysly právě probudily z hlubokého snu. Najednou si začal všimát zvláštních maličkostí: sladké vůně trávy, hrdelního volání holuba, bublání vody, Blaisina smíchu. Vzduch byl sice chladný, ale sluneční paprsky příjemně hřály a Julian měl dojem, že už dlouho se necítil tak příjemně.

A za to vděčil své malé cikánce. Zítra se možná pocit viny zase vrátí, ale dnes je svobodný, bez tíživého břemene minulosti.

Lehl si na záda, čekal na svou ženu a celým tělem mu pulzovala prudká touha.

Blaise ve vodě nezůstala dlouho. Se smíchem vyběhla ven, došla na deku a poklekla vedle něho.

Julian ji něžně objal, přitáhl si ji dolů a vášnivě ji políbil. Na rtech cítila sladkou chuť vlna.

„Máš hlad?“ zašeptala.

„Obrovský..., ale ne na jídlo.“

Znovu ji sevřel v náruči, ale Blaise se odtáhla. „Není kam spěchat.“

„Ale je, maličká.“ Vzal ji za ruku a přiložil si ji na touhou ztopořené mužství. „Chci tě.“

Spokojeně se zasmála. „A taky mě dostaneš, ale později.“

S pohledem upřeným do jeho očí mu začala pomalu rozepínat knoflíky u kabátce, vesty a košile, dokud pod dlaní necítila pevnou hebkost jeho svalů.

Chce ho svádět, pomyslel si Julian a odevzdaně zavřel oči.

Blaisiny štíhlé prsty rozkošnický klouzaly po nahé kůži, probíraly se zlatavými chloupky, dráždily ploché bradavky.

Pak rozepnula knoflíky u kalhot, stáhla spodní prádlo, uvolnila pevný mužský úd a omámeně zalapala po dechu. Mužná síla jejího manžela ji vždy zbavila slov.

Bez váhání ho začala laskat, dráždit ho přesně tak, jak ji to učil. Prsty objala pevný píst, sjížděla nahoru a dolů, bříškem ukazováčku dráždila hebkou hlavičku a v dlani sevřela těžká varlata, dokud necítila, že je Julian na prahu vyvrcholení.

„Blaise...“ Něžně ji vzal za ruku a snažil se ji odstrčit.

Nicméně Blaise se nevzdávala. „Ne,“ zamumlala odhodlaně. „Přesně tohle jsi mi dělal celou dobu. Teď je řada na mně.“

Sklonila hlavu a něžně ho políbila na ztopořený penis. Julian znehybněl a všechny jeho svaly se napjaly.

Povzbuzená jeho reakcí Blaise vlhkým jazykem olízla touhou tepající mužství od kořene až po růžovou špičku. Když Julian ochraptěle zalapal po dechu, spokojeně se usmála. Bylo to opojné a příjemné mít svého zkušeného manžela takhle v hrsti.

Pak dlouhý úd vsunula do úst a pevně ho sevřela horkými rty.

Uslyšela jeho zastřený sten a chtělo se jí vykřiknout radostí. Najednou si připadala neobyčejně silná, ženská a smyslná.

Netrvalo dlouho a sama se stala obětí své vlastní hry. Manželova vášnivá reakce ji vzrušovala stejně jako pohled na jeho ztopořené mužství. To, že se mohla dotýkat hebké pokožky dlouhého penisu, sát citlivou špičku a svírat pevná varlata, na ni působilo jako to nejmocnější afrodiziakum.

Proto nic nenamítala, když ji Julian popadl za ramena, přitáhl si ji k sobě a jedním pohybem se ocitl nad ní. Byla horká, roztoužená a vlhká touhou.

„Juliane..., prosím..., vezmi si mě...”

S ochraptělým zasténáním jí kolenem roztáhl nohy a jedním dlouhým pohybem zcela vznikl do její hebkosti. Bože, jak ji potřeboval. Byla pro něho jako vzduch.

Slyšel její vzrušený dech a bez ohledu na bolest, jež svírala jeho zraněnou nohu, ji popadl za zadeček, nadzvedl ji a tvrdě přirazil.

Sladká cikánko, jak hluboko mě vezmeš do svého vstřícného těla?

Blaise ovinula dlouhá stehna kolem štíhlých boků a nadšeně mu vyšla vstříc. Jeho další prudký vpád ji přivedl na samotný vrchol rozkoše, až k explozivnímu vyvrcholení. Když Julian ucítil první křečovitý záchvěv Blaisina uvolnění, naposledy do ní vnikl a s tlumeným výkřikem ji zaplavil proudem horkého sémě.

Blaise malátná právě prožitou rozkoší vnímala tíhu jeho těla, ale nevadilo jí to. Dále ho svírala v náruči, objímala stehny a vychutnávala si čistou radost z jejich spojení.

Miluji tě, šeptala v duchu, *miluji tě*. Na její vyznání lásky ještě nebyl připravený. Ale brzy bude.

Povzdechla si a spokojený úsměv ukryla do prohlubně manželova ramene. Jeho vášeň byla tentokrát zcela jiná. Julian jí odevzdal kousek sebe. Sice jen opravdu malý, ale přesto jí tím dal naději, že jednou získá mnohem víc.

„Ty cikání musí pryč, lorde,“ dožadoval se vikář o dva dny později. „Neustále snášíme jejich drobné krádeže a teď taková špatnost...“ Rukou ukázal na nádvoří Lynden Parku, kde stála drobná kobyłka se svěšenou hlavou. Černé punčošky na nohách a hřívá pomalu ztrácely svou barvu a na hřbetě zvířete se jasně rýsovaly tři světlé skvrny.

„To je pravda,“ souhlasil zeman Ratcliff. „Jako by nestačilo, že to zvíře ukradli z mých pastvin, ale obarvit mu srst a znovu ho prodat..., to už je příliš.“

Julian potlačil povzdechnutí. Před půlhodinou u jeho dveří zvonili dva rozzlobení gentlemani a svorně si stěžovali na cikány, kteří zemanovi Ratcliffovi ukradli koně a pak ho podloudně prodali reverendu Nethersbyovi. Vikář kobyłku koupil před týdnem na koňském trhu za dvacet guinejí a zeman teď tvrdil, že zvíře je jeho. Nebylo pochyb o tom, že koňská srst byla záměrně namořena, aby černá barva ukryla bílé znaky.

„Kdo přesně vám toho koně prodal?“ zeptal se Julian vikáře. „Znáte jeho jméno?“

„Jeden z těch snědých cikánů, všechny je neznám. Ale říkal jsem si, že vy možná ano, lorde.“

„Já bohužel také ne,“ zamumlal Julian. „Ale udělal jste dobře, že jste za mnou přišel. Je mi líto, že jste byl tak podveden, reverende. Doufám, že mi dovolíte, abych uhradil vzniklé náklady. A samozřejmě i vám, zemane, jako kompenzaci za vaše potíže. Ale teď, když se kuň vrátil ke svému majiteli, snad nebude potřeba řešit to soudní cestou.“

„Jde o mnohem více než o dvacet guinejí, lorde,“ prohlásil zeman. „Někdo by jim měl vysvětlit, že se takové věci nedělají!“

„Máte pravdu,“ řekl Julian konejšivě. „Máte mé slovo, že celý případ důkladně prošetřím a viníka potrestám.“

Vikář zakroutil hlavou. Jedna věc je být šlechetný, lorde, a druhá mrhat úsilím na někom, kdo je nenapravitelný. Obávám se, že u vašich cikánských přátel platí spíše to druhé. „Já vidím jediné schůdné řešení,“ prohlásil rezolutně. „Cikání musí pryč.“

„Slibuji, že váš návrh zvážím.“

Když se gentlemani alespoň zčásti uklidnili a odvedli si kobyliku, Julian se podíval na svého správce.

„Skutečně by bylo nejlepší, můj pane, kdyby cikáni zase odtáhli,“ přitakal Marsh se svým obvyklým klidem.

Julian váhavě přikývl. Chtěl se svými sousedy vycházet v klidu a míru a zdálo se, že s cikány na jeho pozemku to nebude možné. Kromě toho byl reverendovým dlužníkem, poněvadž ten v posledních dnech stál vždy na jeho straně. Nemůže jen tak přehlížet, jak si z váženého muže někdo dělá blázy.

Julian si povzdychl. Rád by uvěřil, že Blaise své přátele dokáže lépe zvládnout, ale věděl, že to není možné. Cikánský zvyk podvádět všechny *gadže* byl hluboko vryt v jejich srdcích.

Vikář má pravdu. Cikáni musí pryč.

Julian se hned ráno vydal do cikánského tábora. Jakmile ho uviděly děti, vrhly se k němu a začaly žebrať o peníze a cukroví. Miklos je se smíchem odehnal a pozval urozeného pána dál.

Rovněž Julian se usmál. „Zřejmě bych měl upozornit, že dnes jsem nepřijel na návštěvu, ale kvůli obchodu.“

„Pak si musíme vypít sklenici dobrého piva.“

Julian seskočil z koně a posadil se s Miklosem u ohně, zatímco Isadora jim přinesla občerstvení.

Když oba drželi plné sklenice, Julian spustil: „Zdá se, že vikář na koňském trhu koupil kobyliku, jež po chvíli začala měnit kabát. Vlastně to bylo zvíře, které někdo ukradl na pastvinách zemana Ratcliffa. Slíbil jsem, že ten případ vyšetřím. Nevíš o tom náhodou něco?“

Miklos se zamračil. „Dobře víte, pane, že o moření koňské srsti vím své, ale já to nebyl, přísahám. A nikdo z nás.“

„To jsem si ani nemyslel. Rovněž Blaise mě ujistila, že ty bys to neudělal. Ale možná někdo z tvých přátel.“

Miklos smutně pokýval hlavou. „Tohle dělají všichni *gadžové*, svádějí vinu na nebohého tikána.“

„Bohužel máš pravdu. Nicméně fakt je ten, že koně někdo ukradl a pak ho podloudně prodal muži církve. Samozřejmě jsem vikáři vzniklou škodu uhradil, ale byl bych rád, kdybych ho mohl ujistit, že se to víckrát nebude opakovat.“

„Je tady mnoho jiných rodů. Nemohu mluvit za všechny.“

„Toho jsem se obával, ale něco se musí stát. Už se nejedná jen o pár kuřat. Takový zločin musí být potrestán. Ačkoliv jsem vikáře a zemana přesvědčil, aby případ nedávali k soudu, uklidní se jen tehdy, když cikáni odtáhnou o kus dál.“

Tvář cikána posmutněla, ale hned se zase rozjasnila ve snaze skrýt zklamání. „Už jsme tady stejně příliš dlouho. Potáhneme zase dál. Cikáni nikdy nezůstávají na jednom místě, máme to prostě v krvi.“

„Julian ho pozorně sledoval. Je mi to líto, ale zřejmě to tak bude nejlepší.“ Zaváhal, jako by hledal vhodná slova, aby Miklose neurazil. „Jsi dobrý obchodník, Miklosi, proto doufám, že můj návrh bedlivě zvážíš. Rád bych ti nabídl finanční náhradu všech nákladů vzniklých stěhováním. Blaise se mnou jistě bude souhlasit. Rovněž bych tuto nabídku rozšířil i na tvé přátele, pokud však budou do týdne pryč.“

Byl to jen mrzký úplatek, ale Miklos se rozzářil.

„To je od vás velmi šlechetné, lorde. Od *gadža* bych nikdy nic takového nečekal.“

„Takže to můžeme zapít?“

„Ano,“ usmál se Miklos a pozvedl sklenici. „*Nagadža*, skutečného přítele tikánu, jehož duše je stejně šlechetná jako jeho kapsa.“

Julian spokojeně odjížděl z tábora. Musel si přiznat, že až cikáni odjedou, skutečně se mu uleví. Jejich přítomnost způsobovala jen samé potíže, a to ani nemluvě o jejich znepokojivém vlivu na jeho už tak dost divokou ženu.

Blaise z jejich odjezdu jistě nebude mít radost. Budou jí chybět. Ale snad ve své samotě alespoň více přilne k němu.

Julian zakroutil hlavou. Sám nemohl pochopit, jak se jeho vztah k Blaise za několik posledních týdnů změnil. Původně měl v plánu držet si ji co nejdál od těla. Chtěl získat její respekt a uznání, ale vše udržet jen v mezích přátelství. Rozhodně nechtěl její lásku.

Ted' ho však představa, že by ho Blaise mohla milovat, už tolik neděsila.

Julian si vzpomněl na ten den, kdy si poprvé přiznal míru svých citů, a v duchu se usmál. Nejdříve se vydali na lov ježků, pak navštívili rozvaliny a nakonec se s Blaise milovali pod širým nebem, zahalení jen září měkkých podzimních paprsků. A pak cikánská slavnost. On a Blaise byli čestnými hosty a jako taková dostali ty nejlepší kousky pečeného masa, ale Julian ani nevěděl, co toho večera vlastně jedl. Nedokázal se soustředit na nic jiného než na svou ženu. Blaise tančila před táborovým ohněm, fialkové oči upírala do jeho, probouzela v něm touhu a potřebu.

Touhu a potřebu mnohem silnější než fyzický chtíč.

Toho kouzelného odpoledne si uvědomil, jaký je rozdíl mezi pouhým milováním se s ženským tělem a milováním ženy. Ženy, která byla skoro ještě dítětem.

Jeho lady ohně. Blaise.

Vrátila ho zpátky do života, když už si připadal skoro mrtvý. Rozesmála ho, když ho nic nerozesmálo už celé čtyři roky. Přinutila ho čelit své vině, postavit se děsivým vzpomínkám. Blaise ho naplňovala nadějí, ve kterou už

nedoufal. Nadějí na spasení své duše. Celé čtyři roky se bezcílně potuloval světem, riskoval vlastní život, v sázku dával svou smrtelnost. Bylo mu jedno zda žije, či ne.

Dokud nepoznal Blaise.

Život bez ní si náhle ani nedovedl představit. Těšil se na každé nové ráno, na její smích, nadšení a na vášnivé milování. Jeho život se změnil jen kvůli ní. On se změnil. Nechal ji vstoupit do svého srdce. Nebo ho ona donutila, aby ji tam pustil. Stejně tvrdohlavě ho chce osvobodit od tíživé minulosti.

Julian si vzpomněl na děsivou příhodu, kdy se Blaise chtěla před dvěma dny milovat na místě Carolininy smrti. Tvrdila, že špatné vzpomínky musí být nahrazeny příjemnými. Tehdy se na Blaise rozzlobil, jenže ona měla pravdu. Může se zbavit své minulosti jen tehdy, pokud jí dokáže čelit.

Julian rozhodně obrátil koně a vydal se k římským ruinám. Slíbil Blaise, že se tam jednou vrátí, aby se postavil tváří v tvář Carolininu přízraku, a teď je správný čas, aby svůj slib splnil. Na blankytném nebi hřálo podzimní slunce a vše halilo do měkkého hábitu teplých paprsků.

Julian se pomalu blížil k osudnému místu a cítil, jak se mu svírají útroby. Bylo to jako dnes. Stačilo zavřít oči a znovu se před ním odehrávala celá děsivá příhoda – prudký liják, všudypřítomná mlha, temné obrysy zbořených zdí, nehybné tělo jeho ženy. Julian nevědomky zpomalil. Najednou měl strach z toho, co uvidí.

Minul hustý jilmový porost a vjel na nepokosenou louku s hromadami kamení. Zastavil koně a s obavami se rozhlédl. Nicméně scéna, již spatřil, nebyla taková, jak očekával. Po nehybném těle jeho ženy nebylo nikde ani památky, zato opodál stáli muž a žena a skláněli se k sobě v důvěrném rozhovoru.

Julian sice nikdy neviděl Vincenta a Carolinu spolu, ale častokrát si je představoval, jak se objímají, líbají, milují se pod širým nebem, jejich nahá těla spletená v jedno.

Tmavovlasý gentleman byl zcela jistě Vincent Foster, o tom nemohlo být pochyb. Ale ta žena oděná v lahvově zeleném jezdeckém úboru nebyla blondýna.

Juliana bodlo u srdce. Ta žena byla *Blaise*. Blaise a Vincent Foster. Skoro nemohl uvěřit vlastním očím. Zakázal Blaise, aby sem chodila, a zakázal jí mluvit s Vincentem. Dala mu slovo, že jeho příkaz neporuší. A teď ji najde v intimní blízkosti muže, který od něho odloudil Carolinu.

Náhlý pocit zrady ho zcela ochromil. V mysli mu vytanula stovka otázek. Jak dlouho? Jak dlouho se tajně scházejí? Nebo snad zašli dál? Možná jeho noční můra opět ožívá. Vincent Foster svádí jeho ženu. Blaise ho podvádí.

S tváří staženou zlostí Julian prudce pobídl koně. Pár byl tak zabraný v hovoru, že si zprvu ani nevšiml, že nejsou sami, dokud nezastavil těsně vedle nich.

„Tak,“ řekl Julian.

Blaise sebou trhla a udiveně vzhledla ke svému choti. „Tak,“ opakoval se staženým hrdlem, „teď konečně vidím, jak málo se dá věřit vašemu slovu, madam.“

„Juliane...“

Probodával ji ledovým pohledem. „Zakázal jsem ti, aby ses s ním scházela, pamatuješ?“

„Není to tak, jak to vypadá, Juliane. Naše setkání je zcela nevinné...“

„Nevinné?“ Julian se vzteky doslova třásl.

Vtom poprvé promluvil Vincent. „Jaká škoda, že jsi nás vyrušil,“ řekl výsměšně.

„Myslím, že jsem tě varoval, aby ses držel od mého panství dál,“ reagoval Julian s těžce potlačovanou zlostí.

„To jsi skutečně udělal, ale zřejmě jsi zapomněl varovat i svou lady. Jsem tady na její pozvání.“

Julianův tvrdý pohled se přesunul k Blaise, která ohromeně hleděla na Vincenta.

„Co tě trápí?“ popichoval ho Vincent. „Snad ti nevádí, že jsem neodolal kouzlu tvé mladé ženy? Že jsem ti zase nasadil parohy?“

Julian zbledl, zatímco Blaise zalapala po dechu. „To není pravda! Juliane, přece mu nevěříš?“

Podíval se na ni a jeho modré oči byly chladné jako dva kusy ledu.

„Juliane, *prosím*...“

Odmítavě mávl rukou. Nechtěl poslouchat její výmysly. Dokonce i kdyby jí chtěl uvěřit, dobře znal svého bývalého přítele a věděl, čeho je schopen. Vincent neváhal svést ženu jiného muže jen proto, aby se pomstil. Blaisina nevěra za Carolininu smrt.

Přesně to četl ve výsměšném pohledu Vincenta Fostera. Julian si uvědomil, že nastal čas, aby spolu po dlouhých čtyřech letech konečně zúčtovali. Jejich vzájemná nenávisť dosáhla vrcholu.

„Snad mě nechceš vyzvat na souboj?“ zeptal se Vincent posměšně. „Pokud ano, velmi rád ti poskytnu satisfakci.“

„Rozhodně ne tolik rád jako já.“

„Jméno tvého sekundanta?“

„Myslím, že se bez sekundantů obejdeme. Koneckonců, je to naše soukromá záležitost. Už i tak jsme způsobili dost velký skandál.“

Blaise si náhle uvědomila, co chtějí udělat, a vyděšeně vytřeštila oči.

„To snad nemyslíte vážně? Přece se nechcete zabít?“

Její manžel po ní šlehl ostrým pohledem. „Budu ti vděčný, když se nebudeš starat o věci, do kterých ti nic není.“

„Nic není?“

Vincent ignoroval její výkřik a uklonil se. „Pošlu svého muže, aby domluvil přesný čas a místo souboje.“

Julian na chvíli zaváhal. Blaise bylo jasné, že by nejraději vše domluvil hned teď, ale že zároveň nechtěl, aby znala podrobnosti.

„Dobře,“ odpověděl.

„Pistole?“

„Jak si přeješ.“

A po těch slovech se Julian otočil, prudce pobídl koně a odjel. Blaise tam jen mlčky stála a nevěřícně zírala na jeho vzdalující se postavu. Tohle se nemělo stát. Julian vyzval Vincenta na souboj –nebo Vincent Juliana – a oba svorně souhlasili.

Obrátila se k Vincentovi. „Nesmíte souhlasit!“

„Že nesmím? Na tuhle chvíli jsem čekal dlouhé čtyři roky.“

Blaise se zhluboka nadechla a najednou si uvědomila, co se vlastně stalo. Souboj s velkou pravděpodobností skončí tragédií. Dobrotivý bože, Julian může být zabit. Nebo se z něho stane vrah a bude muset odjet ze země. Souboje byly v Anglii zakázané. Není se co divit, že Julian odmítl sekundanty – chtěl vše udržet v tajnosti.

Vincent si zřejmě všiml jejího vyčesaného výrazu, protože se jízlivě ušklíbl a řekl: „Nemusíte se bát, má paní. Julian byl vždy skvělý střelec.“

Blaise ztuhla a podívala se na něho rozčileným pohledem. „To je dobře, protože vy si zasloužíte, aby vás zastřelil! Jak jste jen mohl připustit, aby si myslel, že jsem ho s vámi chtěla podvést?“

Věděla však, že je zbytečné cokoli mu vyčítat a snažit se ho přemluvit, aby změnil své rozhodnutí. Daleko lépe pochodí u Juliana. Navzdory chladné zlobě, s jakou na ni před chvílí hleděl, se mu pokusí vše vysvětlit a přivést ho k rozumu.

Blaise se rozběhla ke svému koni a vyšvihla se do sedla. Ještě není nic ztraceno. Ještě stále má čas všechno zastavit.

Pobídl koně do prudkého cvalu a v duchu si spílala za svou hloupost. Netušila, že její vyšetřování minulosti bude mít tak tragické následky. V dokazování Julianovy nevinu zcela selhala. Nicméně to, že pozvala pana Fostera, to byla naprostá lež. Procházela se po rozvalinách a snažila se pochopit, co přesně se tady toho osudného dne odehrálo, když málem zakopla o Vincenta Fostera. Napadlo ji, že se jí naskytlá skvělá příležitost dozvědět se něco víc o Carolině smrti. Nicméně s takovou nenávistí mezi oběma muži nepočítala.

Blaise dorazila domů jen o malou chvíli později než Julian, ale přesto to bylo příliš pozdě. Hedges ji informoval, že lord je ve své pracovně a nechce být vyrušován.

To však Blaise nezastavilo. Došla ke dveřím pracovny a snažila se je otevřít, ale marně, bylo zamčeno. A co hůř, Julian nereagoval na její opětovné klepání a úpěnlivé prosby, aby ji vyslechl.

Blaise tedy odešla do své ložnice a přemýšlela, co by měla udělat. Souboj se bude odehrávat v utajení. V opačném případě by riskovali zásah úřadů. Ano, to je ono!

Musí o všem říct vikáři. Nebo ještě lépe, zemanovi Ratcliffovi, který zastává funkci policejního soudce. Snad ten to šilenství dokáže zastavit. Kdyby jen mohla zjistit, kde a kdy se souboj bude konat.

Vtom Blaise z vedlejšího pokoje zaslechla ruch. Rychle přiskočila ke dveřím a sáhla po klice. Obávala se, že budou zamčené, ale naštěstí je bez potíží otevřela.

Jaké však bylo její překvapení, když místo Juliana uviděla Terrala. Na stole ležel otevřený kufr a komorník do něho pečlivě ukládal hromadu košil a nákrčníků.

„Co to děláš?“ zeptala se Blaise.

Muž se na ni smutně podíval. „Balím věci svého pána, lady.“

„To vidím, ale proč?“

„Odjíždí do Londýna.“

„Do Londýna? Víš něco o souboji?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

Sluha sklopil zrak. „Ano, lady.“

„Kde se má konat?“

„To vám nemohu říct.“

„Nemůžeš nebo nechceš?“

Jeho mlčení bylo dostačující odpovědí.

„Terrale, musíš mi to pomoci zastavit!“ prosila Blaise.

Smutně zakroutil hlavou. „Něco takového mi nepřísluší, lady. Mohl bych přijít o práci.“

„Takže ty si svého místa ceníš více než života svého pána?“ zeptala se Blaise přímo. „Něco takového bych od tebe nečekala. Ten souboj ho může stát život!“

Terral opět zakroutil hlavou. „Je dobrý střelec, lady. Něco takového se nestane.“

„A když zabije pana Fostera? Co potom? Bude muset uprchnout ze země a možná se už nikdy nevrátí. To bude jeho konec. Myslíš snad, že ještě někdo někdy uvěří v jeho nevinu?“

Když Terral stále mlčel, Blaise pevně zaťala pěsti. Konečně sluha promluvil: „Nevím, má paní, nic nevím. Podrobnosti souboje ještě nejsou domluvené.“

Blaise sebou škubla. Úplně zapoměla, že Vincent Foster měl v úmyslu poslat sem svého člověka, aby vše domluvil. Třeba právě teď hovoří s jejím manželem a ona tady ztrácí čas.

S tichou omluvou vyběhla ze dveří a pospíchala dolů k manželově pracovně.

Ano, z místnosti se ozývaly mužské hlasy. Nestydatě přitiskla ucho ke dveřím, ale bohužel významu slov nemohla rozumět.

Po chvíli se však dveře otevřely a Blaise prudce odskočila stranou. Z pracovny vyšel Marsh a za ním další muž, kterého neznala. Gentleman se uklonil a představil se jako pan Emerson.

Blaise jen kývla hlavou, vešla do pracovny a rychle za sebou zavřela dveře.

Julian seděl za stolem a něco psal. Ani pohybem či snad slůvkem nedal najevo, že by o ní věděl.

Blaise bodlo u srdce. Rozhlédla se kolem sebe a vzpomněla si na rozhovor před několika dny, který skončil vášnivým objetím. Od té doby už nestrávila ani jednu noc sama. Sdílela Julianovu postel nebo on její. Neuplynul ani jediný den, aby se nemilovali, vzájemně se nepoznávali a neužívali si své blízkosti.

Jenže teď se zdá, že je všechno ztraceno. Muž, jenž před ní seděl, byl naprostým cizincem. Skoro mohla cítit neviditelnou hradbu, kterou Julian mezi nimi vztyčil.

Dopsal dopis, odložil pero a konečně se na ni podíval. „Poslouchala jsi za dveřmi?“

Neměla důvod zapírat. „Chtěla jsem vědět, co máš v plánu. Zeptala bych se přímo tebe, ale nebyla jsem si jistá, jestli bys mi odpověděl.“

„Dozvěděla ses, co jsi chtěla vědět?“

„Ne.“

„Souboj je domluven na zítřejší ráno.“

Udiveně se na něho podívala. „Zítřka nemůžeš, zítřka je neděle.“ Smutně se usmál. „Nevěřím tomu, že by taková maličkost mohla ještě víc pošpinit mou duši.“

„A kde?“

„V rozvalínách, kde jinde? Je to skvělé místo, nemyslíš?“

Hořkost v jeho hlase ji jen více rozzlobila. „Nedovolím ti, abys to udělal, Juliane,“ řekla odhodlaně. „Nedovolím ti, aby sis zničil život. Najdu způsob, jak tě zastavit.“

„Ne, Blaise, to neuděláš. Pokud budu muset, zamknu tě v pokoji a dveře nechám hlídat. Třeba i zatluču okna, jen aby ses nedostala ven. Třeba to je barbarské, ale svou čest si nenechám pošpinit.“

Blaise měla pocit, jako by jí srdce sevřela ledová ruka. „Juliane, prosím..., neunesla bych, kdybys umřel.“

Jízlivě se usmál. „To mi tak málo věříš?“

„Ne, ale něco se může stát... Můžeš být zraněný nebo můžeš zabít pana Fostera.“

V modrých očích se mihla jiskra hněvu. „Takový strach o mého drahého přítele.“

„O něho se nebojím,“ odvětila Blaise. „Vůbec ne. Bojím se o následky, které budeš muset nést. Pokud budeš muset opustit Anglii, už se třeba nikdy nebudeš moci vrátit.“ Jeho mlčení jí dodalo odvalu. Přistoupila blíž a podívala se mu přímo do očí. „Je mi líto, že jsem tě neposlechla, ale vše jsem dělala jen pro tvé dobro, přísahám.“

„Pro mé dobro?“ Jeho hlas přetékal jízlivostí. „Tajně ses sešla s mužem, který si přeje mou smrt, zradila jsi mě, porušila jsi můj přímý rozkaz... a teď máš tu odvalu tvrdit, že jsi to všechno dělala jen pro mé dobro?“ Vztek se doslova chvěl. „Snad jsem mohl tolerovat tvé nemístné chování i tvůj sklon vyvolávat skandály, ale parohy si nasadit nenechám, to tedy ne!“

Blaise pevně sevřela ruce, aby se jí přestaly třást. „To, co pan Foster tvrdí, je lež! Nebyla to smluvená schůzka. Nikdy jsem ho nežádala, aby přišel k ruinám. Jen jsem tam na něho náhodou narazila. Atak mě napadlo, že bych se ho zeptala, co přesně se toho dne před čtyřmi lety odehrálo. Doufala jsem, že mi pomůže vnést do toho, co se stalo, světlo a ty se pak konečně přestaneš obviňovat. Jen jsem chtěla dokázat tvou nevinu.“

Julian ji upřeně pozoroval. Vypadala tak nešťastně, že by jí snad nakonec i uvěřil. Snad jen proto, že jí chtěl věřit. Nicméně na souboji s Vincentem to nic nemění. Ne, když mu v uších ještě stále zní Carolinina slova: *Našla jsem si milence! Vincent mě zbožňuje.*

Když konečně promluvil, jeho hlas byl stažený bolestí. „Už nechci nic slyšet. Nikdy mě nepřesvědčíš, že by se mi Vincent snažil pomoci.“

„On možná ne, ale já ano, přísahám, Juliane...“ Zhluboka se nadechla. „Je absurdní, že mě obviňuješ z nevěry, protože já tě miluji.“

„Totéž tvrdila i Carolina, a přesto hledala útěchu ve Vincentově náruči.“ „Přece si nemůžeš myslet, že bych byla něčeho takového schopna? Juliane, vždyť jsi můj manžel! Nikdy bych tě nezradila!“

„Carolině jsem také věřil.“

„Jenže já nejsem Carolina! Nejsem jako ona.“ Blaise mu hleděla přímo do očí, v nichž se odráželo zoufalství a beznaděj. Jak jen mu má dokázat, že by ho nikdy nezradila? „Pan Foster a já nejsme milenci. *Musíš* mi věřit! Přísahám, já tě miluji.“

Její přísaha však pro něho zřejmě nic neznamenala, protože jen mávl rukou. „Nechci tvou lásku. Uzavřeli jsme manželství z rozumu, nic víc.“

„Cože?“

„Řekl bych, že je načase, abychom žili odděleně.“

Blaise měla dojem, jako by ji někdo uhodil. „Terral... říkal, že chceš odjet do Londýna.“

„Ano. Zítra, pokud přežiji souboj. Když budeš něco nutného potřebovat, najdeš mě v mém městském sídle.“

„Ty mě tady chceš nechat samotnou?“

„Marsh se postará o vše, co budeš potřebovat.“ Ukázal na dopis na stole.
„Tady jsem mu nechal instrukce.“

„Vše, co budu *potřebovat*? Marsh se může postarat o panství, ale rozhodně ne o mé potřeby. Já totiž potřebuji milujícího manžela. *Tebe*.“

Vyslechl její slova, ale nezapůsobila na něj. Julian zakroutil hlavou a rozhodně vstal. „Už déle nemáme o čem diskutovat. Než stanu tady jen proto, abych pozoroval, jak se vše znovu opakuje. Opouštím Lynden Park a už se nevrátím.“

„A já? Opouštíš i mě?“

„Ano.“

Blaise cítila, jak se jí po tvářích rozkutálely slzy a hrdlo se sevřelo bolestí.

„Netvař se tak nešťastně, maličká. Můžeš si gratulovat. Nechávám ti volné pole působnosti. Klidně si užívej, jak je libo. Vlastně ti to vřele doporučuji.“

Slepe udělala další krok kupředu a postavila se mu do cesty. „Copak ty dva měsíce našeho manželství pro tebe nic neznamenal?“

„Právě naopak. Skvěle jsem si užíval. Máš opravdu úžasné tělo.“

Ohromeně na něho zírala. Věděla, že ji chce od sebe odehnat, ale to bolest z jeho slov nijak nemírnilo. Jenže ona se bez boje nevzdá. Přistoupila těsně k němu, objala ho kolem krku a pevně se přitiskla. „Chceš mě, vím to.“

„Mé tělo tě chce, ale to, co mi nabízíš, snadno dostanu kdekoli jinde.“

Řekl to s tichou rozhodností, o které nemohlo být pochyb.

Blaise na něho mlčky zírala. Když se vyprostil z jejího objetí a couvl, nebránila mu v tom.

Obrátil se na podpatku a bez dalšího slova opustil místnost.

Blaise klesla na židli, již Julian opustil. Dobrý bože, co to udělala? Chtěla dokázat Julianovu nevinu a místo toho zničila to, na čem jí skutečně záleželo: jejich manželství.

A možná i Julianův život.

Po neuspokojivém rozhovoru se svým chotěm se Blaise vydala rovnou do cikánského tábora, aby vše probrala s Miklosem a Pannou. Pochopitelně s sebou nevzala podkoního, ale další malá nerozvážnost ji může už jen těžko ublížit.

Miklos ji sice vyslechl, ale zcela kategoricky se odmítl do celé záležitosti vměšovat.

„Bránit někomu v souboji, to bych nikdy neudělal,“ zakroutil hlavou. „Muž, i když to je *gadžo*, má jen jednu čest a tu si musí chránit.“

Panna ji pozorovala svými velkýma černýma očima a jen mlčky přikyvovala. Osud si vždy najde svou cestu.

Blaise si připadala zrazená, ale ani přesto se nemínila vzdát. Rozjela se za Ráchel Fosterovou a doufala, že ta snad svého bratra dokáže přemluvit, aby souboj odvolal.

Když došla na Fosterovo panství, uprostřed rozlehlé zahrady spatřila honosný dům s dlážděným nádvořím.

Jakmile sluha otevřel dveře, podala mu kartičku se svým jménem a vplula do vstupní haly. „Lady Lyndenová by ráda hovořila se slečnou Fosterovou. Prosím, informujte ji, že jsem tady.“

Podle nepřívětivého výrazu sluhy v livreji by Blaise přísahala, že z její návštěvy nemá radost, ale přesto si nedovolil odmítnout příkaz někoho tak vysoce postaveného. „Zeptám se, zda vás slečna Fosterová přijme.“

Uvedl Blaise do přepychového salonku, ale když se obrátil k odchodu, zastavila ho: „Je pán doma?“

Po chvíli zaváhání sluha odpověděl: „Ne, lady, pan Foster není přítomen.“

S úlevou, že se nebude muset střetnout s Vincentem Fosterem, Blaise několik minut netrpělivě čekala na jeho sestru. Slečna Fosterová otevřela dveře právě ve chvíli, kdy se Blaise rozhodla, že vyběhne schodiště a najde si ji sama.

„Proč jste přišla,“ zeptala se povýšeně. „Copak jste už nenadělala dost škod?“ Podle bledého obličeje a zarudlých očí Blaise odhadovala, že Ráchel o souboji už ví.

Připadala si trochu provinile, a proto se omluvně usmála a řekla: „Přišla jsem vás požádat o pomoc.“

„Mě?“ Slečna Fosterová se zdála být překvapená.

„Doufala jsem, že byste mohla svého bratra přemluvit, aby odvolal souboj.“

Ráchel ztuhla. „Vy chcete, aby Vincent odvolal souboj, na který byl vyzván...“

„Vlastně si nejsem docela jistá, kdo koho vyzval. Bylo to všechno nějaké zmatené. Vím však, že váš bratr ochotně souhlasil.“

„A co očekáváte ode mě? Nemíjí vhodné, abych se pletla do mužských záležitostí.“

Blaise se nedokázala ovládnout a netrpělivě vyhrkla: „Copak není jedno, co je a co není vhodné, když jsou v sázce lidské životy? Váš bratr může zemřít, slečno Fosterová! A stejně tak může zemřít můj manžel.“ Chvilí se odmlčela, než dodala: „Chtěla jsem jít k policejnímu soudci, ale nerada bych, aby se naše soukromé záležitosti probíraly na veřejnosti. Tak mě napadlo, že kdybychom spojily síly, snad by se nám podařilo souboji zabránit.“

„Je příliš pozdě. Každou chvíli začnou.“

„Příliš pozdě?“ Blaise se zastavilo srdce. „Jak to myslíte? Julian říkal, že souboj se bude konat zítra za svítání.“

Slečna Fosterová se podívala na nástěnné hodiny. „Pokud vím, tak souboj se koná dnes v pět odpoledne. Vincent právě před chvílí odešel...“

„Oklamal mě,“ vydechla Blaise. „Julian mi lhal. Dobrotivý bože, vždyť se mohou zabít.“ Rozběhla se ke dveřím, náhle si však uvědomila, že neví, kde se souboj odehrává, a zastavila se. „Kde jsou? Slečno Fosterová, musíte mi to říct!“

„V ruinách.“

„Alespoň v tom mi nelhal.“ Hodiny ukazovaly tři čtvrtě na pět. „Musím jít!“ „Ale co...“

Vyběhla ze dveří a slečnu Fosterovou nechala za sebou. Jakmile se ocitla před domem, zavolala na podkoního, aby jí pomohl nasednout. Když se ocitla v sedle, prudce pobídla koně a vyrazila. Musí tam být včas.

Netrvalo dlouho a před sebou uviděla hustý jilmový porost. Projela jím a v plném trysku se přiřítla na louku v obavách, co zde uvidí.

Starodávné rozvaliny se koupaly v zlatavém podzimním slunci, všude vládl klid a mír. Opodál stály dvě mužské postavy u koní – pan Marsh a muž Vincenta Fostera. Na jedné z polorozbořených zdí leželo kožené pouzdro na pistole.

Blaisinu pozornost však upoutali dva gentlemani a jejich zbraně. Na leštěné hlavní Vincentovy pistole se odražely sluneční paprsky.

S vyděšeným výkřikem prudce pobídla koně a jako smyslů zbavená vyrazila kupředu a nezastavila se, dokud nestála mezi oběma muži. Srdce jí bušilo tak zběsile, až měla strach, že omdlí.

„Nedovolím vám..., abyste se zabili,“ zvolala. „Nejdříve budete muset... zastřelit mě.“

Oba muži si ji zamračeně prohlíželi. Julianovy rysy vypadaly jako vytesané z kusu ledu.

„Varoval jsem tě, Blaise, aby ses do toho nepletla,“ řekl Julian chladně.

„To ano..., jenže já jsem ti neslíbila, že tě poslechnu. Neodejdu, dokud vás nezastavím.“

„Jdi domů, Blaise. Tady nemáš co dělat.“

„Ne, nepůjdu! Ne, dokud nedostaneš rozum. Tohle se pistolí nevyřeší.“

„Souhlasím. Právě jsem se s Vincentem hodlal domluvit.“

Nevěřicně zamrkala. Tázavě se podívala z Juliana na Vincenta, pak zase zpátky na svého muže a konečně si všimla toho, co dříve neviděla. Julian nebyl ozbrojený. Druhá pistole stále ležela v koženém pouzdře.

Julian se podíval na svého soka. „Jak už jsem řekl, vyzval jsem tě ve zlosti, bez rozmyslu.“

Vincent se zamačtil. „Takže chceš souboj odvolat?“

„Ano. Pokud bys ovšem měl potřebu...“

„To tedy mám! Tentokrát ti to jen tak neprojde. Když jsi odjel do války, doufal jsem, že tě tam zabijí, ale nestalo se. Po všech těch letech mi nemůžeš odepřít rozkoš z toho, abych tě provrtal kulí.“

Blaise vyděšeně zalapala po dechu. Ve Vincentově hlase se odrážela taková nenávist. Bylo zřejmé, že jen tak v míru neodejde.

Julian zakroutil hlavou. „Jenže já se proti tobě nepostavím.“

„Copak jsi takový zbabělec?“ vykřikl Vincent.

„Ne, zbabělec nejsem, jen se nechci nechat připravit o poslední kousek cti. Jsem mnohem lepší střelec než ty, Vincente, prakticky bych tě zavraždil. A kromě toho,“ rozzlobeně se podíval na Blaise, „nemíním zabít muže jen kvůli nevěrné ženě.“

Blaise si nebyla jistá, zda nevěrnou ženou myslel ji nebo Caro-linu, než však mohla jakkoliv reagovat, Julian se obrátil a vydal se ke koni.

Ke své hrůze Blaise spatřila Vincenta, jak zvedá zbraň. „Stůj!“ vykřikl.

Blaise už na nic nečekala, seskočila z koně a vrhla se k Vincentovi. Popadla ho za ruku a snažila se mu vytrhnout zbraň, nicméně ten ji od sebe prudce odstrčil a dál ohrožoval Juliana.

„Běž pryč, Blaise!“ zvolal Julian.

„Ne!“ Blaise se postavila přímo mezi ně. „Nedovolím, aby ti ublížil!“

Julian dlouhým krokem došel až k ní, uchopil ji za rameno a něžně, avšak rozhodně ji odstrčil stranou. Pak se tvář obrátil ke svému soupeři. „Pokud chceš, tak mě zastřel.“

Vincent znovu namířil, ruka se mu chvěla a ve tváři měl zlověstný výraz.

Nicméně nevystřelil. Po nekonečně dlouhé chvíli nešťastně vykřikl a odhodil pistoli stranou. Blaise viděla, jak zbraň dopadla na zem, a úlevou se jí podlomila kolena. Unavené se opřela o polozřícenou stěnu.

Vincent si prsty vjel do vlasů a stál tam a oči měl zavřené, jako by čelil prudké bolesti. Mohl Juliana zabít, ale neudělal to.

„Miloval jsem Carolinu,“ zamumlal jako v agónii. „Mnohem víc, než si vůbec dokážeš představit.“

„Já vím,“ odpověděl Julian tiše.

„Tys ji zabil.“

„Ne, zabila se pádem z koně. Pokud nesu určitou část viny, pak ty rovněž. Kdyby nejela na vaši schůzku, nikdy by se to nestalo.“ Vincent tiše zasténal.

„Carolina tě jen využívala, abych začal žárlit.“

Vincent sklonil hlavu, jako by neměl dost sil cokoliv namítat. „Jdi do horoucích pekel,“ zašeptal ochraptěle.

„Pokud to je tvé jediné přání, pak jsem si jistý, že tam jednou skončím.“

Julian se znovu obrátil ke svému koni, ale tentokrát ho nikdo nezastavil. Blaise pozorovala, jak nasedá, a hrdlo se jí svíralo bolestí.

Julian odjížděl a Blaise po tváři kanuly horké slzy.

Nejdražší Juliane...

Blaise zaváhala a brkem si zamyšleně přejížděla po tváři. V posledních dvou týdnech psala jeden dopis za druhým, nedostala však ani jedinou odpověď. Nečekala, že reakce na tento dopis bude jiná, ale dokud existovala jen sebemenší naděje, že jednou bude vyslyšena, nemínila se vzdát.

Srdce ji bolelo pro ztracenou lásku, tělo toužilo po dráždivých dotecích. V noci ležela ve své posteli sama a opuštěná a chvěla se hrůzou, že se Julian znovu vydá do války. Ve svých nočních můrách ho viděla ležet zraněného v kaluži krve kdesi na bitevním poli ve Španělsku. Nebo v náruči krásných žen, kterých bylo v Londýně hodně.

Přiznal, že v minulosti měl milenky, a Blaise ani nechtěla myslet na to, že by se k nim mohl vrátit. Stačilo, aby zavřela oči, a znovu cítila chuť jeho polibků, jeho dráždivé doteky a bezbřehou touhu, kterou v ní probouzel svým milováním.

Blaise se zachvěla a znovu začala psát.

Můj nejdražší manželi...

Sotva dopsala oslovení, uslyšela tiché zaklepání na dveře. Zvedla hlavu a uviděla Hedgese.

„Máte hosty, lady,“ oznámil Hedges formálním hlasem. „Znovu přišli cikáni. Pan Smith a ještě jeden... gentleman.“

Nad slovem gentleman sice zaváhal, ale cikáni vyslovil s menším odporem než obvykle, jako by věděl, že ji návštěva jejich přátel rozveselí. K jejímu velkému překvapení jí byl Hedges po manželově odchodu velkou oporou. Vždy stál na její straně a okamžitě byl připravený splnit jí i to nejmenší přání. Stejně tak paní Hedgesová i její komorná Sára. Blaise se služebnictvem sice neprobírala detaily svého manželství, ale zdálo se, že o všem vědí.

Jejími nejbližšími spojenci však zůstali cikáni. Odmítli ji opustit a zůstali opodál i navzdory tomu, že riskovali hněv lorda Lyndena. Miklos a Panna jí neustále radili, že musí být trpělivá a nechat vše na osudu, jenže ona nechtěla na nic čekat a věřila, že musí osud vzít do svých vlastních rukou.

Poděkovala Hedgesovi a vstala. Dlaní si uhladila záhyby modrých šatů a vydala se do malého salonku, kde na ni čekal Miklos.

Cikán přistoupil blíže, aby se s ní přivítal, a na tváři měl záhadný výraz. Blaise si všimla, že v místnosti stojí další snědý muž.

„Mám pro tebe novinky, Rauniyog,“ řekl Miklos.

Blaise se na malou chvíli zastavilo srdce. „Co se stalo? Něco s Julianem?“

„Ne, o tvém muži nic nevím. Myslím si však, že budeš chtít vyslechnout to, co ti chce Sandor říct. Vzpomínáš si na Sandora? Toho s opičkou?“

„Ach..., ano, samozřejmě. Jak se daří?“ zeptala se Blaise zdvořile a snažila se obmít trpělivostí.

„Nikdo přesně neví, co se první lady Lyndenové před čtyřmi roky stalo, až na Sandora. Tábořil kousek od rozvalin a všechno viděl.“

Blaise se ohromeně podívala na statného cikána. „Je to pravda? Byl jsi svědkem smrti lady Lyndenové?“

Sandor se zachvěl a vyděšené se podíval přes rameno. „Bylo to před čtyřmi roky, lady,“ prohlásil neochotně, „ale vidím to jako dnes.“

„Sandorovi se o tom moc nechce mluvit, Rauniyog,“ vysvětloval Miklos. „Ty víš, že cikáni o smrti neradi mluví, i když se jedná o *smrt gadža*. Ani se nechceme plést do jejich věcí.“

Blaise přikývla, tohle všechno věděla. Přesto muže nenechá odejít, dokud se nedozví úplně všechno.

Znuděný večerem, otrávený stále stejnou společností Julian vsunul do kapsy výhru z karet a vstal. S nenucenou zdvořilostí jako vždy odmítl další pozvání a vyšel z klubu.

Byla chladná prosincová noc a na nebi svítil mdlý měsíc. Julian přivolal kočár a rozkázal jet domů.

Už dříve toho večera ho jeho přítel zval, aby spolu s ním navštívil exkluzivní doupě hříchu známé svými prvotřídními službami a smyslnými kurtizánami, ale Julian odmítl s tím, že je ženatý.

„To snad nemyslíš vážně? Opravdu chceš být věrný své ženě?“ zeptal se Pdchard nechápavě. „Je to sice šťavnatý kousek, uznávám, ale to bys mi přece neudělal.“

Kdyby Pdchard nebyl v podnapilém stavu, Julian by si to s ním hned na místě vyřídil. Zmiňovat se o jeho ženě jako o *šťavnatém kousku* nikdo nebude. „Mluvíš o lady Lyndenové, příteli. Radím ti, abys na to nezapomínal.“

„Nepamatuji se, že bys na první lady Lyndenovou bral takové ohledy,“ řekl Richard nedůtklivě. „Bavil ses stejně dobře jako my ostatní.“

„To je pravda,“ přiznal Julian. „Jenže to neznamená, že musím opakovat chyby svého mládí... či snad prvního manželství.“

Nicméně jeho nechuť opakovat stejné chyby byla jen částečným důvodem, proč od příjezdu do Londýna odmítal dámskou společnost. Hlavní

důvod jeho celibátu byl mnohem niternější. Myšlenka na to, že by se měl milovat s jinou ženou než s Blaise, ho prostě znechucovala.

Dokonce když první den přijel do Londýna ořesený její zradou, stále nedokázal přestat myslet na vášnivý pohled jejich fialkových očí. Všechno mu Blaise připomínalo. Zvuk ženského smíchu. Paprsek slunce. Bolest ve zraněné noze. Dokonce i jeho klub, který se nacházel na St. James, neboť právě tak se Blaise před svatbou jmenovala.

Snážil se na ni nemyslet, ale marně.

Scházela mu. Scházel mu její zářivý úsměv i její žár. Chyběla mu její masáž, hebkost jejího těla a její polibky. Prostě mu scházela celá. A chtěl jen ji. Ji a ne žádnou prodejnou ženu, jež mu mohla nabídnout fyzické uvolnění, ale ne spásu jeho duše. Právě proto se noc co noc vracel domů s kapsou plnou výhry, kterou nedokázal sám utratit. Chtěl Blaise.

Potřeboval ji.

Julian zavřel oči a natáhl bolavou nohu. Už si déle nedokázal lhát. Nedokázal to a ani nechtěl. Život bez Blaise neměl žádnou cenu. Už dávno věděl, že se do své ženy zamiloval.

Jenže stejně tak věděl, že se historie může opakovat. Carolina ho před čtyřmi roky podvedla s Vincentem Fosterem, tak proč by se to nemohlo stát znovu? Když viděl Blaise s Vincentem, všechny zlé vzpomínky se náhle vrátily, a právě proto Blaise nespravedlivě obvinil.

Ted' si uvědomoval, že se choval jako hlupák. Měl vědět, že Blaise by nikdy nic takového neudělala. Rozhodně by se za jeho zády nezapletla s takovým člověkem, jakým je Vincent Foster. Dobrotivý bože, vždyť se před něho postavila, aby ho chránila před letící kulkou. Nedovedl si představit, že by Carolinu něco takového vůbec napadlo.

Julian dlužil Blaise omluvu. Dlužil jí mnohem víc než omluvu. Choval se jako blázen. Měl by jí být vděčný. Blaise ho znovu naučila žít a dala mu naději – naději na budoucnost, ve kterou už nedoufal. Jen kdyby všechno nezničil.

Poprosí ji o prominutí, rozhodl se Julian, když kočár zastavil před jeho domem. Hned zítra ráno řekne Willovi, aby sbalil. Pojede domů a uvidí, zda dokáže dát dohromady roztržštěné kousky jejich manželství, jejich lásky.

Julian vystoupil z kočáru a propustil kočího. Právě se obrátil ke vchodu do domu, když se ze stínu vynořily dvě temné postavy. Julian popadl hůl a chtěl se bránit, když vtom se zarazil.

„Miklosi! Zatraceně, málem jsem tě praštil. Co tě to napadlo takhle se tady plížit?“

„Prosím za odpuštění, lorde, ale musím vás požádat, abyste šel se mnou.“

Julian zíral na zbraň v cikánově ruce, kterou Miklos mířil přímo na něj. „Mám jít s tebou?“

„Ano. Musím vás dovést domů. Rozkázala mi to vaše lady.“

„Domů? Blaise?“ Julian zatřásl hlavou. Zdálo se, že se dostal do potíží. Přítel jeho ženy ho z nepochopitelných důvodů ohrožuje zbraní.

„Kdybyste byl tak laskav a nekladl žádný odpor,“ požádal ho Miklos.

„A proč bych to, zatraceně, dělal?“

„Poněvadž pokud budu muset, lorde, zastřelím vás. Tome, převezmi od jeho lordstva jeho hůl a svaž mu ruce.“

Miklosův syn s omluvným úsměvem popošel dopředu a rozpačitě čekal.

„Vaše hůl, lorde,“ pobídl ho Miklos. „Musím vás vzít domů.“

Julian to konečně pochopil. Tihle dva ho chtějí unést přímo před jeho londýnským domem. „Takže má žena mě nechala unést?“ zeptal se.

„To není žádný únos, lorde. Jen... poněkud důraznější pozvání.“

„Které nemohu nepřijmout.“ Julian významně hleděl na hlaveň pistole. Ještě před několika měsíci by bez váhání riskoval svůj život a pokusil by se o útěk, ale teď to bylo jiné. „Mohl bys mi vysvětlit, proč ses k něčemu takovému nechal přemluvit?“

„Sám dobře víte, že když se Rauniyog k něčemu rozhodne, jen těžko jí můžete vzdorovat. Je mi to upřímně líto.“

„Jenže tentokrát udělala chybu. I tak jsem chtěl jet zítra domů. Tvůj zásah je zcela zbytečný.“

Miklos zaváhal, ale pak pokrčil rameny. „To je možné, lorde, ale já musím mít jistotu. Slíbil jsem Blaise, že vás přivezu, a tak to i udělám. Teď, prosím, pojd'te s námi. Chlapče, svaž mu ruce.“

„Zatraceně, chlapec,“ vykřikl Julian vzteky bez sebe, „víš ty vůbec, že za únos šlechtice tě můžou pověsit?“

„Ano, lorde, to vím,“ přiznal Miklos smutně. „Jenže nemohu Rauniyog opustit, když mě potřebuje. Pokud budu muset utíkat před zákonem, tak to udělám.“

„Na zákon klidně zapomeň,“ zavrčel Julian výhružně. „Ty budeš muset utíkat přede mnou!“

Miklos znovu pokrčil širokými rameny a kývl zbraní. „Prosím, lorde, nedělejte to těžší, než to je.“

„Samozřejmě, jak jen mohu být tak neomalený,“ řekl Julian jízlivě. „Pokorně žádám o prominutí.“

O deset minut později se Julian ocitl se svázanýma rukama v cikánském voze, který uprostřed noci mířil na sever. Ležel na slaměné matraci, přikrytý vlněnou dekou. Miklos myslel opravdu na všechno. Kousek opodál byl zabalený bočník chleba a sýr, kdyby jejich zajatec dostal hlad, a láhev vína, pokud by chtěl ukojit žízeň. Zřejmě si však neuvědomil, že by ho nejdříve musel zbavit pout.

Na celé té potupné záležitosti však nejhorší bylo příšerné kodrcání, které probouzelo bolest i vztek.

To je celá Blaise, pomyslel si Julian rozzlobeně. Zase všechno bere do svých rukou, přičemž vůbec nemyslí na vhodnost svého chování či snad na jeho čest. Celá tato nechutná záležitost padá na její hlavu. Miklos je jen její přísluhovač.

Julian ležel v temném voze, zatínal zuby bolestí a přemýšlel o odplatě. Jednou byl ze smrti své první ženy nespravedlivě obviněn, ale až se mu do rukou dostane ta druhá, obvinění se bude zakládat na pravdě.

*B*laise znechucená sama sebou mířila na hrud' Vincenta Fostera.

Doslova se třásla. Ruce se jí chvěly jako vrbové listy v silném větru. Bylo absurdní, že se tak málo dokáže kontrolovat, vždyť to dělá pro dobrou věc.

Když na ni Vincent Foster upřel nechápavý zrak, rozhodně zvedla levou ruku, aby podepřela pravou. Zcela zjevně ho vyvedla z míry. Koho by také napadlo, že bude přepaden ve svém vlastním domě. Také ho však rozhněvala. Poznala to z výrazu jeho bledého obličeje.

Blaise se však nebála Vincenta Fostera, ale hněvu svého manžela. Věděla, že až se Julian dozví, co provedla, bude zlostí bez sebe, jenže zoufalé situace si vyžadují zoufalé činy. Musí se dozvědět pravdu, aby se konečně zbavil spalujícího pocitu viny. Žádat ho, aby přijel domů, bylo zcela zbytečné. Vždyť jí neodpověděl ani na jediný dopis. Proto do Londýna poslala Miklose, aby ho prostě dopravil domů násilím. A když před malou chvílí obdržela zprávu, že už dorazili, vydala se do domu Vincenta Fostera, aby ho pomocí zbraně přinutila k návštěvě starověké zříceniny.

Riskovala celou svou budoucnost, dala v sázku všechny své naděje, a to všechno jen proto, aby konečně odhalila šokující pravdu a označila toho, kdo je za Carolininu smrt skutečně zodpovědný.

„Celou tu dobu jste nespravedlivě obviňoval Juliana z vraždy jeho první ženy,“ prohlásila Blaise rozechvěle. „Ale já tomu jednou provždy udělám přítrž.“

Pan Foster se zahleděl na Blaisinu pistoli, jako by zvažoval, zda má možnost úniku. Najednou se otočil a chtěl odejít.

„Stát!“ vykřikla Blaise zcela vyvedená z míry.

Odhodlaně pokračoval v cestě do rohu místnosti, kde visela ozdobná šňůra zvonku. „Zazvoním na sluhu, aby vám ukázal cestu ven, lady Lyndenová.“

Zoufale zamávala pistolí. Vincent se nechoval tak, jak doufala. Měl být pokorný a bez námitek ji doprovodit, místo toho popadl šňůru zvonku a prudce zatáhl.

„Vystřelím!“

„Dobře, zastřelte mě. Vlastně je mi to celkem jedno.“

Blaise v zoufalství málem odhodila zbraň. Tihle hloupí Angličané, kterým je jedno, zda budou žít, či ne, ji dováděli k šílenství.

„Copak se nechcete dozvědět, jak Carolina skutečně zemřela?“ zeptala se v zoufalé snaze trochu jím zacloumat.

Vincent se skutečně zarazil. „Jak to myslíte?“ Podle ostrého tónu jeho hlasu Blaise poznala, že ho konečně zaujala.

„Vím, jak se to stalo. Myslela jsem si, že po všech těch letech tvrzení, jak jste Carolinu miloval, by vás to mohlo zajímat.“

Jeho rozzlobené oči ji probodly jako dvě dýky.

„Julian ji nezabil a já to mohu dokázat,“ trvala na svém.

„Poslouchám.“

„To nejde jen tak popsat. Musíte to vidět na vlastní oči.“ Právě v té chvíli se ve dveřích objevil Vincentův sluha. „Zvonil jste, pane?“

„Můj kočár čeká před domem, pane Fostere,“ vyhrkla Blaise skoro prosebně. „Hodina vašeho času, to je vše, oč vás žádám. Myslím, že alespoň tolik Julianovi dlužíte.“

Vincent si ji dlouze prohlížel a Blaise cítila, jak jí divoce bije srdce. Neměla ani tušení, co udělá, když odmítne.

„Dobře tedy, lady Lyndenová, doprovodím vás..., ovšem bez pistole.“

Blaise si vydechla a zbraň vrátila do taštičky. Takže druhý krok je vykonán. První byl dostat Juliana z Londýna. Miklos s ním bude čekat u rozvalin. Teď už jí schází jen poslední aktér.

Obrátila se ke sluhovi. „Mohl byste slečně Fosterové oznámit, že jedeme s panem Fosterem ven? Vrátime se asi tak za hodinu.“

Sluha se tázavě podíval na svého pána, a když Vincent přikývl, uklonil se a zmizel za dveřmi.

Vincent doprovodil Blaise k hlavnímu vchodu, kde mu sluha podal dlouhý plášť a klobouk. Právě se oblékal, když do vstupní haly vběhla zamračená Rachel. Její obvyklá povýšenost byla ta tam.

„Kam s ní jdeš?“ dožadovala se sotva popadajíc dech.

„Doprovodím lady Lyndenovou k rozvalinám.“

„K rozvalinám?“ Blaise v jejích očích zahlédla něco jako strach, ale stejně tak to mohla být starost o bratra. „Ale to nemůžeš...“ Rachel se odmlčela v půli věty a pevně stiskla rty. Vincent tázavě pozvedl obočí.

„A proč ne?“

„To nic. Nerada bych, aby ses zpozdlil na čaj. Pozvala jsem Denbysovy.“

„Slečny Denbysové se beze mě jedno odpoledne jistě obejdou.“

Vincent se obrátil k odchodu, ale zastavil ho pronikavý hlas jeho sestry.

„Vincente, počkej!“

„Ano?“

„Proč bys tam měl chodit? To místo ti zatím nepřineslo nic dobrého.“

„Zajisté máš pravdu, jenže lady Lyndenová tvrdí, že zná podrobnosti Carolininy smrti.“

„Skutečně? Jak... směšné. Snad bys jí nevěřil? Není to nic jiného než past.“

„To je možné, ale pro lady Lyndenovou to je zřejmě důležité.“

„Ceká tam na nás svědek Carolininy smrti, který dokáže Julianovu nevinu.“

„Svědék?“ vydechla Ráchel ochraptěle a z tváří jí náhle zmizela veškerá barva. Okamžitě se však vzpamatovala a s hranou nenucenosti se usmála.

„Po čtyřech letech? Není trochu pozdě?“

„Na očistění jména nevinného gentlemana není nikdy pozdě.“

Ráchel se obrátila na svého bratra. „Přece jí nebudeš věřit? Chce jen chránit svého manžela.“

Vincent se zamračil. „Chci znát pravdu.“

„Pravdu? Jak by tahle divoška mohla něco vědět?“

„Klidně můžete jet s námi, slečno Fosterová,“ řekla Blaise.

Ráchel Fosterová po ní střelila nenávistným pohledem. „Dobře, pojedu s vámi,“ odsekla se svou obvyklou povýšeností. „Pokud se té frašky chceš zúčastnit, Vincente, bude lépe, když tam budu s tebou. Můj plášť.“

O chvíli později Vincent pomohl oběma dámám do Lyndenová kočáru. Bylo chladné prosincové odpoledne a blížila se bouře. Blaise se zachvěla, zavinula se do teplého pláště a posadila se naproti Fosterovým.

Stále se nemohla zbavit obavy, že by její plán nemusel vyjít. Stačilo, aby se nepovedla nějaká maličkost. A i když všechno vyjde tak, jak si představuje, neznámená to, že jí Julian odpustí. Nechat unést urozeného manžela, svázat ho, vhodit do cikánského vozu a odvést z Londýna až na venkov není zrovna nejlepší cesta k manželskému štěstí.

Netrvalo dlouho a kočár začal zpomalovat. Blaise netrpělivě vykoukla z okna a spatřila temnou siluetu starodávných rozvalin. Náhle uviděla Juliana a srdce se jí prudce rozbušilo. Seděl na okraji cikánského vozu a třel si odřená zápěstí. Blaise si vzpomněla na svůj výslovný rozkaz svázat mu ruce, aby nemohl utéct, a škubla sebou.

A ten jeho vzhled... Nikdy svého elegantního muže neviděla tak neupraveného a unaveného. Julian vypadal, jako by vůbec nespál. Plavé vlasy měl rozčuchané, na bradě stříště vousů.

Nejvíce ji však děsil jeho pohled. Rozzlobené modré oči se jí propalovaly až do hloubi duše. Blaise se zachvěla.

Nebyla schopná snést jeho nenávisť, a proto se odvrátila. S Miklosem tady byl ještě jeden cikán, statný Sandor, který před třemi dny tvrdil, že viděl tragický skon lady Lyndenové. Blaise vystoupila z kočáru a snažila se soustředit jen na ty dva. Musí zapomenout na to, že ji její manžel nenávidí, a udělat to, co považuje za správné.

Proto se povzbudivě usmála na Sandora, který vyděšeně couvl, když spatřil slečnu Fosterovou.

Ráchel s opovržením pohlédla na cikány a držela se od nich dál, jako by jí mohli ušpinit lem drahocenných šatů.

„Lady Lyndenová,“ ozval se Vincent Foster, „mohla byste nám konečně objasnit, oč tady vlastně jde?“

„Ano, to by od tebe bylo vskutku milé,“ poznamenal Julian nedůtklivě. Jeho pýcha značně utrpěla a měl co dělat, aby se ovládl a nepopadl svou tvrdohlavou a neposlušnou ženu pod krkem. Stejně tak ji však chtěl obejmout a vášnivě se s ní pomilovat. Když sestoupila z kočáru a vypadala tak mladě a kouzelně, srdce se mu sevřelo bolestí a celé tělo ztuhlo hladovou touhou.

Nicméně když spatřil, jak těsně za Blaise vystupuje i jeho dlouholetý nepřítel, znovu se mu otevřely oči a Julian si vzpomněl, proč vlastně od Blaise odešel. Zdálo se, že svůj strach nikdy neovládně. Neustále před sebou viděl Carolinu a Vincenta a stále si nebyl jistý, zda Blaisin vztah k tomuto muži je zcela neviný. Rozhodně jí nemůže odpustit její chování. Sklopený zrak ji usvědčil z toho, že za jeho únos z Londýna nese plnou zodpovědnost.

Alespoň že ho Miklos konečně rozvázal. Jakmile kožená pouta povolila a on znovu stál na nohou, využil své zkušenosti vojáka a dobře mířenou ranou poslal snědého přítele k zemi.

„Dobře,“ řekla Blaise rozdechvěle. Zhluboka se nadechla a začala s představováním. „Slečno Fosterová, pane Fostere, tohle je Miklos Smith, dlouholetý přítel mého zesnulého otce. A s ním tady je Sandor Lee. Je majitelem opičky, která se objevila u nás na plese.“ Ráchel si cikány přeměnila s chladným odmítnutím a Blaise pokračovala: „Víte..., pan Lee byl svědkem smrti lady Lyndenové.“

Julian, jenž se až do této chvíle tvářil znuděně, sebou prudce škubl. Upřeně se podíval přímo na Sandora. „Je to pravda?“

„Ano, lorde.“

Ráchel ztuhla, zatímco její bratr se jízlivě usmál. „Proč jsi celé ty dlouhé roky mlčel?“ zeptal se.

„Bál jsem se promluvit, pane. Nikdo by cikána nechtěl poslouchat. Pak jsem se však dozvěděl, že z vraždy lady Lyndenové byl obviněn její manžel. Já vím, že to není pravda. Milostivý pán k nám byl vždy šlechetný...“

„Ano, ano, prosím, pokračuj. Co se stalo?“

„Ano, Sandore,“ pobídla ho Blaise mnohem mírněji. „Pověz těmto lidem přesně to, co jsi řekl mně.“

„Jak si přejete, lady. Nu...“ Sandor se ohlédl přes rameno. Blaise věděla, že cikán se bojí pomsty Carolininy duše víc než bohatého *gadža*.

„Toho dne se přihnala pekelná bouře. Byl jsem tady se svou ženou, přesně tady.“ Sandor ukázal k okraji lesa. „Hledali jsme ježky.“ Náhle se podíval na lorda Lydena, jako by se bál, že může být odsouzen za pytláčení. „Nechtěli jsme vás okrást, vaše lordstvo. *Gadžové* ježky nejedí...“

Julian jen mávl rukou. „Pokračuj. Říkáš, že jsi toho dne byl tady?“

„Ano, nu, byly tady ještě dvě *rauni*..., jedna tmavá a druhá světlá.“

Ráchel si znechuceně odfrkla. „Copak musíš mluvit svou zatracenou řečí? Co to je *rawni*?“

„*Rauni* znamená lady,“ odpověděla Blaise. „Prosím, nechrne ho pokračovat. Říkáš, že jsi viděl lady Lyndenovou?“

Sandor vyslal k Blaise vděčný pohled. „Ano, lady, to byla ta světlá. Druhá lady měla tmavé vlasy.“ Cikán zvedl ruku a ukázal na Ráchel. „Byla to ona.“

Ráchel sebou škubla. „Já? Co to je za nesmysl?“

„Dávej si pozor na jazyk,“ bránil Vincent svou sestru. „Nebudu poslouchat žádné výmysly.“

„Byly tady dvě dámy,“ trval cikán na svém. „A hádaly se.“

„Možná ano, ale jak můžeš vědět, že to byla právě má sestra? Říkal jsi, že hustě pršelo. Mohl ses splést.“

Sandor smutně zakroutil hlavou. „Ne, pane. Viděl jsem je ještě předtím, než začalo pršet. A slyšel jsem její hlas. Nebyl jsem si jistý až do toho dne, kdy lady Lydenová pořádala ples a slečna Fosterová upadla přes mou opičku. Tehdy jsem ji uslyšel křičet a věděl jsem, že to je ona.“

Vtom se ozval Julian. „Tvrdíš, že jsi viděl smrt mé ženy. Pověz nám, co přesně se stalo.“

„Dobře, jak už jsem řekl, viděl jsem dvě lady, jak se dohadují. Ta světlá pak otočila koně a chtěla odjet, ale tahle popadla kámen a hodila ho po koni. Zvíře se polekalo, vzepjalo se na zadní a ta světlá lady upadla na zem a už nevstala.“ Sandor se znovu podíval přes rameno, zda ho nepozorují duchové.

„Pádem na zem si rozbila hlavu,“ zamumlal Julian. „Co se stalo pak?“

„Tahle žena odjela. Pak jste přijel vy, vaše lordstvo. A také tenhle gentleman. Já i má žena jsme raději utekli. Nechtěli jsme se do toho plést.“

Nastalo dlouhé ticho.

Ráchel pohodila hlavou. „Takový nesmysl jsem ještě nikdy neslyšela! Už tady nezůstanu ani minutu.“

Když se obrátila k odchodu, její bratr ji popadl za rameno. „Ještě chvilku, Ráchel. Tohle je závažné obvinění. Rád bych slyšel, co nám k tomu můžeš říct.“

Ráchel se mu vytrhla. „Co k tomu mohu říct? Snad mi tím nechceš naznačit, že bych se měla proti takovým lžím hájit?“

„Skutečně to jsou všechno lži?“

„Samozřejmě že ano!“

Vincent zaváhal. „Popíráš, že jsi tady toho dne byla?“

„Samozřejmě!“ Když Vincent nedůvěřivě mlčel, vykřikla: „Snad nebudeš věřit slovům špinavého tikána?“

„Ale proč by si to vymyslel?“

„Jak to mám vědět? Možná ho k tomu někdo přinutil. Třeba tahle holka...“ Prstem ukázala na Blaise. „Ty!“ zasyčela. „Tys ho podplatila, aby vykládal takové nesmysly.“

„Ne,“ řekla Blaise tiše. „Sandor za mnou přišel sám. Dostal kuráž říct mi pravdu. Kuráž, kterou vy nemáte, slečno Fosterová.“

Ráchel zaťala pěsti a výhrůžně se blížila k Blaise, jako by ji chtěla uhodit. Julian však popošel kupředu a zasyčel: „Na to rychle zapomeň.“

Po jeho výhrůžném varování se Ráchel zastavila a na pokraji hysterie se nepřirozeně rozesmála. „Ne, ne, samozřejmě! Ty přece nedovolíš, aby tvé vzácné ženě někdo ublížil! Jenom ji zabiješ...“

„Ráchel!“ vykřikl Vincent. „To by stačilo!“

Podívala se na svého bratra. „Skutečně? Co ty o tom vlastně víš, ty blázně? Kdybys nevzdychal za Carolininou sukní, nikdy by se to nestalo.“

„Co by se nestalo?“

„Carolina by nezemřela. Jsi za to zodpovědný stejně jako všichni ostatní. Můj bratr, který neměl více rozumu než vesnický hlupák, se choval jako idiot. Carolině na tobě nikdy nezáleželo. Jen tě využila.“

„Proto jsi ji zabila?“

„Já jsem ji nezabila! Udělal to Julian! A ty to víš!“

„Myslel jsem si to, ale teď... si nejsem jistý. Možná jsi v tom skutečně zapletená.“

„Nezabila jsem ji! Byla to nehoda...“ Ráchel propukla v srdceryvný pláč.

„Nehoda opakoval Vincent stísněně. Jak to můžeš vědět, když jsi to neviděla?“ Neodpověděla.

„Byla jsi tady, že ano? To ty můžeš za Carolininu smrt.“

„Ne.“ Ráchel se divoce rozhlédla kolem sebe, jako by chtěla čelit obvinění. „Ne, tak to vůbec nebylo! Já za to nemohu!“

„Tak jak to bylo? Opravdu jsi po jejím koni mrštila kamenem, jak tvrdí tento muž?“

„Ne! Ne...“

„*Nelži mi, Ráchel.*“

„Dobře tedy, ano! Byla jsem tady, ale byla to nehoda! Přisáhám!“

„Proč? Dobrotivý bože, proč?“ zeptal se Vincent sklíčeně.

„Protože... jsem tě chtěla bránit, Vincente. Musíš mi věřit,“ její rozřesený hlas se změnil v tichou prosbu. „Myslela jsem, že když si s Carolinou promluvíš, dá ti konečně pokoj. Viděla jsem zprávu, kterou ti toho dne poslala, že se sejdete v ruinách. Přijela jsem dřív. Pohádaly jsme se, připouštím. Zlobila jsem se na Carolinu, že z tebe dělá blázna, že mi ukradla Juliana. Ale její pád byl jen nešťastná náhoda... Ten déšť..., všude bylo kluzko..., kůň se vzepjal... Nikdy jsem si nepřála její smrt!“

Vincent otupěle hleděl před sebe, jako by nečekaně dostal ránu pěsti přímo mezi oči. „Celou tu dobu... jsi mi dovolila, abych obviňoval Juliana z vraždy jeho ženy... Pomáhala jsi mi ho očernit...“

„Nic jiného si ani nezaslouží! Já jsem se měla stát lady Lyndenovou! Já! Ne ta malá sobecká Carolina. Jenže on si místo mě vybral ji.“

Ráchel si obličej skryla do dlaní a klesla na kolena. Ramena se jí zmítala vzlyky, ale nikdo jí nepřišel na pomoc, nikdo jí neposkytl útěchu.

Všichni ji pozorovali s jistou dávkou lítosti. Blaise v duchu děkovala bohu. Snad se teď Julian konečně přestane obviňovat z něčeho, co neudělal.

Když Blaise promluvila, její slova patřila Vincentovi. „Celou dobu jste vinil Juliana, ale pokud jste hledal toho, kdo způsobil smrt vaší milované, měl jste se rozhlédnout po svém domě.“

Vincent zakroutil hlavou, jako by otřesnému činu své sestry stále nemohl uvěřit. Nakonec se podíval Julianovi přímo do očí. „Zdá se, že ti dlužím omluvu. Celou tu dobu jsem si myslel, že jsi ji zabil.“ Hořce se zasmál. „Má vlastní sestra... Snad nám jednou odpustíš.“

Julian si unaveně hrábl do vlasů.

„Co chceš udělat?“ zeptal se Vincent.

„Ještě nevím.“

„Vím, že nemám právo tě o cokoliv žádat..., jen bych byl rád, kdybys ještě pár dní mlčel..., dokud neodjedeme ze země. Myslím, že svou sestru na pár let odvezu za moře.“

Julian pomalu přikývl. „Nevidím důvod, proč znovu působit skandál. Má pověst je už i tak zničená, proto bude nejlepší, když vše necháme tak, jak to je. Stačí, že pravdu znám já.“

Blaise otevřela ústa, aby něco namítla, ale pak se kousla do jazyka. Chtěla Julianovo jméno očistit, ale teď nebyl správný čas dohadovat se s ním. Viděla, jak kývl na svého kočího, který okamžitě popadl otěže, pobídl koně, přešel přes louku a zastavil těsně před nimi.

„Grimesi, zavez slečnu Fosterovou domů,“ rozkázal Julian tiše.

Vincent pomohl vzlykající Ráchel na nohy a vysadil ji do kočáru. Náhle se podobala zmuchlané hadrové panence.

Než Vincent nasedl za svou sestrou, podíval se na Juliana. „Byl jsem hlupák, když jsem to celá ta dlouhá léta neviděl. Dovolil jsem své hořkosti, aby zničila naše přátelství, a je mi to upřímně líto.“ Pak se podíval na Blaise a zpátky na Juliana. „Lhal jsem ti, Juliane. Tvé ženy – současné lady Lyndenové – jsem se nikdy ani nedotkl. A pokud nevidíš, že tě miluje, pak jsi stejný hlupák jako já.“

Poté nasedl do kočáru a zavřel za sebou dveře.

Když se vůz rozjel, Blaise zatajila dech a čekala na Julianovu reakci. Ten se však na ni ani nepodíval. Místo toho poděkoval Sandorovi, že se nebál říct pravdu, a slíbil mu štědrú odměnu. Pak se obrátil k Miklosovi. „Á co se týče tebe, raději bys měl odejít. Vyřídím si to s tebou až později.“

Miklos letmo pohlédl na svůj vůz, ve kterém lorda Lyndena násilím přivezl z Londýna. „Ale vaše lordstvo...“

„Opatrně, Miklosi, netlač mě k něčemu, čeho bych pak mohl litovat. Ještě stále si nejsem jistý, zda tě nenechám transportovat do Austrálie.“ Chvilí se odmlčel. „O tom si promluvíme později. Teď bych byl rád sám se svou ženou. Vůz ti přivezu později.“

Blaise se najednou prudce rozbušilo srdce a hrdlo se jí sevřelo úzkostí. Vyděšená, že by měla být o samotě se svým rozzlobeným manželem, se prosebně podívala na Miklose. Oba cikáni však naskočili na Sandorova koně a bez dalšího otálení zmizeli za hustou hradbou jilmů.

Blaise se ostražitě podívala na Juliana. Opíral se o cikánský vůz, ruce měl založené na prsou a na tváři neproniknutelný výraz. „Pojď sem, Blaise,“ rozkázal tiše.

Blaise se na něho vyděšeně podívala. „Juliane, prosím, přece bys...“

„Vícekrát to nebudu opakovat. Pojď sem. Musíme si promluvit.“

Blaise sklonila hlavu, ruce schovala za zády jako provinilé dítě a nešťastně se podívala za Miklosem, který právě mizel v lese.

„Nesnaž se volat o pomoc,“ varoval ji Julian. „Tvůj druh v zločinu ti už nepomůže.“

Blaise ztěžka polkla. „Zlobíš se na mě?“

„Co myslíš?“

„Lituji toho, co jsem ti udělala, Juliane, ale...“

„Blaise...“

„Neublížíš mi, že ne?“

„Ještě nevím, ale jestli sem okamžitě nepřijdeš, pak nejspíš ano.“

Pomalů se začala přibližovat, krok za krokem, až zůstala stát kousek před Julianem.

„Blíž.“ Mluvil tichým hlasem a najednou se nezdál tak rozzlobený.

Udělal poslední krok, zvedla hlavu a opatrně se mu podívala přímo do očí. V modrých hloubkách spatřila odraz lovce, v dokonalé křivce rtů smyslnost. Jeho intenzivní pohled ji děsil a vzrušoval zároveň.

Pak po ní natáhl ruku.

Blaise sebou mimovolně škubla, ale místo toho, aby ji popadl pod krkem, jak se obávala, Julian chytil stuhu klobouku a pomalým pohybem ji rozevázal. Pak jí široký klobouk sundal z hlavy, odhodil ho na zem a z Blaisina účesu začal nevzrušeně vytahovat jednu ozdobnou sponu za druhou.

„Co to děláš?“ zeptala se Blaise vyděšeně.

„Trestám tě.“

„Juliane, prosím..., mohu ti to vysvětlit...“

„Jenže mě tvé vysvětlování nezajímá.“

Odhodil poslední sponu a tmavé prameny nechal volně sklouznout na ramena.

„Máš plné právo se na mě zlobit, Juliane, ale byla jsem zoufalá...“

„Už mlč, ty tvrdohlavá lištičko...“

Pomalů sklonil hlavu a jeho rty překryly její. Políbil ji tvrdě a panovačně, hladově a bez slitování. Bezohledně jí jazykem pootevřel ústa a prudce vnikl dovnitř.

Jeho polibek byl však spíše hladový než trestající a Blaisino tělo se zachvělo touhou. Po dvou dlouhých týdnech byla stejně dychtivá jako její manžel. Blaise omámeně vydechla a pevně se k němu přivinula.

Julian se prudce odtáhl. Jeho oči žhnuly ne hněvem, ale žárem, který v ní rozněcoval divoký plamen touhy.

Beze slova ji popadl za loket, dovedl k přední části vozu, popadl ji do náruče a vysadil dovnitř.

Julian vyskočil za ní a zavřel za nimi vchod do vozu, čímž je schoval před celým světem. Pomalu, avšak rozhodně se blížil k Blaise, cestou si svlékal kabát a tlačil ji k provizornímu lůžku vyrobenému ze suché slámy. Než si Blaise mohla uvědomit, co se vlastně děje, ležela na zádech, Julianovo štíhlé tělo nad ní a v podbřišku ji tlačil pevný důkaz jeho touhy.

Julian se opřel o loket a prsty propletl hebkými prameny tmavých vlasů. Na tváři měl chladný výraz, nicméně jeho oči žhnuly divokou touhou.

„Ležel jsem tady celých dvanáct hodin a přemýšlel, co s tebou udělám, až se mi dostaneš do rukou. A teď se to konečně stalo.“

Blaise si uvědomila, že se jí tady chce zmocnit. Ústa jí vyschla, v podbřišku ucítila mrazivé chvění a celé tělo se napjalo očekáváním.

Pak ji znovu políbil. Jeho hladové rty ji zcela pohltily, horký jazyk pronikl do jejího nitra a potom následoval stejně intenzivní pohyb jeho boků. Strniště neoholené tváře škrábalo hebkou pokožku, ale Blaise to nevadilo. Neprojevoval jí žádnou něhu, ale Blaise o ni ani nestála. Chtěla jen jeho. Pokud tohle je jeho trest, pak bude ráda, velmi ráda potrestána. Chtěla ho, chtěla právě tohle...

Když jí vykasával sukni a odhaloval její žensství, nebránila se, místo toho mu nestydatě pomáhala. A když prsty vnikl mezi její stehna, s blaženým výkřikem mu vyšla vstříc.

Jako by ji však chtěl skutečně potrestat, Julian náhle přerušil polibek a zvedl hlavu. Zatímco se hbitými prsty pomalu probíral okvětními plátky jejího žensství a v hebkém kalichu hledal citlivou bliznu vášnivě rozkoše, upřeně se jí díval do očí.

Vzrušeně pozoroval, jak se pod jeho dotečky chvěje, jak vzdychá touhou, jak se mu otevírá a žadoní po ukojení.

Neschopen déle čekat, Julian vzal do dlaně svůj dlouhý penis a nasunul ho na okraj vlhké šterbinky.

„Chci být uvnitř tebe.“

Blaise se celá třásla. „Ano..., prosím...“

Roztáhla nohy a nechala svého chotě, aby ji jedním dlouhým pohybem naplnil. Byla horká, připravená. Julian se obrnil proti bolesti ve stehně a ponořil se hluboko do jejího nitra, tak hluboko, jak to jen šlo. „Pojmi mě celého...“

Blaise cítila jeho pevnost a zalapala po dechu. Bylo to tak neskutečně krásné a vzrušující, že málem vykřikla.

A pak najednou jako by Julian ztratil nad sebou kontrolu. Prudce do ní přirážel, zmocňoval se jí, divokým rytmem ji přiváděl na pokraj vyvrcholení. V jeho chování nebylo nic gentlemanského, nic vytríbeného, zůstala jen hladová touha a nutková potřeba naplnění.

Blaise však reagovala stejně vášnivě jako její manžel. Její tělo ho chtělo vášnivě, divoce, bez zbytečné okrasy něžných maličkostí. Nehty zabořila do pevných svalů mužských hýždí a divoce ho povzbuzovala.

Netrvalo dlouho a poklidnou loukou se roznesl zastřený výkřik plný vášně a křečovitého uvolnění. A chvíli nato se Julianovy boky zachvěly a rovněž on dosáhl vyvrcholení.

Když bylo po všem, leželi zde, stále spojení, stále otřesení silným zážitkem. Blaise blaženě zavřela oči. Celé její tělo se chvělo vášnivým ukojením. Slyšela Julianův přerývaný dech, cítila hebkost jeho kůže. Něžně ho objala, prsty vklouzla do hebkých kudrn a přitiskla ho k sobě.

„Tolik jsem po tobě toužil, že jsem se bál, abych nezešílel,“ ozval se tichým hlasem.

Usmála se. „A já jsem si myslela, že mě nenávidíš.“

„Měl bych, neposlušná ženo.“

„Juliane..., je mi to líto, skutečně.“

„Nesnaž se mě uklidnit, lištičko,“ zamumlal. „Potrestání tě stejně nemine.“

„Přiznávám, že si potrestání zasloužím, ale snad existují jisté polehčující okolnosti. Nakonec všechno dopadlo tak, jak jsem doufala.“

Tiše se zasmál a Blaise svítila jiskřička naděje, že snad jejich manželství není ztraceno.

„Zřejmě jsi chtěla získat Rachelino přiznání?“

„Ano, ale nebylo to vůbec snadné, věř mi. Pan Foster to málem všechno zkazil. Nechtěl mě poslechnout, ani když jsem na něho mířila pistolí. Jenže on musel přijít, v opačném případě by slečna Fosterová mohla dále zapírat.“

„Ty jsi na Vincenta Fostera mířila zbraní?“ Julian se málem zakuckal smíchy.

„Neměla jsem na výběr. Jenže jsem neuspěla. Ten chlap je tvrdohlavější než ty. Byla jsem však velmi přesvědčivá a nakonec se mi ho podařilo přemluvit.“

Julian se jízlivě pousmál. „To si dovedu docela představit. Vincent proti tobě neměl žádnou šanci.“

Julian se kolem sebe rozhlédl, natáhl se pro teplou deku a oba je přikryl. Blaise se spokojeně uvelebila v bezpečí manželovy náruče a hlavu si položila na jeho pevné rameno.

„Dělala jsem to pro tvou záchranu, Juliane. I kdybys mě měl až do smrti nenávidět, je důležité, abys věděl, jak to ve skutečnosti bylo. Teď se snad konečně přestaneš obviňovat.“

Julian si hrál s dlouhými prameny tmavých vlasů a povzdychl si. Nikdy nedokáže zapomenout na tragickou smrt své první ženy, ale je pravda, že vina, kterou tak dlouho nesl na svých bedrech, se teď zdála tak nějak lehčí. Byla to další z mnoha věcí, za kterou je Blaise vděčný. Nicméně, kdyby to přiznal, jen by tím podpořil její kuráž. Proto zvolil kompromis. „Nerad to přiznávám, lištičko, ale tvůj plán tentokrát vyšel.“

Blaise se spokojeně usmála.

„Ale ještě stále je tady otázka mého nedobrovolného návratu z Londýna.“

„Ano, zřejmě máš pravdu...“, uznala Blaise poslušně. „Stejně si však myslím, Juliane, že bys mi měl být vděčný.“

„Vděčný?“ Julian zvedl hlavu a probodl ji nevěřicným pohledem. „Posledních několik hodin jsem strávil svázaný jako vánoční husa, pohozený v tomhle příšerném rozkodrcaném voze, noha mě bolela jako sto čertů a ty myslíš, že bych ti měl být *vděčný*?“

„Ale už jsem se ti přece omluvila. A to, že tě bolí noha, je mi upřímně líto. Nikdy bych ti nechtěla ublížit, skutečně. Miklosovi jsem řekla, aby ti zajistil maximální pohodlí. Nicméně musela jsem to udělat. Vždyť jsi mi neodpověděl ani na jediný dopis a já jsem neměla tušení, kdy nebo zda se vůbec vrátíš domů...“

„Chtěl jsem právě dnes.“

„Skutečně? Opravdu ses chtěl vrátit domů?“ Pochybovačně se na něho podívala. „Jenže to jsem nevěděla. Byla jsem *zoufalá*.“

„Ty jsi vždy zoufalá. Jenže to neomlouvá tvou neposlušnost. Pokud mě paměť neklame, přísahala jsi mi, že se budeš chovat slušně. Hrozit mému sousedovi zbraní, to, myslím, nezapadá do kategorie slušného chování.“

Blaise jen pohodila hlavou. „Zřejmě jsi nečetl žádný z mých dopisů.“

„Ale ano, i když jsem je chtěl hned hodit do ohně.“

„Namasíruji ti nohu, co říkáš?“

„Snad později, ale teď neodbíhej od tématu. Chci se ujistit, že příště se nic podobného nebude opakovat. A pokud ano, přísahám, že použiji trest svého otce, po kterém se nejméně týden nebudeš moci posadit.“

„Ale, Juliane, myslela jsem to dobře. Co kdyby.“

„Ne! Je mi jedno, jak dobře jsi to myslela. Příště žádné machinace, jasné?“

„Ano, samozřejmě, Juliane.“

Její pokorný tón ho ani na chvíli nepřesvědčil. „Proč mám takový zvláštní pocit, že má slova nebereš vážně?“

„Ale beru, Juliane. Písahám, že tě vždy poslechnu.“

„Již dokud nebudeš cítit potřebu prosadit si svou,“ řekl Julian suše.

„Myslíš..., že mi někdy odpustíš?“

„Snad..., pokud ovšem své skandální chování omezíš jen na naši manželskou postel.“

„To znamená, že mi dáš druhou šanci?“ zeptala se tichým hlasem. „Nepošleš mě pryč?“

Juliana podivně bodlo u srdce. „Ano, dám ti druhou šanci, Blaise, pokud ovšem ty dáš druhou šanci mně. Musím se ti omluvit. Když jsem tě obvinil z nevěry, choval jsem se jako blázen.“

„To tedy ano. Jak sis vůbec mohl myslet, že bych tě mohla podvádět s Vincentem Fosterem? *Miluji tě*. Nikdy bych ti neublížila.“

„Ted' už to vím.“

„Snažila jsem se ti to říct ještě předtím, než jsi odjel, jenže ty jsi mě neposlouchal.“

„Nezlob se.“

„Já nejsem Carolina,“ řekla Blaise rozhodně.

Julian se usmál. „Já vím, maličká. Ty vůbec nejsi jako ona. Carolina by se nikdy nepostavila přede mě, aby mě chránila před letící kulkou.“

„Nechtěla jsem, aby tě zastřelil. Miluji tě, Juliane. Jen bych si přála...“

„Co?“

„Abys mě jednou začal také milovat.“

Julian si lehl na záda a dlouho mlčky zíral do tmy. Nakonec řekl: „Jenže já tě už miluji, Blaise.“

Prudce se nadvzdala, opřela se o loket a podívala se mu do tváře. „Myslíš to vážně? Ty mě miluješ?“

„Ano, miluji.“

Oslivně se usmála a Julianovi se najednou zdálo, jako by do vozu nakouklo letní slunce. Něžně ji objal a sevřel v náručí. „Takže nelituješ, že sis mě musel vzít?“

„Litovat?“ Zamyšleně ji políbil na čelo. „Ne. Nejdříve asi ano. Obviňoval jsem tě, že jsi ve mně probouzela nechtěné pocity. Rozhodně jsem se do tebe nechtěl zamilovat. Časem jsem však zjistil, že si nemohu pomoci.“

Blaise se spokojeně usmála a tváří se otřela o hřejivou pokožku jeho ramene. „Ani já jsem se do tebe nechtěla zamilovat. Myslela jsem si, že jsi upjatý a chladný Angličan jako můj nevlastní otec.“

Julian sebou škubl.

„A o manželství z rozumu jsem nestála.“

„Jenže my nemáme manželství z rozumu. My máme manželství z nerozumu.“

„Skutečně si to myslíš?“

Julian ji znovu něžně políbil do vlasů. „Ano, ty má malá uličnice, a nikdy bych na tom nechtěl nic změnit. Panna ti zřejmě řekla, že máme společný osud.“

„To neznamená, že tě ke mně poutá nějaká povinnost,“ pronesla tiše. „Klidně mohu žít dál se svou tetou Agnes.“

„Tiše, blázinku. Miluji tě, Blaise, a nedovolím ti, abys odešla. Nikdy. To bych si raději z těla vyrval srdce.“

Blaise byla šťastím celá bez sebe.

„Tak mě napadlo, co kdybychom začali znovu, maličká? Od dnešního dne začneme úplně nanovo.“

„Ach, Juliane...“ vydechla Blaise a fialkové oči se jí rozzářily. „To bych si přála ze všeho nejvíce.“ Na chvíli se odmlčela. „Mám skvělý nápad! Zopakujeme svůj slib cikánským způsobem. Miklos s tím bude jistě souhlasit. Cikáni zbožňují oslavy.“

Julian nebyl nápadem své manželky příliš nadšen, ale nechtěl se s ní dohadovat. „Uvidíme.“

Líně se natáhl a poodhrnul cíp stanového plátna, aby vykoukl ven. „Měl bych někoho poslat do Londýna. Will Terral neví, co se mnou je, a mohl by spustit poplach.“

„Bojí se o tebe.“

„Vím, jen doufám, že se zpráva o mém zmizení nerozšíří po celém městě.“ Julian se tiše zasmál. „Asi bych těžko vysvětloval, že mě unesla má vlastní žena se svým cikánským přítelem.“

„Doufám, že to, že Miklose necháš transportovat do Austrálie, jsi nemyslel vážně.“

„Přemýšlel jsem o tom.“

„Juliane, prosím, udělal jen to, oč jsem ho požádala.“

„Neměl tě poslechnout.“ Julian s uspokojením protáhl prsty pravé ruky.

„Docela rád jsem ho poslal k zemi.“

„To snad ne? Juliane, to od tebe nebylo vůbec hezké!“

„Zasloužil by si mnohem víc. A stejně tak ty. Ještě stále nevím, zda jsem s tvým potrestáním spokojený.“

„Já ano. Mně se to líbilo.“

„Skutečně?“ Julian se obrátil tváří ke své ženě. „Pak můžeme pokračovat.“ Nejdříve ji zbavil dlouhých rukaviček a pak začal pomalu rozepínat jeden knoflíček živůtku za druhým.

Blaise ho spokojeně pozorovala, když vtom ji něco napadlo. „Jednou bych ráda jela do Londýna s tebou, pokud by ti to ovšem nevadilo.“

„Myslím, že to bych mohl riskovat. Nejdříve bych ovšem poslal varování do všech novin.“

„Konečně bych se setkala s tvými londýnskými milenkami.“

Julian se zarazil. Tak to ji trápí. Blaise si myslí, že měl v Londýně milenky. „Já nemám žádné londýnské milenky, Blaise. A ani žádné jiné, chci jen tebe.“

„Opravdu nemáš?“

„Ne, nemám. Co jsem tě poznal, na žádnou jinou ženu jsem ani nepomyslel. A proč bych také měl, když mám tebe?“

„Skutečně?“

„Skutečně.“

Blaise se šťastně usmála. „Opravdu ses chtěl vrátit domů? Ke mně?“

„Ano, maličká. Jen k tobě. K žádné jiné.“

Právě svou ženu zbavil posledního kousku prádla, a odhalil tak obláňadra s růžovými hroty bradavek. Natáhl ruku a něžně se dotkl jemných křivek a citlivých vrcholů.

Blaise omámeně vydechla. „Juliane...“

Její vášnivá reakce ho snad nikdy nepřestane ohromovat. Julian cítil, jak celý ztuhl touhou.

„Má lady ohně..., miluji tě...“

Blaise si povzdychla a srdce se jí chvělo nadějí a láskou. Ještě nikdy nebyly Julianovy oči tak modré, tak plné citu, tak poklidné. Její krásný manžel se konečně zbavil příznaků minulosti. Teď ho čeká už jen šťastná budoucnost.

Epilog

Vzrušeným pohledem sledoval svou tmavovlasou krásku, jak tančí okolo ohně. Blaise teď byla jen jeho, v srdci i v duši, stejné jako podle zákona.

Julian, lord Lynden, se opíral o staletý buk a uchváceně pozoroval svou mladou ženu, z které přímo prýštila energie.

Tančila jen pro něho, fialkové oči jí žhnuly vzrušením, rty měla pootvěřené, pohled upřený do jeho, jako by na světě existovali jen oni dva. Kroutila se, otáčela v tesklivé melodii houslí, ruce měla rozpažené nad hlavou, barevná sukně za ní vlála. Jeho kouzelná cikánka. Jeho láska. Jeho lady ohně. S ohledem ke své zraněné noze se nemohl připojit k tanečnickům, ale Julian byl spokojený s tím, co viděl. V uších mu zněla cikánská píseň lásky a najednou si připadal neobyčejně bohatý a šťastný. Jak by byl jeho život chudý, kdyby nevstoupil do hostince a nesetkal se tam s Blaise. Dokonce ani její neposlušnost nemohla oslabit to, co k ní cítil.

Za svůj únos potrestal Blaise tím, že ji nahou věznil po celé tři blažené dny a noci ve své ložnici. Byl to čas smyslných dobrodružství a tělesných ukojení.

A tohle je jejich svatební slavnost. Sotva před malou chvílí si zopakovali svůj manželský slib, tentokrát však cikánským způsobem.

Podle zvyku Blaise předchozí noc strávila v Pannině stanu a Julian ji neviděl až do obřadu. Když nastal čas, předstíral, že svou ženu unesl, zatímco celá cikánská rodina přihlížela a vesele se smála.

Miklos zastával funkci kněze, nicméně žádný formální obřad se nekonal. Novomanželé si jen slíbili lásku, překročili koště a bylo po všem. Pak už následovalo jen bujaré veselí.

Cikánská oslava svatby byla velká událost a někdy trvala i několik dní. Na ohni se opékala celá ovce a víno a pivo z Lyndenových sklepů teklo proudem. Později mladí lidé stvrdí své manželství ve svatebním stanu. Noc byla chladná, ale Juliana hrála představa vášnivého objetí jeho ženy.

Najednou se vedle něho objevil Miklos.

„Dneska je noc jako stvořená pro lásku.“

Julian se usmál, souhlasně přikývl, ale mlčel.

„Doufám, že jste mi už odpustil, lorde.“

Julian se na něho podíval. „Odpustil, ale nezapomněl.“

„Ano, nezapomněl,“ houkl Miklos a rukou si třel poraněnou čelist.
„Máte pádnou pravačku, lorde.“

„Alespoň si to zapamatuješ.“

„To máte pravdu, to si zapamatuji. A ještě něco, nemusíte se bát, na naši domluvu jsem také nezapomněl. Do konce týdne jsme pryč, máte mé slovo. Cikáni vědí, kdy nejsou vítáni.“

Julian se suše usmál. „Bude to tak lepší, příteli. Vždyť za čas se můžete zase ukázat... Třeba hned zjara.“

„To už možná bude na cestě nějaký ten syn nebo dcera.“

Julianovi se ta myšlenka vskutku líbila.

„Nebojím se ji nechat ve vašich rukou. Víím, že na Rauniyog budete hodný.“

Najednou se ze tmy vynořila Panna. „Vyložím vám budoucnost, vzácný pane. Nechcete vědět, zda vaše prvorozené bude chlapec, či dívka?“

„Raději se nechám překvapit.“

Panna se podívala k ohni, kde tančila Blaise, a spokojeně se zakřenila.
„S takovým děvčetem není třeba karet.“

„Ne,“ zamumlal Julian a jeho pohled znězněl láskou. „Opravdu, s takovým děvčetem není pochyb.“

„Ale nemyslete si, že vaše budoucnost bude jen růžová. Utáhne vás na vařené nudli. Už teď nejste pánem ve svém vlastním domě.“

„Prosím, matko, nechej mi alespoň tu iluzi.“ Panna se chroptivě zasmála.

„Čemu se smějete?“ zeptala se Blaise udýchaně. Píseň právě utichla a Blaise se přidala ke kroužku svých nejbližších.

Julian ji objal v pase a něžně ji k sobě přivinul. „Tobě, lištičko. Panna předpověděla, že budeš zkázou mého života, ale také řekla, že je zbytečné, abych se pokoušel jakkoliv se bránit. Osud je prostě osud.“

Blaise se podívala do jeho rozesmátých očí a řekla: „Dokud mě budeš milovat, snad to nebude tak zlé.“

„Já tě budu vždy milovat, maličká.“

Blaise se srdcem naplněným láskou natáhla ruku a pohladila zjizvenou tvář svého manžela. Jeho láska pro ni byla mnohem důležitější než ten nejslavnostnější slib. Julianova láska byla totiž vším, co kdy mohla chtít.